

Việc Anh Thích Tôi, Tôi Không Có Hứng

Contents

Việc Anh Thích Tôi, Tôi Không Có Hứng	2
1. Chương 1: Day By Day	2
2. Chương 2: Lollipop	4
3. Chương 3: Stupid Liar	6
4. Chương 4: Bad Boy & Good Girl	8
5. Chương 5: Đồ Điên!	10
6. Chương 6: Khoảnh Lặng	12
7. Chương 7: Đừng Có Mà Dây Dưa Với Tui!	14
8. Chương 8: I Gotta Feeling	17
9. Chương 9: Văn Nghệ Ak???	20
10. Chương 10: Nhầm Hàng!	21
11. Chương 11: Gặp Nhau Ít Nhất 1 Lần Nữa.....	23
12. Chương 12: Ai Chứ Tôi Ghét Màu Hồng Ghê Gớm!	25
13. Chương 13: Nó Ghét Thứ Ấy	27
14. Chương 14: Cái Đêm Ấy....	31
15. Chương 15: Ký Ức	32
16. Chương 16: Một Sự Khởi Đầu Mới	34
17. Chương 17: Lòng Tin?	37
18. Chương 18: Trần Minh Phương – Chết Xúc Tác	39
19. Chương 19: Xe Đạp	41
20. Chương 20: “khảo Sát Thị Trường”	42
21. Chương 21: Sau Đây Chẳng Có Liên Quan Gì Nữa Đâu!	46
22. Chương 22: Tóc Hung	47
23. Chương 23: I Love You~~~~~	49
24. Chương 24: Diễm My	52
25. Chương 25: Phong Trần – Băng Hà (băng Hoàng)	54
26. Chương 26: Nhân Chứng	56
27. Chương 27: Chào Cờ	59
28. Chương 28: Ghen Ủ?	61
29. Chương 29: Sợ Ma?	64
30. Chương 30: Offline	65
31. Chương 31: Thất Bại	67
32. Chương 32: Biểu Diễn	69
33. Chương 33: !	72
34. Chương 34: Sống Nội Tâm?	83
35. Chương 35: “nếu Em Còn Ở Bên Cạnh Tôi Giây Phút Nào Thì Đầu óc Tôi Càng Mụ Mị Hơn Nhiều!”	86
36. Chương 36: Minh	91
37. Chương 37: Nước Xúc Miệng	93
38. Chương 38: Làm Sao Đây!	95
39. Chương 39: Sau Hôm Đó	97

40. Chương 40: Rắc Rối 1	103
41. Chương 41: Rắc Rối 2	107
42. Chương 42: Rắc Rối 3	110
43. Chương 43: Giải Quyết Rắc Rối	114
44. Chương 44: Sinh Nhật???	117
45. Chương 45: Tin Đồn Phát Tán	120
46. Chương 46: Đi Chơi	125
47. Chương 47: Có Lỗi	131
48. Chương 48: Hấn Bị Bệnh Trẻ Con	133
49. Chương 49: Nhân Vật Bí Ẩn	134
50. Chương 50: Mũ Đỏ	137
51. Chương 51: Chào Bạn!	139
52. Chương 52: Đi Xem Ca Nhạc	141
53. Chương 53	144

Việc Anh Thích Tôi, Tôi Không Có Hứng

Giới thiệu

Tình yêu vốn dĩ luôn là luôn là trò chơi rượt đuổi, giống như lời bài hát nào đó, theo tình thì tình ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/viec-anh-thich-toi-toi-khong-co-hung>

1. Chương 1: Day By Day

I think I'm ugly

And nobody wants to love me

Just like her I wanna be pretty

I wanna be pretty

Don't lie to my face tellin'

me I'm pretty

I think I'm ugly

And nobody wants to love me

Just like her I wanna be pretty

I wanna be pretty

Don't lie to my face cause I know

I'm ugly

UGLY – 2NE1

Nó đang tự kỉ nặng vì hôm qua nó mới phát hiện ra giờ trong ví nó chỉ còn 50K, trong khi đó bây giờ đang trong hè mà hè là phải ăn chơi cho thoải thích cái tâm hồn.....@.@ Đầu óc rối bời mà chả biết làm gì nên nó đành nhai đi nhai lại bài UGLY – 2NE1, đang khúc cao trào của ddoabj điệp khúc thì cái Ipop tự dừng tắt nguồn vì....hết pin. Nản! Chỉ muốn nghe nhạc để tự kỉ chút mà cũng không xong. Hiện tại thì bây giờ mới là tháng 7 mát mẻ với những cơn mưa rào. Mới đi du lịch ở Nha Trang được 1 tuần thì ba má nó đã bắt nó về. Chỉ vì nó là con gái không nên ra ngoài lâu.... Khổ thân phải chi nó là con trai như 2 anh nó thì sướng rùi! Khổ! Nản! Chán! Buồn!..... Đủ thứ cảm xúc ấy cứ bám lấy đầu óc nó mấy tuần liền! Bực mình quá, nó lại lặn ra cái máy tính online trên Fac cố gắng tìm vài đứa bạn để “8”. Ai dè, chả có ai ở trên vì bây giờ là 7h sáng, mà bạn bè nó toàn mấy con cú thức đêm và còn nó khi buồn thì hành xác mình cụ thể thì trưa hôm qua sau khi tậu vài cuốn truyện trên nhà sách (Say nắng, Bộ bộ kinh tâm, Kể cấp tia chớp,...) lúc về nhà thì nó phát hiện ra mình còn nhieu đay tiền, nản quá nó lặn ra ngủ vì mấy hôm trước nó bận “8” trên Face vs xem phim mấy đêm liền! Ngủ 1 mạch.....nó dậy vào lúc 5h sáng! Bực mình quá nên nó lại kiểm mấy cái trang web dạy làm đồ trang sức, handmade, shop quần áo,..... “Kì này mình nhất định phải làm đay cái ví mình lần nữa ới được” Thế là nó hí hửng sau một buổi sáng chật vật chọn hàng trên mạng để lặn vào làm! Nó chạy lên căn phòng áp mái trên tầng thượng nhà nó lôi ra một đồng vật liệu cộng với dụng cụ làm.

- Không mấy thứ này lại được lôi ra để sử dụng lần nữa!

Nó bê đồng thùng ấy xuống phòng nó rồi hí hửng kiểm tra từng thứ, rồi viết ra 1 list dài các thứ cần mua ở chợ.

-Anh ba iu quầu owiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii! –Nó mò mặt sang phòng ông anh bên cạnh – Anh ba!

-Gì vậy con nhóc kia? Vả buổi chạy lên chạy xuống, cả ăn cơm cũng hok nữa, giờ mò mặt sang ông anh “iu quầu” này định nhờ vả gì đây? – Anh nó đang ngồi bắn game bùm bùm chèn chèn.

-Hehe! Cho e mượn 200k! Năn nỉ! – Nó thẳng thắn đi vào vấn đề vì nó biết có nói ngọt như kẹo thì ông cũng chả để tâm, ông tính thẳng thắn hùi hùi rùi.

-Đi buôn đi bán cái gì nữa đây? – Ông đứng dậy lôi ngăn kéo ra 3 tờ 100k – Nè! Buôn bán thuận lợi rùi dẫn anh mày ăn kem nhak – Rùi ông cười toe toét.

-Khổng hổ danh anh ba! – Nó bật ngón cái lên cười hi hi – Bán xong anh em mình ra làm 1 chầu bà Tám đầu xóm, dạo này bánh tráng trộn của pả con phết!

-Uhm! Đừng có mà thất hứa! – Nói xong, ông lại chui zô bùm bùm tiếp.

Vừa xuống nhà thì nó phát hiện ra ông anh hai đang hò hét vs ba vì trận đấu nào đó. Tính anh hai nó khá trầm giúng ba nó, mà có điều một khi người đàn ông này mà chụm đầu vào xem đá banh là y như rằng cả nhà toàn tiếng hét của 2 người này!

-Ê! Nhóc Ty đi đâu mà mang cái ba lô to đùng thế!- Ông anh hai rời mặt ra khỏi cái màn hình tivi.

-Em đi mua đồ về làm bán! Anh có tiền hok cho e mượn làm vốn?

-Ayizzzzzzzzzz! Tao cá chắc nhóc Ty mượn của thằng Tý rùi! Thui lại đây anh cho 100k nè! Khi nào bán xong dẫn anh đi ăn gỏi nhak! – Ông anh rút ra đưa cho nó.

-Ayizzzz! Anh hai keo quá! Anh Tý cho e mượn 300K lận! – Nó trề môi nhận lấy tờ 100K của ông.

-Chê ak! Nó ày mượn chứ t ày mà!

-Có mà anh gửi thì đúng hơn! Bán xong thế nào anh cũng ăn hàng hết sạch tiền của em luôn!

-Thôi! Thôi! 2 anh em tụi bây nói nhieu quá đi! Con Ty nhớ cẩn thận đấy! Lần trước ba đầu tư vốn chả được cái gì! Cố cẩn thận đấy! Đi sớm về sớm đấy! – nãy giờ thấy 2 anh em nó cãi nhau nên bây giờ ba nó mới lên tiếng.

-Dạ! Con đi đây nhak! Có gì ba nói lại ẹ biết nhé! – Không chần chừ nó phóng ra sân lôi cái đạp điện nhỏ gọn màu xám ra mà phóng đi mất tiêu.

Cả buổi chiều hôm đó nó chạy xuôi chạy ngược để mua vật liệu làm. Đến tối 7h hơn nó mới mò mặt về nhà. Lúc đó thì cả nhà đang ăn trái cây tráng miệng, thấy nó ai cũng chỉ nhìn 1 cái, rùi thở dài 1 cái, rùi quay về bộ phim đang chiếu trên Star Movie. Thế là nó đem hết đồng đồ lên phòng rùi tắm rửa sạch sẽ, ăn cơm no nê. Sau đó nó mới lần vào làm!

Sau 7 ngày chật vật thì nó cũng xong hết, nhìn đồng hàng do mình làm ra thì nó vui đến nỗi cười híp cả mắt. Nó nhảy tưng tưng rầm rầm, rùi bật nhạc Number 1 của Big Bang thật to lên rùi hú hú hóc hóc lên! Thấy có gì rầm rầm ở bên phòng bên, ông anh ba nó liền chạy sang.

-Con điên kia! Mau tắt nhạc coi! - Ông hét thật to làm nó mất hồn rùi chạy đến máy tính tắt nhạc – Ủầy! Mình mà đây hả nhóc? Nhieu hơn đợt đầu tiên mà y lăm nhĩ?

-Uhmnnnnnn! Tổng cộng 20 cái dây chuyền, 30 cái vòng tay, 20 đôi bông tai, 10 cái nhẫn = kềm, 50 tấm photo đủ thần tượng, thêm mấy cái móc khóa đồ cổ + chuông, vài cái hộp bút có thêu chữ, mấy bình hạc, vài cái bookmark dễ thương..... Em còn đặt 20 cái áo in hình mấy Fan club của mấy nhóm nhạc Hàn nữa! Anh thấy thế nào? – Nó cười toe sau khi liệt kê hết.

- Nể mà thật đấy! Khi nào đi bán “rong” thì nhắc anh mà 1 tiếng để t hú mấy đứa lớp bạn tao ủng hộ cho, nhất là mấy thằng đấy, hồi năm ngoái mà đi bán mà tụi nó đứa nào cũng chạy theo mà mua jum’! Làm thằng nào thằng đấy cả chục cái áo BIG BANG với áo 2NE1.

-Zầy hử? Hồi đó em đâu biết, mấy ông nói mua tặng bạn mà!

-Bạn đâu mà bạn! Tụi nó thích mà đấy! Ai biểu mà em trai của Hải Long đẹp trai này! Kha Kha! – Ông anh cười đắc ý

-Đúng ak’! Anh ba đẹp trai mà, đứng thứ 3 trong những người đàn ông quan trọng của em gái này mà lị!

-Uhm, ai biểu t la con trai thứ 2 trong gia đình này!

-Thui lo mà buôn bán đi, đừng có nịnh bợ ông anh già này! Đau khổ! Sao giờ này tui còn chưa có bồ hả trời! Đẹp tai thế này có phải uổng hok hả Giờ!

2. Chương 2: Lollipop

Hiện tại nó đang đeo 1 cái mâm vuông trên đó có để các sản phẩm của nó! Vì đi bán hàng rong nên nó mặc quần jean vs chiếc áo vàng in chữ BIG BANG với 1 cái mũ đen có chữ BAD BOY! Đằng sau đeo 1 cái ba lô màu rêu to đùng, chân đi giày thể thao đen lùn!

-Đồ Handmade re rẻ đây!..... Có đồ cặp nữa!..... Áo Fan Club đây!..... Ai mua hok!.....Mua nhiều giảm giá! – Nó vừa đi đi lại lại trong công viên A2A rao khắp nơi, Trước khi vào đây nó đã xin phép chú bảo vệ rùi nên hok phải lo bị bắt zô phòng bảo vệ uống trà xanh – Anh ơi, mua vòng tay tặng bạn gái đi anh! – Nó vừa thấy 1 cặp trai gái xinh xinh cỡ tuổi sinh viên đi qua, liền chạy tới nói ngon nói ngọt (Cái này nó được luyện ở nhà rùi, phải nói ngọt như vậy thì ba và anh hai nó mới thương nó nhứt nhà! ^^)

Cặp đôi ấy liền cười rùi chon mấy cái nhẫn đôi trên mâm hàng của nó và họ chọn 2 cặp nhẫn đôi bằng kềm có hình trái tim (cái này nó mò trên tranh kênh14.vn mới thấy liền làm ngay). 2 cặp nhẫn này có màu giúng nhau!

-Em làm cái này khéo nhĩ? – Anh người yêu ấy nói nhỏ - Bao nhiêu zầy em?

- Mỗi cặp 15k, vì anh chị mua hai đôi nên 25k ạ! – Nó cười hí hửng

-Đều là học sinh sinh viên với nhau nên hiểu rõ túi tiền của nhau nhể? Thui, anh mua 30k! – Rùi anh ta nói khê - Anh thích ga lăng trc bạn gái!

- Vâng! Anh thích thì e tặng lên 35K luôn cho! – Nó cười toe đón nhận lấy 30K. Nói xong cả 3 người cùng cười ồ lên.

-Ồ lại bán tốt nhé! – Chị gái đi cùng vẫy tay chào!

Nó cúi đầu khẽ, rồi lại tiếp tục rêu rao làm ai đi ngang cũng nhìn nó rồi cười cười. Có nhiều người lớn vui tính lại mua mấy cái vòng tay đem tặng vợ trong khi đó họ đang đi bộ tập thể dục.... Bây giờ khi đã thấm mệt nó mới ngồi xuống lấy chai nước trong ba lô ra tu hết nửa chai. Đang ngồi nghỉ thì nó nghe thấy tiếng hú hú giọng con trai gần nơi nó đứng. Nhìn lên nó mới phát hiện ra là có 1 đám thanh niên đang tiến về gần chỗ nó đứng và đi đầu đám đó là 1 thằng con trai ăn mặc thời trang không kém gì nó và thằng con trai đó chính là Anh Tý nhà nó – Hoàng Hải Long đang cười híp mắt vs nó. Thấy vậy nó liền lôi ra 1 đồng áo trong cặp ra và ngồi bệt xuống đất luôn.

-Chào em gái buôn bán thế nào rồi? – Anh nó hỏi. rồi cả đám vây lấy nó và nó thì còn lạ gì cái đám 12A2 này. Lúc nào mấy ông bà này chả giúp nó buôn bán mấy thứ này!

-Thì cũng tạm tạm thôi, đang chờ anh cứu viện đây! –Nói rồi nó đưa đồng áo cho vào tay anh nó.

-Nè! Em gái chúng ta đang buồn nè! – Vừa nói ổng vừa dú vào tay mỗi người 1 cái áo. Khi hết áo ổng lại lụm luôn đồng nhả trên mâm nhét vào tay họ tiếp. Có điều họ cũng quá quen vs kiểu buôn bán như thế này của anh em Long – Băng rồi, nên đành cười trừ mà “mua” thôi! – Bây giờ thì tản ra cho e tao thu tiền đây nhé! Nhóc! E tính tiền cẩn thận nhak, mấy đứa này nó ma mãnh lắm! E thu của mấy đứa con trai thêm 5K còn mấy chị xinh gái của e đây thì e thu giảm xuống 5K nhé! - Ổng huých tay vào nó.

-Này, ông làm ăn kiểu gì thế! Giảm cho tụi này nữa chứ, sel chỉ giảm cho con gái ko ak? – Anh Nguyên lên tiếng phản đối.

-Ông Nguyên cũng phải biết Băng nó bán kiếm tiền tiêu vật mà, ông tặng cho nó 5k thôi mà! – Chị Thi cãi lại.

Blah...Blah....Blah

Thế là trận chiến nổi lửa!

-THÔI! – Nó hét ầm lên – Mấy anh chị cãi nhau to thế người ta khỏi mua hàng luôn đó.

- Được rồi để anh mày ra tay! – Ông anh nó hốt hết đám vòng tay và nhả lại chia đều cho đám, làm cả đám tức muốn bốc khói mà muốn bay zô đập thẳng vào thằng bạn hách dịch này. – Phạt tụi bây nè! – Vừa đi phát, ổng vừa cười gian gian

- Anh ba! – Nó lại hét – Thôi mấy anh chị thông cảm, ổng nay điên lắm! Như vậy vì ai cũng “ị ép”những 3 món đồ nên em giảm cho 10K.

Thế là cả đám bay lại ôm chầm lấy nó. Nó tính tiền xong mà mừng rơn vì hàng hôm nay đa phần mấy ông pà này mua hết. Đang khoái trá ngồi đếm tiền cùng ông ba nó, thì bỗng nhiên trước mặt nó có 1 cây kẹo Lollipop to đùng. Nó ngược lên thì phát hiện đó là anh Minh – bạn chí cốt của ông anh ba nhà nó.

-Thui! Tao về nhak nhóc Tý!- Ông anh nó liền hiểu rõ tình hình trc mắt rồi liền bắn lủi mà chạy theo đám bạn đang tí ta tí tưng đang ở ngoài cổng công viên.

Và bây giờ.... Chỉ còn lại Minh và nó. Và theo phản xạ tự nhiên có điều kiện, nó lập tức nhận lấy cây kẹo Lollipop từ tay của Minh và không quên cười toe toét để cảm ơn.

- Em bán như thế này có mệt hok? Ruốt cuộc vì sao em lại đi bán nữa thế! Dù gì nhà em cũng đâu phải thiếu thốn gì! – Vừa nói Minh vừa ngồi xuống cạnh nó, giọng của anh vừa ấm vừa nhẹ nhàng như cơn gió xuân thoảng qua.

- Hi hi! – Nó cười bẽn lẽn – Tại em vừa mới mua nhiều truyện nên hết tiền tiêu vật của tháng này rồi! Với lại đang trong hè mà, rảnh rỗi gì mà hok kiếm chút đỉnh nhét ví chứ? E m đang chán muốn chết luôn vì ngày nào cũng phải ở nhà. Nản!

- Thế nên em mới quyết định nhào ra đây để buôn bán ha? E thấy hok, đây là lần thứ 2 thằng Long nó kéo đám tụi anh đến đây để ép “mua” đấy! Có khổ thì khổ cho tụi lớp anh đấy!

- Hehe! Ai biểu mấy anh chị hok chịu núp kĩ, bị ổng chụp đi còn la ai nữa!

- Uhm! Khi nào e về? Anh chờ về luôn!

- Thui! Trời tối rồi! Ảnh chờ em về đi! E mới lăm rồi! – Nó đứng dậy phúi phúi rồi thu dọn ra về.

Minh thấy thế cũng dọn giúp nó. Thực ra khi nghe tin nó lại dọn đồ ra công viên bán thì anh lập tức chạy đến đây ngay. Anh đã quan sát nó rất lâu trong khi đợi cả lũ bạn cùng lớp vào cùng.

Về đến nhà, nó cùng Minh dọn đồ vào rồi chào tạm biệt nhau.

Thấy nó cầm cái kẹo Lollipop, ông anh Tý bay ra hỏi nó:

- Úi giời ơi! Ai sướng như nó hok hả trời! Đi bán đi buôn mà còn được người ta tặng cây kẹo to dùng đến thế, lại còn được chở về tận nhà, giúp dọn đồ..... Haizz! Làm anh người ta mà chả dc hưởng phước chút nào! – Ông than vãn liên tục không ngừng nghỉ

- Là anh mà chả chịu ở lại chở em gái về để người ta chở về rồi còn nói!

- Là tao tạo cơ hội cho thằng Minh mà! Nó thích mày từ hồi mới t vs nó mới học cấp 3 đấy!

- Kệ! Ông thích chứ em có thích đâu mà anh cứ chọc em hoài zậy! Em mệt rồi chả muốn nghe chuyện iu đương gì đâu!

- Ê, Minh thích mày thiệt đấy, tao ko nói chơi đâu. Tội nghiệp thằng bạn, Minh Si Tình! - Ông chưa kịp nói hết câu thì nó đã đóng cửa rồi.

3. Chương 3: Stupid Liar

Sau 1 đêm lăm ra ngủ, nó bật dậy, chạy khắp phòng để tìm cái đồng hồ điện đang kêu ầm ỉ. Nó vừa tìm vừa chạy khắp phòng.

-Á, mày đâu rồi hả? – Nó hét lên.

Thực ra hôm qua nó để báo thức và để nó ở dưới sàn nhà nên nó hay chạy lung tung để kêu ầm ỉ. Sau 5' chặt vật thì nó mới tìm thấy cái đồng hồ vs 2 cái bánh xe màu vàng đang núp trong đám đồ đạc trong góc tường. Thế là buổi sáng sớm hôm đó nó được tập thể dục miễn phí luôn.

5h30 sáng. Nó đang rao ở công viên B2, công viên này có diện tích khá lớn vs nhiều lối đi rộng cùng vs không khí trong lành của buổi sớm nên nó rất thích hợp vs việc tập thể dục. Sở dĩ nó có mặt sớm như thế này vào lúc gà mới gáy như lúc này là do những người tập thể dục ở đây đều là các bác các cô các chú trẻ trẻ, vì vậy nếu họ thấy nó mới sáng sớm mà đã buôn bán như thế này, chắc chắn họ sẽ mỉm lòng thương mà mua jum' cho nó vài món đồ. (Thực ra ý tưởng buôn bán sáng sớm như thế này thì chỉ có mình ông anh baủa nó, ông rồ rồ từng từng, mà vì tính ông như thế này nên nó cũng nhieu luôn)

8h45' sáng. Sau 1 buổi sáng “tập thể dục” thì hiện tại nó cũng bán dc hơn 1 nửa số hàng mà nó dự định bán vào sáng hôm nay. Hôm nay đã là ngày thứ 2 nó đi bán rồi. Nó đang ngồi chờ hội Fan Club Kpop đến mú ủng hộ cho nó, nên nó chỉ biết mở mấy bài hát đang là hit để thu hút mấy khách hàng TEEN.

oo hoo ooh-ooh ooh-ooh

Chào mừng quay trở lại (Thế nào các cô gái?)

yoo hoo tất cả mọi người đều đã biết đây là gì rồi phải không

ooh-ooh, bạn chẳng thể chạm vào đâu

YG và một Big Bang khác

Anh quá khờ dại

Anh quá khờ dại trong tình yêu (X2)

Sao em có thể lại như thế được, sao em có thể
Anh chẳng thể tin em (Anh ghét mọi cô gái)
Em là người duy nhất dám vứt bỏ anh
Nếu em quay lại, anh sẽ gục ngã mất thôi
Em nói rằng em ốm, em bận việc nhà
Em nói rằng em chỉ mất có ít phút thôi
Nhưng rồi em có thời giờ uống trà với bạn
Thế nhưng tội nghiệp cho anh
Và anh cố tỏ ra như một thằng đàn ông
Anh vờ như không biết
Những cơ vì sao em luôn diễn một kiểu như thế
Mỗi khi em mở miệng thì lại là một lời nói dối
Mũi em đang dài ra giống như Pinocchio
Đâu là sự thật?
Anh là gì với em đây?
Giờ thì anh sẽ không buông xuôi mọi chuyện
Thứ hai rồi đến Chủ nhật
Anh chỉ là một sự lựa chọn à?
Em yêu, đừng lừa dối anh
Stupid Liar – BIG BANG

Tiếng nhạc điện tử lạ tai chợt bị gián đoạn bởi đâu đó có tiếng hét thất thanh ở gần chỗ nó ngồi. Thì ra là 1 đứa con gái mặc đồ khá Vintage đang chạy về phía của nó. Theo sau là 1 đứa con trai mặc áo sơ mi trắng điểm nhấn là các nút áo màu đen nhỏ nhỏ cộng vs chiếc quần sẫm màu với đôi giày lười màu rêu..... khi đến gần hơn thì nó phát hiện ra 1 điều “ Nhìn anh này đẹp trai cứ như Lee Min Ho trong City Hunter ấy nhỉ?”

- Bạn ơi! Bao nhiêu 1 cái áo hình Super Junior như thế này! – Đứa con gái nhìn khá mừng rỡ khi thấy mấy cái áo in hình mấy anh đẹp trai này - Nhìn đẹp ghê!

- Ak'! 110K 1 cái! Nếu bạn lấy nhiều thì mình giảm bớt cho bạn cho! – Nó cũng cười toe đáp lại

- Lấy 13 cái ình nhak!

- Uhm! 13 là con số thành viên của Super Junior mà – Nó vừa lấy bì bỏ vào vừa nói.

- Uk uk! Mình thích nhất mấy oppa đó! Mấy oppa đẹp trai quá đi, vừa nhìn là thấy mê rùi!
....Blah...Blah...Blah – Nhỏ cứ nói liên tục về thần tượng của mình, còn nó thì cứ hứng ứng thêm vài câu, vì hồi trước nó cũng là fan bự nhưng mà lúc đó chỉ là 14 tuổi thôi mà hay hám trai đẹp, còn bây giờ thì trai đẹp có đi ngang qua thì nó cũng chỉ nhìn 1 cái rùi đi tiếp mà thôi!

- Diễm My! Cô đi hẹn hò vs tôi hay hẹn hò vs mấy cái áo nhắng nhít này hả? – Bây giờ thì đứa con trai đó đã lại gần và phát hiện ra trên tay Diễm My cả 1 đồng áo.

- Ak'! E chỉ mua thôi! Mà đây là thần tượng của em mà, anh cũng biết mà! – My quay lại rùi đưa chiếc áo in hình Siwon ra trước mặt của hắn.

- Tôi không quan tâm mấy thứ Hàn xéng này – Nói xong hắn hất tay của My làm chiếc áo theo gió bay xuống đất ngay lập tức.

- Anh.....! – Mặt của My tối sầm lại như muốn khóc và cô ấy khóc thật – Chúng ta chia tay đi! - Nói xong cô chạy luôn.

- Uhm! Tôi chờ câu nói này lâu rồi! – Nói xong hắn cũng quay lưng đi tiếp.

- Nè anh! – Nó chạy ra ngang đường của hắn – Chiếc áo anh vứt xuống đất còn chưa tính tiền – Vừa nói nó vừa cúi xuống nhặt chiếc áo. Nhưng chiếc áo chưa kịp nhặt lên thì nó bị 1 bàn chân đạp nó xuống.

- Tôi đem về để làm gì chứ! – Nói xong hắn vứt 5 tờ 500k xuống chỗ đó rồi đi tiếp. Thường thường vào lúc này người bán sẽ chạy theo và ném số tiền vào mặt đối phương vì lòng tự trọng nhưng nó thì hoàn toàn khác.... Nó nhặt 2 tờ tiền ấy lên rồi nói Cảm ơn thật to về phía đứa con tai nhà giàu đó.

- CẢM ƠN!

~ - Nó cười híp mắt.

Thằng con trai đó vì quá bất ngờ với thái độ của nó nên ngoái đầu lại nhìn nó như muốn con nguwoif này có bị chập dây thần kinh nào hay hok? Nhưng nó lại vẫy tay nữa. Hết chịu nổi hắn đi tiếp “ Con nhỏ này hâm lạ”.

- Kha kha, thấy người con gái của mình khen người khác đẹp trai mà ko giận thì mới lạ! Đợt này lại phát tài! – Nó cười cười. Thực ra nó đã biết tình hình sẽ như thế này nên chỉ xem nó diễn ra như thế nào thôi. Không ngờ lại nhanh như thế nhưng miễn sao là có tiền thôi vs lại còn bán dc 13 cái áo nữa!

3 ngày sau.....nhờ nỗ lực của nó mà hàng đã bán hết. Nó không chỉ bán hàng qua mạng mà còn bán rong như thế thì đương nhiên sẽ thành công rồi!

Sau khi trả tiền cho anh ba thì nó tính đi tính lại thì nó lời những 1500k (tính cả số tiền mà hôm bữa thằng con trai nhả ra nữa). Nó cười hí hửng như con điên.

- Này, Ty mày bị đao chỗ nào hả? – Anh Hai nó dừng đùa mà hỏi con em điên điên này.- Thằng Tý đập cho nó tỉnh lại coi.

- Dạ! – và thế là ông Tý đập cho nó 1 cái đầu hâm hâm của nó.

- Đau! Tỉnh liền bây giờ đây. – Nó xoa xoa cái đầu. – Chiều anh ba đi chơi hơ? Bắt buộc phải đi cặp mới dc.

- Đi “ăn đồ chùa” ở chỗ trung tâm thương mại JR ak? Đi chứ hok!

- Haiz! Ăn uống gì, nó mời nhóm nhảy A bờ cờ nhảy khai trương nhảy ak’ mà, em muốn đi coi!

- Dc rồi, đi thì đi. Ăn tiếp đi!

- Đừng có mà tranh cá của em!!!!!!!!!!

....

4. Chương 4: Bad Boy & Good Girl

Bây giờ thì nó và ông Tý đang ở trong khu Trung tâm thương mại JR – tòa nhà này gồm 7 tầng và có hàng trăm cửa hàng vs những cầu thang cuộn xen kẽ giữa các tầng. Nãy giờ từ lúc vào đây, ai cũng “ngỡ ngàng” trước gu thời trang lạ lùng của anh em nhà chúng nó. Tụi nó chỉ mặc quần jean-áo thun thôi, nhưng lạ là ở chỗ là 2 cái áo tụi nó đang mặc có chữ Bad Boy (của ông Tý) và Good Girl (của nó).....mà 2 đứa này ăn cứ vừa đi vừa chỉ chỗ lung tung lại còn cười đùa nhau ầm ầm nữa. Đúng là bố phép 2 anh em nhà này.

Sau 1 hồi tham quan từ tầng 1 lên tới tầng 7 thì anh em nó chính thuwcsmeetj rồi.

- Ê! Ty, mày hok thấy đói ak’! Tao muốn rưng rời chân tay rồi nè! - Ông Tý ngồi xuống hàng ghế cạnh lối ra của 1 cửa hàng lớn trên tầng 7.

- Chưa đến giờ mà cha nội, kiếm đâu ra đồ ăn “chùa” cho anh, ai biểu đi sớm làm gì! Rõ ràng trong thiệp ghi là 19h mà anh cứ ham ăn đòi đi sớm. – Nó ngồi xuống bên cạnh ông.

- Thôi thôi! Sao má hok đi chung vs mày ak’, mà kéo tao theo.

- Má bận rồi, còn đưa cho em cái thiệp đi cặp nữa chứ!

- Công nhận, cái TTTM này to thiệt, việc nó làm ông anh đẹp trai, khéo mạnh, bụng không tì vết.....của mày đây một lần đi – không chuyện tầm thường! Trời ạ! Biết zậy tao đã mang theo vài cái kẹo mút Chúp-bù-chụt theo cứu đói rồi! Khổ thân trai tráng này quá đi! - Ông ngồi mếu máo.

- Thôi cha đừng có mà ngồi đây than trời, giờ đi xuống sảnh ở tầng 1 là vừa có đồ ăn cho anh ăn đây – Nó kéo ông về phía thang máy.

Khi mới bước vào sảnh – nơi diễn ra lễ khai trương thì nó đã ấn tượng bởi tiếng nhạc sập sinh ở đây. “Woa, mấy cái loa này chất lượng ghê”

- Bây giờ sẽ là các tiết mục giải trí mở màn – Giọng MC cất lên.

Nhóm A bờ cờ bước ra và nhảy bài Somebody to love vs bài I am the best. Nó hứng chí hét ầm ầm theo nhịp nhạc. Thấy cảnh này ông Tý chỉ biết né sang 1 bên mặc kệ con nhỏ em bên cạnh đang hú hê. “Con nhỏ này thiệt là.....Xấu hổ quá đi”.

Sau mấy tiết mục giải trí là phần dự tiệc. Cái này phải có thiệp mời mới vào trong khu ăn uống mới được. Sau khi xếp hàng dài để kiểm tra thiệp thì 2 anh em nó mới vào dc. Lúc này nó mới tá hỏa khi phát hiện ra toàn bộ mọi người ở đây đều mặc đồ dự tiệc còn 2 anh em nó thì đến đây chỉ ăn cho no rồi về nên chẳng mặc “đẹp” chút nào.

- Ty mày thấy khu ăn uống kia hok? Toàn đồ ngon đấy, mau qua đấy nhanh hok mất công cả chiều tao đi theo mày. – mắt ông lóe sáng khi thấy dãy bàn ăn uống bên kia.

- Biết rồi thưa cha! – nó vs ông chạy tẹt xuyên qua đám người đang đứng nói chuyện rôm rả.

- Ê’, ai như đại tử nhà ta thế? - Ông đang cầm cúi ăn thì dừng lại ngay và nhìn về phía trước tụi nó.

- Á! Má kiu bận mà đi vs mấy người bên công ty làm gì thế hok biết, tí về mét ba luôn! – Nó đi theo ông anh về chỗ má nó đang đứng.

- Má xinh đẹp! - Ông hét to làm má xinh đẹp của ông mất hồn quay lại.

- Gì đây? Hai đứa đi dự tiệc mà ăn mặc cứ như đi chơi vậy hả? Phải biết ý tứ chút chứ! – Má nó trong bộ đồ công sở nhìn tụi nó.

- Tại con nhóc này nó bắt con đi theo chứ bộ vs lại đồ ăn ở đây ngon phết! - Ông bật ngón cái lên mà cười haha.

- Má yên tâm, ăn xong tụi con lủi luôn. – Nó cầm ly nc cam uống 1 hơi dài.

- Má đưa con cái thiệp đôi để mày mời bạn trai đi cùng mà lại rủ thằng anh mày theo làm gì hả? – Má nó bực bội nhìn chằm chằm vào nó.

- HiHi! Tụi con đến đây xem zăn nghệ vs ăn thui mà! Ai để ý tụi con nít tụi con chứ! Ủa mà công ty má thiết kế chỗ đây hay sel mà lại đi dự tiệc khai trương cơ chứ! – Nó đánh trống lảng ngay lập tức.

- Uhm! Chỉ có tổ của má thiết kế thui! Định trốn mà bị bọn họ kéo đi đây này! 2 đứa ăn uống xong thì thích ở lại chơi chút rồi về.

-Dạ!

-Dạ!

- Má đi “nói chuyện” tiếp đây. – Nói xong má nó lại hoà vào dòng người đang “nói chuyện” rôm rả kia.

- Anh ba! Anh đứng đây ăn tiếp nhé! Em vào phòng vệ sinh đây.

- Uhm! Tao ăn cho hết phí cả chiều ở đây. - Ông lại tiếp tục chiến ở mấy dãy bàn đồ ăn.
- Nó chạy te te tìm phòng vệ sinh, chạy mãi nó mới tìm thấy. Sau khi giả quyết nỗi buồn cá nhân thì người nó bây giờ hoàn toàn nhẹ nhõm. Đang đi ra thì nó nghe thấy tiếng nói nhỏ nhỏ của 1 đứa con gái gần đó.
- Anh Minh Phong! Chúng ta hẹn hò nhé! – Đứa con gái hỏi nhỏ.
- Việc gì tôi phải hẹn hò vs cô hả? – Giọng 1 thằng con trai nào đó nghe khá ngông cuồng.
- Tại sao không? Nếu em hẹn hò vs anh thì cũng có lợi! Em xinh gái, nhiều tiền, con nhà giàu...như thế không phải là rất xứng đôi vs anh lắm phải hok?
- Vậy cô hok nghe nói là tôi hok phải là loại người thích mấy tiểu thư “dịu dàng, nữ tính hay mít ướt”. Cô nên tìm hiểu trước thì tốt hơn cho cả hai đấy – Nói xong hần bỏ đi.
- Tại sao anh cứ phải như thế, không biết bao nhiêu tiểu thư xinh đẹp tìm đến anh đều từ chối họ hả? Trong khi đó anh lại hay bỏn cợt vs nhiều cô gái nhăng nhít chứ? – Đứa con gái như không kiềm chế được mà rống to trong lối hành lang mà cả hai đang đứng. Nghe thấy thế, nó chợt giật mình khi tiếng bước chân đang đến gần chỗ nó đang đứng.
- Tôi thích vậy đấy! – Vừa nói xong thì hần đã đi hết hành lang đó và đương nhiên cũng bắt gặp nó đang đứng đó nghe hết câu chuyện “li kì” đó.

5. Chương 5: Đồ Điên!

- Và tôi cũng không thích hạng người hay nghe lén người khác! – Hần vừa nói vừa nhìn nó.
- Hihi! Xin lỗi vì tôi “lỡ” nghe dc!. Anh cứ tiếp tục đi nhé. – Nó nói xong tính chạy bật mạng để thoát thân. Ai dè chưa kịp chạy thì đã bị hần túm cái đuôi tóc ngắn chưa đến gót của nó.
 - Ai cho cô đi! Nghe xong cũng phải phát biểu ý kiến chứ.
 - Ặc! Tôi biết tôi sai nhưng anh cũng hok nên túm tóc tui như vậy. Đau! – Nó nhăn nhó quay lại “tạ tội”.
 - Đã biết lỗi thì cũng cần thái độ tạ tội chứ! – Hần nghiêm nghị nói.
 - Ak’! Anh muốn tôi tạ tội như thế nào đây. Mà hình như tôi gặp anh ở đâu đó rồi thì phải! Trông quen ghê gớm. – Nó dí sát mặt mình vào hần nhìn từng nét trên mặt hần.
 - Ai lại quen thứ người điên điên như cô chứ? Good girl!
 - Hok chắc chắn đã thấy! Ai chứ trai đẹp mà đã gặp thì khó quên lắm, mà gần đây tui cũng gặp toàn con gái không ak’! (Vì khách hàng nó đa phần là con gái).....Á! 2 tờ 500K – Nó chợt nhớ ra. – Cảm ơn anh nhiều nhak! 1 cái áo thui mà anh trả những 1 triệu luôn. Lúc đó chưa kịp cảm ơn gì hết mà anh đã bỏ đi! – Nó xong nó cúi đầu rồi chuẩn luôn lập tức. Vì dù gì nó cũng đặt việc kinh doanh lên hàng đầu nên hok thể có tiếng xấu được.
 - Đồ điên! Thì ra là con nhỏ điên đó! – Hần còn đang ngỡ ngàng về câu nói của nó, hần nói xong rồi cười tùm tùm 1 mình như thằng tự kỉ. “Con nhóc này điên thật rồi!”
- Khi nó mới quay lại thì đã thấy ông Tý đang ngồi thong thả uống nước cam. Trông có vẻ như ông đã ăn no nê.
- Mà đi chơi đâu mà lâu thế? Có đi WC mà cũng hơn 20’. Tao chén xong rồi đó. Ăn uống gì thì nhanh lên đi rồi còn về. mệt rồi!
 - Ui! Lúc nãy em gặp thằng cha “cho không” 2 tờ 500K đấy! Ông đó đẹp trai nhưng mà lằng nhằng quá. Hôm trc chia tay 1 em mà hôm nay đã dc em tiểu thư nào đó tỏ tình muốn hẹn hò, hần lại từ chối thẳng thừng nữa chứ. – Nó vừa nhai vừa kể lại hết cho ông.

- Loại con trai như thế nó mới có “phong độ”, như anh mày nè, chẳng quá nên giờ có em nào mà để mà dắt tay nhau đi chơi chứ? Thằng đó mai mốt mà lỡ yêu con nhỏ nào thì có mà khổ!

- Sao khổ?

- Vì tiền sử của nó đấy, em nào dám yêu chứ. Mà có cũng chỉ là con cóc.

- Ak! Hiểu rồi!

Cùng lúc đó là tiếng đàn piano vang lên. Giai điệu du dương này chợt cất lên khiến ọi người đều trở nên lặng đi mà hướng về khán đài nơi 1 đứa con trai trong bộ vét đen đang chơi đàn ở đó.

- Hay ghê! Mai em đi học piano nhá! - Nó nói khê bên tai ông Tý.

- Học guitar rồi mà mày còn muốn học thêm cái này làm gì để rồi rinh thêm cái piano to đùng ấy về nhà làm gì hả? Tao thà để cái máy chạy thể dục còn hơn là nó.

- Zậy thôi! Mà anh xem đi, mấy đứa con gái ở đây đều dán mắt xem kìa. Xem ra tụi nó bị “tiếng sét ái tình” rồi.

- Uhm, nhanh thiệt đúng là con nhà giàu vs nhau. Con gái thời nay dễ bị dụ quá đi.

- Ai biết được! Người ta sinh ra đã zậy rồi.

...

Trong khi tụi nó còn bàn tám xôn xao thì tiếng nhạc dương cầm đã hết mà thay vào đó là tràng pháo tay tán dương ầm ầm. Đứa con trai đó đứng dậy và cúi chào, cùng lúc đó có 2 người trung niên bước lên bục.

- Xin chào mọi người! Trước tiên tôi xin chân thành cảm ơn mọi người đã bỏ chút thời gian để đến đây tham dự buổi tiệc khai trương Trung tâm thương mại của tập đoàn chúng tôi.

- Hình như ông này là chủ tịch, tao thấy ổng lên TV rồi đấy – Ông Tý nói nhỏ.

- Còn đây là vợ và con trai trưởng của tôi. – Nói xong đứa con trai đàn dương cầm lúc nãy cùng 1 phụ nữ ăn mặc sang trọng tiến đến gần vị chủ tịch kia.

- Ế, thằng cha 2 tờ 500K kìa! Không ngờ hần là con trai chủ tịch tập đoàn này cơ chứ, nay mới mở dc tầm mắt. Hèn chi hần khinh người như thế. Biết zậy lúc đó em đòi thêm 2 tờ nữa là dc rồi. – Nó ngao ngán chỉ tay về phía khán đài.

- Tại số mày xui thôi! Mà công nhận thằng này cũng đẹp trai nhể? – ông cười cười – Chỉ có điều thua anh mày thôi, nhể?

- Thui về thôi! Chả còn gì mà xem nữa đâu! – Nó đứng dậy đi về.

- Này! Qua chỗ má nói 1 tiếng rồi về. – Ổng kéo tay nó hòa vào đám đông kia.

- Má, tụi con về nhak! – Vừa thấy má nó đã chạy đến nói.

- Uhm! Về cẩn thận nhak! Chập nữa má về sau.

- Xin chào kiến trúc sư Nguyễn! Hôm nay không ngờ bà cũng đến tham dự bữa tiệc của chúng tôi, công nhận phần thiết kế quá đẹp và sang trọng, tôi rất thích việc hợp tác vs đúng người tài năng như bà. – Vị chủ tịch trung niên cùng vs vợ và Minh Phong cùng xuất hiện khi nó và ông Tý chưa kịp dời đi. Và giờ đây 2 anh em nó đang đứng ngơ ngác khi biết rằng mẹ nó thiết kế chính khu TTTM này! (A-O-A)

- Đúng vậy! Khu TTTM lần này dc thiết kế rất tỉ mỉ và còn dễ di chuyển rất phù hợp vs nhu cầu mua sắm của mọi người thời nay – Bà phu nhân cũng nói thêm. – Ak! 2 vị này là con của bà hả? – Vị phu nhân chỉ tay về phía 2 đứa tụi nó.

- Vâng! Đây là con trai thứ 2 và con gái út của tôi. – Má nó cười đáp lại.

- Cháu là Hoàng Hải Long.

- Chào 2 bác! Cháu là Hoàng Như Băng.

- Alo! Trí hả?.....Mau lên café Khoảng Lặng mau, có chuyện gấp lắm.....Ừh! Lên ngay cho tao đi..... Cái gì? Con linh bò thành Tuấn ak'.....2 ngày? 2 đứa này ghê thiệt....Blah....Blah....Blah... - Ông Tý ngồi đằng sau lưng nó cứ chém liên tục, cả đám bạn ổng nữa, ai ai cũng sock nặng trịch cái tin trường mình chuyển qua trường JR học 3 năm trời để xây lại trường.

Mặc dù mang tiếng học chung nhưng nghe nói 2 trường sẽ học ở 2 dãy khác nhau hoàn toàn.

-Ak'! Bắg! Mà ngồi đây làm gì thế hả? Sao lại “tưng tung” như thế kia, có chuyện buồn àh?- Tuyết Nhi từ đâu đó bay ra ngồi trước mặt nó.

- Uhm! Zụ trường mình chuyển sang tạm trú 3 năm đấy! – Nó giục cây đàn sang 1 bên.

- Tao biết tin này từ hồi tối hôm qua rồi! Ồ, tao cứ tưởng mày biết lâu rồi chứ, ông Long chả phải là trung tâm xã hội thông tin trường mình hay sao? Có zụ gì mà ổng chả biết trước.

- Ayizzz! Hôm qua tao vs ổng đi chơi tới khuya, mới về đã lăn ra ngủ rồi, có cập nhập được thông tin gì đâu!

- Sao mấy bữa nay tao hok thấy mặt mũi mày ở trên Face hả? Cả tối mấy đứa lớp mình ở trên đó chém quá trời! Hề hay ra nhiều phim nên tụi nó tám nhiều lắm.

- Uhm! Mấy bữa nay tao đang thiếu tiền nên kinh doanh chút đỉnh thôi, thời gian đâu mà ngồi tám ở trên. Mà mày thấy rồi đó. – Nó chỉ tay ra phía sau lưng mình. – Ồng đang chém vs cái hội “bảo bùng” của ổng đấy. Nhờ phía phước ổng mà sáng nay tao được rửa mặt miễn phí đấy!

- Anh Long!!!!!! Zụ đó sở GD&ĐT đồng ý rồi! Không thay đổi gì được nữa đâu! – Nhi hét to về phía ông Tý.

- UẦY!!!!!! – Cả đám nghe thấy con Nhi nói như thế đều xùi hết.

- Em đừng nói nữa! Đau long quá đi. – Ông Nguyên lên tiếng.

Thế là cả hội lại tám về zụ bày trò chọc tức mấy đứa nhà giàu sắp học chung vs mình.

- Bắg! Ế!!!!!!!!!!!! Hotboy “nhùi tài” của trg JR kìa mày! – Con Nhi hét to chỉ tay về phía cầu thang.

- Hotboy ak? Để coi đẹp trai hok? Trường JR ak? – Nó quay đầu nhìn về phía cầu thang. - Ế? Là chả ak? – Nó đờ hoàn toàn khi thấy Minh Phong đang đi đến gần.

- Cha nào? Mày quen hả?

- Uhm! Hum bữa tao đi bán thì chả hok mua áo mà dậm nát nó, trời ạ áo của SUJU đó, tao đang tính **** hần cho 1 trận thì hần thả ra trước mặt tao 2 tờ 500K đấy! Tao đờ luôn.

- Ủầy! Nhà giàu thế phải lấy thêm 2 tờ nữa chứ!

- Mày nói cứ như ông Tý ak'.

Lúc này thì Minh Phong đang tiến gần đến chỗ nó ngồi, chợt nghe đoạn đối thoại của nó vs Nhi nên khẽ nhíu mày “Lại là con nhỏ điên này, có vẻ nhõ này thích nói xấu người ta”. Hần ta liền chọn cái bàn ngồi song song vs nó, bàn của hần cách nhau là lỗi đi.

“Để xem con nhóc này bệnh đến cỡ nào” Hần cười cười....1 mình.

- Ủa mà sao hần lại đi 1 mình nhể? Hôm nay là ngày offline của đám trường mình mà, dạo đâu ra tên JR thế kia? Hay hần thấy trường mình đi offline nên đi thám thính chẳng? – Nó hỏi nhỏ con Nhi khi thấy hần ngồi song song vs nó.

- Uhm! Cha này hok phải loại thường! Sel nãy giờ chả cứ nhìn mày rồi nhìn ông Long thế? Bộ quen nhau ak?

- Hum qua tao vs ông Tý có đụng mặt hần, vs lại tao vs ông Tý có đụng mặt chả. Mà lúc đó tao vs ổng mặc 2 cái áo Bad Boy vs Good Girl mà hôm bữa tao đi in vs mày đấy!

- Hả? Mặc 2 cái áo đó mà hok gây shock mới lạ, gặp tao là nhớ cả đời luôn. Kha kha! – Con Nhi cười sặc sụa.

- Bé Nhi uống gì nào? – Ông Hùng-phục vụ bàn từ đâu đó bay tới chỗ nó.
- Trà sữa hạt thủy tinh hương bạc hà ít đá.
- Lấy thêm cho em ly trà sữa bánh flan xoài. – Nó chen ngang.
- Yes, madam! Mà tụi bây đừng dungd tụi hợp ở đây chi zậy? Định làm gì bị lằm hủ, sao tao thấy thằng Long nó nay ồn ào thế. Làm cả quán ồn kinh khủng, quán người ta tên Khoảng lặng đằng hoàng mà tụi bây ồn thế còn đâu là Lặng hủ? – Ông Hùng nhăn nhó.
- Trường tụi em chuyển sang tạm trú ở trường dân lập JR 3 năm để xây lại trường nên mới hợp đột xuất thế thôi. – Con Nhi bào chữa ngay lập tức.
- Ặc! Bữa sau thì nhớ mà báo trước cho anh 1 tiếng nghe chưa? Ồn ào chết đi được. – Nói xong ổng bỏ đi luôn.
- Đang ngồi hút chùn chụt trà sữa, chợt nó nhảy sang bàn ông Long. Rồi ngồi phệt xuống chỗ cạnh ổng làm ổng giật mình trước thái độ nghiêm trọng đang hiện rõ ở trên mặt nó.
- Anh ba! Anh thấy nhân vật ngồi đằng kia hok? Hấn học JR đấy, chuyển địa điểm ngay đi. – Nó hất cằm về phía Minh Phong.
- Ak'! Thằng cha đó hả? Anh em, về. Có gì tao liên lạc tiếp. Cấm rẽ ở đây cả buổi chiều rùi. - ổng lập tức đứng dậy. – Nhóc! Về hok tao chở mày về?
- Ui! Nay chu đáo quá! Tí em mới về, lâu lâu đi bộ hóng gió cho nó phê phê. – Nó nói.
- Uhm! Về sớm đây nhak, tao hok có chùa cơm ày đâu. – Nói xong ổng rút lui cùng vs đám bạn.
- Thui! Tao về đây, mày ở lại mạnh phở nhak! Hết chuyện zui rùi! – Con Nhi cũng đứng dậy đi luôn.
- Ak'! Tao tưởng mày đi chơi vs tao chớ? – Nó đứng dậy kéo tay con Nhi lại.
- Nay má tao nghiêm lắm, hể 1 chút là đòi cắt Nét luôn. – Nói xong nó chạy 1 hơi xuống cầu thang, nếu không thì cũng bị con này kéo lại “đi dạo” vs nó à coi, tính ai chứ tính con Bằng tưng tưng này thì nó hiểu rõ.
- Haiz! Con nhỏ đáng ghét. – Nó ngồi vào bàn và tiếp tục hút chùn hực cho hết ly trà sữa, rồi cất đàn vào bao rùi quay lưng về.
- Lúc này thì chỉ có mình hấn và nó ở lại. Thấy nó ngồi hút rột rột mà hấn thấy lạ. “Nó là có phải là con gái hok zậy trời, tính thì cứ như con trai ak”. Rồi chớp sau, hấn phát hiện nó đang cất cây đàn vào bao thì hấn khẽ nhú mày nhìn chằm chằm vào cây đàn guitar đó. Nó có chữ E.O hay phần sau của thùng đàn. Vừa nhìn thấy nó hấn chợt bật dậy làm cho cả cái bàn rung lên.
- Nè nhóc kia! – Hấn chạy theo nó, trong khi đó nó đang đi cầu thang xuống tầng 1. – Tội bảo nhóc đứng lại! – Lúc này thì hấn không kìm chế được phong thái nữa mà chạy xuống cầu thang.
- Khi nó mới bước chân ra khỏi quán đang tính là đi dạo “đâu đây” thì có 1 bàn tay chụp lấy đuôi tóc của nó.
- Á! Đau!!!!!!- Nó hét to khi phần đuôi tóc ngắn của nó bị túm trọn.
- Nãy giờ tôi gọi cho nhóc mà không chịu quay lại. – hấn gân cổ nói to khi con nhóc này kêu đau.
- Lại là anh! – Nó quay lại và gặp ngay khuôn mặt đẹp trai này. – Có chuyện gì thì thả tóc tôi ngay đi! – Nó nhăn nhó khi thấy tóc mình vẫn nằm gọn trong tay của hấn.
- Cây đàn này nhóc có ở đâu vậy? – hấn thả tóc nó rùi chỉ tay về phía cây đàn đằng sau lưng nó.

7. Chương 7: Đừng Có Mà Dây Dưa Với Tui!

- Ồ! Mua chứ ở đâu ra! – Nó ngơ ngác nhìn hấn.
- Mua ở đâu? Ai bán cho?

- Thầy dạy tui!
 - Anh ta bán cho nhóc cây đàn này ak? Bán bao nhiêu? – Hấn có vẻ sốt ruột.
 - Ak! Thực ra hok phải là mua, mà là trao đổi thôi. Giá 1đôi găng tay len thôi! Hehe! – Nó cười. – Rẻ nhể?
 - Cái gì??? – Hấn ngạc nhiên tới nổi mặt méo xệch đi. – Nhóc có biết anh ấy giờ đang sống ở đâu hok?
 - Ở trên ak! – Nó đưa tay chỉ lên trời! – Thầy lên đó ở khoảng 2 tháng rồi! Hi!
 - Hả????? – lúc này thì hấn hoàn toàn choáng trước những lời nó vừa nói. – Không thể nào nhanh như vậy.
 - Nói xong hấn nắm tay nó đi về chiếc xe hơi màu đen đậu ở bên kia đường.
 - Nè!!!! – Nó hét toáng lên. – Đi đâu mà lôi tôi theo zậy?
 - Đi tới 1 nơi mà nhóc cần thấy. – Thế là nó và hấn an tọa trên xe. – Về nhà! – hấn nói vs bác tài xế.
 - Ể? Nhà? Về nhà anh làm gì? Mà nhà anh có gì hay ho để thấy chứ? – Nó ngồi trên xe mà lòng thì tò mò chết đi được.
 - Đến đó thì nhóc sẽ biết. – Hấn nghiêm mặt nói 1 câu ngắn gọn rồi quay mặt về phía cửa sổ bên kia, ánh mắt của hấn hướng theo nơi xa xăm nào đó.
 - Ủa!!! Tò mò chết được! Nhưng mà tí chỗ tui về đây, tui không mang đồng nào đâu, định đi dạo mà anh lôi đi thế này, tí cuộc bộ có mà ối máu. – Nói xong, nó quay mặt ra cửa sổ bên nó mà thích thú ngắm những thứ đang lướt qua.
- Đang ngắm khu biệt thự nằm cạnh nhau thì chiếc xe dừng lại trước 1 cái cổng đen cao 2 mét và sau đó cái cổng tự mở, chiếc xe dần lăn bánh vào phía sân trong của khu biệt thự. Lúc này thì chiếc đã đậu ngay ngắn vào khoảng sân nhỏ ở bên hông của sân chính.
- Đi theo tôi! Không được đụng vào cái gì khi chưa có sự cho phép của tôi. – Hấn bước xuống xe trước.
 - Dạ vâng!!! – Nó nhái giọng của mấy cô hầu nhỏ trong mấy bộ phim Hàn quốc mà nó hay coi.

Lúc theo hấn, nó không ngừng quay ngang quay dọc để nhìn sâu vào lối kiến trúc của nơi này. “Nơi này nhìn cách thiết kế khá sang trọng, theo trường phái không gian hình hộp, các đường nét khá rõ ràng có chiều sâu mạnh nhưng tạo cho con người cảm giác đang lạc vào không gian 3D. Chứng tỏ nhà kiến trúc sư này rất tinh tế khi thiết kế cho căn nhà này. Các gam màu lạnh: trắng, xanh da trời, xanh rêu và cả đen nữa. Tuy không ám áp tình người nhưng lại mang cảm giác sang trọng khó gần đối vs khách...” Thế là nó cứ nhìn ngắm xung quanh như muốn nhìn thấu nơi này. Nó vốn có tính hiếu động đối vs các công trình kiến trúc, cho dù nó chỉ là 1 góc nhỏ của 1 tiệm cà phê là đủ làm cho nó cảm thấy ở đó rồi, huống chi đây là cả 1 biệt thự mà biệt thự lại của tập đoàn JR lừng lẫy đang ngày càng đi lên cách đây 3 năm. Điều này càng tăng tính hưng phấn trong lòng nó. Mà cũng lạ, trong 3 đứa con của má nó thì chỉ có mình nó là có hứng thú vs kiến trúc, còn hai ông anh già của nó thì ông 2 theo Kinh tế, ông 3 thì bác sĩ, chẳng hiểu làm sao nhưng ông 3 của nó theo bác sĩ, ông thính từng từng thế mà làm bác sĩ. Hên sao trong nhà còn có nó là có máu nghệ thuật của má nó, cái này thì nó không tranh cãi nhiều, từ nhỏ nó đã thể hiện ra rồi, nào là vẽ, xây dựng các cấu trúc to đùng mà chỉ qua mấy bộ ghép hình của anh nó, lên cấp 2 thì nó làm trưởng đội thiết kế các sân khấu cho trường, ngoài ra thì nó còn làm ra mấy mô hình lầu đài bằng que tăm hay đồng xu....toàn mấy cái lạ hok ak! có hôm nó còn vẽ với cả bức tường nó thành “Nơi hội tụ làn sóng Hallyu” (thần tượng hàn lưu), nó vẽ mấy hình chibi thu nhỏ của mấy thần tượng của nó. Ồn! Nay nó vẫn để đó đấy thôi.

Quay lại hiện tại thì nó và hấn vừa bước vào 1 căn phòng mà phải nói thì nó đang bị SHOCK. Căn phòng này có cả đủ tất cả các loại đạo cụ âm nhạc mà từng thấy. Nào là cây dương cầm màu trắng to đùng nằm bên góc phải của căn phòng, nào là dàn kèn cả chục cái treo trên bức tường ở bên trái, còn cả trống nữa đủ loại, sáo, cả bộ xử lý âm thanh nữa, có phòng thu âm nữa..... Bây giờ thì nó chính thức ngồi bệt xuống đất rồi. Thấy thế, hấn mỉm cười rồi kéo nó phía mấy cây đàn guitar đang được dựng cả 1 hàng gần 10 cái. Hấn cầm 1 cái màu trắng lên và đưa cho nó.

- Xem đằng sau thùng đàn đi. – Hấn ra lệnh cho con nhỏ đang đơ hoàn toàn.

- Hả? Xem gì chứ??? – Vừa nói nó vừa nó vừa lật cây đàn lại. – Ak’! Nhìn quen quen. E.O???
- Cái cửa nhóc cũng có đấy! – Hấn chỉ về phía cây đàn mà nó đang đeo ở trên lưng.
- Ak’! Thì sao? Hay anh cũng “mua” của thầy ak? – Nó ngược mắt lên nhìn hấn.
- Không phải mua mà là anh ta tặng tôi, chứ hok mua như nhóc đâu, 1 đôi găng tay? Nhóc có biết cây đàn nhóc đang đeo có ý nghĩa gì hok?
- Ak’! Thầy kiu, thích thì thầy tặng cho! Hùi mới học ak’!
- Đồ ngốc! Cây đàn này là cây đàn cuối cùng ảnh kí tên lên đấy, ảnh nói sẽ tặng cho người xứng đáng, không ngờ anh ta lại tặng cho con nhỏ điên như nhóc. Thiệt tình!
- Vậy tóm lại anh kéo tôi đến đây để chỉ nói như thế thôi hay sao? – Lúc này thì nó trở nên nghiêm túc lạ lùng.
- Uhm! – Hấn gật đầu.
- Vậy.....về nhé! Tui đói rồi, không về sớm có mà hok có cơm mà ăn. – Nó vừa nói vừa quay lưng bước về.
- Này nhóc biết đường về hok zậy? – Hấn chạy theo nó.
- Tui hok có ngu mà đi bộ về đâu, lúc này tui đã nói nhỏ vs bác tài là phải chở tui về rồi! Hehe! – Nó đi luôn 1 hơi. Không quên đưa 1 ngón tay đung đưa ý muốn tạm biệt hấn.
- Nhóc có biết đường ra hok đấy. – Hấn gọi to về phía nó đang đi.
- Tui hok bao giờ bị lạc đường. – Nó hét to lại. Lúc này thì nó đã ra khỏi hành lang dài hoàng rùi, đang tiến về cầu thang để đi xuống.
Thấy hok ổn về con nhóc điên này nên hấn chạy theo. Chạy mả mà chẳng thấy nó đâu, chợt hấn nghe thấy tiếng xe nổ máy, hấn liền chạy xuống sân thì nó đang leo lên xe. Hấn chạy tới và ngồi bên cạnh nó.
-Sao nhóc đi nhanh vậy? – Hấn thở hổn hển đóng cánh cửa xe vào.
- Ai biểu chạy theo đâu mà lo! Bác chở cháu đến nhà sách Tuổi trẻ nha bác. – Nó gỡ bao đàn ra khỏi lưng rồi ngồi ngay ngắn.
- Ủa! Chứ về nhà ăn cơm mà. – Hấn hỏi.
- Tui qua nhà sách mua vở học, tuần sau bắt đầu học thêm rồi, mà sao tôi phải báo cáo cho anh nhể? Có quen gì nhau đâu??? – Nó quay phắt sang hấn, tỏ vẻ bất đồng trước sự quan tâm lạ lùng của hấn.
- Vì tôi cùng chung 1 người thầy dạy đàn.
- Ak’! hèn gì anh lại dắt tôi về nhà chỉ để nói mấy thứ đó. Tưởng anh rảnh hơi lắm, hóa ra không phải thế mà cực rảnh rồi. – Nó trề môi
- Nhóc nên biết trân trọng nó nghe chưa! Nếu hok tui sẽ hok tha cho nhóc đâu! – hấn chỉ về cây đàn.
- Vâng! Có chết tui sẽ đem nó xuống mồ vs tui luôn, anh hok cần để ý, giờ nó là của tui nên anh đừng có bận tâm quá mức như thế này, và tui cũng hok muốn dây dưa gì vs anh đâu! Hotboy lắm tài! – Nó trừng mắt vs hấn.
- Nhóc đi quá giới hạn sự quan tâm của tôi rồi đấy, đừng có mà tỏ vẻ ta đây vs tôi! Tôi hok thích nhóc nói như thế. – Lúc này thì mặt hấn tối sầm lại khi nó nói 2 chữ “lắm tài” vs cái ngữ khí nhấn giọng của mình.
- Ai biểu anh kéo tôi đi chớ! Chính anh chủ động tìm đến tui rồi còn kéo tôi đến nhà anh chứ? Vậy anh nói đi, ai là người có lỗi trước? – Lần này thì nó hok thể nhịn được nữa, quá bực vs tên này đi mất.
-
- Vậy đó! Cứ cho tôi nhiều chuyện đi, nhưng tôi không thích dây dưa vs anh chàng Hotboy như anh đâu! Cũng là người vs nhau sel cứ thích là hotboy vs hotgirl làm chi zậy trời, chỉ tỏ làm cho người bên cạnh khổ

thêm thui! Lần sau có học chung cùng 1 nơi thì anh cứ mặc kệ tui đi! Đừng có mà túm tóc tui mà kéo đi đâu nữa đấy! Met rùi! – Nói xong, nó đưa mắt nhìn ra phía bên ngoài.

Còn mặt hần ngày còn tối xầm lại. Tại sao con nhóc này lại nói quá đúng thế! Đã 2 năm rùi, kể từ khi hần được người ta biết đến vs cái danh Hotboy JR, hotboy đa tài, hotboy tài hoa..... Và cũng là lúc đời sống của hần thay đổi, những người bên cạnh hần trở nên không đáng tin nữa, và chính vì thế tính cách của hần cũng thay đổi từ lúc nào không biết.

- Cháu cảm ơn bác nhiều nhak! – Giọng nó chợt vang lên làm ngưng dòng suy nghĩ của hần.

- Không có gì! – Bác tài xế cười nói vs nó.

Thế là nó biến mất vào nhà sách trước xe, hần thiệt tình cũng có ấn tượng mạnh bởi những điều mà nó vừa nói.

8. Chương 8: I Gotta Feeling

1 tháng 15 ngày đã trôi qua kể từ ngày nó gặp hần, và kể từ lúc đó nó cũng hok có điểm phúc gặp hần nữa và đương nhiên hần và nó cũng ko có cái gì gọi là “cùng sự phụ dạy đàn nữa” và đương nhiên nó cũng quên luôn sự có mặt của hần trong trí nhớ của nó, sau buổi tối hôm đó, nó dường như quên hết mà lao vào học điên cuồng. Do ham chơi cả tháng 6 nên tháng 7 và tháng 8 nó phải lặn vào học bù. Đã thế ông Tý có chịu cho nó yên đâu, ngày nào cũng bắt nó học điên cuồng, cả sinh học nữa, nó còn chưa biết mình thi khối nào mà ổng cứ dồn nó học theo khối B. Ổng nói “– Mai một tao ra trường làm bác sĩ tư nhân, còn mày bán thuốc cho tao, con gái thì học được thui, yên tâm đi, nhẹ nhàng hơn cái Y của tao nhiều!” Thế là nó phải đi học thêm Sinh, Toán, Anh văn, Hóa, Lý.

Hôm nay là ngày tựu trường, nó và ông Tý trong bộ đồng phục quần xanh áo trắng, trên túi áo bên trái đeo băng tên, đang ngồi trên cái xe Super Cup của ổng đến trường. Chiếc xe này có màu vàng chanh nên rất nổi bật trong dòng xe đang đứng đậu trước trường JR, mà đa phần mấy học sinh tự đi xe này đều là học sinh trường nó thui, chứ bọn nhà giàu kia đều đi xe con riêng đến trường. Đó là điểm khác biệt đầu tiên mà nó mới thấy ngay lúc mới sáng sớm.... Điều này làm nó bức bối hơn nhiều khi tựu trường vừa tự tin bước vào trường vừa nhìn đám tui nó vs ánh mắt khinh bỉ, thiệt tình nó không có hứng để để tâm mấy chuyện này, nhưng mà nó cứ đập vào mắt nó sel mà chịu được, thế là nó cứ dậm chân tại chỗ như con điên. Ông Tý nó cũng chẳng khác, khi bị mấy thằng con trai trường JR cứ nhìn vào 2 anh em nó và chiếc xe bên cạnh cứ trề môi, lắc đầu, tỏ vẻ không vừa ý, nhìn cảnh này mà ổng tức ói máu, biết con em mình cũng thế, ổng liền lấy cái loa ổ cắm bằng USB ra từ cái ba lô màu xanh rêu của mình, thực ra cái ba lô này ổng mua chung vs con Băng, rồi mở bài I gotta Feeling của The Black Eyed Peas như muốn nói vs đoàn thể giáo viên trong trường mau ra giải quyết cái mớ này, trường học gì mà hok hướng dẫn học sinh “mới” gì hết. Giọng nhạc điện tử vang lên làm cho cả sân trường đều hướng ánh mắt về phía 2 anh em nhà nó vs ánh mắt khó hiểu “Điên ak! Mới sáng sớm....”

I gotta feeling that tonight's gonna be a good night

That tonight's gonna be a good night

That tonight's gonna be a good good night [x4]

Tonight's the night

Let's live it up

I got my money

Let's spend it up

Go out and smash it

Like Oh My God

Jump off that sofa
Let's get get OFF
I know that we'll have a ball
If we get down
And go out
And just loose it all
I feel stressed out
I wanna let it go
Lets go way out spaced out
And loosing all control
Fill up my cup
Mozoltov
Look at her dancing
Just take it off
Let's paint the town
We'll shut it down
Let's burn the roof
And then we'll do it again
Let's do it, let's do it,
Let's do it,
Let's do it, and do it, and do it,
Let's live it up
And do it, and do it, and do it, do it, do it,
Let's do it,
Let's do it,
Let's do it
Cause
I gotta feeling (ooooo hoooo) that tonight's gonna be a good night
That tonight's gonna be a good night
That tonight's gonna be a good good night [x2]
Tonight's the night (Hey!)
Let's live it up (Let's live it up)
I got my money (I'm paid)
Let's spend it up (Let's spend it up)
Go out and smash it (Smash it)
Like Oh My God (Like Oh My God)

Jump off that sofa (C'mon)
 Let's get get OFF
 Fill up my cup (Drank)
 Mozoltov (La' Chaim)
 Look at her dancing (Move it Move it)
 Just take it off
 Let's paint the town (paint the town)
 We'll shut it down (Shut it down)
 Let's burn the roof
 And then we'll do it again
 Let's do it, let's do it,
 Let's do it,
 Let's do it, and do it, and do it,
 Let's live it up
 And do it, and do it, and do it, do it, do it,
 Let's do it,
 Let's do it,
 Let's do it, do it, do it, do it
 Here we e
 Here we go
 We gotta rock (rock,rock,rock,rock)

Hình như tiếng nhạc đã len lỏi tới tận sân trong nên mấy phút sau thì có 1 vài chú bảo vệ ra, lúc đầu họ định giải quyết tiếng nhạc ồn ào này, nhưng khi ra đến nơi thì họ thấy cả 1 bãi đỗ xe của những học sinh mặc quần xanh áo trắng, chứ hok phải quần kaki màu kem vs váy ngắn ca rô như học sinh của trường họ, đây chắc chắn là học sinh trường Ước mơ. Nên họ đành giải quyết cái bãi đỗ này thôi.

Sau khi thấy mấy chú bảo vệ ra tay giải quyết cái đồng này thì nó mới lấy cái loa từ tay ông Tý tắt cái búp rùi đem cất vào ba lô của mình, mặc kệ trước ánh mắt ngỡ ngàng của ông Tý.

-Ế!!! Con nhỏ này, anh mày đang Feeling

~ mà! - Ông giờ tay chớp lấy cái loa khi thấy nó định cất vào ba lô của nó.

- Hok cất có mà anh để nó la cả buổi sáng, mà cái loa này của em mà, có giỏi thì anh rinh cái loa bự của anh đấy, sel cứ thích xài đồ chùa của em thế! – Nó nhăn nhó đánh 1 cái rồ là đau vào tay ông làm ông rụt tay lại luôn.

- Hế hế! Tại cái của em nó nhỏ gọn hơn của anh mà! - Ông cười trừ. Sau đó thì dựng con xe lên và dắt vào sân trường theo chỉ dẫn của cái đám “Bão Bùng” của lớp 12A5 – lớp ông.

Thế là cũng đi theo ông vào bên trong. Và điều làm nó ngỡ ngàng đó chính là độ rộng của trường này, mặc kệ những dãy phòng học nằm san sát nhau đang hiện ra trước mặt nó chỉ chăm chú nhìn xung quanh để ước lượng nơi này rộng bao nhiêu. “Hèn gì trường mình có chuyển qua đây thì học vẫn còn dư phòng”. Đúng lúc đó thì nó nghe thấy tiếng hét hay tiếng hú của đám học sinh trước trường đang bu lấy chiếc xe màu đen bóng kia. Và người đang len lỏi ra khỏi ra đám đông đó là Minh Phong.... Thấy thế, nó chỉ tặc lưỡi rùi

hướng mặt theo ông Tý đặng lủi khủ dắt xe vào trong nhà gửi xe. “Ayizz! Có cần phải hét thế kia hok, bộ nổi tiếng lắm hay sel? Cứ thích làm “màu” như trong phim Boys Over Flowers hok bằng”.

Cùng lúc đó thì hần cũng vừa nhìn thấy nó, hần thấy nó nhìn nó 1 cái rùi quay vào bên trong đi tiếp mà hok tỏ ra 1 thái độ nào hết. “Con nhỏ này cũng học trường Ước mơ? Cứ tưởng hồi trước nó bị rồ khi kiu mình học chung vs nó!”. Hần mỉm cười nhẹ rùi bước vào sân trong. Thực ra sau buổi tối hôm đó, giọng nói của nó cứ văng vẳng trong đầu hần, hần hok ngờ con nhỏ điên này lại nói quá đúng về hần như thế.

9. Chương 9: Văn Nghệ Ak???

- Nè!!! Đừng có nghĩ tới tui nhak! Không chịu trách nhiệm đâu. – Nó chối đẩy chối đưa trước những ánh mắt cầu cứu của mấy đứa bạn lớp nó – Cái gì chứ văn nghệ là tui không tham gia đâu à nha, chẳng phải đã nói rõ rùi mà.

- Đi mà Băng đẹp gái, lần này thui, đám con trai lớp mình có bao nhiêu đứa giỏi guitar như pà đâu! Lần này thui! Năm ngoái ngoài văn nghệ thì cái gì pà cũng kham nhưng mà lần này thì khác, chúng ta đại diện cho cả khối 11 tham gia luôn đấy. Làm ơn đi, cả bộ mặt trường mình nữa! – Con Nhi – bạn thân chí cốt của nó bay vào nắm lấy vai nó năn nỉ.

- Không thể! Làm sao mà tui giả trai đánh đàn được chứ, thiếu gì trai lớp mình ở trong cái lớp này. – Nó vừa nói vừa chỉ tay vào cái đám con trai đang ngồi như trời trồng khi nghe tin toàn bộ tụi nó phải tham gia vào buổi nhạc kịch do tụi con gái làm đợt này, vì 1 lý do rất là “triết lý” “-Năm ngoái tui tui đã diễn văn nghệ rùi, tụi con trai mấy ông chả làm cái gì hết, chỉ biết chê bai tụi tui thui, năm nay cho tụi con trai mấy ông làm luôn.” – Giọng con nhỏ Lan lớp trưởng văng vẳng trong đầu tụi nó. Tụi nó đang buồn thiu thì con Lan cũng thông báo con nhỏ Băng cũng tham gia đợt này. Shock hoàn toàn nên bây giờ tụi nó đang thơ thẩn, đành phải giao tính mạng ấy đứa con gái lớp này thui.

- Không được, tụi nó chỉ giỏi nhảy hiện tại thui, trong tiết mục lần này cần có 1 khúc gọi là trầm trầm gì đó, sau đó là khoảng cao trào kiểu như là mấy thằng con trai lớp mình nhào ra nhảy ak’. Năn nỉ luôn đấy! – Nhỏ Huyền – tay biên kịch lần này bay vào thuyết phục nó.

- Khô thể trời! – Nó đúng là bó tay bó chân vs tụi này quá. – Thôi! Tui sẽ tham gia! – Nó khoanh tay trước tuyên bố 1 sự thật mà nó không thể trốn.

Thế là cả đám con gái lớp nó hú quá trời. Còn đám con trai thì bay vào chỗ nó đứng, đập tay, khoác vai nó tỏ vẻ “Mày cũng tiu như tụi tao rùi”

- Haha! Xem ra lần này pà cũng hok thoát được nanh vuốt của đám con gái lớp mình rùi! Kaka, thực rất muốn xem cảnh pà giả trai đánh đàn quá đi!- Thành Hoài Phong vừa khoác vai nó vừa cười híp mắt vs nó. Hoài Phong là bạn học chung cấp 2 vs nó nên hiểu rõ tính tình của nó là phải. Nó chúa ghét mấy vụ làm chuyện nổi tiếng như thế này lắm, đặc biệt là lần này còn giả trai nữa chứ.

- Mà có cần nhất thiết phải giả trai hok??? – Nó hất tay thằng Phong ra rùi chạy lại chỗ con nhỏ Huyền đang phân vai ấy đứa con gái làm vai phụ.

- Đương nhiên rùi! Vs lại để nhèm hàng chứ! Nếu như có 1 anh chàng “đẹp trai” nào đó đánh đàn hay như thế mà còn bí ẩn nữa, tui đảm bảo vs pà là có cả đồng con gái đổ ảm à coi! Kaka! – Con Huyền ma mắng tưởng tượng ra kịch bản đầy cuốn hút của nó.

- Đau khổ! Không sống nổi vs mấy đứa này quá đi! – Nó ngồi phệt xuống.

- Mày yên tâm đi! Luôn có tao ở bên cạnh thì ko có chuyện gì xảy ra đâu. – Con Nhi bay lại ngồi xuống bên cạnh nó an ủi.

- Nhưng mà tui có điều kiện! – Nó đứng phắt dậy, nói to rành mạch làm cả lớp giật mình trước hành động của nó.

- Chuyện gì! Điều kiện gì chứ, đi giết người hay hái sao trên trời xuống ày là tụi tao làm hok được đâu! –
Thằng Hùng-ông 8 của lớp nó nói liền khi thấy phản ứng của nó có chút “ghê gớm”.

- Đúng đó! Mấy chuyện đó là tui cũng bó phết – Thằng Phong cuingx đồng tình.

...Xì xào....xì xầm....Cả lớp nó bàn tán rôm rả về mấy cái điều kiện mà bọn nó nghĩ ra được. Nào là mua bánh mì cả tháng cho nó, nào là kiếm “ nửa kia” cho nó, cái này thì con nhỏ Tuyết Nhi vừa nói xong thì cả lớp cười ồ lên, nào là phải mua trang phục riêng cho nó, tụi nó quá rõ cái thời trang hok ra nam hok ra nữ của nó rùi,.....Nói chung, chuyện gì trên trời dưới đất tụi nó cũng nói ra được, thiệt là.....

- Thôi! Điều kiện thứ nhất là hok được tiết lộ cái nhân vật giả trai đó là của tui!

- Vâng, vâng, tiết lộ thì còn gì hay!

- Thứ hai, là từ nay không được bắt tui tham gia bất cứ cái tiết mục văn nghệ nào nữa!

- Haizz! Lần này do đại diện mà, mà lần sau tụi tao cũng không ày tham gia nữa đâu. Nhiều điều kiện quá!

- Thứ 3 là nhớ bao cho tui 1 tháng bánh mỳ nhak!~ Cả hè cả hè vừa rồi tui chưa động đến bánh mỳ nên giwof hok có chuyện chán đâu! – Nó cười cười về cái thói quen lạ kì của mình, thích gì thì ăn đấy, mãi hok chán.

- Haha! Tao nói mà lị, ai chứ con nhỏ Băng này là tao hiết hết! Bánh mỳ tháng nhak! Thui mỗi đứa đưa tiền đây! 1 tháng 30 ngày trừ 4 ngày chủ nhật ra cong 26 ngày, 1 ổ 1 ngày 8k, tổng cộng 208k, lớp mình 35 đứa trừ nó ra còn 34 đứa chia đều ra thì mỗi đứa 6.5k nếu tụi bây thương nó thì nhả ra 7k nhak! – Thằng Phong tính toán xong rùi lôi cái “Sổ đen chết tiệt” ra đi thu tiền.

- Ayzzzzzzzzzz! – Cả lớp hét ầm lên.

- Thui, thui, đừng có mà hét ầm lên như thế, làm như tui lấy Cuốn sổ tử thần hok bằng. Nhả tiền ra đây! Mấy bữa nữa con Lan nó lại đòi tiền chi văn nghệ nữa đây! – Nói xong, thằng Phong giở cuốn sổ đen đó ra bắt đầu thu tiền,

Thế là cả lớp đành phải nhả tiền ra vì nó chur sao. Còn nó thì ngồi cười híp hết cả 2 con mắt, tháng sau hok phải lo tiền ăn sáng nữa.

Còn cả lớp thì than thân trách phận khi bị thằng Phong thu tiền cộng vs việc tính nợ năm ngoái. Tất cả đều nằm trong Sổ đen chết tiệt. Thực ra thì thằng Phong làm thủ quỹ cho lớp nó từ năm lớp 10 rùi, cứ mỗi lần nhỏ Lan đòi chi cái gì là nó lôi cái sổ đen của nó ra tính tính rùi ban lệnh Thu tiền, cứ mỗi lần như thế tụi lớp nó lại càng ghét cái sổ đen đó. Mọi việc chi thu, thằng Phong nó đều ghi chép cẩn thận vào trong đó, có muốn thoátx cũng không có đường thoát. Nên từ đó, tụi nó đặt tên cái sổ đó là “Sổ đen chết tiệt”, mỗi lần nó xuất hiện là y như rằng đều hết tiền.

10. Chương 10: Nhầm Hàng!

- Này Băng, mày phải cảm ơn tao đây nhé, tao kiu thu 6.5k, ai dè tụi lớp mình tụi nó toàn mang tiền chán, mà tao hok nhiều có tiền lẻ, đã thế lại hok có 500 đồng nào để thối cho tụi nó nên toàn đồng 7K hok nè! – Thằng Phong sau khi thu tiền 1 lượt thì bay lại chỗ ngồi trước nó, thực thì thằng Phong ngồi trước mặt nó.

Còn nó thì đơ như cây cơ, chả hiểu vì sao mà nó ghét văn nghệ ghê gớm từ nhỏ. Nó hok thích mấy chuyện nổi tiếng như thế này chút nào, mà còn đại diện cho khối 11 Dream tham gia chứ (thực ra tên trường nó là Dream, nhưng hok hiểu sao ai cũng gọi là Ước Mơ cho nó “ướt át”). Việc suy nghĩ như thế này làm mặt nó xiu như cọng bún thiêu, ngồi nghĩ mông lung đâu đó thì nó lại nhớ ra cái cảnh cách đây chưa được 1 tiếng vừa rồi!

1 tiếng trước.....

Lúc này thì lớp nó đang ngồi im phăng phawcskhi thấy cô giáo chủ nhiệm mới của lớp nó.

Sau 1 hồi vòng vo tam quốc thì theo đánh giá của con nhỏ Nhi bên cạnh thì nó mới hiểu ra là bà cô chủ nhiệm mới này khá hiền, hiểu rõ tâm lí học trò, đặc biệt là bà cô này dạy toán cực kì hay. Việc đánh giá như thế này thì con Nhi chỉ cú đúng và đúng thôi. Với lại này giờ nó chỉ quan sát căn phòng tràn ngập ánh sáng mà lớp nó sẽ học trong 2 năm tới này. Việc nó chọn 1 chỗ ngồi cuối lớp và gần cửa sổ như thế này là nhằm mục đích để nó thả hồn vào những lúc chán chường như lúc này.

- BĂNG!!! – Con Nhi ngồi bên cạnh hét to vào lỗ tai của nó khi thấy nó lại “Tâm hồn treo ngược cành cây” nữa.

- Cái gì? Mày có thiết hét to như thế hay ko? Tao bị viêm tai giữa đấy! Ak’ nhức quá đi. – Nó chụp lấy tai bên phải của mình vừa mới bị con Nhi hét vào đó.

- Nghe cô nói gì chưa? Lớp mình sẽ đảm nhận tiết mục văn nghệ cho Buổi lễ Khai giảng của chung 2 trường đấy, mà tiết mục này cả khối 11 chỉ có mỗi lớp mình “đc điểm phúc” này.

- Thì sao? Liên can gì tới tao chứ? Không phải mấy vụ này tao đã nói rõ là ko tham gia mà.

- Im coi! Con nhỏ Huyền làm biên kịch đấy, nó mà nhắm ai thì hok xong đâu, có chưa mới cứu được. – Nhi làm giấu nói nhỏ vs nó – Nó đang len ý tưởng đấy, nghe thằng Phong thì là nhạc kịch thì phải, mà nhạc kịch thì hầu như cả lớp sẽ tham gia đấy.

- Hai pà im hết coi! Cúi xuống đi, con Huyền đang “ngắm” đấy. – Thằng Phong quay xuống cảnh báo tụi nó.

Thế là sau 1 hồi suy nghĩ của nhỏ Lan-lớp trưởng và nhỏ Huyền thì toàn bộ con trai lớp nó sẽ tham gia. Thằng Phong đang ngồi than trời thì nhỏ Huyền ré lên:

- Ak’! Lớp mình có bạn trai nào biết đánh đàn guitar hok nhĩ?

- Có thằng Quân vs thằng Thắng thôi! Tụi nó mới học thôi! – Nhỏ My nói to – Mà nhỏ Băng cũng biết đánh nữa nè, hôm bữa tui gặp nó đánh cho quán cà phê gần nhà đó!

- Không phải là biết đánh mà đánh hay cực kì! – Thằng Phong nói to, sau đó quay xuống nhìn nó 1 cái rồi cười khinh khỉnh như con đười ươi được chuối như ra kiểu “ Lăn này pà cũng hok thoát nữa đâu”

- Nhưng mà phải là con trai cơ! – Nhỏ Huyền nhìn thấy nó đang bốc lửa nên hạ giọng.

- Nó giả trai là xong! Quá hoàn hảo khi khi máy khán giả nữ phát hiện ra “nhân vật nam đánh đàn” này là 1 ẩn số! Khi đó có mà giải nhất! Ai đồng ý cho trắng võ tay. – Thằng Phong chốt hạ bằng 1 chiêu gọn lẹ làm máu trong nó dồn lên đến não mà ko về tìm dc.

Và sự thật không là như mơ! Khi cả lớp nó ai cũng vỗ tay “cổ vũ” cho nó, cả con Nhi bên cạnh nó cũng vậy, còn nắm lấy tay nó chúc mừng nữa chứ! Thệt là bây giờ nó chỉ muốn bầm thằng Phong đang ngồi cười ngạo ngễ trước mặt thôi!

“Tức quá đi”

Quay lại hiện tại, nó buồn kinh khủng luôn. Lúc xuống lấy xe vs ông Tý, ổng xem mắt hồn khi thấy mặt trắng bệch như ko còn 1 giọt máu nào. ổng lấy 2 tay ôm mặt nó lắc qua lắc lại làm nó muốn hoa cả mắt lên.

- Em sao thế này! Bệnh chỗ nào hả? - ổng hỏi nó vs vẻ mặt lo lắng.

- Em phải tham gia văn nghệ! – Nó buồn thiu nhìn ông anh.

- Hả? Cái gì? Thằng nào con nào ép em tui như thế này hả? - ổng vừa nói vừa xắn tay áo như muốn ướn nh ai bây giờ.

- THẰNG PHONG CHẾT TIỆT! – Nó hét to ngay giữa sân trường.

- Thằng này hok xong vs tao! – Thế là ông Tý cũng hùng hồn tuyên bố thật to.

Cùng lúc đó Minh Phong vừa mới bước từ bậc tam thất xuống thì chợt thấy anh em nhà nó đang xe đi ra nên hấn cũng thấy hứng thú vs 2 anh em này nên bên lên đi đằng sau cách họ khoảng 2 mét để xem anh

em chúng nó như thế nào đây. Hắn chợt nhíu mày khi thấy nó mặt mày trắng bệch. Thấy lạ hắn định tiến gần hơn để nghe cuộc nói chuyện giữa nó và ông Tý, nhưng đâu ngờ rằng đám Fan club của hắn tức mấy nữ sinh đang bám lấy hắn, lần này có vẻ nhiều hơn vì lần này có cả 2 trường lận. Đang loay hoay thoát ra cái vòng fan này thì hắn nghe thấy tiếng của nó hét to “THẰNG PHONG CHẾT TIỆT” cùng vs “Thằng này hok xong vs tao!” của ông anh nó thì cả đám fan của hắn chợt dừng lại mọi hoạt động mà nhìn chăm về phía 2 anh em nó đang **** rủa tức giận ở phía trước. Chợt 1 đứa con gái trong đám fan hăm mộ tiến lên phía 2 anh em nó.

- Đây 2 người đang nói năng lung tung gì thế? Muôn chết đẹp dưới tay chị này hok?

- Hở? – Anh em nó há hốc mồm ra khi đương không 1 đứa con gái nào đó tay cầm bó bông vs hộp quà bự ra hỏi “đang nói năng lung tung” là sao. 2 người quay mặt vào nhau ý muốn hỏi “ Anh/Em có quen con diên này hok?”

- Thiệt tình! Vừa bị diên vừa bị điếc nữa chứ! – Đứa con gái đó giục bó bông vs hộp quà sang 1 bên rồi xắn tay áo sơ mi lên. – Tụi bây vừa mới **** anh Minh phong của tụi này đúng hok? Mún chết hay sao mà dám nói năng lung tung như thế trước anh Minh Phong hả? – Vừa nói đứa con gái vừa chỉ tay về phía hắn ở đằng sau.

- Hể? Diên? Điếc? Minh Phong nào? – Nó bây giờ hoàn toàn hok hiểu những gì con nhỏ này nói.

- Thui! Fan cuồng! Nhầm hàng! Đi! – Nói xong ông Tý kéo nó quay lại, rồi dắt xe đi tiếp.

- Haha! Bạn ơi nhầm hàng rồi, mình **** thằng Hoài Phong bạn mình đấy! Nó ở đằng kia kìa! – Nó quay lại cười ha hả vs đứa con gái đó. – Hoài Phong!

- Ôi! -Từ đâu thằng Hoài Phong bay lại chỗ nó. – Kêu gì mà kêu cả tên lót con ra đấy má! Ủa? mà sao đông vui thế? – Thằng Phong phát hiện ra có 1 đám đông đang bu đầy chỗ nó đứng.

- Zui gì! Chỉ là người ta nhầm hàng thui! – Nó kéo tay thằng Phong đi theo ông Tý.

- Ể??? – Thằng Phong ngơ ngác nhìn đám đông đó rồi chạy theo nó. - Ể! Đợi tí coi con kia! Tí nữa kể cho tao cặn kẽ đấy, nghe chưa?

- Vâng!

Còn hắn thì cười ha hả như thằng diên khi chứng kiến cảnh nhầm hàng từ nãy giờ của fan nữ kia và sự ứng phó của 2 anh em kia thực khiến hắn cười đến nổi miệng không ngậm lại được. Thấy cảnh hắn cười ngặt nghèo như thế đứa con gái kia cũng biết xấu hổ mà chạy đi.

- Xem ra anh em nhà này thú vị phết! – Hắn vừa nói vừa lắc đầu đi tiếp.

11. Chương 11: Gặp Nhau Ít Nhất 1 Lần Nữa.....

Trưa nó về kể cho ba má nó vs ông anh hai nó nghe về cái zụ nhầm hàng hồi sáng lúc nó ra về vs ông Tý. Ông hai nghe xong xém phun cơm zô mặt ông Tý ngồi đối diện khi nó kể đến khúc ông Tý nói “Thui! Fan cuồng! Nhầm hàng! Đi!”.

- Mày nói thế chẳng khác tạt nguyên 1 gáo nước lạnh vào mặt người ta! Haha! Nhưng mà gặp tao lúc đó tao còn chọc quê con nhỏ đó nữa! Thiệt tình! Thui! Fan cuồng! Nhầm hàng! Đi!.....Haha! – Ông hai ngồi cười nắc nẻ đến nỗi đỏ hết cả mặt.

- Đã thế con Tý còn kiu thằng Phong lại nữa chứ! Lúc đó em thấy con nhỏ kia mặt đỏ đến nỗi muốn đào hố chôn cái mặt của nó đi ak’. - Ông Tý im im nãy giờ bây giờ mới lên tiếng, nói xong ông cũng cười ha hả như ông hai.

- Uầy! Nhỏ đó ngu quá! Bị mất mặt trước mặt “thần tượng” như thế có mà về nhà đập đầu vào chậu hũ tử tự quá! – Thế là nó cũng hòa theo 2 ông anh của mình. – Còn đòi bảo vệ “anh Minh Phong” nữa chứ! Thiệt tình! – Nhà này lúc nói chuyện lúc nào cũng thêm hai từ “Thiệt tình!” vào cuối câu hết. Thiệt tình!

- Thui tui bây nhiêu chuyện quá, ăn nhanh lên tối nay má đi sang nhà cô Hai ở khu biệt thự đường A1, nhóc Ty muốn đi tập văn nghệ thì ăn nhanh lên đi! – Má nó gấp cho 1 miếng cá chiên thiệt vào chén của nó.

- Dạ!

19h tối! Nó đang có mặt ở nhà con Huyền – biên kịch ưu tú của lớp nó, nhờ con nhỏ Huyền này mà năm ngoái tiết mục kịch toàn là nữ của lớp nó đoạt giải nhất luôn. Nhà con nhỏ này giàu ghê gớm, ba má đều là Nghệ sĩ nhân dân Ưu tú hết, họ đang làm việc trong Nhà hát của thành phố, cộng vs truyện viết kịch bản hok thôi thì nhà nó gọi là quá giàu rồi. Nhà giàu zậy thui cha mẹ nhỏ sống giản dị, phóng khoáng nữa. Năm ngoái họ còn cho lớp tui nó mượn nguyên cái sân sau của nhà bọn họ để tập kịch, ai dè năm nay cũng vậy.

Nãy giờ nó có trách nhiệm là “Đánh đàn cho nhau nghe”, mang tiếng cho nhau nghe như vậy nhưng thực chất thằng Thắng vs Quân chỉ đánh 1,2 bài thui, còn nhieu là nó đánh hết. Hôm nay nó mang cái đàn màu trắng nên mấy đứa con gái cứ bắt nó đánh quá chời! Nào là Haru Haru, Because I’m Stupid, nào là Someone Lkie You, nào là..... Nói chung là bây giờ tay nó sưng vù đây rồi nè, cứ tiếp tục đánh như thế này có mà chảy máu, nhưng mà thực ra tay nó chai hết rồi.

- Ế! Mấy con mụ kia mau đi phân vai đi chớ! Tui mệt rồi đó! – Nó đang đánh bài Rolling in the deep thì chợt dừng lại ngược mắt nhìn mấy đứa lớp nó.

- Uhm! Phân xong rồi! Đang chờ con Huyền in giấy để tập thui, pà đánh tiếp đi, gần đến đoạn điệp khúc rồi. – Nhỏ My đang say sưa nghe thì tiếng đàn chợt tắt làm cho nhỏ sừng máu vs nó.

- Vậy ư? Tay tui đỏ hết rồi! Không đánh nữa đâu.

Thế là cả buổi tối đó, nó ngồi như trời trồng khi biết vai của mình chỉ là 1 anh chàng đánh đàn ở bên vệ đường mà nữ nhân vật chính tưởng nhớ lại nam nhân vật chính. “Thiệt tình, vai diễn của mình hay ho ghê chưa?”. Nó cứ ngồi đó, xem mấy thằng con trai lớp nó nhảy đi nhảy lại bài Bad Boy quài!

- Ế! Cho tui nhảy vs! – Thấy chán quá nó bay vào chỗ mấy thằng con trai đang tập tành.

- Biết gì mà nhảy? – Thằng Huy nhăn nhó khi thấy nó nhảy vào.

- Cứ xem đi rồi biết! Turn on the Music! – Nó hét to vào chỗ con Nhi đang đứng cạnh cái máy nghe nhạc to dùng của thằng Huy.

Sau khi tiếng nhạc bắt đầu thì đám con trai nó bắt đầu vào nhịp còn nó thì cũng lắc lư theo điệu nhạc, khi bắt đầu vào bài thì nó nhảy theo mấy đứa con trai 1 cách chuyên nghiệp khiến mấy đứa con trai lớp nó mất hồn, còn thằng Huy thì mỉm cười rồi nhảy vào nhảy chung vs nó. Lúc nó nhảy cứ như chỉ có mình nó sống trong tâm trí nó lúc bấy giờ, nó theo nhịp rất chuẩn, các động tác tuy nhanh nhưng chuẩn xác theo bài bản gốc, cách nhảy của nó khá điệu nghệ theo đúng chất của nó.

Tiếng nhạc vừa dứt thì nó cũng nhảy xong. Vừa lúc đó thì thằng Huy cũng tuyên bố 1 câu mà nó cứ tưởng như tiếng sấm

- Từ nay, nhỏ Bằng sẽ tham gia vào hội “Nhảy nhót” của chúng ta.

- Yeah!!!! – cả đám con trai hò hét kinh khủng.

- Không!!! - Nó hét trong vô vọng khi bị đám con trai lấy người đè lên người nó.

Bây giờ thì nó đang đi bộ ra từ nhà nhỏ Huyền. Vì nó chả làm gì hết ở đó nên nó lên về sớm luôn. Nếu còn mà ở đó thì thế nào thằng Huy cũng bắt nó nhảy chung vs tui nó luôn. Vừa đi khuất nhà nhỏ Huyền, nó lấy cái Nokia cục gạch của nó ra nhắn tin cho nhỏ Nhi “ Tao về sớm”. Đang bấm nút gửi thì nó đâm sầm vào cái gì đó hơi cao và đang đi ngược hướng vs nó, vì bị đâm vs tốc độ nhanh như thế nên nó bị hất ngược ra phía đằng sau. Đang la oai oái về cái mông đau của mình thì nó bị 1 ai đó đứng đối diện lôi lên chiếc xe

màu đen vừa mới chạy tới chỗ của nó. Vừa mới vào xe thì nó phát hiện ra cái đàn của nó còn nằm ở dưới đất nơi nó bị té.

-Ak! Cho tôi ra! – nó hét to rồi cố thoát ra vòng tay đang kẹp chặt lấy nó.

- Nếu không muốn bị đám giang hồ đằng sau kia chém chết thì ngồi im đi! – 1 giọng nói lạnh lùng cất lên ở người bên cạnh đang kìm chặt nó.

- Còn cây đàn của tôi. – Nó cố nhìn rõ khuôn mặt của người bên cạnh nhưng không thể vì đèn 2 bên đường không chiếu vào trong chiếc xe, vs lại trong xe cũng không bật đèn.

- Tôi sẽ đền! Lái đi mau! – Người đó hạ lệnh cho tài xế.

Lúc này thì chiếc xe đã dừng lại trước 1 tiệm bán dụng cụ âm nhạc. Nó ngơ ngác nhìn con người không rõ hình dáng bên cạnh mình vs đầy dấu hoi chấm.

- Xuống! – Nói xong người đó mở cửa xe bên cạnh mình đi ra.

- Gì thế này? Mua thiệt ak? – Nó bước xuống đi theo cái bóng trắng đen kia. Thực ra nhờ ánh đèn từ trong cửa tiệm, thì nó mới biết là cái người nãy giờ kẹp chặt nó là 1 thanh niên khá to con, cao khoảng 1m75, mặc 1 chiếc quần jean và áo sơ mi trắng.

Lúc bước vào thì nó thấy người đó đang đứng trước đàn guitar.

- Cô chọn đi! – Người đó vừa nói vừa quay lại nhìn nó.

- Ak'! Anh là..... – Nó á khẩu khi thấy gương mặt đó

- Thì ra là nhóc.... – Hắn cũng ngạc nhiên khi phát hiện người nãy giờ hắn kẹp chặt trong người là nhóc điên đó.

- Sao thế này??? – Nó ôm đầu khi định hình người trước mặt là ai. “Minh Phong”

12. Chương 12: Ai Chứ Tôi Ghét Màu Hồng Ghê Gớm!

- Nè nhóc, lại đây ta chọn đàn cho nhóc nhak! – Hắn cười toe khi thấy nó vẫn đứng như trời trồng.

- Hả??? Nãy giờ anh lôi tôi đi mà hok cần biết là ai hả? –

- Uhm! Không biết! Mà công tôi và nhóc có duyên ghê! – Hắn tỏ vẻ ngây thơ như hok có chuyện gì hết.

- Hả??? Thiệt tình! Đừng có mà 1 là nhóc, 2 là nhóc,...ghét nhất là mấy thứ dễ thương đấy. Ông anh tôi còn chưa sử dụng nói chi đến anh, mà tôi năm nay 11 rùi đấy, đâu phải nhóc bé gì nữa đâu. Làm ơn nói năng cho vừa lứa tuổi! – Nó dùng dằng.

- Uhn! Vậy thôi! Bé chọn đàn đi!

- Thiệt tình! Sáng giờ uống thuốc mà không uống nước chứ gì! – Nó ngấm 1 hồi rùi lấy 1 cây màu trắng trông có vẻ giống cây của nó. –Tôi lấy cây này! Anh tính tiền phải hok – Nó quay qua hỏi hắn.

- Ừm ừm!

- Được rùi! Lấy cho tui cái bao đàn luôn. – Nói xong nó đưa cây đàn cho hắn ra ý tính tiền, còn nó thì chạy sang mấy cái trống.

Đang ngắm nghía đàn trống, thì hắn mang 1 cây đàn được bọc bởi 1 cái bao màu hồng nhạt cực kì đáng yêu. Vừa nhìn thấy cái bao màu hồng nhạt kia, mặt nó liền nhăn nhó tỏ vẻ khó chịu.

- Ak'! Đổi màu khác đi, tôi thà sài màu đen còn hơn là màu này! – Nó vừa nói vừa giơ hai tay thành dấu X.

- Màu này dễ thương mà! – hắn nhìn lại cái bao.

- Đưa đây! Ai chứ tôi ghét màu hồng ghê gớm! – Nó giật lấy cái bao rồi quay ra chỗ quầy thu ngân để đổi màu khác. Còn hần thì bó phép vs cái tính lạ lùng của nó.

- Này! Đổi màu gì lại đổi màu vàng. – Hần ngơ ngác khi thấy nó đổi lấy màu vàng chói lọi.

- Màu vàng cá tính! – Nó nói xong quay ra đi ra cửa.

Thấy thế, hần chỉ biết lắc đầu rùi ra theo nó. Lúc mới ra thấy nó đang đứng trước cửa ngõ nghiêng cái gì đó như muốn nhìn hết con phố này. Khi nhìn xong, nó lại nhìn lên bảng cửa hiệu, rồi gục đầu xuống, mặt thì buồn thiu.

- Này chờ tôi về được hok đây là đâu chứ? – Nó quya sang cầu cứu khi thấy hần vừa mới đi ra.

Tôi chỉ có trách nhiệm là mua đèn cây đàn thôi! Không có trách nhiệm chờ cô về. – Hần nói vs cái giọng lạnh băng, làm nó xém té trước phản ứng đột ngột của hần. Nhưng chấp sau nó lại cười híp mắt, “Khỏi phải bị gọi nhóc nữa!” Nó thích cái cách mà hần lạnh lùng như thế này hơn, sau này cũng chẳng gặp nhau nữa nên chả caanfphair tỏ vẻ thân thiết.

[LEFTThe day I first met you

You told me you'd never fall in love

But now that I get you

I know fear is what it really was

Now here we are, so close

Yet so far, haven't I passed the test?

When will you realize

Baby, I'm not like the rest

Don't wanna break your heart

I wanna give your heart a break

I know you're scared it's wrong

Like you might make a mistake

There's just one life to live

And there's no time to waste, to waste

So let me give your heart a break

Give your heart a break

Let me give your heart a break

Your heart a break

[/LEFT]

Ngày đầu tiên em gặp anh

Anh đã nói rằng anh sẽ không bao giờ yêu nữa.

Rồi sau đó, em dần hiểu anh.

Hiểu nỗi sợ tình yêu của anh là gì.

Và bây giờ chúng ta đang đứng đây, thật gần mà cũng thật xa.

Lẽ nào em vẫn chưa bước vào thế giới của anh được sao?

Rồi khi ấy, anh sẽ nhận ra.

Em không như những cô gái khác
Không muốn làm tổn thương trái tim anh,
Em chỉ muốn xoa dịu trái tim lạnh giá ấy.
Em biết anh sợ tình yêu trái ngang này,
Anh sợ sẽ mắc sai lầm lần nữa
Nhưng chúng ta chỉ được sống 1 lần trong đời,
Và không có thời gian lãng phí.
Vậy hãy để em bước vào thế giới của anh và xoa dịu trái tim anh.
Hãy mở lòng ra với em và em sẽ hàn gắn trái tim anh.

Give your heart a break – Demi Lovato

Đang nhìn chăm chăm vào hân và nghĩ xem hân là người như thế nào thì điện thoại lại vang lên bài Give your heart a break. Giở điện thoại Samsung cầm ứng ra thì hóa ra con Nhi đang gọi cho nó. Nó như đứng hình khi thấy dòng chữ “Tuyết Nhi” hiện ở trên điện thoại, nó còn không biết làm gì thì hân nói.

- Nè! Điện thoại réo kìa! – hân lại chỗ nó hươ hươ tay trước mặt nó, hân tưởng con nhỏ này bị hóa đá rồi.
- Nhưng ngay lập tức nó đập tay của hân 1 cái chết, rồi bấm nút tắt cuộc gọi màu đỏ. Lôi cái cục gạch của mình ra, nó nhấn cho nhỏ Nhi “ T mệt rồi”. Lúc ngược mặt lên thì nó phát hiện ra hân vẫn đứng đó xoa xoa xái tay đỏ chót của nó.
- Sao không về đi, còn đứng đó làm gì thế? – Nó hỏi hân.
- Thì xem cô có bị sao hok? Làm gì mà đánh người ta như thế này hả? – Hân giờ cái tay sưng tấy ra trước mặt nó, đòi bắt đền. – Cô không sao chứ???
- Không sao! – Nói xong nó quay lưng đi 1 hơi không thèm dòm ngó đến hân.
- Này! Cô không lên xe tôi chở về ak’! – Hân chạy theo kéo tay nó lại.
- Chở về? – Nó hỏi.
- Uhm! Nhìn cô thê thảm quá, mặt như zậy mà ra đường có mà hù chết người ta ak! Lên xe đi!- Hân nói xong kéo tay nó lên xe.
- Lúc lên khi quay đầu đóng cửa xe miệng nó chột nở 1 nụ cười gian tà.
- Tôi về nhak! – Nó bước xuống xe rồi vẫy tay chào hân.
- Nè! Đây chả phải là tiệm bánh mì mà! Nhà cô ở đâu! Tôi chở về thẳng luôn. – Hân nhìn xung quanh chỗ nó bảo dừng xe.
- Mua bánh ăn! Đói! Không thích người lạ biết chỗ mình ở! – Nó vừa nói vừa bước vào trong tiệm bánh. Bụng nó đang sôi sùng sục, do hồi chiều vừa ăn vừa kể chuyện cho ông hai nên nó ăn chưa hết 1 chén cơm, đã thế còn bị mấy đứa lớp nó hành xác nữa.
- Khi đã thấy bóng nó khuất sau cánh cửa của tiệm bánh hân mới đi.

13. Chương 13: Nó Ghét Thứ Ấy

Lúc nó vừa đi vừa gặm ổ bánh mì thì nó cũng đi ngang qua 1 tiệm cà phê, chợt nó nhìn vào bên trong.

- WOW!!! Xinh thế không biết! – Nó há hốc mồm trước cửa kính.

Bị gương mặt áp sát vào cửa kính của nó mà người bên trong cũng mất hồn khi vô tình nhìn ra ngoài đường. Không thể đứng mãi nhìn vào trong được nó liền đẩy cửa kính bước vào. Thiệt là nơi này chỉ ngồi theo

cặp, mà trong khi đó nó chỉ đi một mình, không còn ổ bánh mì đang ăn dở ở trên tay. Lúc nó ngồi vào thì nó để ổ bánh mì thịt nguội nhiều mazone sang 1 bên, rồi chăm chú nhìn hết 1 lúc thì nó mới để ý xung quanh mình toàn cặp couple không à! Lúc này thì nó nhin cười không nổi nữa nên ngồi cười ha hả như con khùng..... Mấy người ngồi bên cạnh chỗ ngồi nó mất hồn vì giọng cười không có điểm dừng của nó. Ai cũng thắc mắc con nhỏ này có vấn đề gì ở thần kinh trung ương không? @@ Khi nó dứt tiếng cười thì cũng là lúc 1 anh chàng mặc áo thun màu xanh dương nhạt trên ngực có gắn 1 cái băng tên nhỏ có chữ va nó cũng chẳng thèm nhìn vào cái băng tên đó mà nó lại nhìn chăm chăm vào cái Menu mà anh ta vừa mới đưa cho nó. Sau 1 hồi giở lui giở tới thì nó chính thức gọi capuchino, sau đó lại gặm nốt phần nửa cái bánh. Vừa ngồi nó vừa mới định hình “Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Ak’! 20h15’! Sặc! – Nó há hộc mồm khi mới nhìn vào điện thoại Cục gạch. – Mới đó mà đã 20h15’ rồi! Nãy giờ toàn làm việc gì hok! – Đang nói chợt nó nhìn vào cái bao đàn màu vàng bên cạnh mình. – Ak’! Ít nhieu thì cũng có tưng tưng rồi!

Nói xong, nó lấy cây đàn màu trắng ra rồi ngồi thử nó. Nó đánh bản nhạc Romance kinh điển. Đánh được nửa bài thì nó chợt dừng lại nhìn xung quanh, hóa ra tất cả mọi người ở đây đều hướng mắt về phía nó. Nó đơ ra 5s! Rồi suy nghĩ cẩn kễ lại, rõ ràng trong Menu có ghi rõ là có đánh đàn guitar độc tấu mà! Việc nó đánh thì có liên quan gì tới ai hả trời? Nó ngồi một mình buồn quá nên mới lôi cái guitar mới “được đền” ra thử thôi, mà họ đi hẹn hò như thế này hình như nó zô zuyên zô có đánh cái bản này làm cho họ bị gián đoạn rồi ak’

Và như thế chưa đầy 2 phút thì trong đầu nó đã xuất hiện hàng chục câu hỏi rồi. Mãi cho đến khi anh quản lí ra ngồi đối diện nó, nó còn chưa định hồn “chuyện gì nữa đây?” thì anh ta đã mở miệng ra trước.

- Em đánh hay lắm! Kỹ thuật rất tốt! Lại có phong cách khi đánh nữa!- Anh ta khen nó quá trời! Thiệt trên đời này ngoài ba nó ra thì chưa có ai khen nó như vậy, bởi vì mỗi lần đánh xong nó đều cúi trước sợ bị nhờ vả sau này.

-Vậy ak’! cảm ơn anh! Anh còn gì để nói hok? – Nó hỏi thẳng vấn đề, chuyện 1 người quản lý đến gặp mặt khách hàng như thế này không phải chuyện đơn giản.

- Uhm! Anh đi thẳng vấn đề! Quán đang cần tuyển nhân viên, nhân viên này không có qui định gì hết, chỉ cần người đó có thể đánh đàn guitar “tốt và hay” và quyền quyết định sẽ phụ thuộc vào quản lí, là anh! Vì thế anh muốn tuyển em, làm việc partime tối thứ 7 và Cn. Lương tính theo giờ 200k 1 giờ! Nếu có buổi tiệc nào đó hay quán tổ chức buổi đánh đàn đáp ứng theo nhu cầu thì sẽ tăng lương thêm! Em thấy thế nào? – Anh ta tuông 1 tràng cho nó nhưng lại vô cùng rảnh mạch, rất đúng chất câu 1 quản lí.

- Em còn xin phép bố mẹ! Có gì ngày mai em sẽ đến thông báo sau! Em nói trước em còn là học sinh cấp 3 đấy! Lương hơi bị nhieu đấy! – Nói xong nó đứng dậy cúi chào rồi “hu dọn bãi rác” của mình rồi quay ra quầy tính tiền ra về.

Vừa ra tới nơi nó liền gọi cho ông Tý.

- Anh đang ở đâu đó?

- Ở nhà!

- Vậy đến chỗ em nhak! Địa chỉ Mau đến đi em có vụ làm ăn mới đây, lương cao đấy.

Ồm! Tao đến liền! – Nghe thấy tiền lương là ông nhảy xuống ghế chộp lấy cái áo lạnh rồi phóng ra ngoài dắt con xe Super Cup ra rồi phóng ra đường.

Còn nó thì ngồi xuống lề đường, hum nay nó toàn được đi bộ hok nên giờ chân mỏi nhừ ra rồi. Chợt nó nhìn thấy bóng dáng ai đó quen quen đang từ phía xa đến chỗ của nó, 1 tên con trai có ngoại hình trạc anh nó, còn khuôn mặt thì mờ mờ không nhìn rõ. Anh đèn đường cộng với ánh đèn hắt ra từ các cửa hàng hai bên đường ccungx hok đủ để nó có thể nhìn rõ, chán quá nó nheo mắt mấy lần để nhìn người con trai đang cười đùa với 1 cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn đang khoác tay vs người con trai đó. Càng lúc càng gần hơn khi 2 người bọn họ tiến gần đến chỗ nó, chính xác hơn là vào cái tiệm cà phê “đôi” lúc này, còn nó thì ngoác mắt nhìn chăm chăm vào tên con trai, làm cho thằng con trai nó lúc định bước vào thì đứng lại rồi quay đầu lại

nhìn nó. Còn nó khi thấy thằng con trai đó quay lại nhìn mình liền nheo mắt nhìn kĩ hơn “Hóa ra là người quen”. Nó vẫn ngồi đó giơ 2 ngón tay ra nói

- Hai! Anh Minh – rồi cười toe

- Băng??? – Lúc này thì Minh đã phát hiện ra con nhóc ngồi ở lề đường đeo cái đàn guitar là nó.

- Anh đi vs bạn gái à? – Nó vẫn ngồi đó mà ngược mặt lên nói chuyện.

- Bạn gái??? – Lúc này thì gương mặt Minh dường như đỏ hơn bao giờ hết. – Băng à.....

- Ủầy! Anh đi vs cô gái này vào tiệm cà phê đóa chả phỉa là đang hẹn hò nhau sao? Em vừa vào đóa toàn thấy là đôi nam nữ hok à! Anh có bạn gái mà hok nói cho ông Tý vs em biết nhak! Em về méc lại ổng cho anh ăn củi chỗ của ổng luôn! Hahaha! – Nó nói xong thì cười ha hả, rồi đứng dậy phúi quần. – Em đi trước nhak! Không cản trở 2 người đâu! – Nó nói xong khẽ cúi đầu rùi đi về phía trước.

- Ai vậy? – Lúc này người con gái bên cạnh mới hỏi Minh.

- Người con gái tôi yêu! – Nói xong Minh bước vào tiệm cà phê đó.

- Chắc là 1 người con gái đặc biệt nhĩ? Chỉ có như vậy mới khiến anh mới biết tình yêu là gì? – Người con gái đó nói khẽ vs Minh.

- Uhm! Làm bạn gái tôi 2 ngày nay vẫn không chán à? Ngay mai là ngày chúng ta “chia tay” đấy. – Minh hỏi lại cô gái đó với giọng khinh khỉnh.

- Không sao! Ai mà chả biết cái quy tắc 3 ngày của anh! – Nói xong cô gái vừa khoác tay của Minh bước vào nơi đó.

Còn nó sau khi quay lại xác định là 2 người họ vừa cáo bên trong quán thì nó lại ngồi bệt ra vỉa hè. Thiệt chứ bây giờ cho nó lăn ra xỉu giữa đường nó cũng chịu, mệt mỏi vs cái thân âng kêu gào vì qua mệt. Nó chán chường lại nhìn ra ngoài đường lại tiếp tục ngồi nhìn biển số xe cẩu mấy chiếc xe đang đi xẹt ngang qua chỗ nó ngồi, ngoài những chiếc biển số trắng đen của ô tô và những chiếc xe máy đi chậm thì nó mới có thể nhìn rõ, còn lại chỉ là những hình ảnh lờ mờ thôi. Quá buồn vs cái thị lực của nó, nó gục mặt xuống như muốn khóc. 5 phút trôi qua. Kittttt”””..... Ông Tý đỗ xe trước mặt nó mà nó cũng không buồn nhìn lên thế là ổng phải gào to tên nó thì lúc đó nó mới chột tỉnh lại hiện thực.

- Ty!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Hở??? – Nó ngược mặt lên, bắt gặp thấy gương mặt của ông Tý. – Đi gì mà lâu thế - Nói xong nó leo lên xe.

- Tại nó giở chứng xì lóp chứ sao! Mà zụ gì mà hái ra tiền nhiều thế?

- Đánh đàn, part- time, tối thứ 7 và chủ nhật hằng tuần, lương khá cao. Mai em sẽ đến liên hệ lại! Anh có muốn tham gia hok? Em xin luôn!

- Hả? Làm phục vụ chạy bàn thì tao đi liền nhưng mấy cái zụ ngồi ê cả mông chỉ để đánh đàn thì mệt lắm, có gì mai tao vs mày hỏi thử.

- Uhm! Chiều mai đi học về thì ghé qua đó nhak! Gần trường JR mà.

- Ủh! Xin được cho anh mày 1 chân phục vụ Part-time thì anh mày thưởng cho!....Sel lúc này trông mặt mày thảm vậy hả?

- Tại em thử nhìn biển số xe thử thôi!....Vẫn như cũ.

- Anh...xin lỗi!

- Ủầy 10 năm ruig mà! À! Lúc nãy em đang ngồi trước đó thì gặp anh Minh vs bồ cẩu anh ấy đấy. Xinh lắm! Trông có vẻ bằng tuổi em. Anh ấy kể cho anh chưa?

- HẢ? Kìt”””” – Ông Tý đột ngột thắng xe lại làm cho ụp mặt vào lưng ổng 1 cái bốp, cái mũi của nó dường như muốn gãy luôn. – Mày nói gì???

- Thì đấy!

- Thằng điên này! Mai tao hỏi tội! - Ở đằng sau mà nó dường như cảm thấy ông anh già này đang sôi máu đây, nên nó im luôn từ đó.

- Ty! Đừng để ý nghe chưa! - Lúc về tới nhà thì ông phán cho 1 câu rồi về phòng mình luôn, để lại cái xe cho nó dắt vào gara.

- Bị sao zậy trời! Không để ý là sao??? Thiệt tình!

Sáng hôm sau. Ví hôm qua người mệt mỏi nên hôm nay khi mới dậy thì nó chóng mặt, đi loạng choạng ra phòng tắm. Lúc ra tới thì nó té luôn, làm phát ra 1 tiếng bốp vang cả trời.... Ông anh hai nghe thấy tiếng lạ liền chạy từ phòng khách lên phòng tắm lầu ba. Lúc lên tới nơi thì nó đang ngồi dậy, 1 tay đỡ lấy cái đầu. Con đau đầu lại đến.

- Này! Không sao đấy chứ? - Anh hai đỡ nó ngồi dậy. - Tý! Ra đây mau, nhỏ Ty bị té này! - Ông gào to vào cái phòng bên cạnh

Lập tức ông Tý xuất hiện vs cái áo còn mặc dở. Khi thấy nó mặt mày xám ngoét thì ông liền chạy lại đỡ nó dìu nó lên cho ông hai bế nó vào phòng.

- Đêm qua lại cố sức chứ gì? Thiệt tình! Tốt nhất em nên đợi thêm 1 năm nữa đi! - Ông Tý lo lắng nói vs nó.

- Cái gì? Lại luyện mắt trong bóng tối nữa hả? - Anh hai mặt xám ngoét khi nghe thấy 2 chữ “cố sức” của ông Tý - Con nhỏ ngốc này! - Lúc đỡ nó xuống

- Em thử chút thôi mà! Có xíu thôi mà! Không sao đâu! Tại hôm qua em đi nhong nhong nhieu, với lại do thức khuya làm nốt mấy cái bìa tập ấy mà! Chắc do máu không được khai thông nên chóng mặt, hun đất chút thôi mà. Tụt huyết áp ấy mà, uống sữa ông thọ zô là hết ấy mà.

- Sao vậy hả? Mới sáng mà 2 thằng này vào phòn em gái làm gì đây? Lúc nãy mẹ nghe thấy tiếng bốp trên này, có chuyện gì vaayjb hả Tý? - Ba mẹ nó vừa bước vào thì thấy 2 ông anh nó mới sáng sớm mà làm gì tụ họp đầy đủ 3 anh em ở trong phòng nó.

- Ty nó bị té, tối hôm qua nó lại “cố sức” nữa đấy mẹ. - Ông Tý lại tuyên bố 2 từ sấm ấy làm cho nó tức muốn nổ máu luôn.

- Ak'! Con chỉ bị tụt huyết áp thôi! Tại hôm qua con thức khuya làm bài thôi mà! A'....mẹ! - Nó chưa dứt câu thì mẹ nó đã lao đến ôm nó rùi.

Thiệt tình! Nó được thừa hưởng cái tính mạnh mẽ này là của mẹ, còn cái tính lâu suốt mướt này thì 3 anh em nhà nó không ai được phước phận có hết. Điều này nó hỏi ba vì sao thì ba nó nói tại ba nó khi cưới mẹ nó đã thề cầu trời là những đứa con của ba sẽ không giống mẹ ở chỗ này, nếu giống có mà ba khổ thôi, và ba nó đã thành công.

- Không nên thử nữa nghe con! ! năm nữa thôi! - Ba nó ôn tồn khuyên nó, rồi ông nắm lấy cái tay đang cầu cứu của nó chơi với về phía họ (3 người có sức kéo mẹ nó ra), ông vỗ vài cái lên mu bàn tay nó rồi đi ra không quên kéo mẹ nó ra để cho nó sống.

- Mẹ mà ôm em thêm giây nào là em tắt thở luôn quá!- Nó ngồi dậy thở hổn hển.

- Ai biểu! Hôm nay nghỉ học nhak! Để anh mày viết giấy phép cho! Có nhẩn nhủ vs mấy đứa lợp mày hok? - Ông Tý hỏi nó.

- Hở?..... hờ hờ...để em thử tí - Nó đưa tay lên biểu ông chờ nó 5s. - Đừng nói gì hết cứ làm thing cho em, ai biểu hôm qua bắt em ngồi đánh cho tụi nó nghe cả tiếng, mà có ai hỏi kêu em đau nằm liệt giường rùi!

- Vâng, thưa tiểu thư! - Ông nói xong cười gian mãnh vs nó rồi ra cửa mặc nốt cái áo đang vắt vẻo trên lưng.

- Anh pha sữa cho em nhak! - Anh hai nó ân cần nắm lấy tay nó rồi ra ngoài đóng cửa lại.

Lúc anh hai nó vừa mới đóng cửa lại là lúc đó 2 giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống 2 má cầu nó. Nó bây giờ chỉ muốn khóc cho đã rồi lăn ra ngủ nhưng anh hai nó còn mang sữa lên cho nó nữa nên nó chỉ lấy tay quệt 2 giọt nước mắt nó rồi chạy ra bàn lấy cuốn truyện Bộ Bộ Kinh Tâm đọc cho đỡ buồn. Nhưng thực ra nó đã gỡ mấy trang rồi mà đầu vẫn nghĩ tới cái đêm đó. Đầu óc nó bây giờ đang rối bời lên. Cái đêm ác mộng đó.....

14. Chương 14: Cái Đêm Ấy....

10 năm trước.....

Hè ấy, nó với ông Tý và mẹ về quê ngoại chơi. Quê ngoại nó cực kì dễ tưởng tượng như trong mấy bài hát hồi nó học mẫu giáo. Quê ngoại nó có những cánh đồng lúa trắng cánh cò bay, có con sông nhỏ chiều chiều mấy đứa anh họ nó thả trâu ở bên bờ sông rồi nhảy xuống sông tập bơi, còn nó thì ở trên ngòi tét cõ thành những sợi dây dài sau đó làm thành mấy cái vòng, đem treo lủng lẳng trên 2 cái sừng của con trâu đang nhai cỏ ở bên cạnh nó. Đầu làng nhà ngoại nó có 1 cây đa bụi tổ chẳng, ở bên gốc cây đa có 1 tấm phẳng to đùng, cứ trưa ăn cơm xong, tụi nhóc của làng lại chạy ra đây chơi, con gái thì chơi đồ hàng, chơi nẽ, mấy đứa con trai thì chơi đánh giã, nó thích nhất là cái cây lau mà tụi con trai chơi nhất, cứ như cái đuôi ngựa vậy, mà tụi con trai cứ dùng cái đó để chơi nhau, chẳng hiểu trò đó có gì hay mà ông Tý cứ trưa nào cũng dắt nó đi theo để chơi mấy cái trò này, trong khi đó, mỗi lần đến cái gốc đa này là y như rằng ổng thả nó tại đóá rồi ra chạy ra ngoài bờ kiếm cây lau để chơi vs tụi con trai trong làng mặc kệ con nhỏ em đang đứng như trời trồng, thế là nó phải ngồi chơi vs mấy đứa con gái “Mít ươn” trong làng. Nói thiệt nó chẳng muốn như thế này, từ lên ba nó lúc nào cũng chơi vs ông Tý, nó thích bộ rô bốt của ổng, bộ xe lửa, bộ xếp hình, thích mấy con Khủng Long bạo chúa màu đỏ lét, thích mấy cái ô tô con màu đen cầu ổng.....Cứ như thế, mẹ nó mới hiểu tại sao nó ghét mấy con búp bê vs cái bộ đồ hàng Nấu ăn mẹ nó mua cho nó, mà nó cứ theo chơi vs 2 ông anh nó. Đêm nào nó vs 2 anh nó cũng chơi kiếm nhựa vs nhau, hay là thức khuya coi mấy cái bộ phim siêu nhân Gao....Dần dần mẹ nó hiểu ra nó không phải là 1 đứa con gái bình thường.

Sau khi ăn cơm xong, ông Tý chui vào phòng lấy mấy cái gối xếp lại rồi chồm lên giả vờ như ổng đang ngủ, rồi chui tọt ra cửa sau trốn đi chơi bằng chân đất, nhưng đầu gối này giờ mọi việc làm của anh nó, nó đều hiểu ra “Anh Tý lại đi chơi 1 mình”. Nó liền làm y như ông Tý làm, rồi cũng lủi ra ngoài như ổng. Nó chạy theo ổng, í ới gọi theo.

- Anh Tý! Chờ em vs! – Nó chạy theo cái con người hơn nó 1 tuổi mà chạy nhanh như sóc kia.
- Em làm gì mà chạy theo anh ra ngoài này hả Ty? - Ổng mất hồn khi thấy nó chạy theo mình.
- Cho em đi vs!
- Không được, mẹ mà biết được 2 anh em mình cùng đi chơi là anh tiêu đấy, ngoan về nhà đi, tí anh mang kẹo mạch nha về cho Ty ăn nha! - Ổng chạy lại vuốt đầu nó.
- Anh hứa đấy! – Nó ngược mắt nhìn ổng.
- Uhm! Anh hứa, anh mà không làm, khi về thành phố anh nhường cho Ty nguyên bộ xe lửa ba mới mua luôn cho. Về đi nhak! - Ổng nói xong chạy ủa đi đâu mất.

Còn nó thì quay lại lối cũ mà về nhà. Nhưng đi mãi thì mà vẫn ở lối cũ giữa 2 cánh đồng mênh mông này. Nó nghĩ chắc do lúc này chạy nhanh quá nên không nhớ đường, chỉ cần đi ra khỏi mấy cái ruộng này là được nhưng khổ nỗi hôm nay là mùng 19, nên ánh trăng cũng không rõ nên nó cứ nhìn xuống đất để đi. Đi mãi vẫn không ra nổi đường lơn nên nó cứ nắm chặt tay đi tiếp. Mãi cho đến khi mệt quá nó dừng lại thì thấy cả người đã đầm mồ hôi, nhìn xuống cái đồng hồ điện tử đeo trên tay thì nó mới tá hỏa khi thấy 23:13. Lúc này nó không còn bình tĩnh nữa mà chạy thục mạng về phía trước, nhưng chạy được vài bước thì nó ngã ào ra, cả người nằm sấp trên mặt đất, ngồi dậy thì thấy 2 khuỷu tay vs đầu gối toàn là đất vs máu, mặt mày thì lém lút. Lúc này nó không thể kiểm chế được, liên khóc không ngừng. Miệng không ngừng nói 2 từ “Mẹ ơi!” vs “Anh Tý!”. Nó ngồi tựa vào gốc cây gần đó, đưa 2 tay ôm lấy thân mình, đầu gục xuống, chốc

chốc lại ngược mắt lên nhìn vào cái bóng tối trước mắt, cứ như thể nước mắt nó cứ lăn dài trên má. Mọi thứ cứ nhòe đi, mãi tận 3h sáng nó mới mệt quá mới ngủ, nhưng vẫn trong tư thế ngồi thu lu ấy.

Tối hôm đó, khi thấy cái đồng hồ màu xanh của mình đã hiện ra số 21 nên Tý mới vội chạy về nhà, trực nhớ khi nhìn lại cái đồng hồ điện tử thì Tý mới nhớ đến nhóc Ty. Nhóc Ty cũng có 1 cái như nó nhưng màu xanh lá cây. Tý chạy sang nhà bà Năm gần nhà nó mua 1 hũ kẹo mạch nha, nhóc Ty ghiền cái này ghê gớm. Từ hồi về quê cho đến nay nó ăn biết bao hũ rồi, nó lúc nào cũng cầm lấy cây đũa gỗ đầu trên toàn kẹo mạch nha được quấn 1 cách cẩn thận nhất sao cho vừa nhiều vừa không bị chạy xuống. Vừa mới cẩn thận đóng cửa sau sao cho không phát ra tiếng động nào Tý liền chạy ra cái giếng ở sân sau rửa chân thật sạch rồi mang dép vào nhà. Lúc vào nhà thì mọi người đi ngủ hết rồi, vào phòng thì thấy cái dép màu vàng của nhóc Ty dưới chân giường thì Tý cứ tưởng nhóc Ty đi ngủ rồi, nên nó lặng im đặt cái hũ mạch nha lên bàn rồi chui lên giường.

Sáng hôm sau, Tý mất hồn nhẩy xuống giường khi nó lăn qua chỗ của nhóc Ty mà không thấy nó phản ứng gì, Tý giở mềm ra thì phát hiện dưới đó chỉ có mấy cái gối hoàn toàn giống cái cách hôm qua Tý làm. Tý chạy sang phòng mẹ vs phòng của Ngoại vẫn không thấy gì. Tý chạy đi hỏi thì mọi người bảo nó chưa dậy mà. Tý lúc này mới tá hỏa, “nhóc Ty bị lạc rồi”. Rồi chạy nhanh ra con đường hôm qua Tý đi chơi. Chạy mãi ra giữa cánh đồng thì Tý lúc này đã vã cả mồ hôi ra rồi. Vừa chạy vừa thở hổn hển thì Tý phát hiện ra cái bóng nhỏ quen thuộc ngồi ở gốc cây kia. Tý liền chạy lại, thì ra là Ty. Tý lại lay lay đầu Ty. Nhưng không có phản ứng gì! Lúc này thì Tý càng vীu lên.....

15. Chương 15: Ký Ức

Lúc này, Tý lay quai mà Ty không chịu dậy nên Tý mới gọi to tên Ty mấy lần.

- Ty ơi! Anh Tý đến rồi nè! Ty dậy đi, đừng làm anh Tý sợ nhak! – Tý nói nhỏ vào tai nó, khẽ nâng người nó dậy. – Thương! Anh Tý mua kẹo mạch nha cho Ty nè.

Trong giấc mơ, nó mơ thấy nó đang chạy theo cái gì đó phát ra màu xanh dương cực đẹp, nó chạy mãi cho đến khi cái màu xanh dương đó chợt biến mất, thế là chỉ còn là bóng tối thôi. Thật lạ kì, nó đứng đó, nhìn quanh rồi chạy tiếp. Nó nghe thấy giọng ai đó cứ kêu “Ty ơi”, thật lạ, nó chạy tiếp, rồi nó chạy theo cái thứ ánh sáng màu trắng le lói ở phía trước nó. Nó càng chạy nhanh hơn, dù có gục ngã vài lần, nhưng nó vẫn chạy cho đến khi thấy rõ thứ ánh sáng trắng, cũng là lúc nó mở mắt. Trước mắt nó là hình ảnh khuôn mặt của anh Tý nó, nó thấy thế chỉ véo má anh nó 1 cái.

-Á! Đau! – Tý hét lớn khi con em mình mới dậy đã véo má mình.

- Anh Tý hét to như thế chắc chắn không phải là mơ.

- Thôi đứng dậy đi về. – Tý kéo nó đứng dậy nhưng nó chợt kêu Oái! vì mấy vết thương ở đầu gối, vs lại cả đêm qua nó chỉ ngồi trong tư thế này, nên bây giờ cả người mỗi nhừ.

- Sel thế? – Tý đỡ người nó dựa hẳn vào người mình. – Để anh cõng về cho!

Sau khi cõng nó 1 đoạn đường dài thì anh Tý nó hoàn toàn mệt mỏi khi thấy cái cổng làng. Nói thực ra 1 bé trai 8 tuổi cõng em gái 7 tuổi thì có vẻ quá sức rồi, mặc dù nó ốm tong teo thì ông Tý nó cũng ốm còi xương, dù gì anh nó vẫn là con nít.

Lúc này, mấy con gà trống cứ gáy liên tục như cái đồng hồ báo thức khổng lồ của làng này. Lúc mới về đây, 2 anh em nó là những đứa chuyên ngủ nướng, nhưng về đây được 2 ngày là tụi nó không muốn cũng phải dậy sớm. Khi đến ngõ nhà ngoại nó thì bắt gặp ngay mẹ nó đang đánh răng giở ở cái giếng trước nhà. Mẹ nó mất hồn nhả luôn cái bàn chải đang đánh trong miệng, vội súc nước rồi chạy lại đỡ 2 anh em chúng nó xuống hè. Bất cứ 1 bà mẹ nào chả hoảng hốt khi thấy con trai thứ của mình mặt mày thì lem luot, quần áo thì xộc xệch, mặt mày thì mồ hôi rơi độp trên mặt, còn đứa con gái út thì mặt mày trắng bệch chả có hồn

sắc của 1 bé gái 7 tuổi, khuya tay và đầu gối thì lấm lem đất với máu đã khô chỉ còn lại những mảng nhỏ bám trên da, bộ quần áo màu xanh lá cây vs chữ ếch mắt to bây giờ đã trở nên lấm tẩm đất đỏ.....

Khi vừa mới ngồi xuống hè, thì nó vẫn còn nắm chặt tay của Tý, mặc kệ Tý và mẹ có khuyên như thế nào thì nó vẫn nắm chặt tay Tý. Sau khi rửa sạch các vết thương và thay 1 bộ đồ mới thì nó đã hoàn toàn sạch sẽ nhưng nó lại không chịu ăn gì kể cả hũ kẹo mạch nha mà Tý ra sức khuyên nó ăn nhưng đều vô dụng. Thấy tình hình không mấy khả quan khi Tý kể lại toàn bộ sự việc diễn ra đêm qua vs tình trạng của nó thì mẹ liền ra quyết định về thành phố ngay sáng mai.

Cả buổi chiều hôm đó, nó chỉ có ngồi co ro trên tấm phẳng nhà ngoại nó mà xem ngoại nó tước lạc bó rau. Thấy nó không chịu ăn uống gì ngoại nó mới làm cho nó 1 cây kẹo mạch nha theo đúng cách nó thích, rồi đưa cho nó. Nó chỉ biết lấy 2 tay cầm lấy cây kẹo từ tay Ngoại rồi ngồi nhìn nó.

- Ăn đi nào Ty! Chẳng phải cháu thích lắm mà, cháu kêu ở thành phố cháu không bao giờ được ăn thứ kẹo nào ngon như mạch nha mà. – Ngoại nó vuốt đầu nó.

- Cháu sợ lắm!!! – nó chỉ nói 1 câu đó, rồi lại khóc thút thít.

- Có Ngoại đây, cháu sợ gì chứ! Mạnh mẽ lên, đừng có mà “mít ứt” như mấy đứa con gái trong làng này chứ. Chẳng phải cháu và thằng Tý hay cười vào mặt mấy đứa nó hay khóc đó sao. Chẳng lẽ bây giờ cháu lại giống chúng nó, để rồi tụi nó lại cười vào mặt cháu sao.

- Nhưng mà....

- Ăn đi nào, lần sau sẽ không sao hết mà, chỉ là cháu ở ngoài đó chơi vs mấy con đề như hồi cháu theo mấy đứa trong làng thức khuya đi bắt đề vs đom đóm đó. Ăn đi nào, giờ này chiều mai cháu về đến thành phố rồi đấy.

- Dạ! – Nói xong nó ôm ngoại 1 cái rồi ngồi liếm liếm cây kẹo.

Cứ như thế cả ngày hôm đó nó chỉ ăn mỗi kẹo mạch nha, nhưng nó tốt hơn nhiều rồi, cười nhiều hơn, nhưng cứ ngồi ru rú ở trong nhà. Đến tối thì nó ngồi dụi mắt rất nhiều lần.

- Mẹ ơi! Nhà mình có khói hả mẹ. – Nó hỏi mẹ nó.

- Làm gì có con! Ngoại nấu xong cơm rồi mà, lấy đâu ra khói!

- Khói ak? Ở đâu? Tý đâu thấy. – Anh Tý từ đâu đó nhảy ra hỏi.

- Nhưng con thấy ở đâu cũng có khói mà, mà đi đâu cũng thấy khói tùm lum. – Nó meo meo nói như muốn khóc.

- Đừng dụi mắt nữa! Chắc mắt của con có vấn đề rồi! Khi nào về thành phố để mẹ dẫn con đi khám mắt. – Mẹ nó nói rồi đi ra bếp phụ bà ngoại dọn cơm.

- Mắt em có vấn đề là sao? Em bị mù ak? – Nó kéo tay thằng Tý đang đứng ngơ ngác.

- Không sao? Chỉ là “có khói” thôi mà, hồi trước anh hai vs anh thức đêm coi Siêu Nhân Khủng Long tới hôm sau, 2 anh đều thấy khói mà. Không sao đâu, hôm sau hết liền ấy mà! – Tý vỗ vai đỡ nó nín khóc.

Thế là nó yên tâm nín khóc luôn. Đến tối, trước khi đi ngủ, anh Tý nó tắt đèn chỉ để lại đèn trái nhót màu vàng mờ mờ, nó chột rống to.

- Anh Tý! Sao anh tắt đèn hết vậy! Tối om à? – Nó ngồi trên giường lấy 2 tay hươ hươ!

Cái gì? Anh vẫn để đèn ngủ cho em mà! Có tắt hết đâu? – Tý ngồi lên giường thả dế rồi lăn ra ngủ.

Chợt nghe thấy tiếng phịch ở bên cạnh, nó mới biết ông Tý lăn ra ngủ rồi. nó mò mò xuống giường rồi mò ra công tắc, mở đèn sáng lên, nhưng nó chỉ thấy mờ mờ. Không nghe thấy tiếng phàn nàn từ ông Tý nó leo lên giường ngủ tiếp. Nó có thói quen khi ngủ phải để đèn ngủ, hồi nhỏ khi ngủ không có đèn ngủ nó thường hay khóc thét giữa đêm làm cả nhà ai cũng không ngủ được. Thế là từ đó lúc nào nó ngủ cũng phải có đèn ngủ. Nhưng lần này lại khác, rõ ràng anh Tý nó có bật đèn ngủ nhưng nó chỉ thấy tối om, bây giờ khi đã bật đèn sáng rồi, đương nhiên nó vẫn thấy khói nhưng đủ yên tâm để ngủ.

Chiều hôm sau, nó đã theo mẹ và anh Tý theo xe đồ về nhà. Nó chỉ ngồi ôm khư khư cái ba lô màu đỏ chứa đầy lon kẹo mạch nha mà Ngoại nó mua cho nó. Khi về đến nhà nó chỉ đưa cho ba vs anh hai mỗi người 1 lon rồi còn bao nhiêu nó cất hết vào tủ của mình phòng khi ông Tý nổi cơn thèm có mà quét sạch hết cầu nó.

Tối khi thấy cái triệu chứng “có khói” cầu nó và nghe mẹ nó kể về việc nó ở ngoài ruộng cả tối, ba nó mới hỏi rất nhiều câu rất lạ chả ăn nhập về vấn đề bệnh tình “có khói” của nó chút nào.

- Con thấy lạnh không? Con thấy ma không?..... Con ngồi 1 mình như thế nào?..... Thấy thích không? Hồi trước ba từng ở ngoài đó bắt cua 1 mình đấy?....- và cuối cùng ba nó chốt hạ 1 câu – Con khóc nhiều không?

Nó gật nhiều nhiều.

- Đi khám bác sĩ mau! Có thể mắt bị tổn thương do khóc nhiều đấy! – ba nó lên phòng lấy cái áo khoác rồi xuống dắt xe chở nó đi khám mắt.

Khi về, chỉ thấy ba nó thở dài, vẻ mặt buồn buồn, ông ngồi phịch xuống xô pha rồi ngồi nhìn nó. Còn nó thì đeo 1 cái kính màu hổ phách, thấy nó có vẻ rất thích cái kính nên cứ soi gương hoài. Thấy thái độ của 2 bố con lạ lùng ghê gớm, nên mẹ nó mới chạy lại xô pha ngồi xuống hỏi ba nó.

- Sao rồi? Bác sĩ nói sao?

- Ty mắt nó bị tổn thương do khóc khá nhiều lại vì bị bỏ rơi 1 mình nơi tối tăm nên nó bị tổn thương khá nhiều, hiện tại bác sĩ nói cho nó đeo cái kính đó để nó thích ứng vs màu tối, còn thuốc này thì phải uống từ từ trong vòng 1 tháng – Nói xong ông thả nguyên 1 bịch thuốc to xuống bàn rồi thở dài.

- Sao nhiều thuốc thế? Nó mới 7 tuổi thôi mà! – mẹ nó mất hồn về độ lớn của bịch thuốc.

- Phải uống như thế thì nó mới giảm bệnh được! – Ba nó nhăn nhó nói không ra lời.

- Giảm bệnh là sao?

- Bệnh của nó khá nghiêm trọng, bây giờ chỉ có thể là giảm đi mức độ tổn thương thôi! Muốn chữa dứt chứng bệnh này thì phải chờ nó tròn 18 tuổi mới bắn tia laser được.

- Cái gì??? – Mẹ nó choáng hoàn toàn khi nghe thấy những lời ba nó vừa mới nói.

2 tháng sau, nó vẫn đeo kính nhưng lại vẫn không thể nhìn rõ khi không có đủ ánh sáng. Mỗi lần như thế khi gắng gượng thì đầu óc nó thường choáng váng và có thể xỉu ngay lập tức. Từ đó, tất cả đèn nhà nó được thay, cả màu sơn cũng thay đổi. Mẹ nó thiết kế lại toàn bộ đèn trong nhà sao cho nó có thể nhìn rõ vào ban đêm. Việc học của nó cũng dần dần thích ứng vs việc phải đầy đủ ánh sáng.

15 tuổi... Nó được bác sĩ thông báo là mắt nó chỉ còn đúng 1 loại bệnh đó là chứng khó đọc trong điều kiện thiếu ánh sáng. Lúc này nó mới dứt tình trạng uống thuốc đều đặn như cơm bữa. Lúc này nhìn người nó chả khes như con mấm khô, da thì vàng đi, mặt hốc hác đi, chả giống thiếu nữ trắng tròn chút nào. Vì thế từ đó, ông Tý-người đã khiến nó như thế này nghiêm nhiên trở thành chuyên gia dinh dưỡng cho nó.

Hiện tại, sau khi uống hết cốc sữa của anh hai nó đã ổn hơn 1 chút. Sau 5 phút nó lại lăn ra ngủ vì mệt. Sau khi thấy nó ngủ say sưa như thế anh hai nó liền đóng cửa để đi học đại học, giờ nhà nó chỉ còn mình nó.

16. Chương 16: Một Sự Khởi Đầu Mới

Sáng hôm đó, ông Tý sau khi gửi xe ở nhà gửi xe, rồi lên dãy phòng học bằng ngang qua dãy cầu trường JR, cùng lúc đó là Minh Phong cũng từ phía sau tiến lên, đi song song vs ông Tý. Thấy ông Tý móc ra 1 cái phong bì đi thẳng lên lầu 3 ghé thẳng vào trong phòng học 11A2, hắn liền thấy lạ, chẳng lẽ nó hôm nay không đi học, nó bị gì sao, hôm qua thấy nó còn “trâu” lắm khi cố thoát ra khỏi vòng tay kẹp chặt của hắn,

chẳng lẽ cái đám giang hồ hôm qua rượt theo hấn thấy mặt nó hay sao, chẳng lẽ cái đám đó làm khó dễ cho nó hay sao, nó bị đánh ư.... Cứ như thế, hấn nhìn lên cửa phòng lớp nó, hấn quyết định lên đó hỏi rõ.

Cùng lúc đó ông Tý mang cái phong bì tự nhiên vào lớp nó đặt lên bàn giáo viên rồi cầm viên phấn ghi rõ trên bảng 1 hàng chữ to – HOÀNG NHƯ BĂNG – NÓ “CHẾT” RỒI – Lời trần trối: lần sau tụi bây mà còn hành tao như vậy là tao bỏ luôn đấy! Ghi xong ổng dục cục phấn lên bàn đầu rồi thẳng tiến đi lên lầu 5 mà không để lại bất cứ lời nào vs tụi nó. Lúc này cả lớp nó nháo nhào lên khi không không ông Long – anh con Băng lại ghi mấy cái dòng như thế lên bảng lớp tụi nó khi mới sáng như thế này, cộng vs cái “lời trần trối” của con Băng như thế tụi nó tự hiểu con này bị bệnh rồi. Hồi năm lớp 10 sinh nhật nó, cả lớp nó hành nó đến 11h đêm mới thả cho nó về, thế là 2 này hôm sau nó đóng cửa ở nhà nghỉ hồi sức, hôm nó đi học lại thì nó dặt cây chổi đập từng đứa, sau khi đập cho hả dạ nó lại cười tươi như hoa mười giờ. Thiệt tình! Cả lớp nó cũng chả hiểu hết mấy cái tính lạ lùng này của nó nữa. Tụi nó cứ ngồi đó thắc mắc tại sao lần này nó lại “yếu” như thế, chỉ hành nó chưa đầy 1 tiếng đồng hồ mà. Với lại, hồi tối hôm qua nó còn lủi về trước nữa, tụi nó còn chưa xử nó là còn may. Con Nhi này giờ lo lắng ngồi không yên, hồi qua khi Nhi gọi vào số điện thoại chính của nó thì nó lại cúp máy, đi lấy cái cục gạch mà nhấn tin cho nó là “Tao mệt rồi”. Bây giờ Nhi nó mới la toáng lên rồi chạy lên bàn thẳng phong đang đọc Conan, kéo nó lên tầng 5.

Nhi vs Phong, 2 đứa nó vừa mới vừa ra khỏi cửa phòng thì lại đụng mặt hấn ở trước cửa phòng đang lấp lo nhìn dòng chữ trên bảng kia. Hấn cười ha hả rồi định quay mặt đi chỗ khác thì...

- Anh kiếm gì ở đây? – Nhi hỏi hấn ngay lập tức khi thấy

- Ồ! Kia! – Hấn đưa tay chỉ về cái bảng vs dòng chữ to đùng của lớp nó.

- Nó nghỉ học rồi! Chả hiểu lý do là gì nhưng mà anh đến đây tìm nó làm cái quái gì? – Phong bay zô vs khuôn mặt vô cùng là nghiêm trọng.

- Chả lại cái đèn pin! – Hấn chìa ra cái đèn pin màu đỏ nằm gọn trong tay.

- Đưa đây, trả giùm cho! – Phong giùng giàng giựt lấy cái đèn trong tay hấn. Nhưng chưa kịp lấy thì hấn đã nắm chặt, rồi rút lại túi quần.

- Đi! Gần vào lớp rồi! Ông già này cứ thích làm ba cái chuyện shock hàng không ak! Con Băng nó có bị “liệt giường” đâu mà ổng nói nó “Chết” là sel? Hay là nó bị ai wuynh’ nằm ở nhà ak? – Nhi kéo thẳng Phong đang ngơ ngác “Không hiểu thẳng cha này làm gì mà có cái đèn của con Băng nhể?”.

Hấn chợt xanh mặt khi nghe 3 từ “bị ai wuynh’ “ từ miệng của con Nhi. “Chẳng lẽ, hôm qua lúc đi về nó bị người khác theo dõi rồi đánh nó ư? Không thể nào! Lúc đó mình kéo nó ngay lập tức mà! Không có việc nó bị nhìn thấy mặt được. Chẳng lẽ lần này lại oan uổng cho nó nữa hay sao?” Hấn nghĩ rồi len lén đi theo con Nhi và thằng Phong xem 2 chúng đi tìm “cái ông già” mà chúng nó vừa mới nhắc đến.

Cửa phòng 12A5.

Nhỏ Nhi đi thẳng vào trong phòng còn thằng Phong thì đứng ở bên ngoài chờ nhỏ Nhi kéo ông Long ra ngoài.

- Ế ế! Hai đứa lên đây làm gì đây! Chiều nhớ qua nhà anh mang vở cho nó mượn chép bài nhak! – Nói 1 hơi rồi ổng cười toe chạy thẳng vào trong lớp.

- Cái gì chớ? Con Băng nó bị sao thế? – Thằng Phong không kịp há hốc mồm đã nhanh tay kéo tay áo ổng lại. – Nói rõ tí coi!

- Nó bị bệnh cũ!!! - Ổng liếc con Nhi rồi nở 1 nụ cười gian tà vs nó, ghé tai nói nhỏ cho thằng Phong.

- Ak! Con điên này!!! – Phong hét toáng lên rồi cười cười. – Chắc tối hôm qua lên về rồi đi ngắm trai đẹp đây mà! – Vừa nói nó vừa quay đầu đi.

- Cái gì??? – Con Nhi chạy theo nó .

“Trai đẹp? Là mình hả??? ” Hấn sau khi nghe lõm được cuộc nói chuyện hé hé mở mở của mấy người đó, hấn liền lủi chạy băng qua cái cầu thang nổi tầng 5 của 2 dãy nhà vs nhau. “Không thể nào! Nó còn không

thêm mình nữa là....!” Hắn gặt phắc cái suy nghĩ điên rồ ra khỏi đầu rồi đi về phòng học của mình tức phòng 12J1 ở tầng 5 dãy A.

Ngày hôm sau. 1 ngày nắng đẹp nhiều mây. Nó đang ngồi làm cơm cuộn lúc 5h sáng. Cả ngày hôm qua nó đã ngủ 1 lèo đến 2h trưa, sau khi kiểm vài cái bánh mì hồi sáng ba nó mua cho nó, nó leo lên phòng ngồi chóc góc đếm số hạc giấy trong cái bao ni lông to dùng ở góc, sau đó chia ra từng bao nhỏ mỗi bao 200 con, lại thấy chán quá, nên lục lọi lôi hết mấy cái thùng dưới gầm giường ra. Nó cẩn thận mở từng thùng ra, đây là toàn bộ những thứ được nó coi là kỉ niệm từ hồi nó bị đau mắt cho đến giờ. Mỗi lần lại bị đau, nó lại lôi mấy cái này ra xem. Từng thùng nhỏ, nó xem đi xem lại. Cho đến cái thùng 17 tuổi nó thì chưa có thứ gì hết, vì nó chưa tròn 17 tuổi như mấy đứa bạn, nó vẫn trong cái tuổi trăng tròn 16, chỉ còn 19 ngày nữa là sinh nhật nó rùi, đến lúc đó thì nó tha hồ mà lấp đầy cái thùng này. Nhắc đến mới nhớ là năm nay nó 17 tuổi rùi cần tổ chức 1 cái sinh nhật hoành tráng mới được. Thế là nó lấy giấy ra viết kế hoạch cho sinh nhật của chính mình, nó thích tự mình làm mọi thứ, không thích người ta làm chuyện bất ngờ ình, đặc biệt như sinh nhật năm ngoài khi nó vừa mới vào lớp 10 và nó nghiêm nhiên được xếp vào sinh nhật bất ngờ đầu tiên mà lớp chúng nó tổ chức. Hôm đó không hiểu sao trời lại mưa tầm tã khi nó vừa bước đến cổng trường, trong khi đó lúc nó đi từ nhà với ông Tý lại thấy bầu trời hôm nay chả có dấu hiệu là mưa to như thế. Hết giờ, khi vừa mới định xách cặp về, vừa mới ra tới cửa thì nó bị tràng giấy kim tuyến từ đâu đó bắn thẳng vào mặt, tiếp sau đó 1 cái mũ giấy chóp nhọn năm gọn trên đầu nó. Nó còn chưa định tâm lại thì cả lớp kéo nó lên giữa bục giảng, rùi tụi nó ở phía dưới hát Bài “happy birthday” cho nó, nó còn thấy con nhỏ Nhi (Hồi đó nó được xếp ngồi chung vs nhỏ, nên cũng nói chuyện nhiều vs nhau) bưng trên tay 1 cái bánh sinh nhật nho nhỏ màu trắng cùng vs vô số hoa trên đó và không có nến..... Hát xong chúng nó tự nhiên xúm lại chỗ cái bánh trên tay con Nhi, sau 1 hồi chỉ chóc với nhau thì tụi nó bắt đầu tản ra và trên tay của tụi nó ai cũng có ít nhất 2 ngón có kem trắng bóc từ cái bánh sinh nhật đó, còn con Nhi thì bây giờ chỉ còn phần bánh bông lan xốt lại của cái trận giành kem. Tụi nó ai cũng nhìn nó với 1 cặp mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nó, nó định chuồn ra cửa thì cánh cửa đóng sập, và người đóng cửa không ai khác đó là thằng Phong hắc dịch. Thế là hôm đó vừa mới thò mặt vào nhà thì nó bị ông anh hai từ đâu đó đi ngang qua, thấy nó ổng lẩn ra cười muốn bể bụng.

- Ôi cái bụng của tôi! Haha!

- Haizz! Tụi nó không tha cho em đây nè! Tối nay em không ăn cơm!

Nó chạy lên lầu tắm rửa sạch sẽ, thay 1 bộ đồ đậm chất Bụi của nó, rồi nó chạy ra cửa dắt lun con ngựa sắt màu trắng của mình đạp 1 hơi đến tiệm trà sữa Tin Tin. Hôm đó nó bị choáng khi thấy toàn bộ con gái lớp nó đều diện váy xinh xắn trong khi đó nó thì mặc đồ chả khác mấy thằng con trai lớp nó, áo thun xắn tay vs quần jean. Nó vừa thò mặt vào, trông thấy bộ dạng của nó thì đám con gái há hốc mồm, còn đám con trai thì cười râm lên. Nó cười ùa theo đám con trai rùi tự nhiên ngồi xuống bên cạnh thằng Phong, vì lớp nó 19 nữ và 16 nam mà chúng nó ngồi đối diện 2 bên như thế này nên nó ngồi bên con trai cho sĩ số nó cân bằng. Nguyên buổi tối hôm đó, nó lại được 1 màn hát Happy Birthday và bánh sinh nhật – lần này có nến. Nhưng nó đương nhiên được thổi nến, nó vui qua chả biết ước gì nên ước đại 1 câu rồi cười tít mắt thổi nến. Cả buổi chúng nó ngồi tám đủ thứ trên trời, lúc đó nó vui không thể tả khi thấy lớp mình hòa đồng như thế. Xem ra sinh nhật nó không uống công để ngay vào tháng 9. Thế là hôm đó nó đã hiểu rõ lớp nó như thế nào.

- Á!!!! – Ông Tý hét toáng lên khi thấy nó ngồi cuộn cơm vào lúc 5h sáng như thế này. – Cái con Ty này, hôm nay rảnh rỗi quá làm cơm cuộn đem đi học đây à? Hôm qua còn lẩn đùng ra đây, nay lại dậy sớm làm cơm nữa chứ. Đúng là em Ty của tui! - Ồng bay lại, chộp lấy miếng xúc xích được nó chiên xơ nhai nhồm nhoàm.

- Úi giời! Có phần của anh đây! – Nó lờm chả 1 cái rùi nói.

- Thiệt ak! Làm của tao mặn chút, lười đi xin nước chấm lắm. - Ồng quay đi.

- Vâng!!!

17. Chương 17: Lòng Tin?

Trưa hôm đó.

Sau khi tìm được cái bàn trống (Tức được 6 chỗ) nó kéo con Nhi, thằng Phong xuống ăn cùng nó. Hôm nay nó làm tới 5 phần ăn lận, ngồi chờ ông Tý và ông Minh, nó chạy đi xin chút nước chấm ở quầy thức ăn của căn tin. Đi 1 lượt xung quanh căn tin này thì nó cũng phát hiện ra vài trường hợp làm cơm hộp đi học như nó, mà chỉ có vài cặp hẹn hò hay hai ba cô bạn thân vs nhau thôi, còn nó thì làm cho cả đám cùng ăn như thế này, thiệt tình! Cái này đúng chất Hoàng Như Băng. Khi bưng 2 chén nước mắm đến bàn thì nó đã thấy ông Tý đang ngồi tám vs thằng Phong và con Nhi, còn ông Minh thì ngồi im thin thít. Nó chạy đến ngồi cạnh ông Tý, đối diện thì không có ai.

- Kha kha! Hôm nay, các mi được ăn cơm cuộn dính mắc Hoàng Như Băng nhá! Xem nhé! – Nó mở nắp từng hộp ra, rồi dùng từng cái đĩa giấy và đũa ăn liền xếp ra từng chỗ. – Ăn nào! – Nói xong nó và ông Tý không nể nang ai cả dùng đũa gấp liên phanh vào đĩa của mình.

- Aayzzzzzz! Thiệt là chiến nào! – Thế là thằng Phong cũng nhòa vào cùng vs 2 anh em chúng nó.

- Anh Minh ăn đi! Ngồi nhìn không có no đâu! – Vừa nói nó vừa gấp 1 miếng kim-pap vào đĩa của Minh. – Còn con mụ Nhi này, suốt ngày cứ ăn rau vs rau, giảm cân chi nó khổ thân thể! Cứ ăn đi, mai làm thổ tiếp đi, 1 ngày làm người không làm gián đoạn công việc biến thành thổ trắng cuae mày đâu! – Nó cũng gấp 2 miếng kim-pap vào đĩa của con Nhi đang ngồi tỉ mẩn gấp riêng từng miếng xúc xích ở trong từng miếng kim-pap ra, chỉ chờa mỗi cà rốt, dưa leo và trứng thôi.

- Đúng á! Ăn đi! Không thì tao ăn hết đấy! Thằng Minh kia ăn ướng gì đi chứ, nguyên cả ngày hôm qua đã không nói không rằng hết rù đấy, cả cơm trưa cũng ăn có mấy gấp thôi! Ủầy! Tao lo ày cứ như người yêu cầu mày không bằng! – Ông Tý ngồi đối diện ông Minh gấp quá trời trứng cuộn vào đĩa của Minh và còn đẩy nhẹ cái chén nước chấm đến gần.

Nhưng ai đâu ngờ nãy giờ Minh chỉ nhìn nó chằm chằm, còn nó thì “hồn nhiên” ăn liên tục, hầu như chẳng quan tâm những người bên cạnh mình như thế nào nữa. Khi Minh nghe đến 2 từ “người yêu” phát ra miệng của ông Tý chợt mặt Minh co lại, trông đang rất là khó chịu. Lúc này không thể ngồi yên, Minh đứng phắt dậy, làm phát ra 1 tiếng động lớn khiến ai ai cũng đang chăm chú ăn thì bị giật mình ngốc đầu lên nhìn nhìn chằm chằm vào cái người mới phát ra tiếng động đó.

- Sel thế? – Nó nhìn Minh vs cặp mắt hết sức tò mò. – Bộ cơm dở lắm sao?

- Không! Anh đi mua nước! – Nói xong Minh đi ngoắt luôn.

- Cái thằng rồ này! Chưa ăn được bao nhiêu đã đi mua nước ỉnh uống, thằng này đúng là bạn thân mà. – Ông Tý lại cầm đũa vào ăn. – Ăn nhanh rút gọn đi mấy đứa, thằng Minh nó bị bệnh Si rùi! Không ăn nữa đâu! Phần cậu nó để anh mày chiến giùm cho.

Thế chỉ sau 15’ chúng nó đã dọn sạch mấy cái hộp cơm. Bây giờ, ông Tý và thằng Phong đang ngồi chí chóc về mấy cái game mà chuẩn bị ra mắt còn Minh thì ngồi im nhìn nó, còn nó và con Nhi thì dọn lại bãi chiến trường. Lúc vô tình lấy chai nước từ chỗ Minh rồi tu 1 hơi thì nó giật mình khi thấy Minh nhìn nó mãi. Nó xém sặc khi thấy điều khác lạ ở cặp mắt hôm nay của Minh, nó cũng biết mỗi lần ăn cơm chung giữa giờ như thế này thì Minh vẫn nhìn nó 1 cách trù ố, luôn giành phần đi mua nước cho anh em chúng nó uống và luôn cẩn thận mua chai nước suối cho nó, nó không thích uống nước ngọt có ga hay các loại nước đóng chai khác. Sau khi bỏ chai nước suối xuống bàn thì nó nhìn lại Minh như muốn hỏi “Hôm nay em để lại hột cơm trên mặt hay sao?” Nhưng Minh vẫn nhìn nó.

- Xin lỗi! – 1 giọng nói trầm vang lên khiến cả đám nhìn vào cái người cao như cột đèn giao thông đang đứng trước mặt nó.

- Có chuyện gì? – Minh lập tức quay sang hỏi hấn. Trong khi cả đám biết rõ nguwoif này là người nào nhất là nó.

-Hôm qua ông này đến tìm gặp mày đấy! – Thằng Phong hất tay nó.

- Uhm! – Nó tiếp tục nhìn cái người đó.

- Tôi có thể gặp riêng Hoàng Như Băng 1 lát được không? – Hấn nhìn nó rồi nhìn hết 1 lượt hết cả bàn.
- Có chuyện gì quan trọng lắm hay sao mà phải gặp riêng? – Nó hỏi.
- Cái này chỉ có lợi cho cô, việc này cần chút bí mật. – Hấn nhẹ nhàng nói với nó, hấn còn nghĩ chắc hôm qua nó đau nặng lắm.
- Được thôi! – Nó đứng dậy, khoác lấy cái ba lô lên vai phải, rồi đi theo hấn.
- Ế! Cái thằng cha này kêu đi là đi là sao? Mà chỉ có lợi là sao nữa? – Thằng Phong quay qua hỏi ông Tý.
- Tao không biết! Có lợi thì nó mới đi chứ! Với lại con nhỏ này cái tính tò mò nó cao ngất ngưỡng đấy, không có gì thì nó cũng đi theo coi thử đó là chuyện gì! Cái tính đó nó giống ông hai nhà tao! – Nói xong ổng đứng dậy thu dọn mấy cái hộp rồi đi luôn 1 hơi, không để lại bất cứ 1 lời nào vs 3 con người đang ngồi chóc góc còn đang ngơ ngác chả hiểu 2 anh em chúng nó ra làm sao nữa.

Tại phòng âm nhạc.

- Hú hú! Sel ở đây im ắng thế không biết? – Nó thò mặt vào sau hấn.
 - Được rồi! Ở đây là tốt rồi! – Hấn dừng lại.
 - Ok! Nói vòa vấn đề chính đi! – Nó thẳng thắn.
 - Em gái tôi muốn mở 1 shop bán đồ teen như cột cài hay mấy cái cặp, phụ kiện gì gì đó, nó cần có người giúp mấy cái khoản tìm nguồn hàng, hay tư vấn cho nó về các mặt hàng mà teen đang ưa chuộng ngày nay.
 - Tại sao anh lại muốn tôi hợp tác cùng? Thiếu gì người trong khi nhà anh chả phải là 1 tập đoàn lớn về kinh doanh hay sao?
 - Tại hôm đầu tiên tôi gặp cô, thấy cô bán các mặt hàng đó. Với lại đây là 1 mục tiêu mới của em gái tôi, nó muốn chứng tỏ nó không phải tiểu thư ăn không ngồi rồi, nhà tôi không thiếu người nhưng bọn họ chỉ coi trọng cha mẹ tôi, không thích hợp làm việc với cái tầng lớp “trẻ con” như chúng ta. Việc này khá quan trọng đối với nó. Mong cô giúp đỡ nó hết sức! – Hấn nói 1 lèo rất là trí lí nhanh đến nỗi nó chỉ biết nghe chứ chưa kịp phân tích thái độ trong từng câu nói của hấn, nhưng nói chung lần này hấn có vẻ khá nghiêm trọng hóa vấn đề.
 - Được rồi! Có thể xem tôi là người đồng chủ nhân của cửa hàng không?
 - Việc này không thành vấn đề, chỉ cần mở cửa hàng và duy trì nó trong vòng 1 năm là được, sau đó sẽ quyết định tiếp.
 - Hố hố! – Nó chợt cười to làm hấn giật bắn mình. – Thiệt không? 1 năm? Quá dễ so với Hoàng Như Băng này. Anh yên tâm đi! Việc này khá dễ đấy, cứ tưởng nghiêm trọng lắm nhưng cũng không thành vấn đề.
 - Được rồi! Đưa điện thoại của cô đây! – Hấn chìa tay ra về phía hấn.
 - Số điện thoại á? – Nó đưa cái cục gạch ra.
- Hấn bấm số điện thoại của mình trên cái cục gạch của nó, thế là điện thoại của hấn rung chuông. “Ồi thôi rồi! Nhạc chuông của anh ta là 1 bản nhạc điện tử ak? Thiệt là nhứt đầu!” Sau đó anh ta trả máy lại cho nó. Nó dò trong nhật ký điện thoại thì không thấy số điện thoại vừa dùng. Nó liền ngóc mặt lên nhìn.
- Này sao xóa rồi?
 - Đảm bảo để cô không cho người khác.
 - Cái gì? Anh tưởng tôi hám mấy cái đấy á? Chả có chút lòng tin chút nào. – Nó lẩm bẩm trong họng.
 - Lòng tin? – Hấn quay phắt lại khi nghe 2 từ “lòng tin”.
 - Uhm! Định làm ăn chung với nhau 1 năm mà ngay lúc đầu lại không cho số điện thoại của nhau. Anh nghĩ đi, tôi là người anh kêu đi khi còn chưa kịp uống nước xong, đến đây anh chỉ nói có vài câu mà tôi đã tin tưởng làm theo, còn dâng nguyên cái cục gạch cho anh để anh lấy số, thế mà anh lại không tin. Thiệt tình!!! – Nó quay đầu đi về phía cửa.

-Này!!! – Hấn ý ới kéo cái ba lô nó lại.

- Gì đây? Xem ra sau này tôi với anh khó mà thân thiện được. – Nó giật lấy cái tay cầm ba lô ra khỏi tay hấn rồi đi thẳng.

- Tối nay tôi sẽ gọi điện cho cô để gặp em gái tôi. – Hấn nói to.

- Được rồi! – Nó cũng hét to lại.

6h30. Sau khi ăn mặc chỉnh tề, nó đứng soi gương rồi cười to. Hôm nay mặc dù nó mặc sơ mi đóng thùng với quần jean (Ngoài mấy cái quần jean ra nó chỉ mấy cái quần thun đấy mà thôi), nhưng lối ăn mặc của nó thật là có vấn đề, cái áo sơ mi của nó là ca rô ô nhỏ xanh dương với trắng rộng thùng thình, bên trong nó mặc 1 cái ba lô trắng. Lúc này nó nhìn mình chả khác con điên, cái áo của nó rộng đến nỗi mà nhìn nó bây giờ cứ như đang thông vào nguwoif 1 cái bao thì đúng hơn.

- Ty! Nhanh lên đi! Tao còn bài tập phải làm đấy! – Giọng ông Tý vọng to ở bên phòng bên cạnh.

- Vâng!!! 2 phút nữa thôi! – Nó cũng hét to lại.

Hai anh em chúng nó ở cùng 1 nhà, lại cùng tầng với nhau, hai phòng lại chung vách thể mà cứ gào to lên như thế. Nhiều lần ba nó ở nhà, lúc xem TV mà nghe thấy tiếng chúng hét to như thế là y như rằng, ba nó lại lên lầu của chúng nó đập cửa phòng của cả hai rồi lại 1 trận xối xả kiểu như “ Ba không cần 2 đứa bay luyện thanh đâu” hay “ Nhà mình không có ai bị điên cả”.....

7h đúng. Nó với ông Tý vừa mới tới cái tiệm cà phê hôm kia nó mới đến. Nó và ông cùng vào, ngồi ngay cái chỗ tại cửa kính tại mặt đường. Nó vừa ngồi chưa ngấm thì anh quản lý hôm nọ liền ngồi xuống cạnh chỗ ông Tý đang ngồi nhâm nhi cái li kem vani.

- Chào 2 em! Tại sao hôm qua em không đến? – Anh khẽ nhìn 2 anh em chúng nó.

- Nó bị ốm nặng thôi! Hôm nay tụi em đến để bàn về việc đánh đàn parttime ở quán của anh.

- Tụi em? – Anh ta tròn mắt nhìn ông Tý.

- Vâng! Em sẽ đánh đàn ở đây, nhưng anh trai em muốn có 1 việc làm nhỏ, cũng là parttime. Mong anh giúp đỡ. – Lúc này nó mới nói.

- Uhm! Ở quán này thì chỉ cần 1 tay đánh đàn thôi, còn mấy việc khác thì đã đủ người, nhưng em muốn xin thêm thì chỉ còn cách đến chi nhánh khác của cửa hàng thôi. Bên chi nhánh đường B6 cần 2 chân chạy bàn, nếu được thì em có thể đến đó xin, anh sẽ giới thiệu giúp cho. – Anh ta nói với ông Tý.

- Được thôi! – Ông Tý gật đầu.

- Vậy bây giờ em làm 1 mình ở đây hả? – Nó nhìn 2 người đang trao đổi với nhau bằng mắt.

- Uhm! Em sẽ làm ở đây, bắt đầu từ thứ 7 tuần này. Còn về anh của em, bây giờ 2 anh sẽ sang chi nhánh cửa hàng bên đường B6 để xin việc bên đó.

- Thôi! Anh đi trước, có gì gọi điện anh mày đón cho! – Ông Tý đứng dậy đi theo anh quản lý.

- Khỏi cần! Tí nữa em chắc em sẽ có hẹn. Anh về nhà làm mấy cái bài tập đau đầu của anh đi.

- Anh đi nhak!!!

18. Chương 18: Trần Minh Phương – Chất Xúc Tác

7h30.

Nãy giờ từ lúc ông Tý đi nó đã cắm ở đây hơn nửa tiếng đồng hồ, lúc đầu nó có ý định sẽ chờ cuộc gọi từ cái thằng cha Minh Phong hồi trưa nhưng bây giờ nó đang lên mạng bằng cái laptop Dell nên cũng quên bém đi cái zụ hẹn gặp của hấn đi. Nó đang tìm hiểu các sở thích của teen trong năm nay bằng các cửa hàng trên face, đa phần các cửa hàng này đều lập ra nhằm đưa mẫu hàng, giá cả, địa chỉ để khách hàng có thể tìm đến để mua, thay vì phải tìm hiểu xem trong thành phố có những cửa hàng uy tín có những mẫu

hàng mình cần để mua. Tóm lại cũng nhờ mấy cái trang quảng cáo sản phẩm như thế này đã giúp nó tìm hiểu rõ hơn nhiều so với việc phải lần mò trên Google nhiều.

Đang khoái trá soạn thảo nguyên 1 trang Word về các sản phẩm gồm phụ kiện (Nhẫn, dây chuyền, vòng tay, bông tai, đồng hồ, lắc tay, lắc chân, cột tóc, cài, kẹp, hay các phụ kiện mặc chung với quần áo,...) cùng với hình ảnh và nơi mua hàng sẽ với giá rẻ phải chăng, thì điện thoại lại reo ầm ỏi!

- Cô đang ở đâu thế? - Giọng hân cất lên.

- Tại quán cà phê Soul đường X2! Tôi ngồi ngay cửa kính. - Nó nói nhanh.

- Uhm! - Nói xong hân cúp máy cái rụp.

10' sau.

Nó đang ngồi chúm mũi vào cái màn hình laptop thì bỗng nhiên nó nghe thấy 2 tiếng phịch ở chỗ nó, lúc này nó đang ngồi nghe bài Chasing the sun của The Wanted bằng tai nghe, nó gỡ cái tai nghe ra để nó xuống cổ. Nó nhìn lên 2 cái người đang ngồi trước mắt nó: 1 gái 1 trai, trai này nó mới gặp hồi trưa, còn gái thì nó đoán chắc là đứa em gái mà hân nhắc đến hồi trưa.

- Là chị này hả anh? - Đứa con gái đó lấy tay chỉ vào nó quay sang hỏi anh mình.

- Uhm! - Anh ta nhìn nó khẽ gật đầu.

- Chào em! Chị tên Hoàng Như Băng học lớp 11A2 trường Dream. Rất vui được gặp em! - Nó chìa tay ra với nhỏ đó và không quên cười 1 cái thật tươi!

- Anh chắc lần này không nhìn nhầm người đấy chứ? - Con nhỏ nhìn cái tay của nó rồi lại nhìn anh nó.

- Chắc chắn! - hân nói to với nhỏ.

- Vậy! Xin chào chị! Em tên Trần Minh Phương, em gái của anh Trần Minh Phong. Rất mong chị chỉ giáo nhiều! - Nhỏ Phương bắt tay nó, không quên khẽ gật đầu với nó.

- Chỉ giáo??? - Nó tròn miệng hỏi lại. - Haha! Toàn là học sinh với nhau mắc mớ gì phải chỉ giáo nhau. Thiết tình, bé hơi đánh giá cao chị đó. Cứ tự nhiên đi, chị này không ăn thịt đâu.

- Dạ! - Con bé cười lại với nó.

- Được rồi! Chúng ta đi thẳng vào vấn đề nhé! - Nó xoay cái laptop 1 góc 90 độ để cho cả hai bên cùng thấy cái bản kế hoạch mà nó đã làm từ nãy giờ. - Tôi cần biết địa điểm và số tiền vốn mà 2 người đang có??? - Nó hỏi.

.....

Thế là cả buổi tối hôm đó chỉ có mình nó và nhỏ Phương ngồi thảo luận với nhau còn hân thì lâu lâu chêm vào vài câu mà thôi, còn nhiều thì nó toàn quyền quyết định cả.

9h tối. Khi thấy quán đã thưa khách, nó mới chợt nhớ ra đã tối lắm rồi. Nó đưa tay tắt cái búp laptop, thu dọn đồ đạc mà nãy giờ nó bày hết lên bàn, đa phần những thứ này đều là các sản phẩm mà nó tự làm để bán ở các đợt bán hàng rong hết.

- Thôi tối rồi! Tôi về đây, mai chúng ta bàn tiếp! - nó đứng dậy đi về, không quên chào anh quản lý 1 tiếng.

- Công nhận chị Băng giỏi ghê! Em hâm mộ chị rồi đó. - Nhỏ Phương và hân cũng đứng lên đi về với nó.

- Tôi về trước! - Nó nói xong quay gót đi liền.

- Đây! Để em kêu bác tài xế chở chị về luôn. - Phương í ới gọi nó.

- Không cần! - Nó vẫn đi, không thèm quay lại nói tiếng nào, chỉ giơ 1 ngón tay lên ngoe ngoắt.

Phần 19:

Sáng hôm sau. Nó dậy muộn nên chả có hơi mua đồ ăn sáng nên nó gọi cho thằng Phong mua bánh mì trứng cho nó theo đúng lời hứa mà lớp nó hứa với nó về cái zụ văn nghệ. Mới mò mặt ra thì ông Tý đã ngồi yên trên xe để chờ nó đi học cùng, nó uể oải dắt con ngựa sắt đã lâu không lấy ra đi.

- Ủa hôm nay mày bị trúng gió ở chỗ nào hả? - Ông há hốc mồm khi thấy lấy cái xe dắt đến chỗ của mình.

- Tí em đi “làm ăn”! Đi chậm chậm chờ em đấy! - Nó ngồi lên yên xe đạp.

- Không chờ thì làm sao? Anh mày còn phải mua đồ ăn sáng đây, không như mày, được người ta mua sẵn. Kha kha! - Thế là ông phóng vù đi để lại khói mù cho nó.

- Á!!! Anh ba kiểu đó đấy! - Nó tức giận đạp bàn đạp phóng theo.

Thế là hôm đó có 1 cuộc đấu giữa xe Super Cup và xe đạp giữa 2 anh em mang họ Hâm.....1 buổi sáng mát mẻ.

Nó vừa dắt xe vào trường vừa dậm chân thật mạnh xuống nền xi măng cứng ngắt. Nó hận tại sao ông Tý không đi cùng nó lại để nó phải chạy 1 mình, thiệt là.....@.@. Nhưng hôm nay nó đi học bằng xe đạp càng làm nổi bật cái áo khoác nỉ đỏ chói của nó. Ai cũng nhìn nó, trừ học sinh trường nó chỉ nhìn nó 1 cái rồi đi tiếp. Nó mặc đồng phục trường, quần tây đen với áo trắng cộng thêm cái áo khoác đỏ ở ngoài, đeo cái cặp vàng chói, nó còn để 2 hộp sữa Milo ở giỏ xe, lúc nó giắt xe vào sân trường 2 hộp sữa cứ chạy qua chạy lại trong cái giỏ xe. Trông lúc bấy giờ nó chả khác con nhóc cấp 2 nhí nha nhí nhố đang đi vào trường cấp 3 JR. Khi dắt xe vào nhà để xe, nó chợt nhận ra xe đạp ở đây toàn mấy cái đắt tiền không, đã thế hình như là hàng ngoại, chỉ riêng vài chục cái thường thường để ở bên phải thì nó biết chắc là của trường mình.

Đang đi lên tòa nhà A của học sinh trường JR để đi qua dãy B-nơi trường nó đang học ở đây thì nó nghe thấy tiếng bước chân thật rõ to đang hướng về phía mình, nó giắt mình quay lại thì nó bị ai đó mặc váy ca rô mặc cái khoác hồng chói lợi ôm chằm.

- Không ngờ chị học ở đây. - Nhỏ Phương thả nó ra khi nó giùng giàng thoát khỏi vòng tay của nhỏ.

- Chả phải hôm qua chị nói chị học trường Dream rồi đấy, em cũng học JR à? - Nó hỏi nhỏ, đồng thời không quên liếc cái tên đang đứng cùng nhỏ - hần.

- Dạ! Em học lớp 10, em mới từ nước ngoài về. Em tưởng chị chỉ nói zẩy thôi, tại mấy lần trước anh Phong đều kiếm đâu ra mấy người không rõ “nguồn gốc”. hehe! Chị học cùng nơi như thế này thiệt rất dễ dàng gặp nhau cùng trao đổi rồi. Mà chị hôm nay mặc đồ phong cách thiệt đó. Hôm qua em còn thấy chị mặc đồ chỉnh tề lắm mà.

- Hôm qua chị đi xin việc làm.

- Mặc đồ cứ như lá cờ!!! - Hần nghe thấy từ phong cách từ em mình liền nhìn nó 1 cái rồi nói ra 1 câu làm nó đỏ hàng.

- Thôi! Chị đi học đây, chiều tan học chúng ta gặp ở cổng trường bàn tiếp. Đi đây! - Nó nói xong dùng 2 tay 2 hủ sữa vẩy vẩy rồi đi sang dãy B.

- Chị này zui thiệt! - Nhỏ Phương buông 1 câu rồi kéo tay anh mình đang nhìn theo nó đi lên lầu.

19. Chương 19: Xe Đạp

Tan học. Nó đứng đó, nhìn từng dòng người đi ra để đợi 1 người xuất hiện nhưng người đó vẫn chưa xuất hiện và nó bây giờ đứng đó tức muốn xì khói. Nó chúa ghét mấy người cứ thích để cho người khác phải chờ đợi. Bực tức trong lòng không thể cứ để đó nên nó đá mấy cái hòn đá chut chut ở dưới chân mình ra xa, không thể đợi mãi nên nó đá mạnh hòn đá cuối cùng dưới chân mà nãy giờ nó để lại vì nó khá to so với mấy cái khác, nó to chỉ bằng 1 phần 2 cái nắm tay của nó thôi. Nó đá cục đá ra xa hơn và nó rơi cái bịch vào 1

đôi giày Converse hàng hiệu màu đen đang đi về phía nó. Theo phản xạ chủ nhân của chiếc giày đó đứng lại, thấy vậy nó liền ngược mặt lên định xin lỗi chủ nhân của đôi giày hàng hiệu đó.

- À! Thì ra là anh, Phương đâu, sao chỉ có mình anh đến. – Nó thay đổi thái độ ngay lập tức khi phát hiện đó là ai.

- Chọi đá vào người ta mà không biết xin lỗi là sao hả? – Hấn tức giận khi thấy nó tỏ vẻ khinh khỉnh khi thấy hấn mà trước đó là 1 khuôn mặt biết hối lỗi.

- Vì tức mấy người đến không đúng giờ nên chỉ biết chọi đá vào chân người ta thôi, ai ngờ nó lại trúng vào đúng người. – Nó nói lại, không lườm 1 cái.

- Thiệt là cô không xin lỗi? – Hấn lúc này tức muốn xì lửa.

- Biết rồi! Xin lỗi!!! Được chưa? Người gì mà nhỏ nhen thế không biết? - nó khoanh tay trước ngực rồi vào thẳng vấn đề. – bây giờ tôi muốn 1 lý do, tại sao 2 người lại trễ nãi như thế? Bé Phương đâu? Tại sao anh lại đến 1 mình? Người tôi muốn hợp tác không phải là anh. –Nó nói luôn 1 lèo làm da mặt hấn từ từ dần ra sau cái vù tức tối vì mới đến gặp nó đã bị nó chọi đá vào chân rồi.

- Nó bị mấy tên vệ sĩ nhà tôi bắt về để tham dự 1 cái tiệc uống trà giữa các tiểu thư nhà nào đó, còn tôi thì có trách nhiệm giúp nó mở cửa hàng trong những lúc nó bị mẹ tôi giao ấy cái nhiệm vụ nhảm xít đó. Vậy đủ chưa? – Hấn cũng khoanh tay trước ngực nói lại với nó.

- À! Thì ra là thế, hồi trước tôi cũng bị bắt đi cái zụ uống trà đó, haiz! Chán hết sức, ở nhà xem thể giới động vật còn zui hơn. Đúng là “con nhà giàu”. Đi thôi! Hôm nay tôi phải về nhà sớm đây. – Nó dắt xe ra lề đường.

- Nay đừng nói là tôi phải ngồi trên cái con ngựa sắt đó nhá? – Hấn trợn mắt nhìn nó.

- Chứ bây giờ đi bằng “hang cải” á? – Nó nhìn lại hấn. trông hấn chả khác 1 tên nhà giàu chưa bao giờ được con gái khác chở bằng xe đạp.

- **HANG CẢI???**

- Hai căng tức là đi bộ á! Người gì đâu mà mấy cái từ phổ thông thế mà lại không biết. Có lên không hay là để tôi cho anh đi bộ luôn.

- Ai lại để con gái chở con trai thế, mà chân tôi dài thế làm sao mà để chân khi ngồi ở yên sau này.

- Vậy anh chở tôi nhá! – Nó đưa cái xe cho hấn rồi đứng lùi ra đằng sau để hấn ngồi lên yên trước. – Tôi nói trước tôi hơi nặng đấy. – Nó yên vị trên cái yên xe sau.

- Công nhận nặng thiệt nhưng không nhầm nhò gì với tôi đâu! – Nói xong hấn đạp luôn 1 hơi khiến nó chưa kịp gì hết, xem chút nữa là bật ngựa ra đằng sau luôn.

Vừa đi nó vừa lấy cái bịt mặt ra bịt cái mặt của mình vừa lấy cái mũ lưỡi trai ra đội lên đầu và giấu phần đuôi tóc ngắn đang lòi ra vào phần mũ. Bây giờ nhìn vào cũng chỉ biết 2 chúng nó chỉ là 2 đứa con trai đang chở nhau bằng xe đạp mà thôi, tuy nhiên tại vì đang đi chung với hotboy trường JR nên đi đâu cũng bị nhiều người nhìn chăm chăm vào cái người đang ngồi ở phía sau là ai mà lại được diễm phúc như thế.

20. Chương 20: “khảo Sát Thị Trường”

- Mà này! – Hấn thắng xe cái kít. – Giờ đi đâu.

- Nhà sách Tuổi trẻ! – Nó ngồi đang sau đang nhai nguá nghiêng cuốn Trà sữa cho Tâm hồn tháng 8.

- Nhà sách? Bảo là đi khảo sát thị trường mà zô nhà sách? Tôi đâu có kiu cô dẫn tôi đi mua nhà sách hả? – hấn quay đầu lại hỏi nó.

- Đồ heo điên! – Nó đập cuốn báo vào lưng của hắn. – Tôi đâu có bảo vào đó mua sách báo gì đâu! Nơi mà học sinh vào nhiều nhất chính là nhà sách đây, là nhà sách nhưng nó không có nghĩa là chỉ bán sách mà nó còn bán các đồ lưu niệm, đồ dùng gia đình và trong đó cũng có phụ kiện cho học sinh đấy cha nội!!!

- Ủa có mấy thứ đó hả? Lần đầu nghe đấy! – Hắn quay lại tiếp tục đạp xe đến nhà sách.

- Tại anh không đi hết đấy chứ. Mà anh có biết là con trai của chủ tịch tập đoàn JR không thể, không biết kinh doanh là gì? Uống quá đi.

- Gì??? Chỉ là tôi không biết mấy thứ đó thôi, với lại khi nào vào đại học tôi mới học kinh doanh thôi, bây giờ lo học hết cấp 3 đã rồi tính.

- Ủa! Đừng có mà đổ lỗi cho người khác, con người chỉ có 1 đời để sống thôi, học thì lúc nào chả được, anh có điều kiện như thế chẳng phải quá thuận lợi hay sao. Tôi đây nè, cứ lặn ra xã hội đi bán hàng rong vài ngày là tự nhiên khôn lên liền.

- Cô đừng có mà lên lớp với tôi! – Hắn tức giận nói với nó

Nghe thấy giọng nói có vẻ đầy nộ khí nên nó bèn lên nói – Vâng! Xin lỗi! – Rồi lại tiếp tục cúi mũi vào cuốn báo.

Cả đoạn đường hôm đó, nó và hắn cứ im hơi lặng tiếng như thế mãi cho đến khi đã đến nhà sách. Khi vào trong nhà sách nó phải kéo hắn đi hết cái nhà sách, nó cũng nhanh tay chụp lại các mẫu hàng phụ kiện mà nó gặp ở trong nhà sách bao gồm cả giá. Sau khi lục lọi hết tầng 1 thì nó và hắn leo lên tầng 2: Thiên đường sách – theo cách nghĩ của nó. Nó mặc kệ hắn đang đi từ đến cái đám sách luật thì nó chạy sang dãy văn học nước ngoài, vì nó thường có quan điểm: khi vào nhà sách không nhất thiết cứ phải đi chung vs nhau để tìm sách, cứ đi riêng để lắng nghe con tim mách bảo là mình đang đi đâu. Thấy nó chợt chuyển sang khu vực khác hắn liền chạy theo đôi chân thoăn thoắt ấy. Thấy nó đang chọn 1 cuốn sách dày cộm lên và xem giá, hắn liền bật cười to khiến nó giật mình quay lại nhìn cái con người đang cười vô duyên kia.

- Có gì để cười hay sao??? – Nó hỏi.

- Tại thấy cô chưa gì hết đã xem giá của nó. Thật là khôi hài! – Hắn bùm miệng lại.

- Cuốn này á? – Nó đưa cuốn truyện đó ra trước mặt của hắn. Hắn khẽ “Ờm!”. – Haiz! Anh không biết đấy thôi, muốn xem truyện hay người thường xem tên truyện, bìa truyện, tác giả, phần đằng sau của mỗi cuốn và tiếp theo là giá truyện để xem có hợp với túi tiền của mình hay không. Như cuốn Mật mã Da Vinci này chẳng hạn, việc tôi xem giá là có lý của tôi. Mà tên shop của em anh là gì thế?

- Chưa nghĩ ra!

- Vậy để tôi lấy tên nhá! – Nó lấy sờ lên mũi rồi nhìn quanh để suy nghĩ. Rồi nó chớp lấy 1 cuốn sách cạnh cuốn Mật mã Da Vinci lên. – Hay là Angels and Demos nhá! Tên hay đấy. – Hóa ra cuốn sách ấy có tên là Thiên thần và Ác quỷ.

- Tên gì kì thế?

- Thời nay, teen thường có 2 phong cách, đặc biệt là các bạn teen nữ, họ thường theo phong cách dịu dàng và đầm thắm, thứ 2 là phong cách cá tính mạnh mẽ thích những cái mới lạ không chút mướt tình cảm như nhóm 1. Vậy đấy, mặt hàng chúng ta sẽ tuân thủ theo 2 phong cách đó để đáp ứng nhu cầu của giới trẻ ngày nay. Đảm bảo shop của chúng ta không dất khách mới là lạ. – Nó cười với hắn.

Hắn hơi choáng trước cái nụ cười đầu tiên mà nó cười với hắn. Nụ cười này không giả tạo như những nụ cười của những nụ cười mà hắn vẫn được các cô gái hâm mộ gửi gắm đến.

- Sao thế cha??? – Nó hươ hươ tay trước mặt nó.

- Uhm! Được đó. – Cái giọng nói tí ta tí tưng của nó làm hắn chợt bình tĩnh giấc mộng này giờ hắn đang mơ.

- Được rồi! Đi “khảo sát thị trường tiếp nào”. Lần này cầm kêu ca, đi hơi bị nhiều shop trong thành phố đấy. Phải chỉ người đi với mình là bé Phương dễ thương thì đỡ khổ hơn rùi. – Nó lấy cái ba lô ra từ ngăn tủ đựng đồ.

- Có vẻ cô không thích đi với tôi. – Hấn đi theo nó ra cửa nhà sách.
 - Uhm! Đi với anh phiền lắm. – Nó lôi từ cặp ra cái khẩu trang với cái mũ. – Đi với hotboy mà không muốn bị ném gạch thì phải như thế này. – Vừa nói nó vừa đeo khẩu trang lên.
 - Này! Có cần như thế không? – Hấn gạt tay khi nó chuẩn bị đội mũ vào.
 - Không như thế này thì tôi chỉ cần ngồi chờ hốt gạch xây biệt thự đấy. – Nó gạt cái tay đang nắm chặt lấy tay nó.
- Cả 1 buổi tối hôm đó, nó và hấn đi từ shop này sang shop kia chỉ để “khảo sát thị trường” mà quên bồng đi chiều giờ 2 chúng nó chưa đưa cái gì vào bụng cả. Đến khi nó khoanh tay trước ngực chờ hấn dắt xe ra cái bãi đỗ xe ở trước cái shop thứ 11 thì nó cảm thấy cái bụng của mình hóp đến nỗi nó có cảm giác nó lồm ghê gớm. Lúc này thì nó phát hiện ra nay mình trâu thiệt, không như lúc trước: nó sẽ kêu gào lên rồi mặc kệ mình đang làm gì cũng phải nhét cái gì vào bụng mình trước đã, dù cho đó có là 1 chai nước khoáng hay 1 cây kẹo mút. Nó nhìn hấn với 1 cặp mắt dò hỏi khi hấn vừa leo lên xe, đang chờ nó ngồi lên, nghe lệnh của nó rồi chờ nó đi tiếp. Chờ mãi chả thấy cái sức nặng nãy giờ mà hấn phải đeo cả buổi chiều tối hôm nay, hấn quay ngoắt đầu nhìn nó, cái người nãy giờ không chịu lên xe mà cứ đứng ở trên lề đường nhìn nó với 1 cặp mắt hết sức thâm hại.
- Gì thế? Sel không lên xe rồi còn ra lệnh để tôi chở “tiểu thư” đi.
 - Tôi đói! – Nó nói với 1 cái giọng thâm như chưa từng thâm.
 - Đói? Tôi chưa thấy đói. – hấn nói lại.
 - Không thấy đói thì đưa xe cho tôi đi về. – Nó giùng giàng nhảy xuống lề đường nắm lấy cái tay lái mà hấn vẫn còn cầm chặt. Thế là biết mình không đủ sức, nó mới giở cái chiêu nắm nguyên cái bàn tay của hấn lôi ra khỏi tay lái. Thấy nó tự nhiên nắm lấy tay mình thì lúc đầu hấn định giật ra để nó chiếm lấy cái tay lái, nhưng khi thấy sắp gỡ tay mình ra khỏi cái tay lái thì hấn lại cầm chặt tay lái hơn khiến nó tức muốn ói máu. – Đưa đây! Xe của tôi mà! Anh thích thì mua 1 chiếc mà đi, tôi không ngăn cấm gì đâu! Đưa xe cho tôi về nhà ăn cơm nguội mau.
 - Cơm nguội? – hấn hỏi nó nhưng tay vẫn giữ nguyên mặc cho bàn tay ấm kia đang ra sức nắm lấy tay mình.
 - Uhm! Không biết giờ này còn để húp không, ông hai là chùm ăn canh luôn. Trả đây! – Nó hét to với hấn khiến những người xung quanh đi ngang qua cứ tưởng thằng này đang chọc tức con hay thằng điên này.
 - Lên xe đi! Tôi chở cô đi ăn. – Hấn nhìn nó rồi hạ lệnh cho nó.
 - Nè! Anh nói đó nhá, anh bao đấy. – Nó hí hửng leo lên xe, không quên vỗ vào lưng hấn 1 cái rõ đau kiểu như thể hiện tình anh em mà ở nhà nó thường biểu hiện với 2 ông anh quý hóa của mình.
 - Đau!!! – hấn hét.
 - Biết đau là tốt rồi! nãy giờ tôi tưởng anh không phải là người chớ, không có con người nào mà không ăn cơm cả. – Nó nói với cái giọng không thể nghiêm túc hơn hết.
 - Vậy cô nghĩ tôi là loại người gì?
 - Người sắt! Anh không biết đói, chỉ thích uống dầu nhớt, đặc biệt là anh không biết thể hiện cảm xúc nữa, chỉ có 1 khuôn mặt nghiêm nghị mà thôi.
 - Tại sao cô lại nói tôi là người không có cảm xúc?
 - Cái hôm tôi gặp anh lần đầu tiên á, anh bị đá mà lại mong muốn “cái đá” đó diễn ra sớm hơn. Còn nữa khi tôi gặp anh lần thứ hai ở cái buổi khai trương đấy, anh cứ giữ nguyên cái bộ mặt lạnh lùng ấy như thể “Tránh xa tôi ra, nếu không muốn chết” vậy. Gần đây tôi thấy anh có em gái mà không biết thể hiện tình thương anh trai-em gái với bé Phương, thiệt là!
 - Thế cô muốn tôi muốn thể hiện cái tình thương anh trai-em gái như của anh em nhà cô á? Bad boy – Good girl? Hơi bị rõ đấy!

- Mỗi gia đình có 1 cách riêng để họ thể hiện tình thương với nhau, nhưng tôi không điều đó trong mắt anh, mắt là cửa sổ tâm hồn! Sến!!!!!!!!! Ơ ơ! – Nó tự nói tự chê mình sến khiến hấn cười đến nỗi xem chút tông vào cái xọt rác đặt ở bên đường, may mà nó hết to.

7h49' tối. hấn đang dựng cái xe xuống trước 1 tiệm fast food, còn nó thì đang đứng trên lê đường lại chờ hấn.

- Zô đây á? – Nó hỏi.

- Uhm! Vào thôi! – hấn kéo cái ba lô nó vào trong.

Đang ăn thì nó nhăn mặt, lấy chai nước suối ra tu 1 hơi. Thấy lạ hấn liền đưa tờ khăn giấy cho nó.

- Sel thế? – Hấn hỏi.

- Nhờ phước của anh mà tôi tí nữa về nhà uống 3 chai nước đó. – Nó không nhận lấy tờ khăn giấy từ tay hấn mà tiếp tục uống nước.

- Hả?

- Tôi lâu nay không quen ăn đồ ăn nhanh vì cái bụng của tôi khó chịu lắm.

- Dụ này tôi mới biết đó!

- Thì tôi mới kiu anh đưa xe để tôi về nhà ăn cơm nguội đấy. Thiệt tình!

- Vậy giờ sao? – hấn buông chiếc nĩa đang được quần đầy mì xuống đĩa.

- Anh ăn đi! Tui đi mua kem ăn vậy. – Nói xong nó đứng phắt dậy làm hấn chưa kịp nói gì tiếp.

Nó vẫn ngồi mút cây kem Celano ốc quế còn hấn thì đang chờ nó đi tiếp mấy cái tiệm cà phê để nó tham khảo mấy cái tường vẽ ở đó.

- Này anh định về bằng cách nào đây? - nó hỏi khi đang chiến với cây kem cuối cùng trong tổng số 5 cây mà nó mới được hấn bao.

- Hay là tôi chở cô về nhà cô rồi mượn xe về nhà.

- Xe nào?

- đương nhiên là cái xe này.

- Không được, lấy gì mai tôi đi học, mà tôi cũng không thích anh chở tôi về nhà đâu. Ông Tý mà thấy ông quỳnh tôi tới bởi cái tội cả chiều đi chơi với “Trai nhẹp” thì tui.

- Hử? Trai nhẹp?

- Không có gì? Hay là anh đi tặc xi về đi, mai gặp tiếp. Nó chốt hạ.

- Ồm! – hấn dừng xe lại như lời nó nói, để nó ngồi lên xe rồi hấn hỏi – Mà nè, tại sao cô lại nhìn giá cái cuốn Mật mã Da Vinci là gì thế? Chuyện này làm tôi thắc mắc này giờ! – hấn nhìn nó.

- À! Hai năm trước tôi mua nó có 98K, tôi nghe mấy đứa bạn đồn là năm nay nó tăng lên 100K, ai ngờ là thiệt. Mà này giờ anh thắc mắc chuyện này á? – Nó nhìn hấn với 1 nụ cuwoif gian xảo.

- Thôi cô về đi! Trời tối rồi! Con gái không nên đi về tối 1 mình. – hấn bối rối nhìn đi chỗ khác không muốn nhìn vào cái ánh mắt dò hỏi của nó.

- Hố hố! Trời ui! Sướng chưa kìa? Còn được 1 hốt-bôi quan tâm nữa kìa, tối nay về ngủ không được rùi nghen! – Nói xong nó cười ha hả, rồi đạp xe về không quên nhắh lại cho hấn 4 từ - Ngủ ngon hốt-bôi!

Hấn bật cười khi nghe 2 từ hốt-bôi của nó “Cô gái này hay thiệt!” xong đó hấn lại nhăn mặt “Sến!”.

21. Chương 21: Sau Đây Chẳng Có Liên Quan Gì Nữa Đây!

Những ngày hôm sau nó cùng đi 2 anh em nhà mặt trời, theo như nó thì 2 anh em này đều có tên lót là Minh nên nó đặt luôn cho 2 người này là “anh em nhà mặt trời”. Khi đi chung với 2 người này thì nó phát hiện ra là 2 người này tính cách khác nhau hoàn toàn, hẳn thì im im, ít nói, khi nào bị nó cạy mồm thì hẳn mới nói chứ mỗi lần nhóc em của hẳn hỏi hẳn cái gì thì hẳn liền làm lơ khiến con nhỏ cứ hỏi nó làm nó tức điên lên khi cứ phải giải thích cái này là cái gì, cái kia sử dụng như thế nào. Nhỏ Phương có tính hiếu động, tò mò giống nó, nhưng nó lại không phải lúc nào cũng loay loay như bé Phương.

7h Tối. Hiện tại thì nó đang tìm vài địa chỉ của mấy cái chỗ cung cấp hàng cho shop, còn anh em nhà mặt trời đang tìm nơi mở shop.

- Đây! Cô định mở shop ở đâu là tốt nhất? – hẳn hỏi.

- Tốt nhất là tìm địa chỉ nào gần trường học ở trung tâm thành phố. Nếu có thể tìm ở gần trường JR càng tốt, nơi đó có cả 2 trường cùng học, với lại 2 trường này đều là trường dân lập nên thành phần học sinh cũng đa dạng hơn các trường khác nhiều.

- Được thôi! – sau đó hẳn lấy điện thoại gọi đi đâu đó.

- Mà công nhận chị giỏi thiệt đó! Mấy hôm trước anh em còn định tìm mấy cái cô làm trong công ty của ba em, nhưng chị hai em không cho phép nên anh hai mới đi tìm mấy người có độ tuổi như chị vậy. Chị là người thứ 6 rồi đó, 5 người trước đều lập kế hoạch ra nhưng không tỉ mỉ như của chị đâu, nên mới mở thử đã phải đóng cửa vì họ không thể giải quyết nổi mấy cái vấn đề trực trực không mong muốn chút nào, em mong chị không phải là người thứ 6 thất bại nữa. – Phương nói với nó rồi vỗ vai nó.

- Uhm! – nó chỉ uhm 1 cái rồi lại xúc kem bỏ vào miệng, đây là ly kem thứ 4 của nó rồi.

- Đã có chỗ rồi! Cô nhắm khi nào thì mở cửa hàng? – Hẳn thả cái Iphone 4s xuống cái bàn sau cuộc đối thoại ngắn ngủi vừa rồi.

- Cái gì? Mới đó mà đã tìm được nhà! Mà anh nói gì? Khi nào thì mở shop á? Ít nhất thì phải 1 tháng nữa! – Nó dựng ngược đầu lên khi nghe thấy hẳn nói như thế.

- Tại sao không mở sớm? Đang êm xuôi mà! – Hẳn ngạc nhiên trước thái độ phản ứng của nó.

- Không thể! Còn biết bao nhiêu việc cần làm nữa, tôi cần thời gian để thở nữa chứ. Anh chỉ biết mình thôi, tôi nói là cùng nhau hợp tác nhưng không phải là tôi đồng ý bỏ hết tất cả để đi theo anh. Chúng ta chỉ mới bắt đầu chưa được 1 tuần đấy.

- Không giải quyết nhanh gọn thì làm sao hiệu quả được, càng nhanh càng tốt, trong từ điển của tôi không có cái khái niệm chờ đợi. Tốt nhất là làm theo kế hoạch của tôi đi, không cần cái thời gian để mà cô thở nữa đâu! – Hẳn nghiêm mặt nói với nó.

- Vậy anh đi mà làm cái kế hoạch không chờ đợi của anh đi, tôi còn khối việc phải làm nữa. – Nó đứng dậy thu dọn các bản thảo và laptop đi về. – Chị về đây. – Nó nói với nhỏ Phương đang ngơ ngác chứng kiến cuộc chiến nảy lửa của 2 người này.

- Chị định bỏ hết ư? Chúng ta đang làm mà? – Nhỏ Phương nắm tay nó lại khi thấy nó định bước đi.

- Chúng ta? Chị thấy người kia không muốn chị làm nữa! – Nó gạt tay nhỏ Phương ra.

- Đây! Tự cô đòi bỏ, sao lại đổ tội cho tôi? – Hẳn đứng dậy, lúc này thì mặt hẳn đã đỏ tấy vì tức giận.

- Ngay lúc đầu, anh đã cho tôi thấy anh không chắc chắn tin vào tôi và bây giờ nó cũng như thế vì đơn giản anh chẳng có chút lòng tin vào người khác chút nào, anh chỉ chắc chắn là mình chỉ nên tin vào chính bản thân mình mà thôi. Như vậy tôi nên rút lui để anh tự làm hết thì tốt hơn. Chẳng làm tổn thương ai nữa! Vậy tôi xin phép đi trước. – Nó quay đầu đi luôn 1 hơi không ngoái lại.

- Đây! Đứng lại ngay cho tôi. – Hẳn quát to.

Khi nghe thấy tiếng hẳn quát to như thế, nó chợt dừng lại rồi quay đầu lại nơi hẳn đứng, nó nhìn thẳng vào mặt hẳn.

Thấy nó đứng lại và quay lại, cơ mặt hấn dần dần ra.

- Anh đừng có mà ra lệnh với tôi nữa! Sau này chả có liên quan gì nữa đâu! – Lúc này thì nó chính thức đi luôn.

Thấy nó nói như thế, hấn tức giận đấm 1 cái thật mạnh xuống cái bàn gỗ, cú đấm quá mạnh khiến cho những chiếc ly trên rung rung. Và như thế nó cứ đi dù nghe thấy cái tiếng ấy.

Vài ngày sau, khi nó đi học cũng có đụng mặt với hấn vài lần. Nó thấy hấn định nói gì với nó nhưng nó làm ngơ và đi tiếp. Rất nhiều lần như thế trong vòng 2 ngày liên tiếp sau đó. Đến ngày thứ 3 thì lúc nó vừa mới bước chân vào lớp đã mất hồn khi từ đâu đó, nhỏ Phương nhảy ra ôm chầm lấy nó với khuôn mặt nước mắt ngấn nước mắt dài.

- Chị Băng ơi! Chị quay lại đi, anh em không thềm làm tiếp nữa, hôm qua anh đem xé hết mấy cái bản thảo do chị làm hết rồi.

- Xé? Cái tên này, không ăn được lại đi bỏ. Đúng là! Anh ta học phòng bao nhiêu, kêu anh ta trưa nay hẹn gặp anh ta ở cái phòng mà hôm trước hẹn chị. Vậy nhá! – Nó bước vội vào lớp trước hàng chục ánh mắt đang quét trên người nó.

- Ê mày! Con nhỏ đến tìm mày làm gì thế

- Nhỏ đó xinh nhỉ?

- Đến tìm anh nào lớp mình mà lại ôm con Băng thế?

-Ồ ờ! Từ hồi trường mình chuyển đến đây, cái đám JR tụi nó cứ khinh khinh chúng ta như thế nào á.

- Tui cũng thấy zậy! Cùng là trường dân lập với nhau, đâu cần cứ phải nặng mặt giầy như thế chứ!

- Mày phải nói là cùng con người với nhau mới đúng.

.....

Nguyên cả buổi sáng hôm đó, lớp nó cứ ngồi tám với nhua liên phanh thế mà nó lại không hó hé gì hết, nó còn đang tức cái vụ xe hết đồng bản thảo của nó. Mặc dù nó không còn tham gia vào cái kế hoạch này nữa nhưng khi nghe chuyện xé giấy này thì nó không hiểu sao cứ bứt rứt như thế nào đấy, tự dưng công mình lẫn lộn ra xây dựng suốt mấy ngày lại bị hấn đem vứt hết xuống sông xuống biển như thế, thật là, bây giờ nó chỉ muốn đấm ai đó cho hả giận.

22. Chương 22: Tóc Hung

Reng

~~.

Nó uể oải vươn lưng, duỗi tay sau 4 tiết ngồi ngơ ngơ như con gà mất tóc, nó chả hiểu vì sao hôm nay không 1 chữ nào có thể bay vào đầu nó mà trụ lại nổi, trong đó có cả môn sinh mà nó đang phải cày, đến cuối giờ cô cho câu hỏi “Quang hợp và hô hấp giống và khác nhau như thế nào?” mà nó cũng không tập trung làm cho hết ý. Thiệt chắc, bây giờ chả khác nào “hậu giai đoạn” thi tuyển vào trường cấp 3 mà năm ngoài cũng giờ này, đầu óc nó cứ lảng lảng ở chốn nào đấy. Và sau đó sẽ là 1 khoảng thời gian nó bị chứng đau đầu buốt óc hành hạ. Nay lại thêm cái zụ của thằng cha Minh Phong nên nó chả có hứng mà sống tiếp nữa. “Buồn não ruột!”. Nó thở dài rồi đi xuống căn tin mua đại 1 cái bánh mì với 1 chai nước suối như mọi ngày lúc nó đang trong tâm trạng mệt mỏi, chán trường. Nó đi từ lên dãy phòng chức năng, sau đó rẽ vào hành lang, tiếp đến là cái bảng “phòng âm nhạc” lại hiện ra, trong đầu nó bây giờ chỉ là những đám mây bay vòng vòng nhưng không bình thường chút nào. Sáng nay nó dậy chỉ thấy là hôm nay sẽ là 1 ngày hết sức bình thường mà thôi, nhưng có điều khi thấy nhỏ Phương khóc bù lu bù loa như thế khi nó chưa kịp

bước chân kia vào lớp. Thật tình nó đang rất không bình thường chút nào. Nó mở cửa vào trong, ngồi lên cái ghế đầu đặt ở mé phòng, rồi từ từ ăn từng chút một, bình thường nó rất háu đói.

- Rằm!

1 tên con trai với mái tóc hung đỏ bước vào kèm theo là tiếng rằm của ánh cửa. Tên con trai đó vừa bước vào đã nhìn thấy nó đang uống nước thì giật nảy cả người lên, còn nó thì vẫn uống bình thường cho đến gần hết chai nước.

- Này! Đi đâu đây, học sinh trường Dream? – Tóc hung hỏi nó.

- Câu hỏi ngốc nhất hành tinh! – Nó tuông 1 câu rồi tiếp tục uống nước, bình thường trong những lúc chán trường như thế này thì nó thường lấy việc uống nước ra để giải trí.

- Có gì mà ngốc với lại ghêch ở đây, bình thường trường Dream đâu có giờ âm nhạc vào giờ ăn trưa.

- ưm...ưm. – Nó giả dờ ngồi nghe.

- Này! Bị sao đó? Chưa thấy đứa con gái nào như cô đâu nhá! Người gì mà không có phản ứng chút nào.

- Phản ứng như thế nào mới gọi là người bình thường? – Nó hỏi với 1 nụ cười nhếch môi.

- Thì...con gái trường cô đấy, mỗi lần thấy tôi đều hét ầm lên rồi con xin chụp ảnh cùng, nhiều em mới thấy tôi đã chân tay bủn rủn rồi, có người còn đỏ cả mặt lên nữa kìa. Thấy trai đẹp là phải như thế đấy. – Tóc hung nói xong rồi hất mái tóc xù của mình lên vuốt vuốt vài cái.

- Rảnh hơi! – Nó nói 1 câu rồi lôi cục gạch ra dò nhặt kí điện thoại để tra số điện thoại mà hắn gọi ình trước đây.

“Đang ở đâu thế? – nó hỏi.

-Không rảnh mà gặp cô đâu! – Giọng nói lạnh lùng cất lên ở bên kia điện thoại.

- Đã bảo là hẹn gặp nhau tại phòng âm nhạc, tại sao anh lại nói là không rảnh. Hay là anh đã biết lỗi của mình nên không dám gặp tôi.

-Cái gì? Cô bị rồ đó hả? Việc tôi xé bản thảo của cô thì có làm sao đâu, dù gì thì cô cũng không làm nữa. Kể từ hôm đó tôi và cô đã không còn mối quan hệ nữa rồi mà.

- Hư! Cái này chả khác không ăn được định phá cho nát luôn sao? Lúc đầu anh đưa ra quyết định như thế nay lại hủy bỏ hết sao? Còn bé Phương? Anh định hứa suông chuyện anh sẽ giúp nó trong việc này sao?

- Mất mớ gì cô phải quan tâm đến chuyện nhà tôi, tôi tự quyết định được.

- Hay! Thế mà sáng nay nó đến lớp tôi tìm tôi rồi khóc lóc quá trời, làm sao mà tôi có thể bỏ qua được hả? Anh thiệt là?

- Cô quan tâm rồi chứ gì? – Từ trong bóng tối của 1 cái khe nào đó hắn tự nhiên xuất hiện trước mặt nó.

-Hả? Nãy giờ anh ở trong đó hả? – Nó há hốc mồm khi phát hiện hắn nãy giờ trốn trong đó nói chuyện với nó bằng điện thoại.

- Uhm! – Hắn nhìn nó cười toe.

- Không ngờ cậu vẫn rảnh nợ như thuở nào! – Tóc hung sau khi nghe thấy hết cuộc hội thoại của nó và cách xuất hiện lảng vảng của hắn nên đã lên tiếng làm cho 2 nhân vật kia 1 mừng rỡ chạy lại đâm zô mặt mình 1 cái còn nhân vật kia thì chỉ biết đứng đó nhìn và không có ý định can ngăn hắn đang ra sức đánh mình.

- 2 người quen nhau hả? – Đến lượt nó hỏi những câu hỏi ngu ngốc nhất thế giới.

- Cô không thấy ai quen nhau mà đánh nhau như thế này á? – Tóc hung ra sức né những cú đâm trời đánh từ hắn.

- Vậy 2 người cứ việc, tôi không làm phiền nữa. – Nó cuộn gói mấy cái bao ni lông còn lại với chai nước trống rỗng bước ra ngoài.

- Này, ở lại ngăn giùm tui thùng cha này cái. – Tóc hung í ới gọi nó.
- Mất mớ gì phải ngăn, tên kia còn cho tui ăn 1 vỏ đầu rồi. Này Minh Phong, mai tôi gọi lại tiếp đây, anh ở lại với cái tên điên kia nhé. – Nó quay lại nhẩn lại rồi chuồn lẹ.
- Biết rồi! – Hấn vừa nói vừa đấm tên kia.
- Này, cậu cũng phải để chút thể diện cho tôi trước, mà lại là người lạ nữa đây, còn là con gái đây.
- Này thì thể diện, này thì người lạ, này thì con gái. – cứ mỗi câu nhỏ thì Minh Phong đấm vào mặt của tóc hung 1 cái. – Bỏ mặc bạn bè để đi chơi châu Âu mất dạng nhưng 3 tháng hè, bây giờ mới mò mặt về.
- HiHi! Tại mình không muốn cậu ở nhà lo lắng mà. Với lại, ta đi châu Âu cũng là có lý do mà. Không tin thì thôi chớ, bảo đảm người sẽ thích ngay.
- Cái gì? – Hấn dừng lại để cho tóc hung nói.
- Piano Casino đời mới nhất. – Tóc hung nói xong cười hì hì.
- Còn gì nữa?
- Cái gì! Này Minh Phong người đòi hỏi vừa vừa thôi, ta đây không đủ xiền để mua thêm cái gì nữa đâu! Người nhìn xem, ta đi học cứ như ăn mày đấy, đến nỗi con nhóc kia mới gặp mặt lần đầu mà đã không có chút “phản ứng” nào. Người nghĩ đi!
- Haha! Con nhỏ đó đâu phải người bình thường, nó còn bảo ta là “bình thường” nữa kia, nói chi đến hotboy lãng tử Mạnh Quân như người.
- Hóa ra, con đó không có mắt thẩm mỹ, thế mà ta cứ tưởng nó phong cách lắm chớ, trừ bộ đồng phục quê mùa đó ra thì cách ăn mặc của nó cực kì ổn.
- Uhm! Thế đó.

23. Chương 23: I Love You~~~~~

When you feel like there's no way out,

LOVE is the only way.

Khi bạn không còn lối thoát nào nữa,

TÌNH YÊU sẽ là con đường duy nhất

- Ty à! Mày đừng có điên nữa, tao xin mày đấy! – Giọng ông Tý ở phòng bên cạnh hét sang phòng nó.

I love you

- nó vẫn cứ hát.

- Haiz! Con nhỏ này lại lên cơn điên nữa rồi! - Tức quá ông Tý đánh qua phòng nó. – Này, muốn hát hò thì lên sân thượng mà hát, mày hát gớm quá, hỏng hết cả lỗ tai của anh mày rồi.

- I love you

- Nó vừa hát vừa chạy lại hun chụt chụt lên má của ông Tý. – I love you. – Rồi nó ôm ổng chạy vòng cả phòng.

- Tao xin mày! - ổng buông hai tay của nó ra khỏi người rồi chuồn lẹ xuống lầu để khỏi bị nó tra tấn lỗ tai nữa.

- Haha! – Nó cười to khi thấy ông Tý đã rút lui rồi. – I love you

~~.

Hôm nay mới phát hành Video I love you của 2NE1 cùng hợp tác với Sungha Jung – thần đồng guitar Hàn Quốc nên bây giờ nó hơi điên. Suốt ngày cứ “I love you” nên nó cũng hơi nản nên tí từng lên Facebook “cập nhật trạng thái” của mình:

“Hôm nay được nghỉ học tự nhiên thấy trời đẹp kinh khủng, mặc dù bên ngoài khung cửa sổ kia là những cơn gió thu.

Ngồi nghe I Love You cả ngày vẫn không chán,

Có vẻ hôm nay tôi hơi điên, nhưng tôi thích thế,

Vậy con trai thường thích con gái tặng quà gì???”

Nhấn nút “Đăng” xong, nó lại nháo nhào lên Google search I love you tab. Khi quay lại thì cả đám lớp nó còm men ở trên “trạng thái” của nó cả mười mấy cái còm men, ví dụ như:

- Hôm qua tui còn thấy pà phình phồng mà, sao hôm nay lại điên điên thế.

- Chắc có anh nào tỏ tình rồi đây!

- @.@!

- Không thể nào, mụ Băng lớp mình làm gì mà nhanh như thế. Năm ngoái có thằng kia tỏ tình ngay trước cửa lớp còn bị nó từ chối thẳng thừng nữa kia. “Tôi không thích yêu đương!”. Woah! Mờ ám quá đi! #.#

- Còn tặng quà nữa chứ??????????????

- Không xong rồi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

.....

Cho đến khi thằng Phong bay vào thì chúng nó mới tá hỏa! “Haha! Cái này thì tao biết kon Băng nó điên như thế nào rồi. Băng bệnh, mày được đấy, tao thì con gái tặng cho cái áo Alive tour của Big Bang.” Nhờ phước của thằng Phong mà nó lại có thêm hàng chục cái còm men nữa. Thấy vậy nó chẳng nói gì chỉ còm men “^_____^” thôi, làm cả đám 1 lần nữa nháo nhào lên về trình độ “lừa tênh” của nó.

Cùng lúc đó, tại 1 quán cà phê sang trọng của 1 chuỗi nhà hàng 4 sao:

- Ế ế! Em Hoàng Như Băng của mày đăng cái status hay nhỉ? – Mạnh Quân kéo vai của Minh Phong lại cùng nhìn vào cái laptop Apple của mình.

- Cái gì thế??? – Hấn hỏi.

- Úi dào! Nhìn mà không biết, chắc em này được anh nào tỏ tình rồi nè. Nhìn đi! Cả đồng ment nè! Mà em Băng chỉ ghi mỗi cái mặt cười như thế này thì chắc chắn nhóc này đang mắc bệnh Si rồi. Haha! Cứ tưởng em này không thích ai chứ? – Quân cười điên cuồng. – Sao thế? Sao mặt mày đơ ra thế? Bộ shock lắm sao? – Quân sờ vào trán của hấn.

- Gì??? – Hấn hất mạnh tay của Quân ra khỏi mặt mình. – Không quan tâm!

-Ế! Mặt mày hiện ra hết rồi! Không ổn chút nào rồi! – Mạnh Quân lắc đầu. – Này, xem tường nhà của em ấy nè. Ủa!!!!!!!!!! Không ngờ em này không phải loại bình thường chút nào. – Quân vừa xem vừa cười hí hí.

- Không phải loại bình thường là sao? – Hấn nhìn vào wall của nó.

- Nhìn nè! – Quân dùng chuột để chỉ vào cái avatar của nó. – Avatar trông có vẻ khá bình thường nhưng nhìn kĩ thì nó lại thể hiện cảm xúc đấy. Còn cái ảnh bìa này nữa, thể hiện sự đơn độc, nhưng lại đang chờ đợi ai đó. Haha! Nhìn mấy cái status này đi, toàn là mấy cái chuyên đi lừa tênh không à. Mà đa phần hình như là chia sẻ link video. Mà đa phần con gái thời nay chỉ chia sẻ mấy bộ quần áo hay phụ kiện không à. Còn đây nữa, mấy cái video này đều có vietsub nữa, chứng tỏ con người này sống nội tâm. 1 cô gái thú vị.

- Quân nói xong thì húp 1 ngụm cà phê đen.

-Uhm! Uhm! – Hấn tiếp tục nhìn vào cái tường nhà Facebook của nó. Sau đó hấn mở laptop màu đen của mình ra rồi kết bạn với nó, mong rằng nó sẽ kết bạn với hấn. Nhưng chờ mãi nó vẫn không có phản ứng.

Vì nó còn đang bận lục lọi lại cái đám sách vở mà nó mới phát hiện ra ở trong nhà kho trên sân thượng. Nó ngồi đọc từng cuốn, nhưng có 1 cuốn mà nó phải té ngửa. Đó là 1 bài văn ngắn ngắn lớp 4 của nó.

Đề bài: Em hãy tả cây bút chì của mình.

Bài làm:

Đầu năm học em được mẹ mua cho cây bút chì gỗ xinh xắn.

Bút có những đường kẻ dọc có màu vàng, đen. Bút chì làm bằng gỗ bên trong là một thanh thanh làm ngòi bút.

Ngòi bút làm bằng than. Trên đỉnh bút có một viên gôm màu hồng. Để mỗi lần em vẽ sau thì dùng viên gôm, tẩy đi.

Em rất thích cây bút chì này vì nó đã giúp em vẽ những bức tranh. Như các dụng cụ học tập khác, em cũng coi bút chì như người bạn thân.

Nó ngồi cười ha hả vì lỗi dùng từ viết nên câu của mình quá lủng củng. Xong nó gỡ 1 cuốn tập làm văn lớp 5 ra thì thôi rồi.

Đề bài: Tả một đồ vật trong nhà mà em yêu thích

Bài làm:

Một hôm, em tự nhủ rằng các vật đồ dùng học tập đã gắn bó lâu nhất với em là cái gì? Nghĩ được một lúc, em mới tìm câu trả lời, là một thứ mà mỗi học sinh chúng ta đều cần. Đó là chiếc bàn của em.

Giờ đây, trông nó còn mới lắm. Chiếc bàn của em rất đẹp, đẹp một cách tự nhiên. Chiếc bàn làm bằng gỗ xoan, dài bằng năm gang tay, rộng khoảng..... gang(Chỗ đây bị cô giáo móc dấu thiếu). Mỗi lúc mệt nhọc, em thường áp má vào mặt bàn để hưởng sự tươi mát và mùi thơm véc ni. Phía trên mặt bàn, có bốn ngăn để sách giáo khoa, vở, đồ dùng học tập,...Ngăn to nhất em dùng để sách giáo khoa. Còn ba ngăn kia để vở, đồ dùng học tập, đồ trang trí của riêng em. Dưới mặt bàn có một ngăn kéo có núm cầm, nó chứa một kho báu của em.

Ngày nọ, em cũng dùng một tấm vải để xoa nhẹ lên mặt bàn. Em còn để ở góc bàn một lọ hoa hồng để tôn thêm vẻ đẹp cho nó. Chiếc bàn của em cũng khá gọn gàng, nhưng nó chỉ đủ ột đứa trẻ như em ngồi mà thôi. Chiếc bàn được đặt gần cửa sổ. Để em có ánh sáng (viết sai chính tả rồi) học bài và được tận hưởng thế giới bên ngoài sau khi học bài xong.

Chiếc bàn đã gắn bó với em đã ba năm rồi và bây giờ nó lại cùng em chinh phục những bài toán khó, những bài văn hay để vươn đến những thành công và rồi em sẽ đáp lại nó bằng cách giữ gìn nó.(lại sai chính tả)

- Oh my God! – Nó há hốc mồm khi bài này được 9 điểm trong khi nó sai 2 lỗi chính tả. – Thiệt tình! – Nhưng nó vẫn cười toe, khi nhìn lại cái bàn trong bài văn trên. Bây giờ nó vẫn là bàn học của nó nhưng, trên bàn thì ngổ ngang toàn sách photo mà nó đang ra sức cày, còn 4 ngăn trên kia thì toàn là sách vở, không còn cái dụng cụ học tập riêng hay lọ hoa hồng nữa.

Sau khi dọn dẹp lại thì nó tắm rửa sạch sẽ, thay đồ vác cây đàn lên đi làm thêm và không quên đem theo cái laptop của nó.

Đến quán thì nó được anh quản lí hướng dẫn đánh như thế nào. Và như thế nó được chỉ thị đánh những bài độc tấu, nếu như khách hàng yêu cầu thì nó phải đánh theo yêu cầu. Nó ngồi trên 1 cái bục cao, không gian bao quanh cũng hơi tối tối lại ảo ảo nên nó đề nghị anh quản lí để thêm 1 cây đèn ở chỗ nó để nó có thể nhìn rõ mà đánh mặc dù nó có thể đánh mà không nhìn đèn nhưng nó vẫn cảm thấy khó chịu khi ở trong bóng mờ như thế này.

Chợt nó phát hiện ra Diễm My đang đi cùng 1 anh chàng mặc đồ có vẻ sành điệu đang tiến vào trong quán, mà lại ngồi gần chỗ nó nữa. Nếu nó không nhầm thì ngày nó gặp cô gái này thì cũng là ngày mà nó và hấn gặp nhau lần đầu.

- Chào bạn! – Giọng của Diễm My làm nó thoát khỏi những suy nghĩ đó. – Bạn có thể đánh inh bản Romance được không?

- Uhm! Được thôi! - Nó mỉm cười rồi đánh bản Romance như yêu cầu của khách hàng.

Xong bản nhạc nó ngược đầu lên thì nó nhìn thấy hấn đang đi vào trong quán, nó nghĩ rằng 2 người này sẽ lại gặp mặt nhau nên nó lại đánh thêm bản Romeo and Juliet và nó cũng chẳng muốn ngừng đầu lên để hấn thấy nó hiện diện như là trước nữa. Vừa đánh nó vừa nghĩ làm sao để đối mặt với hấn về cái zụ của bé Phương thì nó nghe thấy tiếng ly bể choang 1 cái. Nó ngược mặt lên là cái cảnh hấn và tên con trai đi cùng Diễm My đang có ý định gây gổ với nhau, còn Diễm My thì chỉ biết chống mắt lên nhìn 2 người bọn họ, trong ánh mắt đó chứa 1 tia lửa tham vọng vô đáy, nó chợt thấy rung mình. Cảm thấy hai người này chắc chắn sẽ có đổ máu nên nó bỏ cây đàn của mình ra cái ghế salon gần đó rồi đi tìm anh quản lí, chứ nó là con gái tốt nhất nên ngồi im xem thì tốt hơn, chứ có nhảy vào can cũng chẳng xong đâu có khi mình là người bị thương đầu tiên nữa không biết. Nó chạy đi kêu anh quản lí xong thì chạy ra quầy bar xin 1 ly trà sữa bạc hà rồi quay về chỗ cũ của mình. Lúc nó chạy ngang qua cái đám nó thì nó bị hấn túm đuôi tóc nó lại xem chút nữa thì nó bị bật giữa, cả ly trà sữa thiếu chút xíu là hất nguyên lên cái sơ mi của nó rồi may mà nó dùng hai tay cầm đằng hoàng.

- 3 ngày rùi tại sao cô không điện thoại cho tôi? - Hấn hỏi nó.

- Hở? - Nó còn đang chăm chú nhìn vào cái ly nước của mình, xem nó có bị sao không thì hấn hỏi trúng tim đen nó làm nó đơ hoàn toàn. - À! Tại nay hơi bận, thả tóc tui ra để tui đi làm tiếp coi. Hê hê!

- Vậy khi nào thì gọi? - Mặc dù nó không nhìn thẳng vào mắt của hấn nhưng nó vẫn cảm nhận được nộ khí của hấn trong giọng nói.

- Chắc thứ hai!

- Hôm nay đã là thứ bảy rồi! Mai gọi cho tôi nếu không muốn chết! - Hấn nói xong rồi thả tóc nó ra, đẩy nó về phía trước. - Đi làm chuyện của mình đi, đừng có mà nhiều chuyện người lớn.

- Ờu! Người lớn? - Nó lè lưỡi rồi quay về chỗ của mình ngồi hút chùn chụt ly trà sữa như bao lần khác, dù thế giới có rung chuyển thì nó vẫn thưởng thức vị ngọt của trà sữa vị mát lạnh của bạc hà.

Thấy nó dường như đã an phận, hấn quay lại vấn đề chính là bồi thường toàn bộ số ly mà hấn đã làm vỡ và không quên liếc 1 cái sắc lém về phía Diễm My, tất cả đều xuất phát từ cô ta. Xong xuôi mọi chuyện thì hấn chọn 1 chỗ ngồi trên gác, nơi mà có thể nhìn xuống chỗ của nó, còn nó thì vẫn không hay biết chuyện của hấn, cứ ngồi đó và đánh guitar theo yêu cầu của khách hàng.

24. Chương 24: Diễm My

Cách đó 20'

Hấn được tin rằng là Diễm My đang ở quán Soul - nơi mà nó và hấn hay hẹn gặp nhau để bàn về cái shop của bé Phương. Khi hấn từ ngoài bước vào thì điều đầu tiên mà hấn cảm nhận đó là bản nhạc độc tấu guitar đơn độc đang vang lên, khi hấn nhìn vào trong để tìm cho ra Diễm My - mối quan tâm hàng đầu của hấn lúc bấy giờ nhưng đập vào mắt hấn là hình ảnh nó đang ngồi diễn tấu với bộ trang phục mang phong cách đỉnh mắc Hoàng Như Băng. Hấn lập tức dõi theo nó nhưng hấn vẫn không quên lí do của mình khi đến nơi này. Chân mày của hấn chợt nhíu lại khi thấy Diễm My đang yêu cầu nó đánh bản Romance. Sau khi thấy Diễm My quay lại chỗ ngồi của mình cùng với chàng trai đi cùng kia thì hấn bắt đầu tiến lại chỗ 2 con người đang ngồi cười cợt điều gì đó.

- Này! Diễm My! Cô cũng ghê gớm đấy chứ? - Hấn đập mạnh tay xuống bàn làm 2 người này giật nảy mình lên.

- Anh dám đến gặp tui nữa hả? - Diễm My sau khi lấy lại bình tĩnh thì bắt đầu ngược cầm lên nói với hấn tỏ vẻ "ta đây".

Thấy Diễm My quá hống hách nên hấn tức giận đá mạnh vào chân bàn làm cho toàn bộ ly trên bàn rớt xuống đất vỡ choang. Nghĩ đến cái cảnh cách đây chưa đầy 1 tiếng thì hấn tức muốn nổ đầu. "Cái gì chứ? Diễm My cô ta đến gặp mẹ mình ư? Quý tha ma bắt!".

Diễm My và mẹ của cô ta cùng đến gặp mẹ hấn ở nhà hấn, mà hấn lại đang ở cùng với Mạnh Quân ở quán cà phê. Khi hấn về nhà thì thấy Diễm My đang khóc sụt sùi trong vòng tay của mẹ hấn, hấn hoàn toàn không biết gì khi bị mẹ hấn gắt lên kêu hấn lại. Hấn ngoan ngoãn chào mẹ của cô ta thì bị bà ấy “Hứ!” 1 tiếng rồi không thèm nhìn hấn. Khi hấn đến gần thì Diễm My khóc to hơn.

- Chuyện gì thế mẹ? – Hấn hỏi nhưng vẫn trong tư thế đứng 1 cách oai phong.

- Tại sao con lại làm như thế với Diễm My hả? – Mẹ hấn nói với hấn với 1 cặp mắt giận dữ mà hấn hiếm khi thấy.

- À! Thì ra là thế! – Hấn nhìn mẹ nó rồi quay sang Diễm My. – Cô diễn kịch cũng hay đấy, chuyện này đã xảy ra được hơn 1 tháng rồi mà cô vẫn lợi dụng nó ư?

- Anh nói cái gì thế? Chúng ta vẫn còn duy trì quan hệ mà! – Diễm My đang khóc thì ngừng bật khi nghe hết câu nói của hấn, sau đó cô ngược mặt lên nói với hấn.

- Rốt cuộc chuyện là như thế nào đây? – Mẹ hấn hiểu hàm ý trong câu nói của hấn nên lập tức thả Diễm My sang 1 bên rồi ngồi ngay ngắn lại tỏ vẻ của 1 vị phu nhân quý phái.

- À! Con bị cô ta đá, sau đó con đồng ý! Thế thôi! – hấn nhún vai.

- Cái gì? Chính anh nói trước cơ mà! – Diễm My đứng đứng lên khi thấy cái phản ứng “bất cần đời” của hấn.

- Cháu có thể nói rõ hơn hay không? – Bây giờ thì mẹ của Diễm My mới lên tiếng. Lúc đầu tự nhiên con gái mình khóc òa lên với mình nói rằng: Minh Phong và mình không còn quan hệ gì. Chuyện này khá mờ mờ khi bà nhận thấy Minh Phong không còn đến đón con gái bà đi như ngày thường đã 1 tháng nay. Khi thấy hấn – nhân vật chính của sự việc này lại nói khác đi. Nghĩ lại bà thấy con gái mình không còn chân thật như hồi trước.

- Hôm đó cô ấy khóc rầm lên đòi chia tay ngay thì cháu nói “được!” thôi! Có gì đâu! Tuổi trẻ ấy mà, bác không cần lo. – Hấn quả quyết với mẹ của Diễm My, sau đó nhìn mẹ hấn bằng 1 cặp mắt kiên định.

- Không phải! – Diễm My hét lên 2 tiếng rồi lại vùi mặt vào người của mẹ hấn để khóc tiếp, nhưng mẹ hấn lại đứng dậy ngay lập tức, bà nhìn thẳng vào mắt của con trai mình.

- Có phải không? – mẹ hấn hỏi lại hấn.

- Con có nhân chứng! – Ánh mắt hấn vẫn không thay đổi mà lại kiên định hơn.

- Nhân chứng? – Mẹ Diễm My liền đứng dậy hỏi hấn

Trong lúc đó thì Diễm My ngừng khóc ngay lập tức khi nghe thấy 2 từ nhân chứng.

Còn hấn thì không lầm cái bụ chia tay dở hơi này là do phước của nó hoàn toàn. Ngày hôm đó là ngày đầu tiên hấn gặp nó, còn ném vào nó 2 từ 500k trong khi đó nó lại nói “Cám ơn!” thật to, cái ngày hôm đó làm hấn không bao giờ quên được. Nhân chứng ở đây chính là nó, không ai khác.

- Có cần con kêu đến không? – Hấn nhìn thẳng vào mắt mẹ mình 1 cách quả quyết.

- Được thôi! Chúng ta sẽ gặp lại vào chủ nhật tuần sau, tuần này tôi đi công tác rồi! – Mẹ hấn đưa ra quyết định nhanh gọn.

- Có cần phải như thế không bác? – Diễm My đứng lên hỏi.

- Vậy tôi sẽ liên lạc sau! Bác về nha Phong. – Mẹ Diễm My kéo tay con gái mình đi 1 hơi!

Khi 2 cái bóng khuất dần sau cánh cửa thì hấn cười âm lên. Mẹ hấn liền dúi cái đầu hấn xuống làm hấn xém lộn đầu xuống đất.

- Mẹ!!!!!!!!!!!!!! – hấn hét.

- Còn nhân chứng nữa chứ? Con không biết nhà họ không phải tầm thường còn gì!

- Dạ con biết chứ. Mà đúng 100% đấy mẹ, mẹ có cần con đem ra hình của cô ta với bạn trai mới không, con có cả hàng chục hình đấy. – Hấn lấy cái Samsung Galaxy Note của mình ra. – Góc chụp hơi bị đẹp đó mẹ. Mẹ xem nè!

- Thôi đi ông tướng, chủ nhật tuần sau có mời được “nhân chứng” đó không đấy? – Mẹ hấn hất cái điện thoại của hấn ra.

- Cái này thì cần con gái út của mẹ ra tay! – Hấn nhìn mẹ rồi cười 1 cách gian mãnh.

- Cần chi con Phương ở đây! – mẹ hấn liền thay đổi nét mặt khi nghe hấn nhắc đến con gái út của mình.

- Nhân chứng này hơi đặc biệt đấy, con đã thử 1 lần rồi, hiệu quả liền!

- Được rồi, có gì giao cho anh hết đấy, tôi đi công tác đây! – Mẹ hấn gạt cái tay đang bám chặt của hấn ra rồi đi khỏi phòng, trước khi bà quay lại nhìn hấn. - Ở nhà nhớ trông em nó nghe chưa?

- Dạ! Con biết rồi! Ai nỡ nhu – Hấn vừa nói vừa đưa 2 tay lên làm thành 1 trái tim.

Nhìn thấy cảnh đó, bà càng thêm lòng tin vào hấn. Bà biết rằng con trai của bà không bao giờ nói dối hay phủ định việc làm sai của mình.

Sau khi thấy mẹ mình đi, hấn nhảy lên phòng, gọi điện cho người theo dõi ngay Diễm My. Hấn cần giải quyết việc này 1 cách êm xuôi trước khi nó phát tán thêm nữa.

Khi nghe thấy cuộc điện thoại từ vệ sĩ của mình, hấn lập tức phóng cái xe Airblade màu đen thể thao ra đường.

“Cô thật có gan khi động đến Minh Phong này!”

25. Chương 25: Phong Trần – Băng Hà (băng Hoàng)

9h30. Nó uể oải dắt cái con ngựa sắt của mình ra khỏi sân của quán Soul, hôm nay nó dắt hàng ghê gớm, hình như họ biết nó là nhân viên mới của quán nên ai cũng yêu cầu nó đánh bài này bìa kia, đặc biệt là mấy người yêu nhạc Trịnh, mà nó lại chỉ biết vài bài thế là nó đành chuyển thành mấy bài khác. Cầm tai nghe vào cái Ipop, nó bật bìa Beautiful của Beast rồi đeo 2 tai nghe Mix-style lên tai rồi nó đạp xe về nhà. Thấy nó vừa nghe nhạc vừa đi xe, hấn liền phóng xe đi từ từ theo nó. Còn nó thì vẫn đạp từ từ, nó thích nhất là đạp xe vào buổi tối như thế này, vừa mát vừa vắng xe qua lại như mấy cái giờ cao điểm, một mình nó một làn đường dành cho xe honda. Giai điệu sôi động vang lên khiến cho nó càng hứng chí đạp từ từ, làm cho hấn đi đằng sau lúc nhanh lúc chậm, chả biết đường nào mà lần.

Nó đang đi thì dừng lại lui xe lại, nhìn vào bên trong cái tiệm bán đàn cây cảnh, nó gác xe rồi vào bên trong, còn hấn thì vẫn đứng ở đằng xa quan sát. Lúc ra, nó có cầm thêm 1 chậu hoa xương rồng đang dần hé nụ. Đặt chậu hoa vào giỏ xe xong thì nó không biết làm sao với cái ba lô, vì nó đang đeo đàn guitar ở đằng sau. Thế là nó đành treo 2 cái quai của ba lô lên phần tay lái bên phải của mình. Đi được 1 đoạn thì nó dừng lại nhét luôn cái ba lô vào cái giỏ xe, thế là cái ba lô ở phía dưới còn chậu hoa nhỏ ở bên trên. Thấy đã ổn nó lại tiếp tục đi.

Khi về đến nhà, thì hấn choáng ngợp bởi ngôi nhà mà nó đang dắt xe vào bên trong. Ngôi nhà này nằm trong khu đô thị mới. Khu đô thị này mới quy hoạch cách đây 3 năm. Diện tích đất ở đây tương đối lớn. Nhưng ngôi nhà chính là điểm chú ý hàng đầu đối với bất cứ ai lần đầu đến nơi đây. Đạp vào mắt hấn là chiếc cổng cao 2 mét mùa trắng mang phong cách châu Âu cổ xưa, nhìn vào bên trong thì hấn thấy lối đi được chia làm hai phần lót trên nền cỏ xanh là những tảng đá lớn. 1 phần lớn dành cho xe hướng thẳng vào ga ra, phần nhỏ hơn thì hướng vào cửa chính của nhà. Ngôi nhà có những đường nét rất sắc xảo, đã thế lại còn được sơn bởi màu trắng càng tôn lên vẻ kiêu sa. Nhưng cách thiết kế ngôi nhà này lại làm cho người ta cảm nhận được sự ấm cúng của 1 gia đình hạnh phúc. Ngoài ra từ bên ngoài ngôi nhà đều có những cột đèn chiếu sáng khắp mọi đường đi trong sân cỏ, nhưng điều này lại làm hấn càng thắc mắc tại sao nó lại đi

từ từ như người mù đang lần mò trong bóng tối vậy. Nó không đi nhanh mà chỉ đi theo lối đi của những phiến đá trên nền cỏ xanh. Mắt của nó chỉ hướng vào 1 hướng nào đó mà thôi. Sau khi thấy nó đã vào nhà và tắt hết số đèn đang chiếu sáng ở sân cỏ thì hần mới rồ ga phóng vút đi.

- Chuyện này là sao? – Hần tự hỏi.

Sáng hôm sau hần nhận được tin nhắn của nó là hẹn gặp ở quán cà phê Soul. Hần không hiểu tại sao nó cứ thích hẹn gặp ở quán cà phê này nữa.

Chiều hôm đó, trời chợt chuyển màu, gió bắt đầu rít mạnh, sau đó là những cơn mưa không ngớt. Nó và hần đang ngồi ở phía trên gác cạnh chiếc khung cửa kính.

Nó chợt thở dài, nó và hần đã ngồi đây cả 2 tiếng đồng hồ rồi mà trời vẫn không ngừng mưa. Điều này làm nó chán vô cùng, đáng lí lúc ban đầu là nó và hần sẽ chờ Phương sau khi kết thúc khóa học làm bánh thì sẽ đến cùng làm tiếp phần kế hoạch nhưng trời đột nhiên mưa to nên Phương gọi điện cho hần bảo rằng không đến được vì phải ở lại học tiếp tiết tuần sau, vì 2 lí do: Thứ nhất là do trời mưa to nên không có ai đến đón, thứ 2 là Phương phải học bù cho tuần sau vì tuần sau thoe kế hoạch của hần Phương sẽ giúp hần lôi kéo nó đi gặp nhà Diễm My với vai trò là “Nhân chứng” – cái này thì nó hoàn toàn không biết. Rốt cuộc nó đành ngồi lì với thằng cha này suốt 2 tiếng vừa rồi, sau khi làm hết các kế hoạch mà nó chuẩn bị: nào là nguồn cung cấp, nào là cách bố trí shop – cái này thì nó đã nhờ mẹ mình giúp 1 tay, nào là cách thức quảng cáo,..... Nói chung là bây giờ chỉ chờ sau khi khai giảng thì chúng nó sẽ tiến hành thực hiện ngay lập tức.

Chán quá nó đành lên mạng, nó mở Facebook của mình lên thì phát hiện ra có 2 lời mời kết bạn và cả 1 lô thông báo. Đầu tiên nó sẽ đi còm men lại cái status hôm nó đăng.

“Nói thật hôm đó tao nghe bài I Love You của 2NE1 thôi, với lại sắp tới là sinh nhật ông anh hai của tui nên muốn hỏi ý kiến mọi người thôi. Mới có mờ mờ ảo ảo thế mà mọi người lại ném gạch dữ dội thế? Dù gì cũng cảm ơn mọi người đã quan tâm đến tui 1 cách “nồng nhiệt” như thế này.”

Sau khi giải quyết ổn thỏa các cái còm men đó, nó click vào chỗ lời mời kết bạn 1 là của 1 anh chàng nào đó tên Mạnh Quân có cái avatar khá đẹp, nhìn ảnh này cũng đẹp trai có cái màu tóc hung đỏ khá đẹp mà hình như là nó đã gặp ở đâu đó rồi nên nó cũng click vào đồng ý. Đến cái thứ hai là của 1 người tên Phong Trần. Nhìn cái tên này làm nó cười ầm lên.

- Gì mà cười như con điên trốn viện thế? – Hần rời mắt khỏi màn hình cầu Ipap ra, rồi nhìn nó đang cười đến mức ôm bụng.

- Á cái bụng của tôi! Trời ạ! Có người kết bạn với tôi trên Face tên là Phong Trần đấy! Nghe hay nhỉ? Tên Phong họ Trần! haha! Hà! – Nó lại lăn ra cười.

Nghe thấy vậy mặt hần chợt đen lại, mặt hần đanh lại nhưng hần vẫn mở miệng hỏi lại nó: - Thì sao nào?

- Hú hú! Hồi trước tôi mới xài Facebook không biết nên đã đặt tên theo bản đăng kí, về sau khi đăng kí xong thì phát hiện ra tên mình là Bằng Hoàng, nghe chả khác nào “bằng hà” cả! hehe! Về sau phải đổi tên lại là Hoàng Như Bằng. Bây giờ mới phát hiện ra tên Việt Nam của mình hay cỡ nào.

- Thế thì cô có kết bạn với người đó không? – Hần nóng lòng chờ kết quả từ nó từ sáng hôm qua rồi.

- Đương nhiên! Người tên đẹp thế mà không kết bạn thì uổng lắm! Với lại kết bạn để xem người đó có thú vị như cái tên không? – Nó vẫn còn cười típ mắt về cái dụ tên này.

“Con nhỏ điên này.....@.@” - Hần đang tự nhủ về nhà mình sẽ đặt lại cái tên này lại.

Sở dĩ hần đặt tên như thế này vì lần trước khi hần đặt đầy đủ là Trần Minh Phong, học tại trường JR, cộng với cái avatar hình hần đang cười ở 1 bãi biển nào đó thì chỉ sau 1 tuần thì hần đã có hơn trên 1000 bạn mà hần chỉ biết vài người là hần quen biết thôi, đa phần là nữ. Điều này làm hần điên đầu kinh khủng. Mỗi lần hần ghi status hay post 1 cái ảnh gì là y như rằng sẽ có trên 100 like với 50 ment. Thế là hần đành lập 1 cái khác với tên Phong Trần và avatar là hình hần đứng sau lưng hướng về phía biển. Khi thấy nó cười ha hả về cái tên của mình như thế hần tức lắm, nay hần mới phát hiện ra tên mình lại như thế.

26. Chương 26: Nhân Chứng

Thứ 3. Nó được tin là từ đây cho đến chủ nhật tuần này, nó phải đi tập với lớp 1 cách đầy đủ. Vì tội nó đã tập tành và lên kịch bản đầy đủ xong xuôi hết rồi, bây giờ chỉ cần ghép cảnh của nó nữa vào là ok. Mấy bữa nay nó đã trốn không đi tập vì nó nghĩ cảnh cầu mình chỉ cần đàn thui là xong, nhưng ai ngờ hồi sáng nay con Huyền – biên kịch nói rằng nó sẽ có 1 cảnh sô lô nữa sau khi đàn xong.

Thế là nó đành gọi điện cho hấn bảo nó hiện tại đang bận nên tuần sau nó mới có thể tiếp tục được, với lại bây giờ cũng gần xong hết rồi. Nó hoàn toàn có thể chơi ngay bây giờ cũng được, nhưng hấn lại ngày qua ngày cứ gọi nó đi làm nó không còn thời gian để thở nữa, mỗi lần lên là nó lại khảo lại 1 lần nữa rồi ngồi nghe hấn thuyết giảng về mấy cái lật vật khiến nó chả muốn nghe. Thực thì nó cũng nghĩ rồi, rốt cuộc người hợp tác với nó là ai, là hấn hay là bé Phương? Nó hỏi hấn thì hấn im im, còn hỏi bé Phương thì nhỏ chỉ biết cười cười cho qua chuyện. Nó nghĩ rằng chỉ cần mình cố gắng làm tốt trong vòng 2 tháng đầu là được, khi cửa hàng vận hành tốt thì nó có thể giao toàn quyền cho 2 anh em nhà Mặt trời là xong chả cần phía 1 năm chi ết.

Cứ thế ngày qua ngày, thoáng 1 cái đã là chủ nhật, chỉ cần tối nay nó đến duyệt toàn bộ lại là xong mấy cái khóa “đi tập văn nghệ này”. Đang ngồi xem Phẩm chất quý ông với 2 ông anh thì Cục gạch lại réo inh ỏi làm nó bị ông Tý là cho 1 tăng cái tội coi phim mà không chịu để chế độ im lặng. Nhà nó có lục lẹ (thực ra thì chỉ có 3 anh em nhà chúng nó thui!) là mỗi lần coi phim hay thì phải để chế độ im lặng, lúc đầu nó cũng gờ 2 tay đồng ý vì nó chỉ có mỗi thằng Phong và con Nhi là bạn thân hay gọi cho nó, tính nó cũng hơi kì cục nên lớp nó đâu đứa nào rảnh hơi nhá máy nó để rồi bị nó **** cho 1 tăng. Giở cái màn hình 2 màu trắng đen lên thì nó thấy số lạ, đang thắc mắc đưa điện thoại lên nghe thì nó nghe thấy tiếng 1 đứa con gái đang khóc.

- Chị Băng! Anh hai em kêu người khác làm rồi, anh ta dám lấy bản thảo của chị đưa cho người khác làm rồi. HuHu! – Giọng bé Phương khóc sụt sùi ở đầu dây bên kia làm nó chột giật nảy mình.

Sau khi nó nghĩ chưa đầy trong vòng 1 phút thì nó cúp máy, liền bấm số của hấn gọi ngay cho hấn.

- Tìm tôi có việc gì thế? – Giọng hấn nghiêm nghị ở bên đầu dây bên kia.

- Có việc gì? – Nó hỏi thẳng vào vấn đề.

- Tự nhiên cô gọi cho tôi hỏi “có việc gì” là sao?

- Anh lại giở cái chiêu cũ đó ra với tôi.

- Không ngờ cô lại nhanh ý như thế. Tôi muốn nhờ cô 1 việc. – Hấn đi thẳng vào vấn đề.

- Chuyện gì mà tôi có thể làm được.

- Tôi muốn cô làm chứng chuyện này cho tôi, chỉ cần cô ra mặt và nói vài câu là được.

- Được thôi! Bù lại anh phải “thả” cho tôi nghỉ cho đến hết lễ khai giảng. Được chứ?

Hấn lưỡng lự rồi nói: “OK! Gặp cô sau, có gì tí nữa tôi sẽ gọi cô biết địa điểm.”

-Cái gì? Không thể nào, chiều nay tôi còn có hẹn. Anh không thể xếp giờ lại ư?

- Không thể, tôi đã hẹn bọn họ cách đây 1 tuần rồi. Khoảng 2h tôi sẽ gọi lại cho, cô nhớ “chuẩn bị” đấy. – Hấn nhấn mạnh 2 từ chuẩn bị để cho nó nghe rõ trong đó có hàm ý.

- Vâng! – Nó cúp máy luôn.

1h30 chiều. Nó đang ở trên nhà sách Tuổi trẻ, nó đang tính sẽ mua Máu hiểm và 1 vào cuốn sách chuyên đề sinh học để học thêm. Đạo này nó lại lơ là học hành rồi, nó đang tính sau lễ khai giảng nó sẽ bỏ hết sang 1 bên để tập trung học, năm nay nó nhắm nó sẽ thi đại học khối A và B và trong đó đương nhiên sẽ có thêm Sinh mà nó đang khó nhằn vật vã.

Thấy đồng hồ mới có 2h kém nó vẫn tiếp tục đứng đọc sách ở chỗ phong thủy, hồi trước mẹ nó có mua vài cuốn về để nghiên cứu, lúc đó nó cũng tò mò đọc thử, ai dè ngoài sức tưởng tượng sách phong thủy vô cùng

thú vị, thế là từ lúc đó mỗi lần lên nhà sách là nó cũng lướt qua tủ sách phong thủy để đọc mấy chương. Từ đó nó đến nhà sách này ngày càng chăm hơn đến nỗi bác bảo vệ quen mặt với nó.

Cùng lúc đó. Tại nhà hàng Galaxy, có 5 người đang nói chuyện rôm rả và quên đi mục đích của việc họ đến đây. Chợt hân lên tiếng.

- Bây giờ chúng ta sẽ vào vấn đề chính?

- Uhm! – Mẹ của Diễm My khẽ gật đầu!

Hắn đứng dậy lấy điện thoại gọi cho nó.

- Đến đi, nhà hàng Galaxy, khu V.I.P.

- Nhà hàng gì? Lần đầu tiên biết đấy.

- Nhà hàng Galaxy. Gần trung tâm thương mại JR mà hồi trước cô và anh cô cùng đến dự lễ khai trương đấy.

- À! Tôi đến liền.

Nó nhanh chóng thanh toán cuốn Máu hiếm, sau đó lượn cai ba lô ở bên hàng tủ giữ đồ, rồi chạy ra nhận lấy cái guitar từ bác bảo vệ, sau đó nó đạp xe chạy sang nhà hàng đó. Thực ra nó thật không biết nhà hàng ga- lác- gì gì đó ở đâu, nhưng chỉ cần nói nó ở gần trung tâm thương mại JR thì nó biết dù nó chỉ đến đó 1 lần duy nhất nhưng nó vẫn nhớ đường đi.

Nó chạy vào trong, 1 tay đeo ba lô 1 tay xách cái bao guitar. Khi vào trong thì ai cũng nhìn nó chằm chằm. Nó cũng hiểu rõ bây giờ nó vốn không phải là người thích hợp với những nơi như thế này. Nó đang mặc những bộ đồ ngày thường thôi, áo thun quần jean cộng thêm đôi giày convers màu đỏ chói với cái tai nghe mix-style màu hồng đậm với ngôi sao đen thôi. Nó bình thản đi vào bên trong. Chợt 1 nhân viên thấy nó đang đi vào trong 2 mắt không ngừng nhìn xung quanh như thể tìm ai đó. Nhân viên đó liền tiến tới chỗ nó, tỏ vẻ hiếu khách hỏi nó.

- Quý khách có hẹn không ạ?

- À! Chú có thể dẫn tôi đến khu V.I.P được không?

- Vâng! – sau đó người phục vụ đi trước nó đi theo sau.

Khi nó vừa mới bước vào khu V.I.P thì nó chợt nghe thấy tiếng kêu quen thuộc.

- Chị Băng! Ở đây! – Bé Phương rời khỏi ghế của mình tiến lại chỗ nó đang đứng, sau đó kéo tay nó đến ngồi giữa 2 anh em mặt trời chúng nó.

Trong khi đó mẹ của hắn ngồi đối diện với hắn cũng kinh ngạc khi thấy con gái út mình thân mật với nhân vật “Nhân chứng” này, ngồi đối diện với nó chính là mẹ của Diễm My, bà cũng hơi ngạc nhiên nhưng khi thấy nó lễ phép chào 2 người lớn thì ánh mắt chợt dịu lại, bà nhớ cô gái nhỏ này là ai. Còn Diễm My thì há hốc mồm khi biết “Nhân chứng” chính là nó – 1 con bé bán hàng rong đồng thời cũng là cô gái đánh đàn ở tiệm cà phê hôm Minh Phong đến tìm cô.

- Hóa ra là cô! – Diễm My khoanh tay trước ngực nhìn nó nói với 1 cái giọng khinh khỉnh “Dù gì cũng chỉ là 1 con bé đi làm thêm!”.

- Chào bạn! Vậy tôi đến đây có việc gì? – Nó quay sang hỏi hắn.

- Nhân chứng cho tôi. Việc tôi và cô gái này đã chia tay vào cái ngày mà cô ta đã mua áo của cô.

- À! – Nó chợt hiểu ra. – Tại mấy chiếc áo của tôi mà 2 người lại chia tay. Tôi đương nhiên là nhớ việc này chứ. Bạn mua tận 13 cái áo Super Junior lận mà. – Vừa nói nó vừa cố gắng cười không ra tiếng. Nhưng nhỏ Phương ở bên cạnh lại cười ha hả, làm nó suýt cười thành tiếng to, chỉ hi hi nhỏ.

- Có chuyện gì mà cười! Lúc đó tôi nói thế chứ chưa chia tay thực sự. – Diễm My liền đỏ mặt cãi lại.

- Vậy cô nghĩ như thế nào mới là chia tay chính thức, cô và tôi đã không liên lạc cả tháng nay. Cô còn tìm bạn trai mới nữa. – Hấn lấy điện thoại ra để mở mấy tấm hình mà hấn đã chụp được ở mấy quán cà phê Diễm My cùng với mấy tên bạn trai mới hẹn hò.

-Cái này..... – Diễm My đứng hóng.

- Việc này là lỗi của tôi không chịu dạy con gái mình tốt. Tôi thật sự xin lỗi. – Diễm My còn đang đỏ hình thì mẹ của cô đã lên tiếng ngay. – Cảm ơn cháu đã đến đây làm rõ việc này. Như Bằng! – bà nhìn qua nó.

Nó chợt giật nảy mình khi nghe thấy tên mình từ một người không quen biết. – Dạ? Có gì đâu, này giờ cháu chỉ nói có 1 câu thôi. – Nó gãi đầu.

- Nhưng 1 câu đó có thể làm mất đi tia hi vọng còn sót lại của tôi. Con bé nhà quê kia. – Diễm My đập tay xuống bàn.

- Cô học lớp mấy rồi? – Nó liền hỏi ngay lại, gương mặt của cô nghiêm túc ngay lập tức.

- Cô hỏi cái này chi? – Diễm My nhìn vào mắt nó.

Bây giờ thì cả bàn 6 người chỉ còn mỗi 2 người tiếp tục “nói chuyện”, còn những người còn lại thì im lặng dõi theo.

- Năm nay tôi học lớp 10J3 trường JR. – Cô ta tỏ vẻ cao ngạo với nó, còn nó thì chỉ cười ra 1 tiếng rồi mặt đánh lại ngay lập tức.

- Vậy thì là hàng xóm với trường của tôi rồi. Tôi tên là Hoàng Như Bằng, lớp 11A2 trường Dream. Hân hạnh được làm quen! Từ nay tôi muốn cô xưng hô lễ phép hơn 1 chút, ở đây chỉ có bé Phương là bằng tuổi với cô còn lại thì ai cũng lớn hơn cô, ít nhất là 1 tuổi. Cô nên biết kính trọng người lớn, trong đó có cả mẹ của cô. Cô không thấy quá bất lịch sự khi tỏ vẻ tức giận vô cớ với người khác như thế, trong khi đó mẹ cô chưa nói câu nào.

- Cô!!!!!! – Diễm My hoàn toàn đứng hàng trước những câu nói quá đúng của nó.

- Thật không hổ danh là cháu! Bác đã không nhìn lầm người! – Mẹ của Diễm My lên tiếng.

- Dạ! Bác quen cháu ư? – Nó tròn mắt nhìn mẹ của Diễm My.

- Ta và cháu đã ở cùng bệnh viện những 1 tháng lúc cháu 8 tuổi. Lúc đó cháu cũng phẫu thuật mắt với ta mà. – bà cười hiền với nó.

- À! Cháu nhớ rồi, chẳng lẽ là bác là bác Hiền?

- Uhm! – Bà khẽ gật đầu.

- Lâu rồi không gặp bác, dạo này mắt bác vẫn tốt chứ? – Đường như từ lúc nó bước vào thì nó chỉ nói chuyện được với 1 người thì phải.

- Mắt ta đã ổn, nếu ta không nhầm thì cháu còn 1 năm nữa phải không – Bà nhìn nó với ánh mắt thương yêu.

- Dạ! – Nó cười hi hi.

- Xem ra 2 người có duyên rồi. –Bấy giờ mẹ của hấn mới lên tiếng. Bà đã quan sát từng cử động cho đến lời nói của nó, tất cả đều tỏ ra 1 phong cách mạnh mẽ mà út đứa con gái nào có thể có, quả cô gái ngồi giữa 2 người con của bà chắc được giáo dục trong 1 môi trường vô cùng đặc biệt. – Cháu đã đến đây thì cùng ở lại ăn điểm tâm và uống trà với chúng ta được không?

- Mẹ! Cô ta có hẹn rồi, con chỉ xin cô ta có nửa tiếng thôi đấy! – Hấn ngăn lại trước khi quá chậm trễ.

Khi nó nghe thấy 2 tiếng “uống trà” mặt nó dường như biến dạng, nó ghét mấy cái thứ ấy vô cùng. Thấy hấn đã mở đường inh nó liền đứng dậy cúi chào rồi lên tiếng. – Cháu xin lỗi, cháu đã hẹn với cả lớp sẽ đến đúng giờ rồi, không thể thất hẹn được. Mong lần sau có duyên chúng ta sẽ gặp lại, cháu xin phép đi trước. – Nói xong nó cúi đầu thêm 1 lần nữa.

- Chắc chắn chúng ta sẽ gặp lại cháu. – mẹ hắn nói 1 câu mà nó xém bật ngựa. “Cái gì? Gặp nhau lại ư? Mà chắc chắn nữa?”.

- Đúng thế! – bà Hiền lại nói thêm 1 câu nữa làm nó đơ 2s luôn.

- Vâng ạ! – Nó liền cười rồi xách cây đàn lên đi nhanh về phía cửa. Nó sợ nếu còn ở lại giây nào là nó sẽ phải gặp mấy người nào nhiều lần nữa.

- Con bé này là 1 đứa bé có nghị lực rất mạnh, nhờ nó mà tôi mới có thể phẫu thuật mắt thành công cách đây 9 năm. – Bà Hiền sau khi thấy nó đã đi khuất thì quay sang nói với mẹ hắn.

- Tôi cũng thấy điều đó. – Mẹ hắn nói thêm 1 câu nữa làm hắn thật không hiểu 2 cái người lớn này đang nói cái gì nữa.

Thế là việc về mối quan hệ của hắn và Diễm my đã được giải quyết ổn thỏa, và tất nhiên là nhờ công lao của nó rồi. Mối quan hệ giữa 2 nhà vẫn như cũ.

- Hihi! Chị Bằng nói ghê thiệt làm cho con nhỏ Diễm My kiêu ngạo đó đó người luôn. Khâm phục chị ấy quá đi, chị ấy cái gì cũng giỏi cả. Đúng là anh hai tìm đúng người thiệt! Hâm mộ! Hâm mộ! – tiếng của Minh Phương vang vọng trong xe.

- Con quen cô gái đó ư? – mẹ của 2 người liền hỏi.

- Vâng, nó còn qua thân thiết với cô ta đấy, còn việc tại sao tụi con lại quen biết, sau này con sẽ giải thích ẹ. – hắn liền nhanh miệng chen ngang em gái mình định nói ra bí mật của 2 người về cái shop kia.

- Uhm! – bà chỉ gật khẽ đầu, rồi bà lại im lặng nghĩ về những lời nói đánh thếp vừa rồi của cô gái tên Hoàng Như Bằng đó và cách mà bà Hiền đối xử với cô ta.

27. Chương 27: Chào Cờ

Sáng thứ 2.

Lại phải chào cờ, chả hiểu hôm nay như thế nào mà hôm nay cả 2 trường cùng chào cờ ở 1 nơi. Thường thì trường nó chào cờ ở ngoài sân như hồi ở trường cũ, còn trường JR thì vào trong hội trường. Hội trường này to kinh khủng, nó tưởng tượng ra cứ như nhà thi đấu thành phố không chừng.

Cả lớp nó còn đang ngái ngủ vì hôm qua sau khi tổng duyệt văn nghệ với cô giáo chủ nhiệm đã là 8h tối, tụi nó không hiểu sao tự nhiên rủ nhau đi ăn bánh bèo nóng và uống sữa đậu nành, đã thế chúng nó 10h mới về nhà. Báo hại sáng nay đứa nào cũng ngáp ngáp dài, đầu tóc mấy thằng con trai thì bù xù, còn mấy đứa con gái thì đứa nào cũng cột tóc đuôi cá lên vì tụi nó chả có thời gian mà sấy tóc để thả như mấy khi. Thế là khi tụi nó cùng đồng loạt vào sân trường thì ai cũng dòm dòm chúng nó, vì hôm nay là thứ hai nên tụi nó mặc áo đồng phục của lớp là áo bóng chày màu đỏ sẫm với tay áo trắng, đã thế nam và nữ đều có 1 điểm chung giống nhau là mặt đứa nào cũng xù xù đã thế 2 mắt thì sưng húp lên vì cái tội cả đêm ngồi tám với nhau trên Face.

- Hôm nay 2 trường cùng chào cờ ở 1 nơi vì ban giám hiệu của 2 trường muốn thông báo 1 việc khá quan trọng, và việc này theo như thầy biết thì chắc chắn toàn bộ học sinh 2 trường sẽ rất vui mừng, hào hứng. – Ông thầy hiệu trưởng trường nó, hồi năm ngoái sáng thứ 2 nào chúng nó cũng phải nghe cái điệp khúc muôn thuở về an toàn giao thông với việc chấp hành nội quy nghiêm túc, có vài hôm còn được nghe các văn bản về Tư tưởng Đạo đức Hồ Chí Minh, mà có nghe thì chỉ có những đứa mong muốn được giật giải của nhà trường, chẳng hạn như anh em nhà chúng nó, năm ngoái ông Tý giật giải nhất còn nó thì giật trứng giải khuyến khích, chả hiểu như thế nào nhưng trước khi nộp bài nó đem so bài của mình với ông thì bài của ông viết ngắn hơn còn nó thì suu tầm được cái gì là viết cái đó, chừng sau khi nghe kết quả như thế nó hờn không chịu ăn cơm, rút cuộc thì ông Tý mới giải thích cho nó là ông chỉ viết mấy ý chính thôi còn những ý phụ thì ông chỉ tóm tắt sơ lược nhưng trình bày bài theo 1 cách logic còn nó thì vớ được cái gì thì cho nó vào bài cái đó mà không trình bày 1 cách tỉ mỉ khiến cho bài dự thi của nó không chặt chẽ mà quá lỏng lẻo. Ông rút được kinh nghiệm này là nhờ năm lớp 10 ông cũng dự thi nhưng không được giải gì nhờ mấy thầy cô giải thích ông mới thấm thía như thế. Với lại nhiều khi nghe mấy cái sẵn tiện ôn lại lịch sử luôn.

- Các em đã biết thì 2 trường JR và Dream là 2 trường dân lập, nay lại cùng học chung tại 1 nơi vì vậy nhân dịp khai giảng năm học mới chúng ta sẽ tổ chức 1 buổi lễ hoành tráng, buổi lễ này được xem như 1 buổi giao lưu giữa học sinh của 2 trường vì vậy thầy cần các em chú ý. – Cả 2 trường đều đồng tai lên nghe xem ông thầy này nói cái gì tiếp theo mà lúc đầu nghe hoành tráng thế. – Buổi lễ sẽ được tổ chức vào buổi sáng như mọi năm tức là 2 trường sẽ khai giảng ở 2 nơi khác nhau: trường Dream thì ở ngoài sân trường còn trường JR thì ở trong hội trường. Tuy nhiên buổi sáng sẽ được làm nhanh gọn để chuẩn bị cho buổi giao lưu vào buổi chiều được tổ chức tại hội trường. Buổi giao lưu sẽ được tổ chức vào 17h cho đến 9h30. Để đảm bảo an ninh và trật tự thầy mong tất cả học sinh của 2 trường biết giữ trật tự 1 chút, nội dung buổi giao lưu thầy có dán tại bảng thông báo ở bên kia. – Ông thầy lấy tay chỉ vào cái bảng thông báo to dùng ở phía gần nhà giữ xe, trên bảng đa phần là các tờ giấy màu A4, nhưng ở giữa lại 1 khoảng 6 tờ giấy màu trắng. – Đặc biệt trong buổi giao lưu đó, sau các tiết mục văn nghệ thì sẽ là phần ăn uống cộng với việc giao lưu. Để đảm bảo cho buổi giao lưu này được diễn ra tốt đẹp thầy cần sự hợp tác của toàn thể 2 trường. À! Đúng rồi, hiện tại thầy đang cần nhân sự cho các bộ phận trong buổi giao lưu đó, em nào muốn thì có thể đăng kí vào, tất cả có ở thông báo nhân sự màu xanh dương. Thầy xin nhắc lại, tất cả các nhân sự góp sức trong ngày hôm đó sẽ có phần thưởng hấp dẫn. Cảm ơn các em đã lắng nghe lời thầy trong ngày hôm nay. Tuần sau đã là khai giảng rồi, các em cũng nên chuẩn bị từ ngày hôm nay đi nhak!

- Á!!!!!!!!!!!!!! Tao không ngờ ông thầy Thịnh trường mình hôm nay mặc đẹp như thế để công bố cái truyện này, ư thầy quá đi. – Giọng con Lan lớp trưởng oang oang khi đang đi cùng lớp lên phòng.

- Uk uk, không ngờ nay thầy nói hay ghê, không nhàm chán như tuần trước, 1 bài ca vì cái tội quên mang bảng tên mà trường mình đưa nào chả hay quên cái bảng tên chút xíu này. – Thăng Trí vừa nói vừa lấy cái bảng tên kim loại chút xíu từ trong túi quần ra mang vào áo.

- Mà mày nói thế, tao mới nhớ! – Thế là cả đám con trai lôi bảng tên ra mang vào áo.

- Zậy tiết mục của lớp mình sẽ được diễn vào cái buổi giao lưu đó phải không? – Con Mai chặn lối vào của cả lớp.

- UHM!!!!!!!!!!!!!! – Cả lớp nó rống lên rồi nhanh nhẩu chui vào trong làm con nhỏ Mai xém té vài lần.

- Nay, con điên kia. Làm gì nãy giờ cú thơ thần như trên mây thế. – Thăng Phong sau khi ổn định chỗ ngồi thì quay xuống định tám với nó về cái trang phục thì thăng này chỉ thấy nó cứ như đồ mất hồn rồi, mặt thì cứ ngẩn ngơ ở cảnh cây nào ngồi sân sau.

- Bảng ơi! Xuống đi! Ở trên làm gì mà lâu thế! – Con Nhi ngồi bên cạnh ngược mắt lên trần nhà rồi lay lay người nó. – Thông cảm nó đang bị điên.

- Uhm, tao biết hùi giờ mà. – Thăng Phong liền gật đầu đồng ý.

- Hở! – Nó chợt nghe thấy từ “điên” liền quay lại hiện thực liền “bay xuống”.

- Mày bị sao thế? Không không lại bay đi đâu làm tao mất cả hồn khi thấy cái mặt trắng bệch của mày. – Con Nhi nói với nó.

- Uhm! Mới sáng mà tao đã ngửi thấy mùi tiền. – Nó nói với thăng Phong và con Nhi rồi khịt khịt cái mũi.

- Tiền nào? Sáng giờ tao toàn nghe buổi giao lưu vs buổi giao lưu lại buổi giao lưu.....ba-lắc-ba-sàm không à. – Thăng Phong nói sau đó liền nằm phệt xuống bàn của nó.

-Tụi bây không nghe thấy à? Có phần thưởng về cái nhân sự đó á. Tao sẽ xin vào 1 chỗ. – Nó cười toát cả cái miệng.

- Tao nghe nói đồ ăn hơi bị ngon đấy. – Thăng Phong liền nhồm dấy.

- Nghe giang hồ đồn là có khá nhiều anh đẹp trai đấy. – Con Nhi quay qua nói với nó đồng thời cũng nắm lấy 2 vai của nó lay thật mạnh.

- Ăn thì tao lúc nào chả ăn, còn trai đẹp thì cái đó tao không ham, ham rồi để làm gì. – Nó lắc đầu. – Trưa nay tao đi đọc thông báo để đi xin đây, đừng có cản tao.

- Ủầy! Ai thêm cản, bộ má có giá nhảm sao? Con chỉ thích đồ ăn thui! – Thằng Phong nói xong liền quay lên.

Còn con Nhi nhìn nó cũng lắc đầu rùi lặng lẽ học bài.

28. Chương 28: Ghen Ủ?

Lúc đi về, nó nắm tay thằng Phong đi từ trên lớp xuống tận sân trường. Còn thằng Phong thì chỉ biết vừa đi vừa la ngoai ngoái, mặt thì nhăn nhó còn hơn cái mông của con khỉ già. Khi nó lúi xuống sân trường thì gặp trúng ông Tý với ông Minh đang đi dắt xe ra khỏi nhà giữ xe, ông Tý í ới không nói thành câu, còn Minh thì chỉ im lặng nhìn nó còn nó thì cười hì hì rùi kéo thằng Phong đi tiếp, còn thằng Phong thì vừa trông thấy 2 vị thần cứu tinh thì gọi to 2 ổng nhưng 2 ổng lại chả làm gì. Lý do là như thế này:

Buổi trưa hôm đó.

Sau khi nó đi xin 1 chân nhân sự trong bộ phận âm thanh của ban quản lí thì nó quay về căn tin, mới bước vào lại đụng mặt ngay anh em nhà mặt trời cùng lúc đang đi mà cái cửa của căn tin lại khá nhỏ làm nó vừa định đi bên phải thì hấn chặn lối của nó liền, thấy thế nó liền chuyển hướng khác thì lại bị chặn bởi bé Phương. Thiệt tình! Nó bây giờ chỉ muốn la lên vì bị 2 anh em nhà này chặn cửa chọc tức nó, hồi sáng do chào cờ nên nó chưa kịp xử cái ổ bánh mì, nó chỉ kịp chén vào lúc nghỉ giao giờ chỉ vồn vẹn có 5', thế là nó chỉ ăn được có nửa ổ. Bây giờ cái bụng thì đang trống rỗng như thế mà bị người ta chặn đường ăn như thế này, làm cho nó muốn đâm ai đó ngay bây giờ.

- Này gặp mặt tôi mà không thêm chào 1 tiếng ư? – Hấn lấy ta chắn ngang cửa, cái tay to lớn đó chắn ngang làm nó không thể nhìn vào trong để cầu cứu ai đó vì nó khá lùn so với tên này.

- Anh cho tôi vào đi, tôi đói lắm rồi.

- Chị Băng! – Thế là Minh Phương lại chạy tới ôm lấy cánh tay đang chơi với cầu cứu. – Mẹ em nói, tối mai chị tới nhà em chơi nhá.

- Cái gì? Tối đó làm cái mô? – Nó liền giật nảy người khi nghe cái tin này.

-Thì hôm bữa chả phải mẹ em nói là “chắc chắn sẽ gặp lại” mà, yên tâm đi có cả bác Hiền nữa mà. Chỉ là 1 buổi ăn tối nhẹ và nói chuyện thui! Mẹ em nói chị có thể mời bạn theo cũng được. Đi nhá chị?

- Không rảnh! – Nó từ chối thẳng thừng.

Thấy nó như thế hấn liền tiến tới nắm cái cổ tay còn lại của nó: “Cô mà không đến thì cô liệu hồn với tôi!”. Nó chợt chảy mồ hôi lạnh khi nghe cái giọng bá đạo của hấn vừa rồi.

Nó liền đổi chủ đề: “Bây giờ hai người định cho tôi chết đói hay sao thế? Tui mà lặn đùng ra đây thì tối mai hay tối kia thì tôi cũng không đi đâu.” Nó giùng giằng cố thoát khỏi 2 bàn tay đang siết chặt lấy 2 cái tay của mình. Không hiểu anh em nhà này được dạy dỗ như thế nào mà lại khỏe như trâu thế này, nãy giờ cố thoát ra mà người nó không còn chút sức lực nào nữa, mặt thì trắng bệch không chút hồng hào như mọi khi, trên mặt lấm tẩm vài giọt mồ hôi, chân thì bủn rủn. Nó có cảm giác như mình sắp xỉu tới nơi nên nó dừng lại đứng dựa vào người Minh Phương rồi thều thào nói: “Làm ơn đưa chị vào trong cái bàn của anh chị mau lên!”. Nó nói như không còn chút sức lực nào nữa.

- Chị sao thế? Sao mặt lại trắng bệch như thế này.

- Này định trốn đó hả? Đừng có diễn kịch với tôi. – Hấn liền thả tay nó ra rồi nhìn nó.

- Tôi không....có....giỡn với anh. Mau đưa tôi đến chỗ của anh tôi đi, anh ba biết phải làm cái gì mà. – Nó thều thào nói.

- Nhanh lên chị ấy không đứng nổi nữa nè, anh biết anh ba của chị ấy không? – Minh Phương trở nên lo lắng khi thấy nó còn không đứng nổi nữa.

- Biết! – Hấn chỉ biết nói 1 từ khi thấy nó tự nhiên chuyển biến như thế, hấn đứng đó không biết làm gì.

- Vậy anh đi trước, em đi chờ ở đây.

- Hay là để anh đi cho, cô ta nặng đấy! – Lần trước khi đụng mặt hấn ở cái khu biệt thự, cái lần mà hấn phải đền cho nó 1 cây đàn, lúc hấn bế nó lên xe thì hấn đã cảm nhận thấy trọng lượng của nó, hấn đoán khoảng 45 – 46 kí, với sức lực như của 1 đứa con gái tay yếu chân mềm như của Minh Phương thì không thể nào dìu nổi được.

- Tôi không muốn hotboy nổi tiếng đi vào trong căn tin của trường. – Nó chỉ biết nói với hấn như thế.

- Thôi, nhanh lên.

Khi đã tìm thấy bàn của anh nó thì Minh Phương liền lên tiếng í ới. Vừa lúc Minh đi mua nước về (như mọi khi), thấy cái cảnh nó đang đứng dựa vào 1 đứa con gái với vóc dáng nhỏ nhắn như thế, Minh liền thấy 2 chia nước lên bàn, chạy tới dìu nó về ghế ngồi. Minh liền lấy nước cho nó uống, sau khi uống xong nửa chai nước thì nó thều thào gì đó vào tai Minh thì Minh liền lập tức đi mua 1 tô súp với 1 ly sữa nóng cho nó. Lúc Minh đem đến cho nó thì anh ta liền đỡ nó ngồi thẳng dậy.

Từ đầu đến cuối hấn đều chứng kiến tận mắt cái cảnh chăm sóc ân cần như thế của 1 tên con trai khác đối với nó. Tự nhiên trong lòng hấn nổi dậy 1 cảm xúc lạ thường nào đó, hấn có cảm giác như mình vừa mới phát hiện ra mình còn chưa hiểu hết nó.

- Anh là anh ba của chị Băng? – Minh Phương sau khi thấy nó dần hồi phục lại thì quay qua hỏi Minh.

- Không! Anh ba của Băng là cái thằng kia kìa. – Minh chỉ vào phía ông Tý đang ngồi thổi sữa cho nó. – Còn anh là bạn thân của anh ấy.

- À! – Minh Phương cảm thấy kì cục khi từ này giờ bạn thân của anh ba chăm sóc em gái của bạn thân tận tình như thế như thể hai người có chung 1 mối quan hệ thân thiết, nhưng không ngờ....

- Em đừng hiểu lầm! Anh định làm đấy chứ, chỉ là bị người ta cướp mất thôi! – Ông Tý ngược mặt lên cười cười rồi quay qua nháy mắt với Minh. – Hô hô! Ai như Minh Phong đấy nhỉ? – Lúc này ông mới phát hiện ra sự hiện diện của hấn, hấn cao 1m80 và to lớn như thế này mà ông không phát hiện ra.???

- Uhm! Tui đây! – Hấn vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh nó trong khi nó này giờ hoàn toàn tập trung vào việc ăn uống để hồi phục sức khỏe, còn những thứ xung quanh thì nó không thêm quan tâm. Nó mệt rồi!

- Hehe! Trận đá banh vừa rồi đá đẹp đấy! – Ông Tý gạt sự có mặt của những người còn lại trong bàn liền quay qua tiếp chuyện với hấn. – Minh! Hôm bữa mày không đi đá, hay cực kì.

- Sao? Sáng chủ nhật đó tao mắc đi chơi với gia đình nên không thể đi.

- Minh Phong đây là tiền đạo của trường Dê-rò đấy! Bữa đó anh bạn này đá hay lắm! – Ông Tý vỗ lên vai hấn.

- Uhm! Trường Mơ Mộng cũng đá hay! Rút cuộc thì tỉ số hòa đấy. – Hấn vui vẻ nói lại.

- Vậy ư? Tiếc nhỉ! Bữa sau tao cũng phải đi mới được. – Ông Minh ngồi giữa 2 người đang khoát trá bàn về cái đá banh đó.

Blah.....Blah.....Blah.....Thế là 3 người con trai này hí ha hí hửng bàn về mấy cái bàn thắng đẹp của mùa giải EURO châu Âu vừa rồi mà quên đi sự hiện diện của 2 đứa con gái đang ngồi cùng bàn, đặc biệt trong đó có 1 đứa xem trúng gió giờ đây đang ra sức ngồi nghỉ để lấy sức, còn đứa còn lại chỉ biết ngồi nghe 3 ông nói chuyện.

Sau khi thấy nó đã ăn uống xong xuôi, thì Minh Phương mới đưa cho nó tờ khăn giấy cho nó.

- Chị bị làm sao thế? Mà 3 cái ông kia nói chuyện hợp gơ ghê! – Minh Phương nhìn nó rồi lại nhìn 3 nhân vật kia.

- Anh trai của em gặp trúng cái hội đó rồi, đừng có nghe, nghe cứ như vịt nghe sấm á. Cảm ơn em nhá! Chị xem chút nữa là xỉu tại trận rồi.

- À! Cũng tại lỗi của anh em với em.

- Không sao! Thui chúng ta đi thui! Ngồi đây phút nào là chị đau đầu đấy. – Nó đứng dậy làm phát ra tiếng kết cấu cái ghế, làm cho 3 người con trai đang nói chuyện rôm rả cũng phải dừng lại để nhìn cái nhân vật vừa mới tạo ra tiếng động đó.

- Ổn chưa? – Ông Tý hỏi.

- Em không sao nữa chứ? – Minh hỏi với giọng lo lắng thật sự, không như ông Tý, 1 chút lo lắng cũng không có.

- Cô bị cái gì thế? – Cuối cùng là hấn với cái giọng chẳng làm sao cả.

- Không chết! Vẫn còn sống, - Nó đứng đó chẳng biết trả lời như thế nào với 3 câu hỏi của 3 con người có vai trò khác nhau đối với nó, 1 người là anh ba, 1 người là bạn thân của anh ba và nó cũng xem người này chẳng khác như 1 người anh, còn 1 người nữa là bạn làm ăn của nó đồng thời là người gây nên cái tình trạng dở khóc dở cười như thế này. Thế là nó đành nói như thế thui. - À! Bây giờ em chui vào phòng y tế ngủ đây, có gì tí anh nói cho thằng Phong là em nằm ở trống để nó đến kêu em dậy nhé. – Nó gửi thông điệp cuối cùng cho ông Tý.

- Uhm! – Ông Tý chỉ nói như mọi khi.

Sau khi tan học Phong liền chạy xuống phòng Y tế kêu nó về.

- Băng! Về thui!

- Hở? – Nó từ từ mở mắt ra. Sau đó nó ngồi dậy vươn vai duỗi căng. Rồi bước xuống nhận lấy cái ba lô từ tay của thằng bạn thân.

- Ngủ đã mắt chưa? – Nó và Phong cùng đi ra.

- Uhm! – nó dụi 2 con mắt.

- Mà sao không kiu con Nhi đi mà kiu tui chi zậy?

- Có việc nhờ, con Nhi mà làm là hỏng cả chuyện.

- Sao?

- Tối mai tui được mời tới nhà của “hotboy đa tài” Minh Phong, ông phia đi cùng tui. Tui đến để gặp 1 người mà đã 9 năm rồi tui không gặp, nếu con Nhi đi thì nó chỉ biết ngấm tên Minh Phong thui, nếu như ông đi thì cơ hội về nhà an toàn của tui tăng lên và ông cũng hiểu rõ tui mà. – Nói xong nó cười cười với Phong làm Phong giật nảy mình.

- Tui không đi, tối mai tui phải chiến game trên Thần giới rồi, anh bà cũng chiến cái đó đấy. – Phong định bầy chọ trước nhưng nó đã nhanh tay hơn chụp lấy cái tay của Phong.

- Ông đi chọn đồ với tui đi, tui không biết mấy cái đồ tiểu thư dụi dụi đó đâu.

- Haizzzzzzzz! Tui không đi cùng bà đâu! – Phong giùng giằng định chạy nhưng vướng phải cái tay đang bị siết chặt này thì chạy đi đâu.

- Ông phải đi với tui, còn mấy cái giày cao gót nữa, ông hay tán gái nên biết chứ tui mù tịt đấy, chẳng phải ông thi vào kiến trúc hay sao, giúp tui đi. – Thế là nó kéo Phong đi 1 hơi, còn Phong thì chỉ biết đi theo nó.

Lúc ra về thì hấn thấy nó đang nắm tay 1 tên con trai đi giữa sân trường giữa biết bao con mắt đang nhìn vào tụi nó, mà nhìn vào thì chính nó kéo tay thằng con trai kia đi còn thằng con trai kia chỉ biết đi theo nó. Chợt hấn lại cảm nhận được cái cảm xúc ấy, cái cảm xúc mà hồi trưa xuất hiện khi hấn thấy cái cảnh thân mật giữa Minh và nó, còn bây giờ nó lại ‘tay trong tay’ với 1 thằng con trai nữa. Rút cuộc xung quanh nó còn bao nhiêu chàng trai mà nó đối xử thân thiết như thế nữa, mà tại sao hấn lại đặt câu hỏi như thế, hấn có là gì của nó đâu. Nghĩ ngợi xong hấn liền lắc đầu đi tiếp.

29. Chương 29: Sợ Ma?

Tối thứ 3.

Nó và thằng Phong đang đến nhà của hấn trong bộ dạng – uhm theo nó nghĩ thì “hơi buoond cười 1 chút”. Thằng Phong thì mặc quần ka ki màu đỏ cộng với cái áo thun và áo vét đen ở ngoài – trông cũng ổn. Còn nó thì áo voan trắng, cổ peter pan màu nâu nhạt với 1 cái váy xếp li màu đen, nhưng điều đáng nói là tóc của nó, hiện giờ tóc nó được thắt bím xéo từ phía bên phải bên trái phần đuôi tóc thì được thắt cẩn thận hơn với kiểu rái cá, cái này là nó bị thằng Phong trả thù bằng cách bắt nó vào tiệm làm đầu làm nên nó chỉ biết ngồi im cho người ta làm thôi. Sau khi làm thì nó nhìn vào gương,.....và nó choáng khi thấy cái phần nữ tính còn sót lại trên người mình nay đã được thằng Phong khai thác cho. Bây giờ thì thằng Phong đeo nó bởi cái Super cúp màu xanh dương mà Phong đã học được từ “phương châm sống” của ông Tý là đi Cup để chứng tỏ mình tuân thủ luật an toàn giao thông và còn chứng tỏ mình sành điệu mặc dù Cúp lúc nào cũng tè tè không có phóng ào ào như mấy chiếc xe tay ga.

Nó vẫn nhớ khu biệt thự này, mẹ của nó cũng từng dắt nó đến đây để học về mấy cái nhà này, mẹ nó hỏi nó muốn nhà mình như thế nào thì mẹ nó sẽ thiết kế như thế. Thế là hôm đó 2 mẹ con đi xe đến các khu biệt thự trong thành phố để chụp lại rồi tối hôm đó nó ngồi với mẹ để nói về những gì nó thích.

Bây giờ nó đang cùng thằng Phong vào trong sân của nhà này. Vẫn là cái sân dài ngoằng ấy. Nó bước xuống xe thì thấy 2 phụ nữ trung niên đang cười hiền với nó, 1 con nhỏ lóc chóc nào đó mặc 1 bộ đồ dễ thương chạy tới còn 1 bóng lớn đang đứng yên ở đằng sau 2 người phụ nữ đó.

Hắn CHOÁNG khi thấy nó xuất hiện với cái phong cách nữ tính như thế, hôm nay nó quá khác so với thường ngày, nó hoàn toàn trái ngược với cái cá tính mạnh vốn có, nhưng hôm nay nó lại làm cho hấn chợt hiểu rằng nó cũng là 1 đứa con gái bình thường. Nhưng khi thấy nó bước xuống xe 1 cách khó khăn thì hấn hiểu, nó đấy – Hoàng Như Băng. Uhm- thì hấn cũng hơi choáng với cái sự lột xác này của nó nhưng bây giờ khi thấy nó vẫn thể hiện cái điên điên dở dở như thế này thì hấn hoàn toàn bình thường lại nhưng hấn cứ thấy sao sao ấy mỗi lần nó lại cười với mọi người, đương nhiên là trừ hấn, nó mà cười với hấn trong lúc này có mà hấn đập đầu vào tường luôn.

Sau khi dùng bữa xong thì mọi người từ từ di chuyển về phía sân sau, lối đi từ trong nhà ra cái đình giữa bãi cỏ kia khá tối, nó chỉ được chiếu sáng bởi những chiếc đèn màu được thiết kế đặt bên cạnh lối đi. Thấy con đường “tối tăm” mà mình sắp đi, nó chợt khựng lại, đưa mắt tìm thằng Phong nhưng nó lại đi trước rồi mà lại là người đầu tiên nữa chứ, giờ thì chỉ còn mình nó còn đứng ở cái sân đầy ánh sáng.

Thấy mọi người đều đã tiến ra cái đình nhưng không thấy nó, hấn liền quay lại thấy nó đang đứng im nhìn về phía trước nhưng lại không muốn đi. Hấn đi lại chỗ nó.

-Sao lại không đi mà lại đứng đây như bức tượng thế? – Hấn hỏi nó.

- Anh giúp tôi đi được không? – Nó ngược mắt lên nhìn hấn với 1 khuôn mặt khá buồn.

- Cô có chân, có mắt, tôi sao lại phải giúp hả?

- Tôi sợ ma. – Nó liền lấy đại cái lí do dở hơi như thế này.

- Ha ha! Không ngờ người như cô mà cũng sợ ma, thôi đưa tay đây tui dẫn đi. Đùng có mà hét đấy. – Hấn chìa tay về phía nó.

Nó không biết có nên tin tưởng cái bàn tay đang chìa về phía mình kia không, liệu hấn có thả nó ở giữa đường rồi chạy mất không. Thôi thì đành đánh liều 1 lần vậy. Nó đưa tay nắm chặt cái bàn tay phía trước. Bàn tay này rất ấm, ấm như bàn tay của anh Tý hôm mà nó ở ngoài cánh đồng cả đêm vậy.

Thấy nó siết chặt bàn tay mình như thế thì hấn chợt mỉm cười, hóa ra cái cảm giác nắm tay 1 đứa con gái đưa người con gái này đi giữa bóng tối và giúp cô ấy vượt qua nỗi sợ hãi là như thế này.

Trong lúc chúng nó đang nắm tay nhau đi về phía mình thì nhỏ Phương chợt lên tiếng.

- Lỡ mọn quá đi! Phải chi anh hai mình và chị Băng là 1 cặp thì hay biết mấy.

- Đừng có mà mơ mộng nữa, hiện tại thì còn nhỏ diên này sẽ không chấp nhận bất cứ 1 mối tình lớn mọn đâu. – Thăng Phong nói làm cho Minh Phương đông cứng lại.

- Sao anh biết được, tình yêu mà, làm sao né tránh được chứ. Anh đâu phải chị ấy.

- Anh không phải nó nhưng anh là người hiểu rõ nó nhất ngoài người thân của nó. Em không tin thì thôi, nhưng cho đến hết 12 thì nó sẽ không thêm iu ai đâu.

Thế là 2 anh em chí chèo với nhau về cái con đường tình yêu của nó.

Khi đã đến đình thì nó lập tức thả tay ra nhưng hấn lại nắm chặt lại, nó nhìn lên mặt hấn thì thấy hấn lơ mình đi mà nhìn ở đâu đó rồi nói.

- Còn sợ không? – Hấn cúi xuống hỏi nó, ghé sát tai nó.

Hành động thân mật vừa rồi làm nó nổi hết cả da gà. – Nhột quá! Nói thiệt với anh tôi từng ở ngoài ruộng 1 mình suốt cả đêm hồi 8 tuổi đấy, cái lí do sợ ma chỉ là tui bịa ra thôi, tôi có lí do riêng. – Nó giựt mạnh tay mình ra.

“Cái gì? Cô ta không sợ ma? 8 tuổi? Ở ngoài ruộng cả đêm? Rút cuộc thì cô ta là người như thế nào? Tại sao mặt mình lại nóng như thế này.

30. Chương 30: Offline

Tối thứ 7 – trước ngày khai giảng.

Đây là buổi thứ 3 nó đi làm thêm ở quán cà phê Soul, nhân viên trong quán cũng đã quen với sự hiện diện của nó vào những ngày cuối tuần rồi. Nó bước vào quán gặp ngay ông anh Tý nhà nó trong bộ đồng phục cầu chuối cửa hàng đang tắt bật chạy đi chạy lại. Nó chạy lại hỏi thì ông lắc đầu rồi cầm cái khay đi tiếp. Nó ngẩn ra rồi đi lên cái bục mà nó hay ngồi. Nó ngồi trên bục cao nhìn ra thì nó thấy, sao hôm nay quán này lại đông như thế? Lại toàn là là học sinh cỡ tuổi của nó nữa. Nó đành ngồi đánh thử 1 bản nhạc nhỏ thì nó nghe thấy tiếng của anh quản lí.

- Hôm nay, có 1 buổi offline của hội những người phát cuồng HotBoy JR Trần Minh Phong nên quán hôm nay mới đông như thế này. Anh phải cử 1 số nhân viên của 1 số cửa hàng khác về đây phụ 1 tay đấy. Hôm nay, anh nghe nói còn có sự góp mặt của nhân vật chính vì vậy anh nghĩ em nên chú ý chọn bài để đánh vì anh chàng HotBoy này hơi bị tài năng về mấy cái khoảng âm nhạc này đấy, và điều đó đương nhiên là đám fan này thì cực nhạy với âm nhạc rồi.

- Vâng! Nếu họ không thích thì em sẽ mở mấy bài K-Pop đang nổi cho họ nghe thay vì là đánh độc tấu cho họ nghe.

-Uhm! Em muốn làm sao thì làm, bây giờ họ đang chờ sự hiện diện của nhân vật chính nên họ chỉ biết ngồi tám với nhau về thần tượng của mình thôi! Em làm sao thì làm, miễn sao duy trì để sau này họ còn tổ chức offline ở quán mình nữa nghe chưa?

- Yes, Sir! – Nó đưa tay lên đầu chào kiểu quân đội.

Thế là nó chỉ ngồi suy nghĩ xem bây giờ nên đánh bài nào cho hợp lí, thế là nó đành đánh bài Haru Haru cho đỡ buồn, dù gì thì đây cũng là 1 bài quen thuộc đối với teen Việt Nam mà. Hôm nay nó mang theo đàn có lỗ cầm âm li nên nó cố gắng đánh thật “chuẩn” để không làm tổn hao cái “danh tiếng” của cửa hàng, nên có nó chắc chắn sẽ bị giảm tiền lương mà nó lại làm part-time nữa, không thể, lơ là được. Khi bản nhạc được cất lên thì tất cả mọi người trong quán đều dừng lại để hướng mắt về cái bục nhỏ nơi nó đang đánh đàn. Sau khi hoàn thành thì nó nghe thấy 1 tràng vỗ tay cộng vào trong đó còn là tiếng hú của 1 vài bạn gái nào đó, và tiếng huýt sáo của ông Tý nhà nó đang đứng ở quầy bar. Nó liền ngược lên và cười hiền 1 cái. Sau đó nó lại tiếp tục đánh bài Someone like you của Adele. Đang đánh thì nó nghe thấy tiếng hú và tiếng hò reo ầm ĩ, thấy hình như không còn ai thèm nghe mình đánh nữa, lúc này nó rất muốn dừng lại nhưng mà đang đánh nửa bài mà, dù gì thì cũng phải đặt công việc lên trên hàng đầu. Sau khi đánh hết bài thì nó quyết định tìm thứ gì đó uống, nhưng khi đang đi ra quầy thì nó thấy hấn đang đứng nhận quà của đám fan hâm mộ ở ngay lối đi. Nó đang chán nên quyết định đi thẳng vào cái đám đông đó.

Lúc nó định băng ngang qua thì bị 1 cô gái nào đó đẩy vào góc tường bằng chú gấu bông to dùng đang hướng tới hắn. Thế là nó bị xô vào tường, vì mất chơn nên nó ngã phịch xuống và tiếp đất bằng mông. Nó kêu “á!” thật to theo phản xạ vốn có. Thế là cả đám quay ra nhìn nó, bây giờ nó đang khoác tạm cái áo nhân viên của cửa hàng nên hầu như mọi người nhìn nó 1 cái rồi lại tiếp tục “công việc tặng quà” của mình. Còn hắn thì cũng có ý định đưa tay cho nó bám vào mà đứng dậy, nhưng vì đám fan này vẫn cứ bu lấy hắn nên không thể đưa tay ra được, lúc hắn đưa tay ra được thì lại bị đặt lên đó là kẹo sô cô la với bông hồng. Khi hắn đã gạt hết đám ấy ra thì hắn thấy nó vẫn còn ngồi đó, nhưng trên tay nó giờ này là 1 li kem sô cô la. Nhìn cái cách nó đang hí hửng thưởng thức kem 1 cách ngon lành như thế làm hắn từ lo lắng chuyển sang tức giận. Hắn bước tới chỗ nó ngồi rồi kéo nó đứng dậy.

Thấy hắn từ đâu đó đến kéo mình dậy trong khi đó nó đang định mức kem cho vào miệng.

- Oái! – Nó hét lên.

- Cô ngồi đó làm gì thế? Không biết đứng dậy hả? – Hắn quát vào mặt nó, trong khi đó tất cả mọi người đang nhìn chằm chằm vào nó.

- Ăn kem! – Nó cười hi hi rồi mức kem cho vào miệng ngay trước mặt hắn.

- Cô bị người ta xô như thế mà không biết đau ư? – Hắn càng tức xoi máu khi thấy nó tỏ vẻ như chưa từng có chuyện gì xảy ra không bằng.

- Không đau nữa khi đã có kem ăn, bạn gái đó đã xin lỗi còn mua kem cho tui ăn nữa. – nó chỉ vào 1 cô gái tóc xù đang ôm 1 con gấu bông lớn.

- Vậy không còn chỗ nào ngồi nữa hay sao mà ngồi đó ăn?

- Ngồi dưới đất cũng có cái thú vui mà! Mà sao anh lại quan tâm đến tui nhiều thế, sao lại không quan tâm fan của mình mà quan tâm đối tác làm ăn này nhiều thế? – nó hỏi hắn sau đó nó quay qua đám fan đang nổi máu ghen với nó. – Chào mọi người! Tôi tên Hoàng Như Bằng, tôi là đối tác làm ăn của anh Minh Phong này, sắp tới anh Phong sẽ mở 1 shop chuyên bán các đồ lưu niệm, phụ kiện và những món đồ chơi cho teen, nên mong mọi người ủng hộ nhiều nhiều. – Nói xong nó khẽ cúi đầu mình xuống. Rồi quay về cái bục của mình tiếp tục công việc của mình.

Sau đó hắn ngồi xuống cái ghế ngay chính giữa quán rồi công bố cái gì đó, nói chung là nó không thèm nghe, nó chỉ tập trung tìm mấy cái bài nào hay hay trong cái list dài ngoằng iTunes. Đang copy mấy bài đó sang 1 thư mục khác để phát ra loa của quán thì nó nghe thấy tiếng bước chân chắc nịch đang tiến gần.

- Cho tôi mượn chỗ của cô 1 lát được không? – Hắn hỏi rồi cầm cây đàn của nó lên thử. – Đàn tốt đấy.

- Không cho! – Nó còn đang dán mắt vào màn hình thì lấy mắt nào mà nhìn hắn.

- Hôm nay là buổi Offline của FanClub của tôi, chả lẽ cô để họ ngồi nhìn tôi hát chạy ư?

- Uhm! Nhưng mà tôi có nhiệm vụ là phía duy trì không khí của cái buổi ọp-lai này, nếu tôi giao đàn cho anh thì anh phải Pê-rô cho quán của tui đóá, để bữa sau họ còn tổ chức ở đây đấy.

- Biết rồi! Cô tránh sang 1 chỗ đi.

- Vâng! – Nói xong nó dọn dẹp né sang cho hắn lên bục. – Tí nữa anh gửi cây đàn cho anh của tui nhak, ông làm chân phục vụ ở đây đấy, tui về đây.

- Đây về ư? – Hắn hỏi.

- Thì ở đây làm gì?

Nó nói xong rồi chạy lại chỗ ông Tý dặn ông nhớ lấy cây đàn về cho nó, nó phải còn về nhà chuẩn bị cho buổi khai giảng nguyên ngày vào ngày mai, vì nó là 1 chân xử lý âm thanh trong ban tổ chức nên không thể lơ là chút nào.

Hắn định đánh 1 bản nhạc cho nó nhưng không ngờ nó lại rút lui nhanh thế, làm hắn tiếc hùi hụi. Hắn định “bày tỏ” cái thứ tình cảm mà hắn đã cảm nhận khi ở cạnh nó mà hắn đã phát hiện ra sau 3 ngày suy

nghe không thôi. Hẳn nghe nếu bây giờ bày tỏ thì sẽ ít người biết và nó chắc chắn sẽ hiểu nhưng bây giờ nó lại lại về sớm làm hỏng cả kế hoạch mà thằng Quân lập ra cho hắn. Bây giờ hắn phải làm sao đây?

31. Chương 31: Thất Bại

Nó đang trong bộ dạng “quá đẹp trai” – thành quả cả buổi chiều của ông Tý, thằng Phong, và cả đám con gái lớp nó. Thiệt tình! Sau khi đội tóc giả màu nâu hạt dẻ và trang điểm vài phút thì nó đã hoàn toàn biến thành “anh đẹp trai” thep đúng nghĩa của con Nhi. Nó mặc chiếc áo sơ mi trắng sọc vs chiếc áo vét dài hơn hông màu đỏ ở ngoài, mặc 1 cái quần jean bó màu đen, chân mang đôi giày da đen thể thao.

Nhìn nó chả khác hình ảnh T.O.P của Big Bang, mà ý tưởng này là của này của thằng Phong chứ ai, lúc đầu thì con Nhi cứ đòi nó hóa trang thành anh Kim Bum của nó, Nhưng sau 1 hồi bỏ phiếu thì tụi con gái lớp nó quyết định “làm” nó thành anh T.O.P để cho nó phong cách và thu hút người xem nhiều hơn. Chữ phong cách của Kim Bum thì hiện tại có khá nhiều hình tượng như thế, mà phong cách của T.O.P lại lạ mắt với thời trang hơn nhiều.

Bây giờ thì nó phải cởi cái khoác đỏ ra thay vào đó là cái áo bóng chày trắng đỏ sẫm của lớp nó, đội thêm cái mũ lưỡi trai màu đen, đi giữa đám lớp nó bao gồm cả trai lẫn gái đều mặc áo đồng phục lớp nó, nên người ngaoif nhìn vào cũng không thể thấy tận mắt nó. Lớp nó cứ như 1 bầy nhóc lóc cóc đi giữa sân trường, mà đã thế còn mang áo khoác đồng phục, tụi con gái nói chuyện ra rả từ lúc đi từ cổng trường cho đến vào trong hậu trường. Chỉ tội mỗi đám con trai là phía khuynh đồng đồ phụ đạo linh khỉnh, tụi nó chỉ biết im im thôi, con nó thì đang hóa trang là con trai nên nó đeo cái guitar – phụ đạo của nó và sách theo cái túi xách bao gồm cái áo khoác màu đỏ vs cái kính Harry Potter và 1 bộ đồ gồm sơ mi và áo thun trắng in chữ I Don't Care để mặc sau khi diễn xong, để tránh trường hợp nó bị lộ nguyên hình vì bộ đồ diễn này, sau tiết mục của nó sẽ là buổi tiệc ăn uống giao lưu giữa học sinh 2 trường, nên tất cả học sinh đều mặc đồ tự do không bắt buộc mặc đồng phục của 2 trường.

Nhưng chưa gì hết khi vào tới trong sân trường thì nó mới cháng toàn tập khi đa phần học sinh 2 trường đều mặc đồ dự tiệc lung linh ghê gớm. Nào là con gái thì diện váy điệu đà cùng vs những kiểu tóc bắt mắt, mang nhưng đôi giày cao gót (Cái này thì phục hoàn toàn, mỗi lần mang giày cao gót là y như rằng chân nó sưng tấy lên do không thường xuyên mang, mà nó chỉ mang khi tham dự các buổi tiệc cùng gia đình nó thôi, lúc đó thì nó bắt buộc phải diện mấy cái quần áo “tiểu thư” ấy, điều đó nghiêm nhiên nó phải mang mấy đôi cao gót 7 phân cho hợp vs bộ đồ). Còn con trai thì đa phần đều mặc đồ vét hay sơ mi đơn giản mang phong cách trang nhã và sang trọng. Hèn gì cả lớp nó lúc nhúc vào trường vs cái bộ dạng bụi không thể tả của chúng nó đảm bảo không gây chú mới lạ, điều này tụi nó tự hiểu ra vấn đề, vì hầu như thành viên lớp nó đều tham gia tiết mục lần này, số còn lại thì đều có trách nhiệm hết, đưa thì đạo diễn, đưa thì biên kịch, đưa thì dàn dựng sân khấu, đưa thì làm đạo cụ, đưa thì nhân viên trang điểm kiêm phần trang phục,... Nói chung lớp nó không tha cho ai hết cả, vì lần này mang tính chất đại diện nên tụi nó không thể lơ là chút nào. Lớp nó bây giờ ai cũng căng thẳng hết, hơi đâu quan tâm mấy cái quần áo người ta đang mặc. Còn nó thì rảnh hơi thiệt, nó chỉ xem lần này diễn chả khác đi đánh đàn thuê chó mấy cái tiệc và trong tiệm cà phê thôi, vs lại nó cũng chỉ lo về phần hóa trang của mình có lạ gì không thôi!

Bây giờ thì lớp nó đang nháo nhào cả lên, đưa thì lo phần trang phục đưa thì học duyệt kịch bản của mình, tội nhất là đám đạo cụ, còn mấy đứa con trai và nó thì đứng né sang 1 bên để mặc cho đám con gái nháo nhào lên, nó chỉ ngồi đó thử đàn thôi còn đám con trai thì tập lại mấy động tác khó thôi – hoàn toàn im ắng không như ồn ào như đám con gái. Sau 1 hồi thì tụi nó xếp hàng chờ từng vai diễn của mình, buổi nhạc kịch của lớp nó dài 15 phút mà phần của nó kéo dài 3 phút lận, theo lời của nhỏ Huyền nhiều đó cũng đã làm xiu xiu biết bao nhiêu nàng rồi.

Trước tiết mục của lớp nó sẽ là 1 tiết mục đơn ca của trường JR, nghe nói đầu đó là 1 anh 12 sáng tác kiêm ca sĩ cho lần này và cũng nghe đồn là anh đó đẹp trai ghê gớm – thông tin này là do đám con gái của lớp nó “thông tin”.

Bây giờ thì nó đang đứng bên cánh gà cùng vs đám con trai, nó cố gắng nhìn ra phía sân khấu để thỏa cái tính tò mò của nó nhưng cả đám con gái lớp nó bây giờ đứng chen chúc để nhìn cái “anh đẹp trai của tụi

nó” ở ngoài kia đang đánh đàn vừa hát. Nó thật rất choáng khi cái giọng nam trầm ấy, khá hiếm ở cái đất Việt Nam này. “Lời ca từ cũng sâu sắc nhỉ?”

Tại sao anh lại quá ngốc?

Tại sao anh lại quá khờ khạo như thế?

Khi anh gặp em lần đầu tiên,

Anh đã để lại hình tượng xấu với em.

Và thế như định mệnh mà anh vốn không tin,

Anh đã gặp lại em.

Ngày nào anh cũng thấy em cười đùa, đôi môi ấy luôn chứa chan nụ cười.

Nhưng anh đâu biết,

Rằng em có cá tính mạnh như thế

Phong cách của em không như những cô gái khác.

Không váy, không son phấn, không cao gót chót vót, không vóng tay điệu đà.

Thiệt! Anh đã bị em cuốn hút

Cứ như thế, ngày nào anh cũng tìm cách tiếp cận em.

Nhưng anh đâu ngờ rằng:

Em lại phớt lờ anh.

Em chán ghét cái cách anh Tình cò gặp em.

Em không thích những anh chàng nhút nhát như anh.

Vì em đâu biết, anh đã lỡ yêu em.

Anh có quá đại khờ khi yêu em như thế này

Anh có nên bày tỏ tình cảm của mình với em hay không?

Và như thế kết thúc bài hát bằng 1 giọng nói khá quen

- Bài hát này là 1 phần cảm xúc của tôi để dành cho 1 cô gái đặc biệt, cô ấy hiện đang ở đây! Tôi không biết em đang ở nơi nào trong khán phòng này nhưng làm ơn hãy hiểu rõ anh! Xin em hãy lên đây để tôi có thể bày tỏ tâm trạng của mình! Người con gái sở hữu cây đàn guitar màu trắng vs cái bao màu vàng mà tôi đã mua đền cho em!

Lúc này thì hoàn toàn không thể bình tĩnh được, nó chạy vội vào đám con gái đang nháo nhào lên vì cái lời tỏ tình ngu ngốc của hắn. Nó cố chui vào trong, rồi nhướn đầu lên để nhìn kĩ cái nhân vật đang cầm đóa hoa hồng nhưng trên sân khấu kia. “Chính là hắn”. Bây giờ thì nó mới nhìn xuống khán đài, cả trường xôn xao hẳn lên ai cũng quay qua quay lại để đoán thử nhân vật nữ này là ai? Nhưng chờ đợi lâu vẫn không thấy ai. Nó lúc này vẫn đứng đó. Con Nhi chạy đến bên cạnh nắm lấy tay kéo nó ra khỏi đám đó.

- Băng à! Mày chui vào trong đó làm gì thế? Làm rối hết tóc giả rồi nè! – Nhi lấy trong túi ra cái lược cũng chai xịt tóc tân trang lại cho nó.

- Đồ điên! – Nó 1 câu rồi dậm chân tại chỗ vẻ tức muốn nổ máu.

- Mày bị sao thế? – Thấy nó không không nổi giận đùng đùng, Nhi liền lấy chai nước khoáng trên tay thẳng Trí đưa cho nó tu 1 hơi.

- Đang điên! – Nó tu thêm 1 hơi dài.

Cùng lúc nó tu hơi dài đó thì cái đám con gái lớp nó đang chen chúc ở cái cửa cánh gà thì tụi nó chợt dạt sang 2 bên để 1 lối đi khá rộng cho hắn bước vào, trên tay hắn vẫn là đóa bông hồng chưa có người nhận.

Thấy hắn tiến vào, thì nó liền nuốt cái ực hết chai nước rồi ném thẳng vào cái thùng rác bên cạnh tạo ra 1 tiếng động lớn làm cho cả bọn lớp nó quay mặt lại nhìn nó kể cả hắn – đang ở gần nó 2 mét.

- Này! Mày bị sao thế? – Thành Trí bị mất chai nước bất ngờ nên quay lại hỏi nó.

- Đang điên! – Nó hằm hằm quay mặt chỗ khác rồi dậm chân thật mạnh xuống đất.

Mọi hành động đó đều lọt vào ánh mắt của hắn, nhưng hắn lại bước tiếp. Nghiễm nhiên hắn không biết đó là nó – Hoàng Như Băng. Nếu biết hắn đâu phải là người nữa. Ngay cả anh hai nó khi đi ngang qua phòng nó, chợt ổng dừng lại, chui đầu vào trong hỏi con Nhi “Ế, bạn nam nào đây Nhi? Mà con nhỏ Ty đi mua bánh trắng trộn rồi hả? “ Thế là ông Tý, nó và con Nhi cười ồ lên 1 cách mãn nguyện khi hóa trang thành công đến độ người thân còn không nhận ra. Nó chỉ biết nhìn theo hắn, thấy hắn ném bó bông đó xuống thùng rác ở bên cửa.

“Rốt cuộc thì hắn bị sao mà lại đi thích con nhóc lóc chóc như mình chứ! Lần này bị đau rùi!” Nó thăm nghĩ trong đầu. Sau đó thì nó bắt đầu diễn.

32. Chương 32: Biểu Diễn

Lớp nó hôm nay trình diễn nhạc kịch trên bài Secret của One Republic, lúc đầu sẽ cảnh 1 cô học sinh xấu xí bị bạn bè trêu chọc mái tóc xù và rối của cô. Nhưng cô có 1 bí mật lớn rằng cô có 1 cái bớt đen và lớn ở ngay trên trán của cô, chính cái bớt ấy đã làm cô mất tự tin và cũng khiến cô trở nên cô lập hơn khi cô để bộ tóc xù và rối để che đi vết bớt đấy. Nhưng có 1 ngày cô bị bạn bè cùng lớp phát hiện vết bớt khi trời nổi gió to (cái này tụi nó phải đi mượn cái quạt to dùng có công suất lớn đủ để thổi tung cái tóc giả trên đầu của nhân vật chính). Sau khi thấy vết bớt đó thì bạn bè của cô quây quanh cô để cùng cô chia sẻ còn cô thì bật khóc vì sung sướng khi thấy mọi người biết thông cảm cho cô mà không chê cười vào mặt cô như những người khác. Sau đó là 1 khoảng lặng, nó xuất hiện với cây đàn guitar, lúc này thì toàn bộ đèn của sân khấu sẽ tắt, duy chỉ có chỗ của nó là được chiếu sáng từ trên xuống. Nó sẽ đánh bài Because I’m Stupid – nhạc phim Boys Over Flowers trong vòng 3 phút, sau đó nhạc sẽ nổi lên, đám con trai lớp nó sẽ ra nhảy bài Fantastic Baby trong vòng 2 phút ngắn, sau đó là cả lớp nó cùng ra nhảy bài Somebody to love của Big Bang trong đó có nó, rồi sẽ nhảy bài Last Farewell. Kết thúc bài diễn sẽ là cảnh lớp nó cùng đứng chụm lại và nó đóng vai trò là người chụp hình đứng sau lưng với khán giả để cầm cái máy chụp hình (đạo cụ) to gần bằng cuốn sách giáo khoa chụp lại, sau đó nó đi vào trong mang ra 1 tấm hình to dùng tấm cỡ giấy A0 rồi giơ lên ọi người cùng xem. Tấm hình đó là cả lớp nó cùng chụp cách đây 1 tuần, nhìn vào thì ai cũng mặc áo màu đỏ trắng cùng đồng phục. Phía dưới còn có dòng chữ là 11A2 trường Dream. Sau khi nghe thấy 1 tràng pháo tay nồng nhiệt thì cả lớp nó cùng cúi chào rồi lập tức rút lui trong nền nhạc sôi nổi Best of Both World – Miley Cyrus.

Lúc tụi nó kết thúc phần trình diễn của mình cũng là lúc phần biểu diễn ca nhạc cũng kết thúc, tiếp theo là phần “dạ hội” cũng là lúc nó lại phải tham gia vào cái chức trách âm nhạc của buổi giao lưu này, hùi sáng nó tham gia vào ban quản lí, lúc hội trưởng hội học sinh trường nó chỉ cho nó chỗ nó sẽ ngồi điều chỉnh âm thanh là chỗ nào thì nó mới té ngựa ra là tối qua nó toàn tưởng bỏ không à, cứ tưởng cái ban quản lí lần này sẽ thú vị lắm, ai ngờ lúc nó ngồi vào cái bàn điều khiển âm thanh thì nó choáng toàn tập, nào là 1 bàn điều khiển âm li, 1 cái laptop với 1 list các bài nhạc của buổi lễ, nào là nhạc chào cờ, nào là nhạc chào mừng, thật nó không ngờ thì ra chỉ có mình nó là phụ trách âm thanh lần này. Nó hỏi cái anh đang đeo cái bản tên lòng thông ở giữa cổ như cái của nó là Ban Tổ Chức, thì anh ta nói phần âm thanh lần này là phải phụ trách cả buổi tối ngày hôm nay luôn, nên ai cũng chỉ nhận mấy cái chân dàn dựng sân khấu hay chân hướng dẫn chỗ đứng thôi, có mình nó là xin vào cái chân âm thanh này. Bây giờ thì nó hoàn toàn không biết làm gì với cái đồng trước mặt, nó đành phải nhờ mấy thầy trong trường chỉ vài đường cơ bản.

Tối nay sau phần trình diễn đó, nó liền nhờ mấy con bạn lớp nó giúp nó vào phòng WC nữ để thay đồ, chứ bây giờ nó đã là con trai rùi. Sau khi thay xong bộ đồ đã chuẩn bị nó lập tức nhét toàn bộ đạo cụ lúc này còn ở trên người nó vào trong cái túi xách rồi chạy ra trước gương, cố gắng tát nước vào mặt để tẩy đi lớp

trang điểm, lấy miếng khăn giấy từ nhỏ Mai lớp nó, nó cố chùi hết đi nhưng cái phần kẻ mắt đen thì không hề phai chút nào, thế là sau khi lau lại thì mặt nó vẫn trắng bệch còn mắt thì kẻ đậm khiến mắt nó trông to hơn lúc bình thường, nó liền bắt đền con Nhi – người trang điểm cho nó.

- Pà xem nè! Mắt tui đen thui rùi đây nè. – Nó hét cộng thêm cả phần nhảy đành dạch lên.

- Uầy! Nhìn pà nè, xinh thế không biết. Bình thường mắt pà đã trắng, môi cũng hồng hồng nay lại thêm cái phần trang điểm đậm ở mắt nữa, biểu sao không xinh cho được. Tui mà là con trai, có khi tui cũng đã bị sét của pà đánh trúng đánh trúng quá. – Con Nhi néo 2 má của nó.

- Hix! Tại pà đấy, giờ giúp tui tháo cái mớ tóc giả này ra đi để tui còn đi nữa đây. – Nó cố gắng tháo từng cái kẹp xước xước.

- Uhm! Đưa đây! – Con Nhi cũng ra tay giúp nó. – Mà pà đi quản lí cái âm thanh gì đó mắt rùi còn ai đứng chơi với tui. Chẳng lẽ đi với thằng Phong ham ăn đó hả.

- Tui không biết, tui chỉ nghe nói là tối nay trường sẽ thuê dàn âm thanh của cái tổ chức nào đó nên tui cũng phải lên xem có cái gì làm không. Hôm nay tui chịu trách nhiệm cái kịch bản âm nhạc àm.

- Kịch bản âm nhạc là sel?

- Là cái list các bài hát được phát làm nhạc nền cho cái buổi giao lưu ăn uống này, còn có phần nhảy gì đó nữa. Tí tui đến là biết ấy mà.

- Nếu nhanh sớm thì nhớ ra chơi với tui đấy nhak! Xong rùi đấy! – Con Nhi cuối cùng cũng gỡ mớ tóc giả ra khỏi đầu của nó.

- Uhm! Có dây thun buộc tóc không? – Nó vuốt mấy lọn tóc dài ra cho thẳng, tóc của nó khi thả chỉ dài đến ngang lưng.

- Không! Thả đi! Trời có nóng lắm đâu!

- Thui tui đi đây!

- Mà Bàng! – Con Nhi chợt kéo tay nó lại rồi vuốt lại chỗ tóc mái xéo ngang của nó. – Hôm nay pà trông xinh lắm đấy! Đừng có quăng sét lung tung đấy nhé.

- Uầy! Tui xinh nhưng sẽ không quăng sét đâu! – Nó trề môi với nhỏ Nhi.

- Tui biết pà có bao giờ để ý mấy thằng con trai đâu, nhưng đôi lúc pà lại hồn nhiên vô ý thả sét đấy, chỉ cần biết ý tứ là được thui!

- Đi đây! Pà nhiều truyện quá. – Nó buông tay ra. Rồi hét to – Tui đi nhá! Mai phải nhớ lấy phần liên hoan cho tui đóa nhé.

- Vâng! – cả đám con gái nó hét lại, chuyện gì chứ mấy cái khoản lợi là nó không bao giờ buông tha đâu.

Nó đi ra khỏi phòng WC nữ, rồi đeo cái băng tên Ban Tổ Chức lên cổ, xách cây đàn đi tới hậu trường sân khấu

Rảnh thì đọc nhak!

Secret – One republic

Anh cần có một câu chuyện khác

Một điều gì đó anh có thể nói ra được

Cuộc sống của anh thuộc kiểu buồn chán

Anh cần điều gì đó anh có thể thú nhận

Đến khi hai tay áo của anh vấy đỏ

Bởi những lời thật lòng anh nói ra

Từ sự chân thành, anh hứa đấy

Anh nghĩ em thấy cái nháy mắt anh ra hiệu
Anh đã đứng bên bờ vực thẳm, vì vậy
Nói cho anh em muốn nghe điều gì đây?
Nói gì đó như những năm trước
Anh đã chán ngán những lời lừa dối lắm rồi
Nên anh sẽ để tất cả những bí mật thâm kín của mình tan biến
Ngay lúc này, không cần phải hoàn hảo
Anh cũng không quan tâm nếu những lời chỉ trích cứ dồn dập
Nên anh sẽ để tất cả những bí mật thâm kín của mình tan biến
Ôi Chúa ơi, thật ngạc nhiên làm sao mọi chuyện tiến xa đến thế
Như chúng ta đuổi theo tất cả vì sao trên cao
Ai đang lái chiếc xe đen bóng loáng kia?
Và mỗi ngày anh lại nhìn thấy những điều mới lạ
Tất cả những rắc rối mà chúng ta có thể giải quyết
Và khi tình thế này dâng trào
Thì chỉ cần viết lên cuốn album
Giọng hát cất lên, nhưng sao đây giá buốt
Anh thật sự không thích nhưng cảm xúc trong tim đang dâng trào...
Nói cho anh em muốn nghe điều gì đây?
Nói gì đó như những năm trước
Anh đã chán ngán những lời lừa dối lắm rồi
Nên anh sẽ để tất cả những bí mật thâm kín của mình tan biến
Ngay lúc này, không cần phải hoàn hảo
Anh cũng không quan tâm nếu những lời chỉ trích cứ dồn dập
Nên anh sẽ để tất cả những bí mật thâm kín của mình tan biến
Không còn lí do gì nữa, không ngại ngừng gì nữa
Không còn gia đình để anh có thể đổ lỗi cho nó nữa
Chỉ cần đừng để anh tan biến
Anh sẽ nói với em mọi điều
Nói cho anh em muốn nghe điều gì đây?
Nói gì đó như những năm trước
Anh đã chán ngán những lời lừa dối lắm rồi
Nên anh sẽ để tất cả những bí mật thâm kín của mình tan biến
Ngay lúc này, không cần phải hoàn hảo
Anh cũng không quan tâm nếu những lời chỉ trích cứ dồn dập
Nên anh sẽ để tất cả những bí mật thâm kín của mình tan biến

33. Chương 33: !

Nó bước tới chỗ của mình, tức là cái góc bàn có 1 cái laptop, sau đó nó cắm USB vào máy để copy cái list nhạc mà nó đã soạn ra từ tối hôm qua, sau khi nó tải xong thì nó mới ngóc đầu ra khỏi cái laptop thì nó mới phát hiện ở đây có cả 1 đội ngũ nhân viên mặc áo khoác đen trên đó có in hình mấy cái nốt nhạc với khóa Son. Thì ra lần này nhà trường rút kinh nghiệm từ sáng là không cho nó làm việc một mình nữa nên bây giờ mới thuê 1 đội ngũ về làm, thấy thế nó nhẹ cả người.

- Chào em! – 1 chị xinh gái nào đó đang cầm cây đàn guitar điện màu đỏ chói. – Em là người cầu ban tổ chức phải hok?

- Dạ vâng! Có việc gì không ạ! - Nó trả lời.

- À! Hôm nay ban nhạc cầu chị sẽ biểu diễn vài bài nên cần lên kế hoạch với em ấy mà. Mà em cũng biết đánh đàn guitar hả?

- Vâng!

- Vậy em lên biểu diễn giùm tụi chị 2 bài được không? Nhóm của chị mọi người chưa đến đủ.

- Ý chị bây giờ là em lên câu giờ á? – Nó há hốc mồm khi nghĩ đến cái cảnh là phải lên đó lần nữa mà lần này là 1 mình.

- Ủa! năn nỉ đấy, em lên đó câu khoảng 10 phút thôi là được rồi! Nếu em làm thì bọn chị sẽ chịu luôn phần làm việc của em trong ngày hôm nay, theo như chị được biết là em chỉ soạn nhạc cho từng phần nên bây giờ em khá rồi mà.

- Ủa? Thế là em làm xong hết rồi á? – Nó chỉ vào cái list nhạc trên màn hình laptop.

- Uhm! Em giúp chị lần này thôi! – Nói xong, chị ấy 1 tay cầm cái cây đàn từ đâu đó của 1 anh thanh niên nào đó đang nói nhỏ với MC, 1 tay đẩy nó ra phía sân khấu. – Em yên tâm đi, cứ thoải mái như đang chơi ở nhà vậy. Nhạc?

- Hihi! – Nó đành cười trừ, “em mới ra đó chơi đây”. Nó cầm cây đàn đã gắn dây ra cửa cánh gà chờ anh MC giới thiệu.

- Tiếp theo sẽ là 1 tiết mục khá trầm lắng mà người thể hiện lại càng đặc biệt, đó là nhân viên duy nhất của đội ngũ ban tổ chức năm nay phụ trách xử lý âm thanh trong ngày hôm nay, là người biên soạn nhạc trong buổi giao lưu này. 1 tràng pháo tay cho nhân viên nữ nào.

Sau đó, thì nó bước ra cùng cây đàn rồi ngồi lên cái ghế đã được ai đó đặt sẵn ở giữa sân khấu. Nó nhìn xuống thì thấy mọi người đang đứng nói chuyện rôm rả hoàn toàn không có ý định ngó lên sân khấu để xem cái nhân vật “đặc biệt” này, cũng có vài người quay lên nhìn nó 1 cái rồi cũng tiếp tục công việc ăn chơi của mình. Tự nhiên nó thấy đám lớp nó, đặc biệt là mấy thằng con trai, chúng nó đang huýt sáo với hò hét um sùm cổ vũ cho nó. Nó biết nó đang mặc 1 bộ đồ rất chi là bình thường nên cũng không có chi là thu hút ánh nhìn của mọi người vào cái lúc họ đang dự 1 bữa tiệc hoành tráng như thế này. Thế là nó bắt đầu vào công việc của mình. Nó quyết định gây ấn tượng với mọi người bởi bài River Flow In You.

Bản nhạc độc tấu guitar cất lên, nó vẫn chăm chú vào đánh mà không để ý xuống dưới xem có ai lắng nghe nó hay không. Sau khi đánh bài đó xong thì nó ngước mắt lên để nhìn xuống thì thấy cũng có vài người đang đứng lại trước sân khấu, ở đây nó nhìn thấy những gương mặt quen thuộc, những anh chị thuộc Club Guitar của trường nó và 1 vài thành viên mới, ngoài ra nó cũng thấy đám bạn ông Tý đang vỗ tay ầm ầm và lớp nó nữa. Nó cảm thấy vui vui sao đó khi thấy hóa ra cũng có người nghe mình đánh mặc dù nó cũng đã đi diễn nhiều lần nhưng lần này là cả 1 hội trường to đông hơn 3000 học sinh của hai trường. Nó cảm thấy như mình có nghị lực, nó lại thấy mình nên đánh bài Rolling in the deep của Adele – 1 ca khúc đang thịnh hành trong năm nay.

Chất nhạc khá mạnh cùng với giai điệu thân thuộc đối với những người thường nghe nhạc Âu Mỹ và cũng hơi lạ tai với những người lần đầu nghe hay cũng đã từng nghe bản gốc của bài hát này. Nó kết thúc trong sự phản ứng nhiệt tình của nhiều người, nó định kết thúc phần biểu diễn của mình bằng bài Romance bất hủ nhưng nó trông thấy thằng Phong lại giơ cái bảng lên là Lies – BB. Thế là nó đành phục vụ người nghe

- 1 điều mà nó vẫn thường làm. Nó biết đây không phải là ý kiến riêng của mình thằng Phong mà đây là ý kiến của nguyên cái đám mà nó quen ở dưới kia bao gồm lớp nó với lớp của ông Tý. Nó rất ít khi đánh bài này vì mỗi khi nó nghe bài này là y như rằng sau đó nó sẽ rơi vào trạng thái “Tự kỉ ngắn hạn”-cái tên này là do ông Tý nhà nó đặt, lần đầu tiên nó nghe bài này là lúc nó “đang rơi”. Hồi đó khi nó bị phát hiện ra bệnh của mình ngày càng trầm trọng, chỉ vì cái tội uống thuốc không thường xuyên, hồi đó nó mới học lớp 7 thui nhưng mà người thì ốm tong ốm toe vì số lượng thuốc mà nó uống quá nhiều mà nó uống thuốc mà chả khác như ăn cơm, thế nên nó đâm ra chán chường không uống nữa. Với lại sức đề kháng của nó từ bé đã yếu này lại uống nhiều như thế này thật là rất khổ.

Thế là nó đành mỉm cười lại với thằng Phong và cúi xuống đánh bài Lies này. Đây cũng là bài mà mỗi V.I.P (tên fan của Big Bang, giống như Cass của Dong Bang Shin Ki, E.L.F của Super Junior hay Black Jacks của 2NE1) đều thuộc mỗi ca từ của bài hát này, mà nó cũng là 1 V.I.P bự nữa.

Nó vừa đánh bài này nó lại hồi tưởng lại những ngày nó bị sốt liên miên, sau những cơn sốt ấy nó từ 1 bé gái hồng hào thành 1 đứa bé ốm yếu và xanh xao. Nó nhớ những lúc cả nhà xúm lại dỗ dành nó đủ thứ cách để nó uống hết thuốc, nó lại nhớ mỗi buổi tối trong lúc nó đang ngủ khi đột nhiên nhà cúp điện, nó lại bừng giấc và sau đó nó lại kêu gào trong cơn mộng mị, nó cứ kêu như thế cho đến khi có ánh điện hay ánh nến thấp sáng căn phòng của nó. Nó vừa chơi đàn vừa khóc nhưng khóc trong câm nín, trên gương mặt nó chỉ có những dòng nước mắt lăn dài mà thôi. Sau khi đánh xong thì nó vẫn ngồi đó trong im lặng đến khi mọi người vỗ tay rào rào nó mới bừng tỉnh giấc mộng. Nó đứng dậy cúi chào và bước nhanh vào trong. Sau khi đã hoàn hồn lại thì nó chả biết làm gì ngoài việc ngồi thừ ra trước màn hình laptop, ngoài kia ban nhạc Live đang chơi những bài rock – âm thanh sôi động khuấy động cả bầu không khí trầm lắng mà nãy giờ nó đã gây dựng, nó nghe thấy tiếng đám đông đang hò hét theo tiếng nhạc xập xình. Nhưng mà bây giờ nó cũng chả có hứng thú mà lắng nghe họ đang chơi gì nữa, thú vui âm nhạc của nó cũng chả còn sức sống nữa. Bây giờ thì đầu óc nó đang rối bời, nó chả biết làm gì hay nghĩ gì nữa, tại sao lần này nó lại phản ứng mạnh như thế, mỗi lần nhớ lại kí ức thì nó chỉ “đơ” ra vài phút thôi, mà lần này lại đã qua 10 phút rồi mà nó vẫn chưa lấy lại bình tĩnh lại được, tại sao nay nó lại “yếu” như thế, chân tay nó vẫn còn bủn rủn vì cái hồi ức quay chậm hồi nãy. Nó cứ ngồi đó cho tới khi âm nhạc dừng hẳn, sau đó nó bắt đầu cắm dây vào laptop và mở list nhạc lên, đầu tiên sẽ là Party all night của Thảo Trang – 1 ca khúc sôi động và câu từ rất phù hợp với không khí của bữa tiệc ngày hôm nay. Sau đó nó cố đứng dậy và đi lại chỗ của ban nhạc hồi nãy nói vài câu về mấy cái bài hát trong list phù hợp như thế nào trong từng giai đoạn nào của buổi giao lưu, sau đó nó quay lại chỗ cũ của mình để thu dọn cái đồ đạc của mình để ra khỏi đây mà nhập với đám bạn của mình. Nó vừa đi vừa cúi đầu xuống, hôm nay nó đã quá mệt mỏi rồi, bây giờ nó chỉ muốn chơi cho thỏa thích thôi. Nó không nhìn thẳng mà bước chầm chậm, lúc nó đến chỗ thì nó bỗng nhìn thấy một đôi giày thể thao đen đang ngáng đường của mình, ngay lập tức nó chuyển sang bên phải né chủ nhân của đôi giày đó ngay lập tức, nhưng nó vừa mới rẽ qua phải thì đôi giày đó lập tức qua bên đó ngáng đường nó ngay lập tức. Thấy có vẻ người thích chọc tức nó đây, nên nó liền người qua bên trái ngay và theo đúng như dự đoán của nó thì người này lập tức nhảy sang bên trái của nó. Nó vẫn đứng chỗ cũ không hề di chuyển qua bên trái như đúng như ý nghĩ của người kia. Thấy đường trước mặt mình bây giờ đã thoáng đạt nên nó cũng không có suy nghĩ sẽ ngược mặt lên xem cái con người đang có ý định chọc điên nó nhưng bị nó lừa cho 1 vố đau. Nó bước đi tiếp nhưng mới được 1 bước thì nó bị bàn tay to lớn từ con người đó nắm cánh tay nó lại.

- Tại sao em không ra mặt? – 1 giọng nói bá đạo vang lên làm nó sồn cả da gà.

Nó ngược mặt lên để xem có phải cái người mà nó mới nhớ ra hay không. “Ôi thôi rồi!” Đúng như dự đoán thì hoàn toàn chính xác là người đó, Trần Minh Phong.

- Gì đây? – Nó cố thoát ra khỏi cái siết tay chặt của người con trai mạnh khỏe này.

- Tôi hỏi em, TẠI SAO EM KHÔNG RA MẶT? – Hắn nhấn mạnh mấy từ cuối làm nó lập tức quay qua nhìn thẳng vào mắt của hắn.

- Anh nói gì tôi không hiểu? Ra mặt gì vậy? – Nó vẫn cố tỏ ra bình thường là nó không biết gì hết mặc dù nó đã biết toét chuyện hắn đang nhắc tới là gì rồi.

- Chẳng lẽ em quá ngốc khi không hiểu những gì tôi đã hát và nói vào tiết mục đó ư? – Lần này thì hắn chính thức nhìn thẳng vào mắt của nó./

- Bài hát đó ư? Tôi chỉ nghe được 1 khúc thôi! Hôm nay tôi khá bận nên không thể tiếp chuyện với anh nữa đâu, có gì chúng ta nói sau. – Nó định bước đi nhưng vẫn bị bàn tay đó giữ chặt làm nó không thể cử động được.

- Rốt cuộc thì lúc đó em đang ở đâu mà không ra mặt để nhận lấy tình cảm của tôi, em nói em có tham gia vào tiết mục của lớp, tôi đã cố tình sắp xếp tiết mục của mình trước tiết mục của lớp em, tôi thấy rõ ràng lớp em đứng đầy hết chỗ cánh gà đó, thế thì lúc đó em đang ở đâu mà không ra mặt, HẢ? – Hắn lại nhấn mạnh từ “HẢ” làm người nó co rúm lại.

Nó chợt nghĩ ra, thì ra hắn không nhận ra nó lúc nó đang vừa tu nước vừa dặm chân, lúc đó nó tức muốn đổ cả mặt vì 2 phần: 1 là hắn tự nhiên lại thích nó, trong khi đó nó cứ nghĩ hắn chẳng bao giờ quan tâm mình 1 chút nào chỉ có hành xác nó thôi; 2 là hắn không không lại tỏ tình kiểu này, chả khác nào hét to với thế giới là hắn có người yêu — là nó. @.@! Nó chả biết gì nữa, chưa bao giờ nó gặp cái tình huống dở người như thế này, mà nó có gặp thì cũng chỉ gặp trên phim ảnh thôi, mà nó có bao giờ nghĩ mình sẽ “bị” như thế này đâu.

- hehe! Lúc đó tui không có mặt thì phải, tôi phụ trách đạo cụ mà. – Nó cười trừ, rồi chờ đợi phản ứng của hắn.

- Có thật không? – Khuôn mặt hắn dần dần ra.

Cảm nhận được tay mình không còn bị siết chặt nữa nên nó mới thở phào. – Hi hi! Tui đi đây. – Nói thế thôi, nó vẫn còn chờ hắn buông tay mình ra chứ nói như vậy chỉ để đánh trống lảng mà thôi.

- Em có dám thề không?

- Thề cái gì? – nó tròn mắt nhìn hắn nhưng trong lòng nó đang muốn nhảy bắn loạn lên.

- Nếu em nói dối, em sẽ phải tuân theo 1 điều kiện của tôi.

- Điều kiện gì? Mà đi giết người hay tự tử là không được đâu nhá, tôi còn yêu đời lắm!

- Yên tâm đi, tôi sẽ không để em làm mấy thứ dở người đó đâu!

- Mà lúc này anh nói cái gì mà nhận tình cảm thế? Chả hiểu cái mọ gì hết?

- Tôi thích em! – Hắn nhìn vào mắt nó rồi nói đúng 3 từ đó.

Nó nghe thấy mà chỉ muốn sững người luôn, nó thật không ngờ hắn lại quá bá đạo khi nói 3 từ mà nó hồi giờ vô cùng dị ứng. Nó chợt giật nảy người lên, chân tay bủn rủn, da gà nổi lên, tự nhiên lại lạnh cả người. Nó vung tay thoát khỏi cái nắm tay của hắn. Nó đứng im 5s sau đó nhìn thẳng vào mắt hắn, xem hắn có nói dối hay đang định chọc điên nó như lúc này hắn cố tình ngáng đường nó, nhưng thâu rùi nó chỉ thấy mỗi 1 thứ trong mắt của hắn đó là thật lòng. “Ôi cha mẹ ơi!” Nó than thầm rùi chỉ biết đi tiếp.

Thấy nó tự nhiên có phản ứng lạ, hắn chợt sững người suy nghĩ “Rốt cuộc cô gái này là người như thế nào đây?”.

- Không nói gì ư? – Hắn hỏi.

- Anh muốn tôi nói gì? – Nó quay mặt lại, trên mặt nó có ghi rõ 3 chữ “Bất cần đời” rõ ràng.

- Chẳng lẽ em không có phản ứng gì ư? Tôi tỏ tình như thế mà em lại im lặng là sao? – Hắn trở nên sốt ruột khi nó chả nói năng gì.

- Anh thích tôi chứ tôi có thích anh đâu mà phản ứng cái gì? Một quá đi! – Nói xong nó quay gót đi tiếp về chỗ ngồi này giờ của mình.

- Em đứng lại đó, em đang tỏ kiểu cách với tôi đó hả? – Hắn thật không hiểu cô gái mà hắn “lỡ yêu” này sao lại “phức tạp” như thế này.

- Kiểu cách? Anh bị rò à? – Lúc này người tức giận là nó, nó chả hiểu vì sao mà hắn lại thích mình trong khi đó nó chỉ muốn tránh xa hắn ta, hắn ta là 1 người phiền phức mặc dù lần đầu tiên gặp hắn, hắn đã “cho” nó 2 tờ 500K, nhưng sau đó hắn lại mang thêm rắc rối cho nó là cái công việc mở cửa hàng đó, nó

biết việc này cũng khó lắm nhưng mà ngày nào nó cũng bị réo đi hết, biểu sao nó không muốn tránh xa cái người này. – Tôi bực mình lắm rồi đó! Đừng có mà chọc zô ổ kiến lửa.

- Bực mình? Tại sao em lại có cái thái độ như thế? Ít nhiều thì em cũng phải vui mừng hay sung sướng như bao cô gái khác khi được 1 hotboy tỏ tình chứ? Rốt cuộc em là người như thế nào mà tôi lại thích chứ? – Hắn bay giờ đã lộ ra vẻ mặt lúng túng là lần đầu nó thấy.

- Tôi khác họ. Với lại, việc anh thích tôi, tôi không có hứng! Tốt nhất là anh đừng làm phiền tôi nữa, hôm nay có quá nhiều việc khác thường xảy ra với tôi rồi, cộng thêm việc của anh nữa chắc tôi ốm cả tuần không ngồi dậy mắt. – Nói xong nó đeo cây đàn vào lưng, tay kia xách cái túi xách đi thẳng về lối ra của hậu trường chật hẹp.

Đúng lúc đó thì bài Love Song – Big Bang vang lên, lúc nó chuẩn bị bước ra thì giọng G-Dragon cất lên.

I hate this love song

I hate this love song

I hate this love song

I hate this love song

- ****! Ai lại mở ngay cái bài này thế? – Hắn đá vào cái thùng đựng dụng cụ ở gần đó làm phát ra 1 tiếng động thật lớn.

Nghe thấy thế, nó liền quay lại nói: - Là tôi soạn bài này đấy!

Mặc kệ hắn có phản ứng như thế nào nhưng nó vẫn đi tiếp, rồi cùng hòa vào đám đông để tìm lớp nó. Cả khán phòng chật cứng, nó vừa đi vừa rướn người lên để tìm cái đám lớp nó. Từ lúc nó vào khán phòng mọi người đã nhìn vào nó rồi, họ cũng biết cách đây chưa đầy 20' nó cũng đã biểu diễn với vai trò là 1 chân xử lý âm thanh của Ban tổ chức, bây giờ nó mặc 1 bộ đồ rất là thường cộng với cái dây đeo băng tên Ban tổ chức to đùng nữa, trên lưng là 1 cây đàn guitar với trên tay trái là 1 cái túi xách to đùng, tay phải là cái điện thoại cục gạch đang đặt lên tai để gọi cho con Nhi để xem nó đang ở đâu. Cũng có vài đứa con trai đến gần nó để bắt chuyện nhưng hình như nó không hề biết hay không thèm nhìn người ta nên nó chỉ biết làm lơ và tiếp tục tìm cái đám bạn của mình. Cứ như thế, nó đi từ phía ngoài khán phòng cho đến giữa đám đông, bây giờ thì nó không thể giữ bình tĩnh được nữa, gọi mãi cho thằng Phong với con Nhi mà không được, nó đành gọi cho ông Tý nhưng ông này cũng không bắt máy, nó đành gọi cho anh Minh vì nó biết chắc rằng 2 ông này sẽ đi cùng với nhau, nó vừa mới gọi thì ông này ngay lập tức bắt máy.

- Anh Minh! Ông Tý nhà em ở ở đâu vậy? – Nó liền hỏi ngay.

- Em đang ở đâu vậy? Tụi anh với lớp của em đang ở gần khu ăn uống đây nè. Em đến nhanh đi!

- Vâng! Anh kiu họ chờ em! – Nó cúp máy rồi nhanh chóng sải bước về khu ăn uống.

Nó bước nhanh đến chỗ mấy đứa lớp nó đang nhí nha nhí nhố, nó phát hiện ra là lớp nó ai cũng diện quần áo xinh xắn không à, con gái thì váy xinh với giày búp bê còn con trai thì quần áo nghiêm chỉnh áo sơ mi với quần jean, thiệt bây giờ nó nhìn lại thì chả khác cái hôm sinh nhật nó năm ngoái, nó lại lạc lỏi lần nữa. Đang cùng hòa chung vào cái đám lớp nó thì ông Tý từ đâu đó bay lại khoác tay nó.

-Sel em gái?hôm nay em gái tôi được mùa nhỉ? Trong 1 buổi tối mà đã được biểu diễn những 2 lần với 2 vai hoàn toàn khác nhau. Ha ha, người anh này cũng có đôi chút tự hòa đấy. Em còn đeo cái băng tên Ban Tổ Chức này làm gì thế? – Ông kéo cái băng tên ra khỏi cổ nó.

- Một bỏ xừ đây, em đi kiếm cái gì bỏ vào bụng đây, chiều giờ không có cái gì cho vào bụng hết. – Nó bỏ cái tay của ông Tý ra rồi chạy lẹ đến khu ăn uống chỉ cách nó vài bước.

Nó chạy tới cái bàn đang bày ra những món ăn hấp dẫn nó, nó nuốt cái ực, thiệt, bây giờ nó rất đói, mặc kệ những người xung quanh, nó cầm đĩa lên và bắt đầu chiến. Đang ăn ngon lành thì nó đụng trúng 1 người con gái, đang tính cúi đầu xin lỗi thì nó bị người con gái đó hất cái đĩa của nó xuống đất làm phát ra 1 tiếng choảng thật to, mọi người ai cũng quay ra nhìn nó. Nó ngước mặt lên xem thử con người nào dám ngăn chặn con đường ăn uống của nó.

- Hóa ra là con bác Hiền! – Nói xong nó quay đầu đi tìm cái đĩa khác.

- Này! – Diễm My hét to với nó làm những người xung quanh cũng ngừng nói chuyện mà nhìn chúng nó xem chúng nó sẽ làm cái gì đây. – Cô không biết xin lỗi hả, Hoàng Như Băng?

Nó nghe thấy tên mình nhưng vẫn đi tiếp, lần này thay vì tiếp tục lấp đầy khoảng trống cái bụng mình, nó lại lấy 1 li nước Coca thật lớn.

Diễm My thấy nó vẫn giả vờ không nghe gì hết, cô ta liền chạy lại chỗ nó, lấy tay xoay người nó lại. Thấy nó đang cầm 1 chai nước Coca cỡ bự, cô ta liền giựt lấy li nước từ tay nó, nhưng lại không ngờ nó lại giữ chặt lại nên li nước bị 2 sức mạnh của 2 người con gái từ 2 phía tác dụng lên, làm cho Coca trong li đổ hắt ra nhưng vì li nước vốn đã ở trong tay nó mà cô ta lại ra sức giành lấy để hắt vào người nó theo như kế hoạch ban đầu lúc cô ta vừa trông thấy li nước này, cái này cô ta học tập từ mấy bộ phim hàn. Nhưng cô ta đâu có biết là nó đã biết tổng những gì cô ta làm nên nó cũng giữ chặt lấy li nước. Thế là li nước bị giành xé như thế nên phần nước ban đầu đã ở trong li đã bị vơi đi hơn 1 nửa, số vơi đi đa phần nằm trên chiếc váy trắng của Diễm My về phía nó thì chỉ ướt mỗi cái bàn tay đang nắm lấy cái li, vì Diễm My đã ra sức giành lấy cái li từ tay nó về phía mình nên li nước cũng vì đó mà đã hắt nước về phía Diễm My. Khi thấy cô ta vẫn không có định buông tay ra nó liền cười khẩy 1 cái rồi nói.

- Nhìn lại bộ váy Coca Cola của cô đi.

- Á! – Ngay lập tức, Diễm My liền hét khi thấy bộ váy của mình trở nên nham nhở những khoảng nước ga màu nâu. Cô ta liền buông tay ra, dùng tay chùi những khoảng nước ấy, nhưng cô ta đâu ngờ càng chùi thì loại nước ấy càng thấm.

- Thế nào? Còn muốn đấu với tôi nữa hay không. – Nó đặt li nước đó lên bàn, sau đó lấy 1 chai nước khoáng ở gần đó tu 1 hơi.

Nghe thấy nó nói như vậy, Diễm My ngay lập tức chạy đi trong tức giận.

- Không hổ danh là người con gái tôi thích. – 1 giọng nói vang lên làm nó suýt sặc.

Nó quay lại thì thấy hấn đang đứng đối diện với mình không những thế xung quanh đó là ông Tý, ông Minh, thằng Phong và con Nhi. “Ặc! Sao họ lại tụ họp ở đây đông đủ thế này?”

- Hi hi! – Nó cười rùi chạy băng qua chỗ của hấn đang đứng tới chỗ của con Nhi, nó vừa tới thì cũng là lúc con Nhi bị đập ngay 1 cái.

- Á! Đau! Cái con điên này! – Nhi xoa đi xoa lại cái vùng mà nó mới đập vào.

- Còn biết đau à? Sel này giờ tui gọi á mà má không chịu nghe điện thoại là sel hả?

- Hi hi! Tại nhạc to quá nên không nghe thấy! Với lại tui đang nói chuyện với mấy anh 12 bên trường nên không nghe mấy được.

- Cái con này! Thấy trai là bỏ cả bạn bè luôn. Nãy giờ ngoài này có cái gì hay ho không? – Bây giờ thì nó mới tập trung vào chủ đề mà nãy giờ nó cứ thắc mắc không thôi.

- Uhm! Ngoài cái dụ Coca của pà ra thì không có cái gì hay ho cả, mà bài này là bài gì thế, nghe hay phết!
– Con Nhi nó lại nổi cơn điên.

I can almost see it

That dream I'm dreaming but

There's a voice inside my head sayin,

You'll never reach it,

Every step I'm taking,

Every move I make feels

Lost with no direction

My faith is shaking but I
 Got to keep trying
 Got to keep my head held high
 There's always going to be another mountain
 I'm always going to want to make it move
 Always going to be an uphill battle,
 Sometimes you going to have to lose,
 Ain't about how fast I get there,
 Ain't about what's waiting on the other side
 It's the climb
 Tôi có thể nhìn thấy
 Giấc mơ tôi luôn mơ về, nhưng...
 Có một giọng nói văng vẳng trong đầu tôi
 rằng: "Mày chẳng bao giờ đạt được điều đó"
 Mỗi bước đi tôi đặt chân
 Mỗi bước tôi chuyển động
 Tôi thấy như đang mất đi phương hướng
 Niềm tin của tôi đang dần chao đảo, nhưng tôi...
 vẫn phải tiếp tục cố gắng
 vẫn phải ngẩng cao đầu
 Sẽ luôn có những ngọn núi khác mọc lên
 tôi sẽ làm chúng phải chuyển dời
 Luôn là một cuộc chiến gian nan
 Đôi khi, bạn sẽ ngã gục
 Không phải chuyện tôi sẽ đến được đích nhanh tới đâu
 Không phải chuyện cái gì đang chờ đợi tôi ở phía bên kia
 Đó là...vượt qua

- The Climb của Miley Cyrus! Chỉ thế thôi hả?

- Miley Cyrus? Nghe quen quen – Con Nhi tự nhiên lại quan tâm cái này trong khi nó đang hỏi chuyện.

- Đóng Hannah Montana với The Last Song á, con gái của Billy Ray Cyrus, ca sĩ nổi tiếng như thế mà không biết, từng là teen giàu nhất Hollywood đấy, năm nay đứng thứ hai sau Justin Bieber. Được chưa? – Nó gằn giọng.

- Ồ!!!!!! Tui tưởng bà chỉ mê mấy oppa Hàn Quốc thôi chứ! Không ngờ vốn kiến thức giải trí của pà đa dạng ghê! - Nhi bật ngón cái của mình lên với nó. – Quay lại vấn đề chính thì tóm lại là có vụ zui rùi. Pà nhìn xem, tự nhiên lòi đầu ra HotBoy JR kia thế? – Nhi liếc mắt về hướng hần đang nói chuyện với 2 ông anh của nó.

- Ủa? – Nó há hốc mồm khi thấy 3 cha này nói chuyện tự nhiên ghê, đã thế 2 ông này hôm nay lại nổi hứng ăn mặc hợp thời trang ghê gớm. Rốt cuộc thì bây giờ thì lấy 3 tên con trai “đẹp như hoa” này làm tâm, quay 1 vòng tròn có bán kính 2 mét thì ngoài vòng tròn đó là cả 1 đám con gái đang bu dày đặt.
- Anh ba! – Nó hét to làm mấy đứa con gái đang chụp hình với tám cái gì đó mà nhìn ông anh của nó giật nảy mình chuyển ánh nhìn sang nó, nó biết ông Tý có 1 làn da ngăm ngăm do chăm luyện tập thể thao, với lại 2 con người kia cũng đâu “da đen” như ông đâu, mà con gái lại hay thích mấy người có làn da trâu như ông.
- Gì thế? - Ông quay lại thấy nó đang nhìn chằm chằm ông như muốn ăn thịt vậy.
- Đừng có mà quăng sét lung tung dọa nha! – Nó cảnh báo.
- Vâng, tam muội! - Ông gơ hai tay lên kiểu đa tạ trong mấy phim kiếm hiệp vẫn hay làm.
- bà làm gì mà khắt khe thế? Ông có bắt cá nhiều tay đâu mà chưa gì hết đã “Đừng có mà quăng sét lung tung dọa nha!” Thiệt tình! Bà cũng phải dễ dãi chút đi, khéo không có chị dâu bây giờ. – Thăng Phong từ đâu đó nhảy vào chỗ của nó.
- Hic! Ông nhìn đi! – Nó chỉ tay về cái vòng tròn ma lực đó. – Bây giờ họ không bắt cá bằng tay mà còn quăng lưới cả 1 bày luôn đấy!
- Ủa! Bình thường 2 ông anh già này vẫn đi bắt cá nhiều tay đấy chứ, nhưng hôm nay có thêm ông già Minh Phong đây nữa, chả khác nào 3 ngư dân đi kéo lưới cả. Mà cũng là tui cũng tên Phong mà ông già đó cũng tên Phong mà sao ông trời nở lòng nào mà lại cho ông già đó đẹp trai hơn tui! Hic hic!
- Thui ông bạn già của tui ơi! Nãy giờ có gì hay không? – Nó lại hỏi cái chuyện này.
- Không có, dường như mọi người đều tập trung vào tám tám tám thì phải, nãy giờ tôi đi hết 1 lượt rồi, thiệt đúng chất buổi giao lưu luôn, toàn thấy trường Dream với trường JR nói chuyện với nhau về mấy cái gì đầu đầu không à. Mà ngày mai chúng ta mới có kịch hay để xem đây, sẽ là 1 cú nổ lớn.
- Cú nổ lớn? Big Bang á?
- Không không! Cái này có liên quan đến chúng ta 1 cách mật thiết luôn đó.
- Cái gì? Mà ngày mai được nghỉ mà. Có gì hay ho mà cứ úp úp mở mở thế?
- Tối ngày mai chúng ta sẽ gặp nhau tại quán trà sữa A bờ cờ nhak! Nhớ mang theo cái Delll đấy!
- Ủa! Có gì ngày hôm nay nói luôn đi, nhớ đến ngày hôm msi thì còn gì nóng nữa.
- Tối ngày mai mới nóng, bảo đảm cái này không hot mới lạ. Công sức của tui cả 1 buổi chiều đấy. Chán quá đi, cứ tưởng hôm nay có cái trò gì vui lắm chứ.
- Ồm! Tui cũng thấy chán bỏ xừ ra đây, cứ tưởng ra ngoài đây chơi thì vui lắm chứ, ai ngờ nó lại chán như thế này. Hay là

I threw a wish in the well

Don't ask me I'll never tell

I looked to you as it fell

And now you're in my way

I'd trade my soul for a wish

Pennies and dimes for a kiss

I wasn't looking for this

But now you're in my way

Your stare was holding

Ripped jeans, skin was showin'
Hot night, wind was blowin'
Where you think you're going baby?
Hey, I just met you and this is crazy
But here's my number, so call me maybe
It's hard to look right at you baby
But here's my number, so call me maybe
Hey I just met you and this is crazy
But here's my number, so call me maybe
And all the other boys try to chase me
But here's my number, so call me maybe
Em ném một điều ước xuống giếng
Đừng hỏi em, em sẽ không nói đâu
Em nhìn anh chăm chú
Và giờ anh hiện hữu trong tâm trí em
Em sẽ đánh đổi tâm hồn mình vì một điều ước
Một đồng xu và một hào ột nụ hôn
Em không kiếm tìm điều ấy
Thế nhưng anh hiện hữu trong tâm trí em
Anh cứ nhìn chăm chăm
Quần jeans te tua, da đỏ mồ hôi
Đêm dài nóng bỏng, gió đang thổi
Anh nghĩ anh sẽ đi đâu, anh yêu?
Này, em gặp anh và điều này thật điên rồi
Thế nhưng đây là số của em, vì thế gọi cho em nếu có thể
Thật khó hiểu thấu anh anh yêu
Nhưng đây là số của em, vì thế gọi cho em nếu có thể
Này, em gặp anh và đây là điên rồi
Nhưng đây là số của em, vì thế gọi em nếu có thể
Và tất cả chàng trai khác cố theo đuổi em
Nhưng đây là số của em, vì thế gọi em nếu có thể
Call me maybe – Carly Rae Jepsen

Chuông điện thoại nó vang lên, nó loay hoay lôi cái Samsung ra.

- Lại đổi chuông điện thoại hả? Call me maybe! – Thăng Phong đưa tay trái lên mặt ra hiệu Call.

Nó liếc cho thăng nhỏ 1 cái rồi nghiêm giọng – A lô!

- Em đang ở đâu thế? Chị là cái chị lúc nãy nhờ em đánh đàn câu giờ đây.

- À! Em đang ở gần khu ăn uống, có việc gì không chị?
 - À! Em mau quay lại chỗ cũ đi, Ban Tổ Chức đang chuẩn bị 1 tiết mục khá hấp dẫn nào đó cần có em làm cái gì đó, nói chung em mau đến chỗ hậu trường đi.
 - Dạ, em biết rồi. – nó cúp máy rồi nhìn thẳng Phong đang nhìn chăm chăm vào mình.
 - Gì thế?
 - Bây giờ tui phải đi đây, có gì tui gọi điện cho. Nhớ trông giùm tui đồng đồ tui để ở chỗ lớp mình nhá. – Nói xong nó bắt đầu bước đi vào trong đám đông, không quên để lại 1 cái liếc cho ông Tý.
 - O! Cái con Ty này, đi đâu mà lại liếc anh nó 1 cái như thế? – Ông Tý nổi cả da gà khi thấy nó liếc như thế.
 - Uhm! Sao không ở đây chơi tiếp mà đi đâu vậy nhỉ? – Ông Minh cũng hỏi lại ông Tý.
 - O! Tao có phải con quỷ nhỏ đó đâu mà hỏi tao, cái thằng này! – Ông Tý cũng ngỡ ngàng không kém tên Minh này.
 - Cô ấy đi đâu vậy? – lúc này thì hấn mới hỏi.
 - KHÔNG BIẾT! – 2 ông Minh và Tý cũng hét vào mặt hấn.
 - Làm gì ghê thế? – Hấn chỉ biết nói thế thôi.
- Nó chạy 1 hơi vào cái nơi nó vừa mới rời cách đây chưa đầy 1 tiếng.
- Mau mau, lại đây! – thầy Hungd trường nó thấy nó liền bay lại kéo nó vào trong luôn.
 - Ban tổ chức thay đổi lịch trình. Em mau tìm mấy cái bài nhạc sụt mướt 1 chút đi, nhanh nhak! – Thầy Hùng đưa cái laptop cho nó.
 - Tại sao lại thay đổi, mà thầy kiu em tìm mấy cái nhạc sụt mướt chi zậy? – nó liền nhận cái laptop rồi bắt đầu vào trang Google
 - Tại ông thầy hiệu trưởng trường mình đó, tự nhiên ổng đi đâu lại quăng vào đây, yêu cầu có 1 phần nhảy nhót gì đó, chứ để học sinh cứ nói chuyện như thế này cho đến 9 giờ rưỡi thì không xong đâu. Mà em kiếm cho thầy mấy cái bài nhạc để nhảy khiêu vũ đi.
 - Đợi em tí. – Nói xong nó liền kiếm mấy bài nhạc giao hưởng theo yêu cầu của học sinh. – Xong rồi đó! – Nó vừa hoàn thành xong 1 list nhạc.
 - Uhm! Để thầy kiểm cái đĩa nào làm MC đã. – ổng nhìn quanh nhìn quất mà hổng đĩa nào chịu làm, đĩa nào cũng đâu có nhàn hơi như nó bây giờ đâu. – Hay là em làm đi, thầy thấy đám học sinh trường mình tụi nó cũng quen mặt em rồi mà. Nhak?
- Nhiều lúc nó thấy ông thầy Hùng này trẻ con thấy ớn, thầy mới vào dạy trường nó có 3 năm thôi mà đã lấy được tình cảm của học trò biết bao khối rồi.
- Thầy phải nhớ công lao cứu nước hôm nay của em đó nha! – Nó cầm lấy cái mic với cái laptop ra sân khấu.
 - Được rồi!
 - Mà em nói này, thầy nghĩ sao mà học sinh 2 trường khiêu vũ hả, cứ như mấy bác mấy cô trung niên không bằng, lãng mạn thấy ớn.
 - Chứ em nghĩ sao? Mấy cái này thì chỉ học sinh tụi em biết thôi, chứ thầy là thầy giáo mà.
 - Được rồi! Để em ra lấy ý kiến cái đã, không thì em sẽ cho nhảy hiện đại vậy.
 - Hiện đại? Em nghĩ sao thế, hôm nay là buổi giao lưu của 2 trường đấy.

- Mục đích của thầy hiệu trưởng là giúp học sinh 2 trường không phải đứng nói chuyện suốt cả buổi. Em chỉ cần làm họ vui vẻ với lại hoạt động chân tay chút thôi, chứ cái khiêu vũ cầu thầy chỉ tổ cho học sinh người ta chán chường mà về nhà đắp chăn ngủ đấy.

- Thôi, thôi! Tùy em, muốn làm gì thì làm, cùng lắm là ngày kia đi học, em bị gọi lên phòng thầy hiệu trưởng uống trà hàn huyên là được rồi.

- Dạ vâng! – Nó cười rùi đi ra sân khấu.

Nó nhờ nhân viên sân khấu kê 1 cái bàn cao ở giữa sân khấu, nó đi ra rồi để cái laptop lên bàn đó trong sự chứng kiến của đông đảo quần chúng ở phía dưới. Sau đó, nó cầm cái mic lên.

-Xin chào mọi người! Phần còn lại của buổi giao lưu ngày hôm nay sẽ do tôi phụ trách. Xin giới thiệu, tôi là người xử lí âm thanh tên là Hoàng Như Băng học sinh lớp 11A2 trường Mộng Mơ – Nói xong nó cúi gập người.

Cả khán phòng tràn ngập tiếng xì xào cùng với tiếng vỗ tay, bọn họ đang thắc mắc con nhỏ này sẽ làm gì, lúc này nó đã biểu diễn rùi mà.

- Theo ý kiến của thầy hiệu trưởng trường Mộng Mơ là hiện tại học sinh chỉ còn mỗi việc là nói chuyện cho đến hết buổi sinh hoạt này, tức là còn những 1 tiếng để nói chuyện nữa. Vì vậy thầy mới đề suất là chúng ta sẽ cùng tham gia 1 buổi giao lưu âm nhạc nhỏ nhằm tăng tính giao lưu giữa 2 trường. Theo ý kiến của thầy Hùng thì chúng ta sẽ khiêu vũ. Vậy có bạn nào ủng hộ không. – Sau đó nó mở bài Chasing Pavement lên, đây là 1 bài hát khá buồn và giai điệu khá tha thiết, rất thích hợp để làm nhạc nền cho những buổi khiêu vũ.

Nó nhìn xuống thì hầu như mọi người đều tỏ thái độ chán chường và rất ít người nghe bài hát này. Nó liền quay mặt vào trong cánh gà ra hiệu với thầy Hùng như thể “Thầy thấy chưa?”, ông thầy trẻ tuổi chỉ biết nhún vai với nó. Nó lại nhìn xuống dưới thì lại thấy cảnh tượng đó, nó tra list nhạc mà nó đã lập ra sẵn trên Zing Mp3, nó mở ngay bài Party Rock Anthem của LMFAO ft. Lauren Bennett, GoonRock. Chất liệu nhạc điện tử sôi động ngay lập tức thể chỗ cho bài hát buồn ấy,

- Bây giờ tôi sẽ chuyển sang chuyên mục nhảy hiện đại. Vậy có ai muốn nhảy ngay bây giờ hay không? Don't be shy! – Sau đó nó ra hiệu cho cái đám lớp nó đang nhảy từng từng ở phía dưới đó.

Cả 1 khán phòng đầy người, thế mà duy chỉ có mỗi mình lớp nó lại nhảy từng từng như mấy đứa vừa mới trốn trại. Thấy nó ra hiệu như thế, tụi lớp nó liền nhảy lên phía sân khấu, thế là cả đám con trai lớp nó đều mặc áo bóng chày vào rồi nhảy theo điệu nhạc. Thấy thế, nó liền khoái trá hú hú vào mic.

- Mộng mơ nhảy cho Dê rờ xem nào! Let's go!

Sau khi nó vừa nói xong thì ở phía dưới tự nhiên tản ra ở trước sân khấu 1 khoảng trống, sau đó là club Nhảy nhót của trường nó trình diễn. Thế là nó chuyển sang bài Fantastic baby mà lớp nó vừa mới trình diễn xong. Cả đám lớp nó liền cười toe cười toét bởi vì chúng nó biết chắc rằng con nhỏ diên này đang pê rờ cho lớp nó đây nên cả đám bắt đầu nhảy theo đội hình rất là lạ, chính giữa là đám con trai còn ở bên ngoài là đám con gái đang hươ chân hươ tay, thầy thế nó liền nhảy vào đội hình và bắt nhịp nhảy cùng, chứ để đám con gái lóc chóc này nhảy thì mất mặt quá. Thế là nó đang nhảy ở bên góc phải thì bị đám con trai lớp nó làm sao đó, hình như là chuyển đội hình, làm nó đứng ở giữa luôn. Đến phần kết thúc thì nó bỏ cả đám đang nhảy vào đội hình cuối mà chạy lại chỗ của mình, sau đó nó mở bài Turn me on của David Guetta ft Nicki Minaj. Cứ như thế, nó đã làm khuấy động bầu không khí vốn đã yên ắng thành sôi động. Bây giờ thì nó cũng đã thấy hơn 1 phần 5 là đã nhảy theo Club Nhảy Nhót của trường nó rùi. Thế là nó chỉ biết lại lập ra 1 list nhạc khá sôi động mà hay nghe ở mấy cái quán trà sữa hay shop quần áo, cũng may là nó đã có sẵn cái list lúc này mà nó đã mở nhưng bị ông thầy Hùng kiu làm cái phần này nên cái list này cũng không còn phù hợp nữa vì đa phần các bài trong đây đều chỉ thích hợp làm nhạc nền, mà nhạc nền chỉ được cái thuận tai mà thôi.

Sau khi thu dọn cái bàn với cái laptop thì nó vào hẩn bên trong cánh gà ngồi trong đó luôn, bây giờ mà nó thò cái đầu ra thế nào cũng bị bắt vào nhảy chung à coi, mà nó bây giờ thì đói và mệt muốn là cả người luôn rồi. Vì lúc này lo “đấu” với Diễm My mà nó quên đi cái nghĩa vụ ăn uống ban đầu. Thế là nó đành chạy ra khu ăn uống, lúc này nó hoàn toàn vui khi thấy mọi người đều đến tụ tập ở trước sân khấu, trên

sân khấu bây giờ là mấy anh chàng đang nhảy hip hop, có vài pha xoay đầu mà nó thấy nể luôn, không hiểu mấy anh này nhảy kiểu gì mà xoay góm như vậy, gặp nó thì đã tiêu sớm rồi. Thế là nó lại bắt đầu chén 1 mình ở đây. Đang định chén đến món thứ 3 thì nó nghe thấy tiếng bước chân đến chỗ của mình, mà theo như dự tính ban đầu thì ở đây chắc chắn sẽ không có ai ngoài trừ nó, nhưng bây giờ lại mọc đầu ra thêm 1 người nữa. Nó nghĩ trong đầu chắc đây là 1 người có tâm hồn ăn uống cao cả lắm đây, trên sân khấu có nhiều thứ vui như thế, ấy mà. Nó liền quay lại xem đó là ai.

- Xem ra em ở đây thật! – hần mỉm cười với nó rồi sải bước dài tiến đến chỗ nó.

- Thì sao? – Nó quay lại tiếp tục chén.

- Tôi biết lúc này em ăn chưa no. – hần đứng bên cạnh nó cầm lấy 1 li nước Coca tu 1 hơi.

- Làm sao anh biết tôi chưa no. – Nó dừng lại, chẳng lẽ hần đọc được suy nghĩ của người khác.

- Vì tôi thích em! – hần vừa cười vừa nói với nó.

Nó lại sờn hết cả da gà. Ngay lập tức nó iếng rau sa lát cùng với mấy miếng cà chua đầy sốt majonae cho vào miệng nhai ngồm ngoàm. Mặc kệ con người đang đứng ở bên cạnh chờ câu trả lời từ nó. Cứ như thế nó chiến hết 1 đĩa rau salat trong im lặng, cuối cùng nó lại loay hoay tìm thứ gì đó. Hần liền đưa cho cốc nước Coca ở gần đó mà hần vừa mới nhìn thấy. Nó lắc đầu rồi lại chạy sang phía bên kia của khu ăn uống. Khi nó quay lại thì hần thấy nó đang cầm 1 chai nước suối đã vơi đi 1 nửa. Hóa ra nó đang tìm nước lọc.

- Sao anh không hòa theo 2 ông kia mà đi đến gặp tôi chi đấy?

- Mấy cái thứ nhảy nhót đó tôi không có hứng thú chút gì. – Hần nói thẳng.

- Haha! Vậy tôi đi nhảy nhót đây, ăn no rồi phải cho nó hoạt động chân tay chút chút. – Thế là nó bước đi vào cái đám đông kia.

- Đứng lại! – Hần kéo tay nó lại. – Tôi có chuyện cần nói với em.

- Chuyện gì? Mà sao anh cứ thích túm lấy tay của tôi thế?

- Ngày mai, hẹn hò với tôi! 8h sáng ngày mai.

- Hả? – Nó ngoáy tai xem mình có nghe lộn không, chắc do cái bài Do It Like A Dude của Jessie J xập xình quá nên nó nghe không rõ, với lại nó cũng viêm tai giữa nên nó nghĩ mình không nghe rõ rồi. – Anh nói cái gì?

- Hẹn hò với tôi. – lần này hần nói có to hơn nhưng cũng đồng dạng hơn.

- Hẹn hò? – lần này nó nghe rõ rồi. – Mặc mớ gì tôi phải hẹn hò với anh, thui không đùa với anh nữa đâu, sắp chuyển bài rồi, đi nhảy đây.

- Em đứng đó! – hần giữ chặt 2 vai của nó làm nó phải face to face với hần (mặt đối mặt). – Tôi không có đùa với em. Tôi thích em 1 cách thật lòng. Chẳng lẽ em không tin tôi.

- Ặc! – Đến bây giờ nó vẫn không thể tin là thằng cha đẹp trai này thích nó 1 cách thực lòng như thế này. – Vậy tôi hỏi anh, tại sao anh lại thích tôi?

- Tôi không rõ nữa! Nhưng mỗi lần gặp em trái tim tôi lại đập nhanh, tôi rất thích mỗi lần em cười, tôi thấy hình như tôi thích cái cách tôi đối xử lạ thường với tôi.

- Lạ thường? – Nó mếu máo hỏi.

- Không biết phải diễn tả như thế nào nhưng tôi thấy rất là lạ, khi tôi rất muốn giúp đỡ em thì em lại từ chối thẳng thừng và trên mặt em hiện rõ 3 chữ “bất cần đời”, em không tỏ ra quá nhu nhược hay dịu dàng như những đứa con gái mà tôi đã từng hẹn hò, em như 1 cơn gió mạnh chọt đến chọt đi, khi đi rồi lại để lại hương vị huyền diệu cho người đã từng trước nó.

- Haha! – nó cười chảy cả nước mắt khi nghe thấy mấy cái ca từ lãng mạn ấy, thiệt nó không coi thường mà chỉ nó không thể nghe lọt tai chút nào, bình thường nó biết rõ nhà nó chả có ai có duyên với cái môn Ngữ Văn, đến bây giờ thì mỗi khi làm bài viết thì thể mệnh của nó là nghị luận và thuyết minh còn mấy

cái văn biểu cảm hay phân tích mấy bài thơ trữ tình là nó chỉ biết rằng mình chắc chắn sẽ đạt điểm không cao. Nay lại phải nghe mấy cái này nữa, nó chợt nghĩ đến câu thành ngữ “Vịt nghe sấm” rất đúng trong cái trường hợp dở khóc dở cười này. – Nói thiệt với anh nha, mấy cái câu lúc nãy anh giải thích á, tôi hoàn toàn không hiểu hết nhưng mà để tôi giải thích cho anh nghe. Về việc tìm anh đập nhanh á, có thể là do anh hô hấp không tốt hay các cơ quan của anh tự nhiên lại tiến hành quá trình trao đổi chất và trao đổi khí quá nhanh, mà máu là chứa các nguyên liệu và sản phẩm của những quá trình đó, thế nên tim phải đập nhanh để kịp thời bơm máu đi các cơ quan. Thế thôi! Còn mấy thứ cái gọi là Bất cần đời của tôi á, cái đó thì tôi không biết giải thích như thế nào nữa vì tôi vốn đã như thế từ nhỏ rồi! Anh thông cảm.

- Vậy tôi phải làm như thế nào thì em mới hiểu tình cảm của tôi? – Hấn cảm thấy như bất lực sau khi nghe mấy cái lời giải thích đầy khoa học của nó.

- Thời gian! – nó nói xong liền đi ngay, nếu không thì hấn lại kéo nó lại.

- Thời gian? – hấn hỏi lại nó.

- Uhm! Thời gian sẽ làm rõ ra hết, liệu đây có phải là 1 cơn say nắng bất chợt hay không, teen mà, nhiều lúc cảm xúc nó hay lộn xộn lắm, chỉ cần thời gian để suy nghĩ lại thì sẽ ổn thôi. Nếu anh không tin nhưng tôi đã thử rất nhiều lần rồi, và nó cũng đúng thật.

Hấn chỉ biết đứng đó nhìn nó đang lên vào đám đông, thấy nó đã mất dạng thì hấn mới nhấc bước đi theo nó.

34. Chương 34: Sống Nội Tâm?

Cách đó 3 ngày.

- Như Băng! – Hấn hét trong tiềm thức rồi bật cả người dậy. – Đứng đi! – hấn mở choàng mắt.

“Mình đang nghĩ cái quái gì thế này?” – hấn đưa tay quệt mồ hôi trên mắt, nhưng mặt hấn thì dài mà mồ hôi thì nhiều. Hấn liền đi thẳng vào trong nhà tắm, hấn soi gương thì thấy mặt mình cứ như vừa mới rửa mặt không bằng, hấn mở vòi nước rồi dùng hai tay hắt nước lạnh vào thẳng mặt mình không ngừng nghỉ. Tại sao mấy ngày nay hấn cứ mơ về nó mà lại là ác mộng nữa. Hấn hỏi con nhỏ Phương thì:

- Này! Nếu như mình chỉ mơ về 1 người vào trong những ngày gần đây thì mình có bị sao ko? – hấn chặn đầu nhỏ Phương mới mò mặt khỏi phòng.

- Anh suy nghĩ quá nhiều về người đó hoặc anh có giác quan thứ 6 là mơ về người đó.

- Ờ! Nhưng mà nếu trong mơ mà người đó cứ bị gặp tai nạn thì sao?

- Uhm! Cái này chắc có lẽ giống như điềm báo vậy, chắc chắn người này có vấn đề. – Nhỏ Phương gãi đầu.

– mà anh mơ về ai mà ghê thế? Mới sáng mà đã hỏi con người ta mấy thứ này. Thiệt là!

- Không có gì to tát đâu! – Nói xong hấn tiến thẳng ra sân để đi học luôn.

- Này! Không ăn sáng hả?

- Không muốn ăn!

Không hiểu vì sao mà đã gần 3 ngày hấn toàn mơ về nó không à, mà trong giấc mơ hấn cứ mơ thấy nó không chú ý đến hấn để rồi bị tai nạn thể thảm, như vậy là sao chứ. Lên lớp thì hấn lại không hoàn toàn tập trung vào bài học mà cứ nghĩ quẩn nghĩ quơ về mấy cái giấc mơ lạ thường này. Trưa nào hấn cũng ngồi 1 góc nhìn nó ở phía bên kia phòng ăn. Trong khi đó thì nó lại hồn nhiên vừa ăn vừa cười đùa với mấy thằng con trai lớp nó, còn nữa nó còn tỏ ra thái độ thân mật với Minh – 1 tay bóng đá khá ngon. Cứ như thế, ngày nào hấn cũng tìm hiểu xem nó có “an toàn” hay không hay có “bị gì không” vì hấn sợ cái điềm báo không tốt kia.

Chiều hôm đó.

Hấn thấy nó đang ở trong 1 nhà sách ở gần trường, hình như nó đang tìm cái gì đó ở khu đồ lưu niệm thì phải, cùng lúc đó thì hấn cũng vừa mới chọn xong mấy cuốn truyện tranh thám yêu thích của mình. Thấy

nó cứ lum khum cúi xuống cái kệ đựng mấy cái hũ thủy tinh đựng giấy ước mơ nên hắn cũng định tiến lại gần hỏi nó đang làm cái gì. Hắn vừa mới bước đến thì đã thấy nó đứng thẳng dậy và trên tay nó là 1 xấp các loại bì đựng giấy vuông vuông với nhiều màu sắc.

- Tìm ra rồi! – nó hí hửng xem đi xem lại mấy cái xấp giấy ấy.

Hóa ra này giờ nó đang tìm mấy cái xấp giấy gấp hạc, nên cứ lui khui làm hắn tưởng nó đang làm mấy chuyện mờ ám gì lắm chứ. Không ngờ! Thế là hắn lại lặng lẽ theo dõi nó nguyên 1 buổi chiều hôm đó. Không hiểu hôm nay nó lại bị cái gì ở đầu hay sao mà đi bộ như thế này, nhưng cũng tốt để hắn có thể theo dõi nó, hắn chán phải thấy cái cảnh nó cứ đi học rồi về lại leo lên xe cho anh ba chở về, thế là hết ngày. Lâu lâu, thứ 7 vs chủ nhật thì hắn cũng kiếm vài cái cơ để đến cái quán Souln để xem nó “làm ăn” ở đây, nhưng cũng chả nói được chuyện gì với nó.

Nó đi ra khỏi nhà sách, sau đó lại đi từ từ tiến dần vào trung tâm thành phố sầm uất, thay vì nó sẽ đi vào mấy cái trung tâm thương mại thì nó lại ngoặc vào cái chợ thành phố. Lúc đầu hắn cũng thấy lạ, con gái teen là chúa ghét hàng chợ, lúc nào thì chúng cũng trề môi khi thấy đồ trên người khác là hàng chợ. Nhiều trường hợp còn nói còn hàng chợ là hàng nhái của hàng shop, nhưng thực chất thì nghe nhỏ Phương nhà hắn thì có nhiều lúc hàng chợ và hàng shop mua cùng 1 nơi, sau đó bán ra ngoài với nhiều giá khác nhau, ví dụ như 1 đôi giày, trong chợ chỉ bán với giá 190K trong khi đó ở shop ở ngoài thì bán những 290K hoặc có thể nhiều hơn thế nữa. Tóm lại thì chợ và shop chỉ khác nhau mỗi cái nơi bán nó ra mà thôi. Thấy nó đang di chuyển vào hàng trái cây, hắn cũng vào theo nhưng vẫn giữ khoảng cách với nó vì nó mà biết này giờ hắn cứ lui khui đi theo nó thì thôi rồi, nó cười vào mặt hắn là sớm hay muộn mà thôi, hay nó cũng có thể nghĩ là hắn nay ăn trúng cái giống gì lại đi chợ như thế này. Thế là trong hàng trái cây có 2 cô cậu mặc đồ học sinh, cô đi trước hăng say chọn quả ngon lành, tươi rói, trong khi đó cậu đi đằng sau lại mặt thì lúng mắt thì xấu hổ vì ở đây đa phần là mấy cô tuổi trung niên bán hàng có mình hắn là con trai biểu sao không thấy dị dị mới lạ. Sau khi mua gần hết chợ thì nó đã có trên tay 1 đồng nho tím với táo xanh, thế là nó lại nhảy vào hàng giày dép. Nãy giờ cứ đi theo nó mà bụng hắn đã trống không từ thuở nào rồi. Nó đi 1 vòng hết các hàng giày dép làm hắn trở tay không kịp vì nó đi chợ mà, làm gì có chuyện đi theo 1 con đường thẳng cố định đâu, lúc thì quẹo qua bên này lúc thì quẹo qua bên kia, làm hắn chục lần xém tông vào người khác. Bây giờ thì nó đang lựa mấy đôi dép xỏ ngón nhiều màu.

Lúc nó đi ra khỏi chợ thì cũng là lúc trên tay nó không còn chỗ để móc thêm cái bì ni lông nào lên nữa, đã thế trời lại có dấu hiệu chẳng tốt đẹp chút nào, mây đen bắt đầu kéo ùn ùn đến, gió thì càng ngày càng xốc mạnh bốc lên cái mùi khoai khoai của nước lạnh, bụi bay mù mịt. Thấy chẳng hay ho chút nào khi nghĩ đến cái cảnh bây giờ vất chân lên căng để chạy 1 hơi về nhà, thế là nó quyết định ghé vào tiệm bánh gần đó, mua 1 cái bánh nướng cà phê Mexico, ghé vào quán cà phê “Không tên”. Chui toạt vào 1 góc trên lầu 2 rồi ngồi lấy cuốn Say nắng ra đọc.

Thấy nó cũng vào mua bánh nên hắn cũng nhanh tay mua 1 cái, hắn đói lắm rồi. Vừa vào quán hắn đã thấy nó chăm chú ngồi đọc cuốn sách gì có cái bìa khá lạ - thực ra đó là Hình vẽ hai người nam nữ đang đứng đối diện nhau, cô gái choàng 2 tay trên vai chàng trai còn chàng trai thì ôm eo cô gái. Hắn thật không thể hiểu nổi, 1 cô gái có cá tính mạnh và điên điên như nó, bây giờ trời ngoài kia thì đang mưa xối xả còn bên trong này thì nó lại ngồi nhâm nhi ly capuchino cùng với 1 cuốn sách với cái tựa đề “Say Nắng” đậm chất yêu đương kia. Không thể hiểu là mình đang làm cái trở ngu ngốc này từ hồi nào mà bây giờ hắn lại đang trách thầm bản thân, tại sao lại đi theo nó cả buổi chiều, để rồi bây giờ lại ngồi không ở đây để hết nhìn trời mưa rồi lại nhìn nó đang tùm tùm cười một mình kia.

1 vết sáng lóa lên, làm hắn giật mình ngược mắt nhìn ra khỏi khung cửa kính, thấy trời hình như có hiện tượng muốn mưa nhiều nữa nên hắn chỉ biết 1 cách là than thầm trong lòng là hôm nay hắn xui thế không biết, thích làm mấy chuyện rảnh hơi trong khi đó chẳng có ai xúi hắn làm cả. Đang mông lung nghĩ ngợi thì “Rầm” – tiếng sấm làm cho hắn thoát khỏi cái suy nghĩ đó, hắn lập tức quay qua nhìn phía nó thì thấy nó đang dọn đồ đạc, hắn nghĩ nếu bây giờ nó mà đi về ngay thì hắn đảm bảo nó không ướt mới là lạ. Nhưng không. Nó đeo cái ba lô lên vai phải, hai tay còn lại thì nó cầm mấy cái bì và cuốn sách “Say nắng” kia, nó đứng dậy, nói nhỏ gì với anh chàng phục vụ, anh ta khẽ cười rồi cầm hộ ly Capuchino lên. Thấy mình hình như không có để xốt cái gì nên nó bắt đầu sải bước ra phía trước – nơi mà hắn đang cố núp. Nó tiến dần đến gần hắn 1 cách nhanh chóng đến nỗi hắn không kịp chớp mắt cái tiếp theo. Khi đã đến bên bàn của hắn, nó khẽ mỉm cười với hắn rồi đặt mấy thứ linh khỉnh kia xuống cái hàng ghế nằm ngồi bệt đối diện hắn,

ngồi bết xuống, đón nhận lấy li nước từ tay anh chàng phục vụ đẹp trai kia. Nó khẽ cười rồi nói “Cảm ơn!” với âm điệu khá nhẹ nhàng. Sau đó nó quay ra nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Hình như anh cũng thích ăn loại bánh mì này nhỉ? – Nó rút tay nhất cái bì giấy gói bánh lên mà hắn vừa mới chiến xong.

- Uhm! – hắn chỉ biết nói thế thôi, hắn đang nín thở chờ xem cái cách phản ứng của nó.

- Tặng anh này! – Sau đó nó cầm hai cái bì bóng mà nãy giờ nó đã cất công vào trong chợ.

- Hử? – hắn tròn mắt nhìn nó, “Rốt cuộc chuyện này là như thế nào đây?”

- Tôi đã biết anh đi theo tôi từ lúc mới bước chân ra khỏi trường rồi, thế là tôi đi vào chợ xem anh có đi theo hay không? Không ngờ anh cũng bạo gan đi vào đó, thế là tôi đành mua mấy thứ này chứ sao. Cứ xem như đây là thành quả của cả buổi theo tôi ngày hôm nay, vậy nhé? – Nói xong nó cười.

Hắn chưa bao giờ thấy nó cười 1 cách như thế nào nhỉ, dễ thương?, dịu dàng?, xinh xinh?, hắn không biết phải dùng từ gì để miêu tả cái nụ cười mà nó đang cười với hắn lúc này. Chợt hắn khẽ nghe thấy tiếng trống ngực mình đang đập mạnh hơn. ??? Rốt cuộc hắn đang nghĩ cái quái gì thế này?

- Lần đầu tiên tôi được người khác “tặng” mấy thứ này đây? Trái cây và dép. – Hắn khẽ cười.

- Chỉ có Hoàng Như Băng mới có đây! Chê thì trả lại đây, nay nọ mới lên giá đây! – Nó giựt lại.

- Đã cho thì làm gì có lấy lại hả? – hắn chụp lấy 2 cái bì từ tay của nó.

- Người nhận chê thì người tặng lượm lại thì có sao đâu! Quan trọng là người nhận hắc dịch quá nên người tặng cảm thấy như bị xúc phạm thôi! – Nó tặc lưỡi. – Đi với tôi đến nơi này không?

- Đi đâu? Trời đang mưa đấy.

- Đi! – Nó đứng dậy, kéo tay hắn đi về phía cầu thang.

- Đi đâu thế?

- Lên sân thượng.

- Ặc! Quán cà phê này ấy tầng mà lên sân thượng.

- Nó chỉ có 4 tầng thôi! Đi nhanh nào.

Thế là hắn chỉ biết đi theo nó thôi, dạo này hắn tự nhiên thấy có hứng với cuộc sống đầy thú vị của nó ghê gớm, nó khác xa hoàn toàn so với những suy nghĩ của hắn, lúc đầu hắn cứ nghĩ nó nhìn thế thôi nhưng chắc cũng giống mấy người con gái khác mà thôi.

- Trời ạ! – hắn hét lên khi bước ra khỏi cánh cửa.

- Thế nào? Chỗ này chỉ có mình gia đình tôi biết đến đây! – nó hỏi.

Hắn đang đứng trong 1 ngôi nhà kính, trước mắt hắn là những chậu hoa bé nhỏ được xếp ngay ngắn trên kệ ở 1 góc của căn phòng, bên trái là 1 cái giá sách nhỏ cao chừng 1 mét, trên đó là những cuốn sách đầy kích cỡ và màu sắc và điều đặc biệt của giá sách này là nó được sắp xếp theo năm và 1 con số gì đó. Ở giữa căn phòng là bộ bàn ghế salon màu xanh dương, và chúng lại hướng ra cái cửa sổ lớn nhất trong phòng.

- Ngồi xuống đi. – Nó nói rồi tiến thẳng ra cửa sổ lên kia.

Hắn ngồi xuống rồi nhìn nó mở cửa ra, ngoài kia là 1 bầu trời đêm đang mưa, trời đổ mưa không đen như hắn thường nghĩ, nhưng điều hắn chú ý chính là tầm nhìn của căn phòng này. Ngoài kia là toàn bộ khung cảnh của thành phố về đêm, tất cả hiện rõ ra 1 cách kì diệu, từng tòa nhà cao tầng, những khu dân cư chen chúc, gần đó là công viên A2A – nơi mà hắn gặp nó đầu tiên, lúc này thì không có 1 bóng người nào trong công viên.

- Thầy thế nào? – Nó hỏi làm hắn phải dừng dòng suy nghĩ của mình lại. – Đẹp nhỉ? Lâu rồi tôi chưa lên đây để nhìn cái bầu trời đổ mưa này đây. Chắc chắn ngày mai sẽ là 1 ngày mưa tĩnh lặng.

- Tĩnh lặng? Thành phố này không bao giờ tĩnh lặng cả.

- Đối với tôi nó sẽ tĩnh lặng, nhìn mọi người ai cũng trùm cái áo mưa cánh dơi phóng xe máy chạy băng băng trên đường, nhìn mấy nhóc học sinh cấp 2 phải xắn ống quần đến tận đầu gối mặc áo mưa chấm bi đi học, mấy chiếc ô tô thấm dấm nước chạy trên đường tạo ra những tiếng tóe nước. Nhìn thế thôi chứ ai cũng lo chạy thật nhanh, đi thật nhanh để thoát khỏi cái khoảng trời mưa này, giờ tan tầm thì ai cũng nhanh chóng về nhà để rồi ăn những bữa cơm gia đình nóng hổi. 1 ngày trôi qua mà chỉ nghe thấy tiếng mưa tí tắc, rào rào thì chán biết bao nhiêu.
- Uhm....uhm! – hần chỉ biết âm ừ vào lúc này thôi, hần cũng đang suy nghĩ về cái bữa cơm nóng hổi kia. Lâu lắm rồi hần không được “ăn cơm”.
- Nhưng đối với tôi thì mưa lại khác, nó chả khác 1 cái nút Clear vậy. Chỉ cần thả hồn mình theo mưa thì tất cả sẽ được gội sạch.
- Thả hồn kiểu gì?
- Mở 1 bản nhạc buồn, ngồi đây, nhìn ra cửa sổ này để nhìn vào mưa, rồi cố gắng đừng suy nghĩ gì nhiều. Cứ như thế thôi!
- Thành công không?
- Còn phụ thuộc vào người đó nhiều lắm! Tôi thấy anh sống nội tâm nên mới dắt anh lên đây thử đây!
- Tôi? – hần chỉ tay vào mặt mình. – Sống nội tâm? Không thể tin được! Nãy giờ cô đang nói cái gì mà tôi không hiểu? Dắt tôi lên đây chỉ để thử cái thả hồn nhằm xít đó hả? Thật rồi hời! – hần nói xong rồi toan bỏ đi.
- Đó! Có bao giờ anh nghe tôi nói xong chưa! Đứng lại! Cái này là tôi quan tâm đến anh mới làm những cái nhằm xít này.
- Cô quan tâm tôi? – hần quay lại và hơi sững người khi nghe nó nói như thế.

35. Chương 35: “nếu Em Còn Ở Bên Cạnh Tôi Giây Phút Nào Thì Đầu Óc Tôi Càng Mụ Mị Hơn Nhiều!”

- Có lẽ thế! Hùi trưa, bé Phương nó nhắn với tôi là nên quan tâm anh chút chút, nó nói dạo này anh hay ngồi ngẩn ra, ăn uống thì bất thường, nó nói sáng nay anh bị gặp ác mộng hay sao mà cứ hỏi nó cái gì đầu không. Em gái anh quan tâm anh ghê gớm nhỉ? – Nó vỗ vai hần.
- Cái gì? Ác mộng? – Hần lấy tay vuốt thái dương của mình. – Con nhỏ ngốc này!
- Thế nào? Thử nhé? – nó hỏi.
- Làm như thế nào?
- Lại đây! – Nó nói rồi tiến thẳng ra cái cửa sổ to ấy. – Giờ thì ngồi xuống đây. – Nó đặt 1 cái ghế đẩu ở sát cửa sổ đó. – Nhìn vào khoảng trống trước mắt rồi phiêu phiêu theo làn gió đang thổi.
- Phiêu phiêu? – hần ngoan ngoãn ngồi xuống theo lời nó nói.
- Uhm! Chỉ cần anh không nghĩ ngợi gì hết là được. Khoảng 5 phút là coi như anh thành công.
- Thiệt! Cô nói cứ như mình là bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp lắm đó.
- Thử đi! Tôi cho anh 10 phút trải nghiệm. – Nói xong nó vỗ vai hần rồi đi về phía cái ghế cát màu cam đặt ở giữa phòng để đọc tiếp cuốn “Say nắng”

Hần ngồi đó, nhìn ra bầu trời đỏ hau kia, gió thổi lồng lộng rồi lại tấp vào mặt hần mang theo những giọt mưa nặng hạt, lúc này thì mặt hần vừa đau vừa ướt. Hần không hiểu cái việc ngồi đây để mặt ướt hết thì có cái gì vui không biết. hần quay lại thì thấy nó bây giờ hoàn toàn chìm đắm vào thế giới của mình, 1 thế giới đầy dấu hỏi chấm, lúc nào hần cũng tò mò trong thế giới đó, hần là cái gì. Hần quay lại, hần bắt đầu nghĩ về từng chi tiết, từng khoảng thời gian hần đã ở bên cạnh nó, cái khoảng khắc hần gặp nó lần đầu tiên, hình ảnh nó cười teo rồi cúi người cảm ơn hần về 2 tờ 500k mà hần đã “bố thí” cho nó. Lúc thấy nó như thế hần

cứ nghĩ con nhỏ này lòng tự trọng là 1 con số âm, không ngờ sau này lại có duyên với nó, gặp lại nó ở ngay buổi khai trương Trung tâm mua sắm JR, lúc đó nó đi cùng ông anh trai, 2 người mặc 2 cái áo Bad Boy và Good Girl làm hấn ấn tượng ngay, lúc đầu hấn cứ nghĩ chắc đây là 1 cặp gà bông dạo chơi không đúng chỗ, nhưng lại không ngờ lại là 2 đứa con của kiến trúc sư chính – người chủ đạo thiết kế tòa nhà mua sắm này. Rồi hấn lại gặp nó ở trường, mà nó lại học Dream trong khi đó hấn lại học JR, bình thường 2 trường này vốn không có mối quan hệ nào mật thiết lắm. Nhưng lần này 2 trường học chung cùng 1 nơi khiến hấn mong chờ không ít.

- Xong chưa? – Nó hươ hươ tay trước mặt hấn, hấn choàng dậy sau cơn mụ mị, hấn nhìn lại thì thấy nó đang nhìn nó chằm chằm. – Anh bị sao thế? Tôi biểu anh thả hồn theo gió thôi chứ có bảo là để hồn bay luôn đâu àm này giờ gọi mãi chả lên tiếng.

- Ohm'...uhm.... – hấn bật dậy, hóa ra này giờ hấn đơ hoàn toàn chỉ vì mãi nghĩ về nó – cái con người vừa mới bĩu môi với hấn. Lúc này thì hấn chính thức bối rối, không biết nói gì vì hấn mới nghĩ tới những mối quan hệ sau này giữa hấn với nó, thiệt, hấn lại tự thấy xấu hổ. hấn đã nghĩ tới cảnh nó làm bạn gái hấn, cùng nắm tay hấn đi giữa 1 rừng thông vì vu gió rờ rạt.

- Sao thế? Bị hư dây thần kinh nào hay sao mà mặt lại đỏ như trái gấc thế? – Nó nhìn vào mặt hấn rồi lại đưa tay lên sờ trán hấn.

Được nhận 1 luồng hơi ấm từ tay của nó hấn chợt sững người, hấn nhìn thẳng vào mắt nó. Nhưng lạ kì, thường thường thì mỗi lần hấn nhìn như thế này thì đảm bảo 100% con gái sẽ phải e thẹn hay xấu hổ đỏ mặt tía tai trước ánh nhìn triu mến này của hấn, nhưng nó lại khác, nó lại nhìn lại hấn với ánh mắt tò mò. Sau đó nó lập tức rút tay về, sau người về phía cái kệ sách.

- Hình như anh bị sốt rồi đấy, trán thì nóng, mặt đỏ, tai cũng đỏ, người thì cứ ngẩn ra! Haiz! Tí nữa về để tôi mua thuốc choa! – Vừa nói nó vừa nhét vài cuốn vào trong ba lô. – Đi thôi! – nó tiến về phía cánh cửa.

- Uhm! – hấn cũng bước theo nó với tâm trạng đầy rối bời.

Nó và hấn cùng bước ra quán, lúc này thì trời đã ngưng mưa hấn nên nhiệt độ bây giờ cũng lạnh mà lại ẩm ướt, nó lấy tháo tóc ra rồi đội cái mũ của chiếc áo khoác trùm lên đầu, sau đó kéo khóa áo lên nửa người. Thấy nó bỗng dừng lại thay đổi lạ nên hấn cũng kéo khóa áo chiếc áo phong của mình lên.

- Anh có bị sốt hay không? – nó hỏi trong khi mắt vẫn nhìn thẳng con đường trước mắt.

- Có! – “Sốt liên tục mấy ngày vì mấy cái ý nghĩ ngớ ngẩn về cô đấy!”

- Ho?

- Có! – “Cổ họng sắp có vấn đề rồi đây này”

- Sổ mũi?

- Có! - “Mấy nay ăn cứ bị khó thở không à, tại cô đấy!”

- Gay nhỉ? Còn đau đầu! – Lúc này thì nó mới quay lại nhìn hấn, trông nó có vẻ quan tâm hấn thật.

- Đau nhiều lắm! – Hấn làm bộ lấy tay xoa hai bên thái dương. “Chỉ vì cô mà đầu tôi sắp nổ tung rồi đây nè!”

- Vậy đi nhanh thôi! Mất công bệnh nặng thêm bây giờ. – Thế là nó sải bước dài hơn.

- Uhm! – hấn cũng đi nhanh cho bằng vs nó.

“Nếu em còn ở bên cạnh tôi giây phút nào thì đầu óc tôi càng mụ mị hơn nhiều!” . Hấn chắc lưỡi. Lúc này hấn mới để ý, khi đi 2 tay của nó buông thõng, mà hấn lại đi với nó gần như thế này nên việc 2 tay va vào nhau nhiều lần à không tránh khỏi. Hấn chợt nghĩ nếu như bây giờ hấn nắm tay nó thì sẽ như thế nào nhỉ, nó sẽ phản ứng ra sao, nó có giật tay ra không, nó có thể này thế kia không..... Thế là hấn đánh liều, hấn đi gần nó hơn, khi thấy khoảng cách giữa 2 tay đã gần hơn, hấn xuất chiêu.

Nhưng..... hấn chỉ cảm nhận thấy 1 khoảng trống mà thôi. Hấn nhìn nó, hóa ra nó đang lấy tay che miệng ngáp 1 cách ngon lành. Lúc này như sét đánh ngang tai, hấn chợt cảm thấy cái cách nó dùng tay che miệng

ngáp cực dễ thương như thế nào. Hấn nghĩ, sau khi ngáp thì tay nó sẽ quay lại vị trí cũ, nhưng không ngờ.....nó lại đút 2 tay vào trong túi áo khoác. @.@

Hấn như vừa mới bị ai đó tạt nguyên 1 gáo nước lạnh vào mặt vậy. Hấn chột cười to.

- Gì đấy? – Nó giật mình khi thấy hấn tự dừng lại phản ứng lạ như thế này.

- Thiệt là! Đời không như là mơ! – hấn cười cười.

- Qua rồi cái tuổi thơ! – nó cũng cười hùa theo nó.

Sau đó nó và hấn cùng đến tiệm thuốc tây.

- Anh đứng đây đợi tôi nhak!

- Uhm! Nhanh đi đó.

5 phút sau, nó quay ra với 1 đồng bạch thuốc trên tay. Nó đưa cho hấn 1 bạch, còn 2 bạch kia thì nó cho vào ba lô.

- Còn cái này nữa! – nó đưa cho hấn 1 ống thuốc Cê sủi Chanh.

- Phải uống nhiều như thế này hả? – Hấn chìa tay trái đang cầm bạch thuốc và ống Cê kia.

- Uhm! Uống 3 ngày, mỗi ngày 2 liều. Phải uống đều đó, sắp tới khai giảng rồi, anh mà nghỉ thì tiếc đứt ruột đấy, mà đây là lần khai giảng cuối cùng của anh đấy.

- Haiz! 1 buổi chiều thôi mà cô xem này, tôi hết tay rồi đấy. – Hấn chìa 2 tay của mình ra, 1 tay móc cái bạch chứa đôi dép, cộng thêm bạch trái cây; tay kia thì bạch thuốc vs ống Cê sủi màu xanh.

- yên tâm! Anh không bị làm phiền nữa đâu! – Nói xong nó đi tiếp.

Đang đi thì hấn lại thấy mình thật ngốc, đương không lại bám theo con nhỏ ngốc này, bây giờ hấn mà mang cái đồng này về nhà bảo đảm người nhà nhận không ra quá.

- Ăn không? – Nó chìa trước mặt hấn 1 cây xiềng cái gì đó dài dài.

- Gì đấy? – Hấn trợn ngược mắt nhìn cái cây.

- Khoai tây xoắn Hàn. Ngon lắm! – Nó vừa nói vừa ăn nhồm nhoàm. – Nóng quá.

- Này! Ăn từ từ thôi. – Hấn chột giật nảy mình khi thấy nó la ói ói như thế.

- Ăn đi! – nó lấy tay phẩy phẩy trước miệng.

- Ăn bằng cái gì? – hấn đưa 2 cái tay với đầy đồ trên tay.

Thế là nó đút cho hấn. Hấn vui vẻ, cắn từng chút một.

- này ăn gì mà yếu điệu thế hả? Nhanh đi! – nó dí sát vào mặt hấn.

- Làm gì căng thế hả? Cũng phải từ từ chứ! – Hấn ngừng ăn, nhìn quanh. Hóa ra ở đây phải những tới 5 cặp tình nhân đang cùng ăn, người thì đút cho ăn, người thì thổi dùm cho,..... Hấn bật cười.

- Cái gì thế? – Nó cũng nhìn xung quanh, nhưng hình như nó không nhận ra cái gì phải nên quay lại hỏi hấn rồi rít.

- Không có gì? – hấn cười to, sau đó ngưng bật bởi cái véo đau như trời giáng của nó.

- Được rồi, không thèm nói thì thôi. Không ép. – Nó giả bộ hờn dỗi rồi đi trước, không quên dí vào tay hấn cây khoai lang mà hấn đang ăn dở.

- này! Hờn rùi đóa hả? – hấn chạy theo nó.

Nhưng nó lại không nghe gì hết, tai nó chột ù, rồi sau đó là cơn nhức đến, nó ngồi thụp xuống rồi dùng 2 tay day day vào tai. Mặt nó nhăn nhó đến mức khó coi.

Thấy nó tự nhiên lại phản ứng lạ như thế, hấn chạy đến thì thấy nó đang dùng 2 tay ôm chặt vào tai mình.

- Sao thế? – hấn lấy tay mình đỡ tay nó ra nhưng nó lại lắc đầu.
- Hồng rùi! – Nó nói lí nhí.
- Cái gì hồng? mà sao thế? Lúc này còn hăng lắm mà.
- Đừng nói gì nữa, bây giờ im lặng đi. Tôi đang bị đau tai. Nhức lắm! – nó nói như muốn khóc.
- Ờ ờ! – nói xong hấn cùng nó đi tiếp.

Nó cứ đi, trong khi đó thì hấn có vô vàn câu hỏi muốn hỏi nó, mà nó lại biểu hấn phải im lặng. Đau tai? Hấn không ngờ nó lại có cái bệnh kì cục như thế này, mà tại sao nó lại phải biểu hấn im lặng ntrong khi đó hấn muốn biết bây giờ là nó và hấn đang đi đâu, nhà nó hay nhà hấn. Mà nó còn chưa cho hấn biết nhà nó ở đâu, mặc dù hấn đã biết. Nó cứ đi. Đi mãi.

Khi thấy nó buông thoãng 2 tay xuống thì hấn mới nói nhỏ nhẹ vs nó.

- Giờ thì chúng ta đi đâu
- Đường ai đó về! Tôi mệt rồi! – nó nói vs cái giọng rõ là mệt mỏi thật sự.
- Cái gì! Lúc này chúng ta đã đi qua khu nhà cô rùi mà. – hấn hét toáng lên.
- Làm sao anh biết đó là khu nhà tôi ở hả? – Nó quay lại trừng mắt vs hấn như kiểu tra hỏi vậy.
- ờ! Tôi đoán thôi! – Lúc này khi thấy đôi mắt sáng của nó thì hấn không hiểu tại sao mình lại lúng túng như thế này.
- Đoán? Anh theo dõi tôi đúng ko – Nó dí sát mặt mình vào mặt hấn làm hấn phải lui vài bước nếu không thì sẽ xảy ra 1 cuộc đụng chạm không mong muốn mất.
- Cái gì? Cô là cái thá gì mà tôi theo dõi chứ, chỉ là hôm bữa tôi theo cô về đến nhà thôi.
- Biết mà! – nó rời ra. – Zấy vào anh thế nào thì cũng có chuyện à coi, mắt mở gì phải biết nhà của tôi chứ, tôi và anh chỉ có mỗi quan hệ là người cùng hợp tác mà mà thôi. Chán! Lần sau mà anh dám mấy cái chuyện như thế này vs tôi nữa là anh liệu hồn đấy. – Nó liếc hấn 1 cái rõ là sắc bén.
- Vâng vâng tôi biết rồi! – hấn cười trừ vs nó.
- Giờ thì anh về nhà của anh đi, thích thì kêu người đến chở đi. Tôi về đây! – nó quay hướng về hướng ngược lại vs hướng mà nó nãy giờ đi vs hấn.
- À! Còn 1 chuyện tôi muốn hỏi? – hấn chạy lại chắn ngang đường nó đi.
- Chuyện gì?
- Cái phòng trên tầng thượng lúc này mà cô đã dẫn tôi lên đó, làm sao cô có chìa khóa mà còn lấy vài cuốn sách đem về là sao? – Giọng hấn tự nhiên trở nên lạnh lùng.
- Toàn bộ quán cà phê đó là của ba tôi, căn phong vừa rồi chỉ có mỗi nhà tôi mới có chìa khóa, còn việc lấy sách thì mấy cuốn sách đó là của tôi, tôi có quyền đặt hay đem nó đi đâu. – Nó nghiêm giọng. – còn chuyện gì không?
- Không. Nhưng mà....
- Thế thì tôi đi được rồi chứ gì? – Không thèm nghe hấn nói tiếp, nó đi ngay lập tức.

Hấn định hỏi là nó cso về nhà được không, với cái tai nhức như thế kia thì đi về nhà một mình có là ổn hay không? Nhưng mà thấy nó tự nhiên tỏ ra xa lạ như thế này thì hấn cũng chẳng dám hỏi gì thêm. Cả chiều hấn đã lê đéo theo nó, bây giờ lại quan tâm hỏi han nó như thế này thì tự dưng hấn thấy mình bao đồng và dở hơi quá đi. Hấn có là gì đâu mà lại quan tâm đến nó chứ, ngay từ đầu nó đã nhắc đi nhắc lại là hấn và nó hoàn toàn chỉ là mối quan hệ làm ăn mà thôi, nhiều khi hấn cũng muốn mối quan hệ giữa hấn và nó trở nên “rộng” hơn, ngay cả em hấn – Minh Phương còn được nó chú ý và còn hay hỏi thăm, hấn thật rất ghen tị. Ngày nào em gái hấn cũng khoe vs hấn là chị Băng như thế này như thế kia, chị Băng thích gì , chị Băng ghét cái gì, chị Băng thuộc cung nào, cung này thì đường hoàng đạo như thế nào, chị Băng có 2 ông

anh trai tài năng và đẹp trai, nhất là anh Long lại cực vui tính, xung quanh chị Băng có biết bao nhiêu con trai tài cán, đẹp trai như thế nào. Nghe đến đây, hấn chỉ muốn nhét vào mồm Phương 1 cái táo thật to để nó im luôn đi. Gì chứ? Minh Phương cũng như hấn, cũng là bạn làm ăn, thế mà, suốt ngày Phương cứ ôm lấy cái điện thoại để tám vs nó đủ mọi thứ trên trời. Có hôm Phương khoe vs hấn là thần tượng của nó là BIG BANG – nhóm nhạc vừa mới nhận giải nghệ sĩ phổ biến nhất thế giới của MTV, Phương nói rằng nó cực bần mấy anh chàng không đẹp trai mà tài năng cực kì, nó không thích những anh chàng đẹp trai theo cách công tử hay hoàng tử bạch mã nào hết. Đến nước này thì hấn thật sự muốn bốc hỏa, hấn nổi nóng vs bé Phương ngay lập tức.

- Em có im ngay đi không hả? Lúc nào cũng chị Băng thế này thế kia, sao không qua nhà cô ta ở luôn bên đó đi.

- Hihi! Tại chị Minh Trang đi du học, không có ai ở nhà chơi vs em nên em mới thấy chị Băng tính tình lại giống vs chị hai nên mới kết chị ấy mà. Hay anh thưa chị Băng, em thấy chị Băng mà làm chị dâu thì tuyệt cú mèo đó anh ba.

- HẢ??? Con nhỏ điên này, mày có bị sao không đó hả? Nghĩ sao anh trai mày mà bỏ bịch vs con nhỏ điên đó hả? Chỉ khi mặt trời mọc đằng Tây nhak! – Lúc này thì hấn thật sự bốc hỏa vs con nhỏ em của mình.

- Mà em sợ anh thưa không nổi đâu, chị ấy cao thủ thế mà lị. Thui! Không nói vs anh nữa đâu, đợi chị hai về, em kể choa chị hai nghe, ừ thềm chơi vs anh nữa đâu! – Nói xong Phương bỏ đi lại làm hấn càng thất mắc kinh khủng.

Thế đấy, bây giờ hấn đang đi về nhà, nhà hấn nằm ở khu biệt thự cao cấp nằm ở vùng ngoại ô, hoàn toàn cách xa nhà nó – thuộc khu vừa mới quy hoạch cách đây vài năm, nếu muốn đi từ nhà nó đến nhà nó thì phải mất 20 phút đi xe máy. Lúc này, chỗ chia tay của nó với hấn cách nhà nó cũng không xa, còn hấn thì thôi rồi, hấn rất muốn gọi điện cho bác tài nhà nó lên chở hấn về, nhưng mà bây giờ đầu óc hấn hoàn toàn mù mịt và rối bời. Hấn không biết như thế nào nữa, lúc này khi ở bên cạnh nó, hấn cứ sao sao đó, hấn trở nên năng động hơn, hấn còn cười thả ga nhiều lần, lúc nó bảo hấn ngồi ở cái cửa sổ đó, hấn chỉ nghĩ về mỗi nó, về những gì hấn và nó đã cùng trải qua. Khi nó ngồi thụp xuống, lấy hai tay ôm chặt lấy hai tai đang nhức nhối kia, mặt nhăn lại và đau đớn, lúc đó hấn chợt nhận ra nó cũng như mấy đứa con gái bình thường thôi, nó cũng đau, nó cũng nhăn mặt, nó cũng khoái ăn khoai tây Hàn, nó cũng hay mua thuốc cho người khác và cho bản thân mình, nó cũng hay có những khoảng lặng, nó thích ngắm mưa, nó thích đọc mấy cuốn sách tình yêu,..... Nói chung hôm nay hấn mới cảm nhận thấy nó thật nhỏ bé so với cái thế giới rộng lớn này, nó không còn mạnh mẽ hay tỏ ra ngông cuồng hay thái độ bất cần đời như những ngày thường mà hấn từng đựng mặt nó.

Hấn đi được nửa đường thì thấy chân mình mỏi nhừ, chắc vì cả chiều theo nó đi gần hết 1 khu rộng lớn của thành phố. Hấn gọi điện cho bác tài lên đón hấn về.

Về đến nhà, khi thấy hấn bước vào nhà, thì ba nó ho liên tục, mẹ nó thì tròn mắt nhìn hấn, còn bé Phương thì cười ha hả như lên cơn.

- Con đi đâu về thế hả? – Ba hấn cười nheo cả mắt lại.

- Dạ đi dạo! – Nó đến ngồi phịch xuống ghế, rồi nhanh chóng rót 1 li nước, tu ừng ực. Khi uống xong thì mặt hấn chợt nhăn lại, lè cả lưỡi ra. – Cái gì thế này hả ba?

- Trà xanh! Ngón không con? – Ba hấn lại cười.

- Trà? Giời ạ! – hấn va tay lấy miếng bánh trên bàn ăn ngay lập tức.

- Cái gì thế này? – Bé Phương nhanh nhẩu lục đồng đồ mà hấn vừa mới đem về. – Haha! Dép xỏ ngón 7 màu, trái cây, thuốc tây, Cê sủi hương chanh. Anh đi đâu mà rinh mấy thứ này về thế? Cho em đôi dép nhak! Chắc anh mua về cho em phải không?

- Đưa hết đây! Không phải của mày đâu mà ham. – hấn giựt lại

- Thế là của ai? – mẹ hấn bây giờ mới hỏi hấn.

- Người ta mua cho con! – Nói xong hấn ôm hết rồi lên phòng.

- Cái thằng này! – Mẹ nó chỉ biết nói thế rồi lại lắc đầu.

- Xem ra, “người ta” này có vẻ hơi khác biệt nhỉ? – ba nó cười ra tiếng rồi ngậm lấy 1 ngụm trà, ông trở lại ngay khuôn mặt điềm đạm, ông nhìn thẳng ra cái cửa sổ đầy sao kia.

- Nay anh Phong cứ như thế nào ấy?

Tối hôm đó, hấn mang luôn đôi dép xỏ ngón rực rỡ đó vào đi lung tung hết cả nhà. Hấn ngồi vào bàn học rộng lớn của mình, hấn lấy ra cái bịch thuốc và ống Cê sủi ra ngấm. Hấn chợt cười, thực ra hấn không cảm cúm chút nào, hấn không bị bệnh về thân xác mà là tâm bệnh. Hấn nhìn chăm chăm vào bịch thuốc nghĩ: Rốt cuộc thì trong đầu nó hấn nằm ở vị trí nào hả???

Cả đêm hấn cứ trở mình liên tục, hấn khó ngủ. Hấn không thể nhắm mắt ngủ được, hấn cứ nghĩ vẩn vơ về thứ gì đâu không.

Đến khoảng chừng 3h sáng hấn mới ngủ được.

6h sáng, đồng hồ lại reo, hấn đã với tay tắt đồng hồ vài lần, nhưng là nút báo lại. Mở con mắt đang chỉ muốn nhắm chặt ra, hấn nhìn vào cái đồng hồ gỗ - 6h sáng. Hấn bật dậy, hấn phóng như bay vào phòng tắm, thay vì thường ngày hấn sẽ dùng keo để vuốt tóc lên cao để lộ rõ cái trán cao sáng láng ra, nhưng hôm nay hấn không vuốt keo nữa mà để thả hấn cái mái ngang xéo xuống, dùng chai keo xịt vài đường cơ bản, trông hấn lúc này cực đẹp trai theo kiểu mà mấy anh chàng Hàn Quốc vẫn để, đảm bảo sẽ có cả khối đứa con gái xiu xiu vì hấn à coi.

Nhất định hôm nay sẽ là một ngày rất thú vị à coi.

36. Chương 36: Minh

Tối hôm đó.

Sau khi đuổi được tảng băng đó về, nó liền thở phào. Thực cả ngày bị ai đó luôn dõi theo, cảm giác thật khó chịu và ngột ngạt. Nó lại tiếp tục đi bộ, ngay từ lúc đầu, nó đã chả muốn đi thẳng về nhà ngay, tất cả là ông Tý cả. Không không, lớp ổng lại để ra cái vụ đi ăn uống trước ngày khai giảng. Thế là nó bị vớt chổng chơ ở trước cổng trường, lúc đầu ông Tý đòi viện cớ chở nó về mà trốn luôn cái pha vụ này luôn, nhưng vì nó từ chối thẳng thừng trước mặt toàn thể đồng bào lớp 12A5 nên ổng phải đi “chiến”. Cũng năm ngoái, lớp ổng cũng bày têu ra 1 phi vụ ăn hàng từ sáng đến chiều. Lúc tối về, thì ổng nằm vật ra đấy, ngày hôm sau thì trốn luôn trong toilet, ăn không xong mà nuốt cũng không vào. Thế là nó phải dẫn ổng đi bác sĩ, ai dè ổng bị chứng tiêu chảy cấp, Yeah! Thế là nó phải xông pha lặn ra thực hiện chiến dịch chăm sóc anh trai. Cả nhà chỉ có mỗi nó là con gái, vì mẹ nó phải đi công tác nửa tháng mới về. Còn ông anh hai và ba nó thì thôi khỏi nói rồi.

Nào là phải nấu nước đun sôi để nguội pha thêm mấy gói thuốc để sẵn cho ổng uống, tiêu chảy cấp nên mất nước rất nhiều. Phải nấu cháo cái tên hay đòi hỏi như ổng thì lúc nào cũng đòi ăn cái này đòi ăn cái kia, lúc thì cháo trứng gà, lúc thì cháo bí đỏ, lúc thì cháo thịt băm, nó chả biết đường nào lặn, được mấy bữa đầu còn siêng nấu cho ổng ăn, chứ hôm sau nó đi thẳng ra tiệm cháo dinh dưỡng mua cho ổng ăn luôn khỏi mất công nấu.

Thế là sau này, mỗi khi lớp ổng có cuộc vui chơi nào nữa là nó và ổng từ chối ngay lập tức. Nhưng vì hôm nay mẹ chúng nó không đi công tác, nên nó mặc ông anh ba iu quấu của mình có sao hay ko, nó cũng mặc, vs lại nó cũng chả muốn làm vật cản trở nên nó từ chối ngay lập tức.. Nó đi bộ từ trường ra tới trung tâm thành phố thì bắt gặp hấn đang lén lút núp sau cái cột đèn sau mình. Lúc đầu nó cứ tưởng là hấn đang đi cũng hướng vs mình nên cũng ko quan tâm nhiều. Nhưng đến lần thứ 3 nó quay lại thì lại thấy cái dáng dấp đó, thì nó bắt đầu nghi ngờ. Bình thường hấn đi học về bằng xe hơi đưa đón, mà còn đi chung vs nhỏ Phương nữa, mà bây giờ hấn lại đi bộ, từ lúc nó phát hiện ra tới bây giờ cũng là nửa tiếng đồng hồ rồi. Thế nên cuối cùng nó kết luận lại là hấn đang đi theo nó. Còn nguyên nhân thì nó hoàn toàn ko biết, cái này thì chỉ anh Thiên và hấn biết mà thôi (anh Thiên là trời).

Nó cố tình đi vào chợ, rồi lượn qua lượn lại ở mấy gian hàng trái cây và giày dép, thế mà lạ thay hấn cứ đi theo nó. Bây giờ chắc chắn rằng hấn đang đi theo nó. ???

Thấy trời bắt đầu tối lại và mây đen bắt đầu kéo ùn ùn tới, gió thì ngày càng thổi mạnh. Nó bèn nghĩ kế chạy tọt vào quán cà phê ‘Không tên’ – 1 trong những quán cà phê của nhà nó. Như mọi ngày nó vẫn ngồi ở chỗ cũ, còn hần thì ngồi ở 1 góc khuất nhưng ở đó thì vẫn có thể nhìn thấy bàn của nó (nó quá quen thuộc vị trí của quán này rồi).

Nó gọi 1 ly trà sữa như mọi ngày. Nó ngồi đó, nhìn cái cách hần vẫn hay ngoái đầu nhìn về phía nó, thật là kì lạ, nó thấy hần cứ bị cái gì đó. Tại sao hần cứ nhìn nó rồi cái cách hần khuấy ly cà phê mà lại ko uống, để rồi khi đá đã tan hết rồi thì hần mới uống 1 hơi như người ko biết thưởng thức. Bây giờ nó mới xâu lại các sự việc này giờ, tại sao hần lại theo nó, 1 công tử nhà giàu như hần tại sao lại theo 1 đứa con gái dở hơi như nó vào chợ, rồi lại lén la lén lút thập thò nhìn nó như lúc bây giờ, cái cách ứng xử của hần từ bao giờ lại thay đổi như thế, thay đổi từ cao ngạo, lạnh lùng sang lúng túng, hay nghĩ vẩn vơ còn hay cười 1 mình nữa. Lúc này nó mới phát giác ra, cái trường hợp này nó đã gặp, trường hợp đó tên là Minh.

Cũng vào năm đó, khi nó lần đầu gặp anh là khi nó chỉ mới là 1 ma mới của trường trung học phổ thông Dream, nó xuất hiện với lớp 11A5 thời đó vs cái nickname “Em gái thẳng Long từng, từng không kém gì thẳng anh trai”. Nó nhanh chóng hòa nhập vào môi trường mới, nó cũng góp mặt tích cực trong các cuộc vui chơi điên điên của lớp anh ba nó. Rồi 1 ngày nó phát hiện ra điều bất thường ở Minh – bạn thân năm lớp 10 của ông Tý. Cái cách ứng xử thật gương gượng, nó không còn tự nhiên như hồi nó vừa mới gặp anh. Nó hỏi ông Tý về những cái cách mà Minh đối xử vs nó không còn bình thường như trước kia, anh luôn bảo vệ nó trước những trò chơi hắc ám của đám bạn mình, luôn giúp đỡ nó từ mọi việc chẳng hạn như việc mua đồ ăn sáng cho nó, lâu lâu lại chạy xuống lớp nó gửi cho nó bịch ô mai xí muội.

Chưa kể đến cái hôm nó bị trật chân do nhảy xa. Hôm đó, sau khi dắt cái chân cà nhấc về nhà thì chả ai nói năng gì hết, mẹ nó thì mua cho nó vài cái băng gạc để quấn cái chân xưng đỏ ấy, ba nó thì đi làm vài cục đá to để nó chườm cho hết sưng, anh hai nó thì hay giúp nó leo cầu thang, còn ông Tý thì sưng chết được. Em thì đau muốn chết còn ông thì suốt ngày ăn cứ lượn đi khắp thành phố vs con ngựa sắt Cup mới của ông. Mà cái truyện ông được xe mới cũng là có 1 phần to lớn của nó, vì nó vào lớp 10 học chung trường vs ông, nó- 1 nhỏ đi xe đạp điện trắng nhỏ gọn, ông – 1 chiếc xe đạp to đùng cũng đen xì xì. Sau 2 tháng vật vã vs 2 chiếc xe cà tàng, cùng với cái cảnh 2 anh em nhà nó ngày nào đi về cùng nằm dài trên ghế salon than mệt như 2 con cá sắp chết đến nơi. Thế là ba nó quyết định mua xe cho anh nó, ko hiểu làm sao cái hôm anh nó và ba nó cùng mua xe, lúc về ông lại đem 1 em Cup vàng chóc về. Hồi ba nó thì ba nó bảo hỏi anh ba đi, hỏi ông thì ông chỉ cười hì hì. Sau đó vài hôm thì nó mới biết là ông ko thích mấy chiếc xe số đơn giản ấy, chỉ thích mấy chiếc xe Cup phong cách lạ này. Tóm lại là như thế, nhà nó là như vậy. Nhưng còn Minh thì khác, anh ta luôn giúp nó đi lên mấy 3 tầng cầu thang của trường, mỗi ngày 2 lần như thế. Còn về nhu cầu ăn uống thì Minh lo hết cho nó. Cứ mỗi sáng sau khi ăn uống no nê ở dưới căn tin thì nó được sự giúp đỡ của Minh và ông Tý, mỗi người 1 bên, còn thằng Phong thì leo đèo ở đằng sau cầm giùm nó cái cặp cầu 3 người. Vào giờ ra chơi thì nó lại được Minh đem kẹo và đồ ăn vặt xuống cho nó. Chiều về lại như sáng. Thế là sau 2 tháng nhập học thì nó đã hoàn toàn nổi tiếng, đi đâu cũng có những 3 anh chàng đẹp trai đi bên cạnh, đã thế cái cách nó đối xử vs 3 người này cũng có phần khác lạ. Ông Tý thì nó cư xử theo kiểu anh em thân thiết, thằng Phong thì nó hay khoác vai hay huých vai theo kiểu bạn thân, còn Minh thì nó lại hay dè chừng, cư xử đúng mực theo kiểu anh trai tốt, nói chung 2 người kia thì nó hiểu quá rõ rồi nhưng Minh thì khác, cái cách anh quan tâm, lời nói, giọng điệu thì lại mang đến cho nó 1 cái cảm giác gọi là âm áp. Tóm lại là nó rất hài lòng với mình lúc bấy giờ.

Việc nó biết Minh thích nó như 1 chuyện động trời vậy. Thực ra nó chỉ loáng nghe thấy cuộc nói chuyện hôm đó giữa Minh và ông Tý:

- Đừng có quan tâm nhỏ Ty nữa! – Giọng của ông Tý đây này.

- Tại sao? – Minh hỏi.

- Tao ko thích bạn thân mình lại thích em gái mình như thế này. – Ông Tý có vẻ khá nghiêm túc.

- Điều đó có gì là cấm kị. Tình cảm của tao, tao biết rõ.

- Chẳng lẽ mày cứ đơn phương ư? Nhỏ Ty nó vô tư lắm, nó mà biết rõ tình cảm của mày đối với nó, thì nó sẽ phản ứng như thế nào hả? Tao chả muốn nó biết chút nào.

-Uhm!

Sau đó nó chạy 1 hơi lên sân thượng luôn. Trên tay nó vẫn còn giữ khư khư cái áo len của Minh, hôm qua vì nó chơi ngông nên ko mặc áo lạnh chỉ mặc mỗi cái thun trắng in hình dấu X đỏ chạy lung tung giao hàng trà sữa cho quán của ba nó. Nó bây giờ hoàn toàn bối rối, chân tay thì bủn rủn ra cả đến nỗi đứng còn ko nổi nữa. Không hiểu tại sao, 2 ông anh rồ này hôm nay lại nói mấy cái chuyện linh tinh này, đã cố giữ bí mật rùi mà vẫn còn cố gắng nói ở trong phòng riêng lại không khóa cửa để cửa mở tang hoang thế kia. Lúc nó định chạy sang trả cái áo thì nghe được cái tin hot hot này. Thật! Ko hiểu tại sao Minh lại thích nó. Nó hồi giờ cứ tưởng hần mẫu bạn gái lí tưởng của anh là 1 cô gái xinh đẹp, dịu dàng, hay cười e thẹn, cso đáng tiểu thư chút chút, còn nữa phải là người con gái mà ai nhìn vào cũng phải yêu từ cái nhìn đầu tiên..... Nói chung, nó không thể tin là mình lại “được” Minh thích???

Tức tối vì không thể hiểu vấn đề nên nó đã chạy ào xuống phòng ông Tý – nơi 2 nhân vật ấy đang ở. Lúc nó chạy vào thì thấy trống không, chạy xuống nhà thì thấy ông Tý đang đóng cổng rồi đi vào trong nhà. Thế là.....nó đứng như trời trồng. “Xong hết rùi hả?”

- Anh ba! Em hỏi cái này tí? – Nó chặn đầu ông Tý.
- Chuyện gì? Mà sel ko trả cái áo thằng Minh mà nắm chặt nó trong tay như thế là sao? Nó đi về rùi đóa!
- Anh Minh thích em thiệt đó hả? – Nó ngây ngô hỏi thẳng vào vấn đề nóng.
- Cái gì? Con nhỏ này? – Ông Tý liền há miệng thiệt to. – Rồ hay sao mà nó lại thích mày? Đừng mơ nữa em gái! – Nói xong ổng liền kiểm kê chạy lên phòng ngay lập tức.
- Em nghe hết rùi! Em hỏi thì anh phải trả lời chứ. No or Yes? – nó kéo chặt tay ổng lại.
- Yes!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Được chưa? Khổ thân vs 2 cái người này quá! Nhất là thằng Minh đóa, thích đứa nào lại đi thích cái đứa hâm hâm dở dở như em gái tôi. Thiệt tình!
- Tội anh Minh ghê! Thui thì để anh ta quên đi ấy mà! Chắc là say nắng nhất thời thôi!
- Này! Bị sao thế hả? Thằng Minh nó thích mày thực lòng đấy!
- Anh ta thích chứ em có thích đâu mà bận tâm làm gì? Thui em đi chơi đây! – Nói xong nó mặc vội cái áo khoác đen vào rồi chạy mất hơi luôn.
- Con nhỏ điên này! @.@ - ông Tý chỉ biết cách lắc đầu nhìn cái cách nó tẩu thoát khỏi nanh vuốt của anh hai, nó như con mèo lười, nó trốn đi chơi như vậy chỉ muốn trốn cái ách tổng vệ sinh cuối tháng thôi. Thôi thì!

Kể từ ngày hôm đó thì nó vẫn cư xử bình thường với Minh, vẫn ăn, vẫn uống, vẫn trò chuyện, vẫn nhận sự giúp đỡ quan tâm từ Minh. Từ đó, Minh trở nên ngày càng si tình cô gái nhỏ này, nhưng có điều anh lại hay đi bồ bịch 3 ngày vs vài cô gái lạ từ mấy trường khác. (cái này tiết lộ sau).

37. Chương 37: Nước Xúc Miệng

Vừa mới định mua vài bịch bánh quy để nhai từ từ trong giờ ra chơi, thì nó chợt nghe thấy tiếng ồn ào, quay ra thì gặp ngay cái mặt quen quen nhưng cũng lạ lạ. “Chắc là ko quen!” Thế là nó quay mặt lại, chờ đợi cô bán hàng bán đồ ỉnh theo thứ tự “tự nhiên” đã có ở căn tin này. Hôm nay nó còn chưa kịp định hình là mình đã mang cái gì, cần làm gì vào ngày hôm nay, từ lúc thức dậy cho đến giờ thì nó cứ như ở trên trời vậy, bủn rủn nên đầu óc cũng lú lẩn luôn, đi bộ từ cổng trường vào mà nó cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ như bò đội nón vậy, chả quan tâm ai đang làm gì mà cứ cúi gầm mặt xuống nhìn đường mà đi. Đang chờ đến lượt mình thì bỗng dưng có 1 tên con trai nào lại chắn ngang mặt nó, nhào vào mua trước nó. Thế là nó liền huých vai của thằng con trai đó.

- Này cậu! Cũng phải có trật tự chứ! – Nó nói.
- Vậy ư? Hồi giờ tôi mới biết được là căn tin này cũng có trật tự đó! – tên con trai đó quay mặt lại.

- Hừm! Tưởng là ai! Hóa ra là cậu chủ Trần Minh Phong. – Nó liếc 1 cái. – Vậy thôi! Đây là trường của nhà cậu thì đối vs anh thì ở đây cũng là nhà, mà nhà thì có trật tự gì chứ! - Nó quay mặt đi chỗ khác.

- Này! Ko tức hả? Bị cướp chỗ mà còn nhường người ta là sao? – hấn dùng tay phải quay mặt nó lại.

- Tức làm gì cho hại cái thân! Bỏ cái tay đầy mùi nước bông của anh ra mau. – Nó hét lên.

- Cái gì? Nước bông? Cô có biết loại nước hoa này tốn bao nhiêu tiền ko? Hàng ngoại nhập đấy. – hấn đưa tay hửi hửi.

- Nồng quá! – Nó đưa tay bịt mũi lại. – Đề nghị tránh xa tôi ra.

Hấn ngay lập tức nhảy ra khỏi cái hàng ấy rồi đứng nhìn nó như trời trông vậy. Thiệt, từ hồi hấn xài loại nước hoa này có thấy ai nói gì đâu, nhưng mà ngửi lại cũng hơi nồng.

Sau khi mua được bữa ăn sáng của mình thì nó đi ra ngay.

- Này đứng lại đó cho tôi! – hấn kéo tay nó lại.

- Chuyện gì! – Nó đang xem lại đồng hồ mới mua được.

- Hôm qua có về nhà an toàn ko? Hay lại đi lang thang ở đâu đó nữa.

- nè! – Nó giang 2 tay ra. – Chưa chết, ko bị thương, ko bệnh tật. Mà anh nhiều truyện từ hồi nào mà nay lại rảnh rỗi quan tâm đến tôi thế?

- Vậy ư? Tôi ko biết.....nữa.....Này, chưa nói xong mà đã đi là sao. –Hấn chợt thấy nó đang cố chạy vào khu B.

Hấn cũng chạy theo nhưng nó chạy nhanh quá chỉ cách hấn chừng 2 mét thôi.

Rồi tự nhiên nó dừng lại, đứng dụi mắt, làm hấn chạy từ phía sau thấy vậy liền giảm phanh lại xem chút nữa là té đập mặt rồi.

- Sao lại đứng lại như thế hả? Xem chút nữa là tôi hun đất rồi. Mà mắt bị sao thế?

- Mắt! Bụi! – Nó nói như muốn khóc. – Cấn quá đi! Bụi bay vào mắt. Khó chịu quá!

-Để coi! – Sau đó hấn thổi phù vào mắt nó. – Được chưa!

- Chưa! Nó bụi lắm! Vẫn còn! – Nó dụi tiếp.

Thế là hấn phải nhích gần đến gần nó, đưa mặt mình vào gần mặt nó để thổi cái hạt bụi kia. Lúc hấn thổi xong cho nó thì nó chợt rùng mình lên như 1 con mèo chợt xù lông lên.

- Rừ! – Nó xoa cánh tay vào nhau.

- Sao thế? – hấn thấy lạ liền hỏi.

- Anh dùng nước xúc miệng mùi bạc hà hả? – Tự nhiên nó lại hỏi 1 câu ngốc xịt như thế này làm hấn cười ầm lên.

- Hở? – hấn đố người vs con nhỏ này luôn.

- Không phải thì thôi! – Thế là nó đi luôn 1 hơi lên phòng học lớp mình.

- O! Con nhỏ điên này! Hôm nay ăn trứng phải cái gì mà để ý cái gì đâu ko, nước xúc miệng ư, làm mình tốn công cả tiếng đồng hồ để làm cái đầu này. Khốn thiệt! Bực mình rùi đó! – Hấn đá 1 vào cái gốc cây gần đó. – Á! Làm bằng kim loại hay sao mà đau như thế này.

Nó vừa mới bước vào phòng thì lớp chúng nó ồ lên 1 hơi làm nó giật mình rồi đứng như tượng.

- Hú hú! Không ngờ bạn Băng nhà ta lại có diễm phúc như thế! Có phải bạn tui ko phải hả giới? – Nhỏ Huyền nhảy ra túm lấy vai nó lắc qua lắc lại làm nó chóng mặt muốn ói luôn.

- Bạn Hoàng Như Băng học lớp 11A2, băng tên nó đây nè! Ko lộn đâu! – thằng Phong phóng lại chỗ nó. – Lại đây, nhân vật sỉ can đô của lớp chúng ta. – Thằng Phong kéo nó đi về chỗ của nó, rồi để nó ngồi xuống

rồi lên bục giảng nói to. – Xin thông báo, hiện tại thì lớp mình có 1 tin khá hot liên can đến hotboy Trần Minh Phong trường Dê Rờ.

- Chuyện gì thế hả? – Nó quay sang hỏi nhỏ Nhi.

- Cứ nghe thằng Phong rùi nói sao thì nói. – Nhỏ Nhi vừa nói vừa cười cười làm nó sồn cả da gà.

- Hôm qua, bạn Trung lớp ta đi chợ mua đồ đạo cụ cho lớp ta đã nhìn thấy 1 cảnh khá là ghê gớm, ngang ngửa sóng thần và trời sập. Chuyện là thế này: Bạn Trung bạn thấy bạn Bằng đi chợ nhưng không phải là 1 mình mà là 2 mình, mà còn có anh chàng đẹp trai Trần Minh Phong đi theo sau vs 1 dáng dấp gọi là đang theo dõi bạn Bằng-1 bạn gái cá tính mà-ai-cũng-biết trong lớp ta. Mà bạn Trung ko hề cận, ko hề bị quáng gà, phải ko Trung?

- Vâng! – Thằng Trung đứng lên cười cười hí hí như 1 con ngựa.

- Vậy, bạn Bằng cho ý kiến đi! Bà yên tâm đi, chuyện này lớp chúng ta chie đồn trong nội bộ mà thôi! – Thằng Phong cười gian tà.

Thế là cả lớp cười ồ lên.

- Phải ko bà? Đúng ko thế, tại sao 1 hotboy đẹp trai như anh ấy lại theo dõi bạn mình như thế này, ước gì là mình nhỉ? – Đầu tiên là con Nhi quay sang hỏi nó, trong khi nó còn đang ở trạng thái đơ như tượng.

Rồi sau đó là mấy đứa trong lớp nó:

Phải ko thế?

Anh Trần Minh Phong đấy?

Bằng lớp ta có bồ á?

Không thể nào, em Bằng đẹp gái của tui! Em ấy là của tôi, sel lại để cho tên Dê Rờ đó chứ?

Cái gì? Em Bằng là của tui.

.....

Blah.....Blah,,,,Blah////////

Tại nó ù lên, chả nghe chúng nó nói gì nữa “Ôi trời ơi!” Nó chỉ biết than thế thôi.

38. Chương 38: Làm Sao Đây!

- Hớ hớ! – Nó đứng lên. – Sao mọi người ko đi hỏi anh ta mà hỏi tui làm gì? Tui cũng đâu có biết là tại sao anh ta lại đi theo mình cơ chứ? Cũng là người bị hại, tại sao cứ đụng chạm đến nỗi đau của tui. – Nó xì mặt.

- ờ! Mà con Bằng nó đi đằng trước làm sao mà biết nhể? Nhưng mà rút cuộc 2 người có chuyện gì xảy ra rồi hả?

- Ờm! ờm! Chí lí!

- Làm sao tôi biết được! – Nó nhún vai tỏ vẻ ngây thơ. – Sau này mọi người sẽ rõ, nhưng chúng tôi chỉ là mối quan hệ làm ăn, yêu đương gì ở đây.

- Làm ăn gì thế? Sau này là sao? – Cả lớp nó nhao nhao lên khi nghe tin hot and new này từ nó.

- Hót lắm đó! Khoảng vài tuần nữa, tôi giúp em của Minh Phong mở 1 shop đồ phụ kiện, quà tặng độc đáo. Mọi yên tâm đi, nhất định sẽ có phiếu giảm giá cho lớp chúng ta. – Nó cười hề hề.

- haiz! Hóa ra bạn Băng nhà ta cũng là 1 trường hợp bất đắc dĩ nhỉ? Thôi thì ko truy cứu nữa, cứ thế mà thôi! – Nhỏ Lan lớp trưởng hạ màn, rồi đi thẳng xuống chỗ nó đưa cho nó 1 tờ giấy nhỏ.

Nó mở ra xem thì thấy 1 dòng chữ tròn tròn, đều đều khá quen: “ Tui giúp pà rùi đấy, tí bao kem cho tui đóa!” @.@ “Đúng là con nhỏ ranh ma này!” – Nó liếc nhỏ Lan 1 cái rõ là sắc bén. Nhỏ Lan thấy vậy chỉ biết nhún vai rồi cười vs nó.

Thế là cả lớp nó tạm tha cho nó, nó thở phào, rồi lấy vở ra nhanh chóng học thuộc mấy bài cũ. Nó đang nhai từ từ cuốn vở sử thì con Nhi ngồi cạnh đập vai nó 1 cái rõ là đau.

- Em Băng chiều nhớ đi mua đồ vs chị và thằng Phong nhak. -

- Đồ gì? Mà pà đánh đau thế? – Nó nhăn mặt lấy tay xoa xoa cái lưng đau muốn chết.

- Đồ nam, không biết có size cỡ của pà không nhỉ, thôi thì đành nhờ vả hết vào cha Phong nhà ta thôi.

- Đồ nam? Làm gì chứ?

- Thì đồ mà diễn văn nghệ cho khai giảng đó. Pà tính mặc đồ của ông Tý mà lên sân khấu hả? Cái thời trang của pà tui đảm bảo không có em nào đổ đâu. Gặp tui thì phải làm tới bến luôn. – Nhỏ Nhi đưa ngón cái lên quẹt mũi 1 cái ra ý “có chị Nhi ở đây thì không có cái gì là không thể, mà chị Nhi đã làm thì làm cho ra khoai ra ngô luôn”.

- Hở? – Nó A-O-A vs nhỏ này luôn. – thế pà muốn bao nhiêu em sẽ đổ đây?

- Đương nhiên là phải nhiều nhiều rùi! Nếu được thì tui muốn sau cái vụ này sẽ có 1 cái hội là “Hội những người phát cuồng vì nhân vật bí mật 11A2 Dream”. Ha ha! Lúc đóa thì có biết bao nhiêu chuyện zui. Pà yên tâm đi, lúc pà chưa đến thì lớp đã bàn giao pà cho tui rùi! Hé hé! – Nhi cười như 1 nhỏ điên uống thuốc nhưng không uống nước.

- Chịu! Muốn làm gì thì làm. Ta đây mệt rùi! – nói xong nó quay mặt vào cuốn vở sử nhai tiếp mấy cái khối nghia phong trao của Trung Quốc.

Trưa.

Hôm nay ko hiểu vì sao mà nó lại hên như thế này. Nó được pà cô dạy Hóa kêu lên làm bài, không ngờ lại bốc trúng bài dễ trong sách giáo khoa, trong khi đó mấy đứa cũng bị kêu như nó. Được con 9 ngon lành như thế nên nó hên nãy hào phóng quyết định sẽ bao kem cho toàn thể nhân sự trong bàn của nó ở căn tin, các nhân sự ấy gồm: nó, ông Tý (anh nó, nó không ngồi cùng thì ngồi với ai), Minh (ông này lúc nào cũng đi chung vs ông Tý mà ông cũng hay quan tâm đến người nào đó nên chuyện ngồi ở đây là đương nhiên, nó ko có ý kiến), thằng Phong và con Nhi (2 đứa bạn thân chí cốt của nó). Thế là tổng cộng năm hộp kem. Nó hí hửng chạy đến quầy mua đúng 5 hộp kem và 1 chai nước suối như thường lệ. Lúc nó đi ra thì mặt nó chợt xám lại, nó đứng im không nhúc nhích.

- Ê! Ty, vào đây nhanh lên coi, coi chừng kem nó chảy hết mất ngon bây giờ! – Ông Tý bước ra khỏi bàn đến chỗ nó lấy đi mấy hộp kem trên tay nó.

- Băng! Hôm nay bàn chúng ta có thêm 2 vị khách đây! - Thằng Phong chỉ vào anh em nhà mặt trời-khắc tinh của nó. – Xem ra, pà không được hên lắm thì phải. Đi mua thêm 2 hộp kem đi.

- Hơ hơ! Sao 2 người lại ngồi đây làm gì, 2 hộp kem nữa á? Điên thiệt! – Nó liếc nhìn Minh Phong và Minh Phương đang cười hí ha hí hửng. – Tôi đi mua thêm đây. – Nó giùng giàng quay đầu đi.

- Ê! Tôi đi với! – hần chạy theo nó.

- Này đợi chút cái coi! – Hần bắt kịp bước chân của nó. –làm gì mà mặt lại xị ra như thế hả? CHỈ là 2 hộp kem thôi mà.

- Xí! – Nó chun mũi vs hần.

- Haha! Thôi để tôi trả tiền cho. – hần móc ra 1 tờ 50K đưa cho nó.

- Xem ra anh cũng biết điều ấy nhỉ? – Nó vui vẻ nhận lấy rồi nhanh chân chạy đến quầy mua kem.

- Cái gì thế này? – hấn hỏi nó.
- Kẹo! Còn tiền thừa nên tôi mua kẹo luôn, tí chia ra mọi người! – Nó đưa cho hấn 1 bọc kẹo.
- Kẹo gì thế? Sao hồi giờ tôi chưa bao giờ thấy. – hấn lấy cái rồi ăn. – Chưa thế! – hấn nhăn mặt.
- Chưa? Như thế mà chưa. Kẹo me đấy. Ngon thế mà la.
- Thiệt chưa mà, tôi không ăn được đồ chua.
- Xí! Không biết ăn? Chắc hồi nhỏ má anh không nấu cho anh canh chua hay cho anh ăn xoài, me hay sao mà không biết chua là 1 vị ngon lành đến cỡ nào. Anh mà đi ăn với tôi chắc không ăn uống gì được rồi. Chẹp.
- Nãy giờ, Minh cứ thấp thỏm rất muốn đứng dậy đi về phía quầy bán hàng với vô số câu hỏi đầy thắc mắc: “Tại sao nay Trần Minh Phong lại đến đây, ngồi cũng bàn vs bọn mình?”. “Tại sao hấn lại đi theo em ấy? Chẳng phải em ấy và hấn không có mối quan hệ gì đặc biệt lắm hay sao?”. “cái cách hấn cười, trong đó có ý gì ư?”. “Chẳng lẽ hấn cũng giống mình ư?” “Không thể nào được!” Minh nghĩ đến đó thì lập tức bật dậy, định đi thì nó và hấn đã đến nơi rồi.
- 2 người đi gì mà lâu thế, tụi tui ăn xong kem rồi đây nè. – thằng Phong ném cái hộp kem đã vét sạch vào thùng rác dưới chân bàn.
- Tại ai đó đấy, lúc nãy do ít người nên tui mới mua nhanh được đấy, ai ngờ tự nhiên lúc tôi mua thì cả đám con gái từ đâu đó bầu hết cái quầy tôi đang đứng, xui thấy ớn! – Nó thả 2 hộp kem xuống bàn, rồi nhanh chóng lấy 1 hộp ăn cho bỏ tức. – có kẹo đó.
- Chiều nay ông đi cùng tôi và nó nhak! – Nhỏ Nhi hất cằm về phía Hoài Phong.
- Đồ gì? – Thằng Phong đang hí hửng mở bao kẹo ra.
- Đồ diễn cho em Băng đây nè! – Nhỏ Nhi chỉ về phía nó.
- Lúc nhỏ Nhi vừa nói xong thì cả lũ quay qua nhìn nhỏ.
- Đồ gì mà phải kêu thằng Phong đi nữa? – Ông Tý hỏi.
- À đồ diễn ấy mà. – Nó nháy mắt vs ông, cầu trời là ông cũng nhìn thấy.
- Uhm! - Ông ngậm ngừ, rồi cũng hiểu ra ý đồ của nó.
- Cho em đi với nhak! – Nãy giờ nhỏ Minh Phương mới lên tiếng.
- Không! – cả ba nó-Nhi-Hoài Phong cùng hét lên.
- Uhm! Đây là mảnh khõe của lớp chị nên lớp khác không thể biết được. – Nhi giải thích cho Phương,
- Đúng rồi đó, bí mật của 11A2 ko thể cho người khác biết được nên em đừng có mà hỏi nữa nhak. – thằng Phong ra chiêu mỹ nam vs nhỏ Phương ngay lập tức.
- Mong em thông cảm giùm. – Nó chột hạ.
- Gớm! Tụi bay cứ làm to ra, chỉ là mấy cái phục trang thôi mà bí mật vs mảnh khõe. Tụi nó cứ thích phóng đại thể thui, chứ chả có ai cái gì gọi là to tát lắm đâu. – Ông Tý cười hì hì.
- Vậy ư? – nhỏ Phương mặt xù xuống, trông thảm thảm.
- Đến bữa khai giảng em sẽ biết

39. Chương 39: Sau Hôm Đó

Nó uể oải dậy, hôm nay là chủ nhật thế mà nhà nó lại rủ nhau về nhà nội ăn bữa cơm gia đình hằng tháng. Hôm qua sau khi kết thúc bữa tiệc thì nó về thẳng nhà, không đi la cà vs mấy đứa trong lớp, còn ông Tý thì lại đi chơi tăng 2 vs hội cạ cứng của mình, nó quá mệt mỏi nên về thẳng nhà bằng taxi ngay lập tức, vì

nó biết có ai đó đang cố gắng tìm nó để kéo nó đi chơi đâu đó nên nó có gắng trà trộn vào đám đông trước cổng trường rồi nhanh chân nhảy lên 1 chiếc taxi đậu gần đó, lúc nó đóng cửa xe thì nó chợt nghe ai đó đang kêu Hoàng Như Băng, thôi thì ai mà chả biết là hắn đang kêu nó nhưng nó mặc kệ hắn có chạy theo hay không. Tóm lại, cái vụ hắn “bày tỏ tình cảm” vs nó làm nó thấy mệt mỏi, đau đầu, nó cần làm gì đó để chấm dứt cái tình trạng này ngay lập tức.

Nó nhảy xuống giường, đi đến khung cửa sổ, mở toang nó ra, rồi đứng hứng gió thổi vào mặt cho tỉnh ngủ, rồi lại lăn ra nền nhìn lên trần nhà màu trắng, nó nhui nhui mắt, cố gắng không nghĩ ngợi gì, chỉ để cho tâm trạng thật thoải mái, không nghĩ tới những con người ấy nữa, bạn bè, bạn trong lớp, thầy cô, Minh, những người đã xem tiết mục hôm qua của nó và.....hắn. Nó quyết định hôm nay sẽ dành riêng 1 ngày cho riêng mình. Cái cảm giác nằm dưới nền lúc nào cũng dễ chịu hơn hết, nhất là vào 1 buổi sáng chủ nhật trong tiết thu như ngày hôm nay, sống lưng của nó cảm nhận được cái mát mát của nền gỗ, ánh nhìn nó dần chìm vào những khoảng nắng đang phủ hết căn phòng của nó, điều này nó cực kì thích vì mẹ nó đã dành riêng cho nó – đứa con gai duy nhất của bà, căn phòng này hướng về phía Đông, đã thế căn phòng nó lại có 1 khung cửa sổ lớn, cùng vs 1 cái ban công khá rộng, tất cả chỉ cần kéo rèm trắng ra, mở cửa ra là gió và nắng của buổi sớm mai cùng ủa vào ngập cả phòng. Từ hồi nhỏ nó là 1 đứa con gái bệnh tật, thường xuyên đau ốm liên tục, việc nó sốt và ho là chuyện thường ngày, thêm cái chứng nhìn không rõ trong bóng tối nữa, 2 năm gần đây nó lại mắc cái căn bệnh lạ là Viêm tai giữa, cái bệnh này phiền ghê gớm, cứ trời mưa hay gió lạnh là y như rằng tai nó ù lên rồi lại nhói khiến nó không thể ngồi yên được, đau nhức đến tận óc, nhiều lúc tai nó còn chảy máu rồi đóng cục ở trong tai, đã chữa nhiều lần mà vẫn ko dứt, lâu lâu nó lại nhói nhói, đi đường xa thì tai bị ù thôi. Nói chung, má nó thiết kế căn phòng đầy ánh sáng này nhằm giúp nó cải thiện thể trạng vốn không được khỏe mạnh lắm.

- Ti! – mẹ nó gõ cửa phòng kêu nó, sáng chủ nhật nào mẹ nó cũng gọi nó như thế này. – Dậy thay đồ rồi đi xuống nhà nội mau! À! Nhớ mang máy chụp ảnh ẹ nữa đó.

-..... – nó giả vờ không nghe gì hết, nó đang feeling mà mẹ nó lại kêu í ới như thế này, thiệt là ang~.....

- Có nghe không đó! Dậy đi rồi mẹ mua bánh kem cho ăn. Kêu thằng anh ba của con luôn đi, tối qua đi chơi tối khuya khoắt mới về. – Sau đó là tiếng bước chân xa dần.

“ Trời ạ! Lúc nào mẹ cũng lấy mấy cái bánh kem ra dụ dỗ trẻ em không à!” – Nó bật dậy rồi vươn vai 1 cái thật là đã rồi mang đôi dép Stich xanh dương vào, lững thững đi sang phòng ông Tý.

- Anh Ba! Dậy đi, mặt trời rọi tới mông rồi đấy. – Nó í ới đập cửa phòng.

- Để yên cho anh mày ngủ đề! - Ông gào lên.

- Đừng có trách em đấy, hôm nay nhà mình về nhà nội ăn cơm đó, 5 phút nữa em quay lại mà anh không dậy thì đừng có trách em. – Nó giùng giàng đi vào nhà tắm.

10 phút sau. Nó quay lại, mở cửa ra thì thấy ông đang trong tình trạng “ở dơ”, ông vẫn còn mặc nguyên bộ đồ hôm qua đi khai giảng, áo lạnh 1 nơi, mũ bảo hiểm 1 nơi, giày và tất mỗi hướng 1 chiếc. Nó chắc mẩm chắc hôm qua ông mang nguyên đôi giày đi vào trong nhà lên tới đây rồi lăn ra ngủ luôn.

- Đừng có trách em đó.

Nó bỏ đi rồi quay lại vs cái loa hình con heo trắng đen, nó đặt xuống cạnh chiếc giường mở ngay bài Gangnam Style vs mức loa to nhất, rồi nhảy ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Mặc kệ bên trong là những tiếng hét “Tý, tắt ngay cái loa đó ngay!” “Ồn ào quá đề!” “Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”. Nó đứng ở phòng bên cạnh mà cười hí ha hí hửng, kiểu này là ông không tìm thấy cái loa rồi vì nó nhét vào cái ba lô ở dưới gầm giường mà.

Sau đó là bài I’m The Best của 2NE1. Nó vừa sấy tóc vừa lắc lư theo điệu nhạc thì cũng là lúc ông anh ba của nó đổ bộ vào phòng nó với 1 khuôn mặt khá là khó tả.

- Nhỏ Ty này! Mới sáng sớm mà muốn chết hả. – thế là ông nhào vào định đập cho nó 1 trận nên thân vì cái tội chơi chiêu mở nhạc to, đã thế còn giấu cái ba lô đi mất làm ông muốn phát khùng luôn.

- É é! – Nó né, rồi chạy luôn xuống tầng trệt.

- Đứng lại đó. - Ông rượt theo nó. – Mày chết vs anh mày.

- lêu lêu, ngủ nướng mà còn đòi đánh em gái, xấu hổ quá đi. – nó vừa chạy vừa cười ha hả nhue điên.

Nó chạy xuống thì thấy mẹ nó đang rót cà phê cho ba nó, còn anh hai nó thì vừa mới đi chạy về mồ hôi nhễ nhãi, nó liền nhanh trí núp sau lưng mẹ nó, núp lấy 2 vạt áo len của mẹ. Ông Tý vừa chạy xuống chưa kịp chụp nó lại đánh thì đã bị mẹ nó véo tai.

- Xem nè! Tôi hôm qua đi chơi về, không thèm cởi giày mà đi thẳng lên phòng làm mẹ phải nai lưng ra lau. Sáng thì ko chịu dậy, dậy rồi lại rượt em gái mình chạy khắp nhà như thế. Mẹ thiệt không hiểu nổi con lớn xác mà chẳng trưởng thành chút nào cả.

- Ui da! Mẹ, đau! Lần này con biết lỗi rồi, lần sau ko dám nữa đâu. – Ông nhăn nhó như muốn khóc đến nơi.

- Mẹ tha cho nó đi. – Anh hai nó lại bênh ông.

- Đừng tha mẹ! Cho đáng đời! – Nó lè lưỡi vs ông.

- Nay con nhỏ kia, anh mày chưa xử tội mày đó nha. – Ông Tý gằn giọng vs nó.

- Đó đó! Lại cãi nhau nữa, mẹ kêu nó kêu con dậy đấy. – mẹ nó quéo mạnh hơn làm ông la á lên 1 tiếng thật rõ là đau.

- Thôi! Thôi! Đừng có quéo tai con nó nữa, nó lớn rồi, đừng có mà bạo lực như thế vs con. Tự khắc nó sẽ hiểu thôi, mau lên nà thay đồ xuống đây ăn sáng rồi đi xuống nhà nội ăn cơm nữa đó. – Lúc nào ba nó cũng là người chốt hạ mấy cái vụ như thế này. Mẹ nó thì nghiêm khắc còn ba nó thì dễ dãi, thế là bù qua chắp lại thì được 3 đứa con điên điên như chúng nó. – Còn Ty nữa, con gái gì mà người thì lòi thôi như thế mà chạy khắp nhà là sao? – Ba nó đặt cuốn báo xuống bàn nhìn nó.

- hehe! Tại anh ba rượt con chứ bộ, con đang sấy tóc mà anh lại nhào vô đánh thì phải chạy mới là thượng sách chứ. Thui con lên phòng thay đồ đây. – nó hí hí rồi chuồn thẳng lên phòng, chứ còn đứng đó nữa thì nó ko còn nguyên vẹn với ông Tý đâu.

Sau khi mặc chiếc quần jean ngắn, cùng vs chiếc áo ba lỗ trắng rộng, khoác ngoài là chiếc áo sơ mi caro trắng xanh dương, đương nhiên khi là khi nó mặc vào vô cùng thoải mái. Lấy 2 bộ đồ nhét vào ba lô, bộ tai nghe và máy nghe nhạc như thường lệ và hai cái điện thoại rùi. Ngắm mình trong gương 1 lần nữa, nó quyết định đội cái mũ xanh dương mà anh hai mua cho nó, mang vào chân đôi converse đen trắng.

Lúc nó xuống thì mẹ nó đã xách đồ ra xe, 2 ông anh của nó thì ngồi vắt chân ở trong đó, ba nó thì đi kiểm tra 1 vòng các cửa.

- Cái ghế bên cửa phải là của em. – Nó nhảy lên xe, rồi hất cầm vs ông Tý.

- Nhiều chuyện quá, né ra để anh mày ra ghế sau coi. – Ông Tý cần nhẫn.

- He he! Còn cay cú zụ hồi sáng à! – Nó cười híp mắt.

- Ủa! Làm gì mà hôm nay chơi nguyên 1 bộ xanh thế hả? - Ông yên vị ở ghế sau cùng.

- Lâu lâu cũng phải đổi mới chứ, hôm qua anh đi đâu mà khuya khoắt mới về thế, vào phòng còn nghe mùi rượu nữa chứ, anh phải đãi em kem vì em đã ko mách mẹ đấy.

- Đêm qua, tao định về sớm nhưng mà bị thằng Minh Phong tóm bắt đi chơi xả buồn gì đó, tao hỏi mãi nó lại lằng nhằng cái gì mà tôi không có gì xứng vs cô ấy ư, tại sao cô ấy không hiểu rõ cảm xúc của tôi, nào là cô ấy tôi chắc đang nhầm lẫn gì đó trong khi đó tôi đã nói thẳng là tôi thích cô ấy..... vân và vân..... Tao chả hiểu thằng này bị con nào hút hồn mà cứ lải nhải như thế, rượu thì uống liên tục, anh mày phải ngăn lại thì lại bị ép uống. Chán, sáng ra đã còn bị con em gái chơi xỏ nữa. Cay cú lắm rồi đó.

- Hớ hớ! – nó ngậy người ra khi nghe mấy cái thông tin về hấn từ ông anh, không ngờ hấn lại bị như thế. – Em chịu, hấn thích ai đó, chắc bị người ta từ chối nên mới rủ anh đi uống, thăm nhể, anh ta đào hoa thế, cô nào nghe anh ta tỏ tình như thế đảm bảo họ chỉ nghĩ hấn đang đùa giỡn thôi nhỉ?

- Tao không biết, nói chung bữa sau 2 anh em nhà chúng ta phải tránh xa tên đó đi, anh mày quài rùi đấy. Đừng có nói chuyện, im cho anh mày ngủ thêm coi. – Nói xong ông lấy con gấu bông đặt trên kệ xe ở đằng sau làm gối, rồi lăn ra ngủ ngon lành.

Nó quay lên thì gặp ngay ánh mắt dò hỏi của anh hai.

- Chuyện gì mà nghĩ ngợi lung tung thế hả? – Anh hai vừa gõ bàn phím laptop vừa hỏi nó.

- À! 1 tên phiền phức mà em vs anh ba không may bị dính vào, khổ lắm. Em đang tính kế cắt cái đuôi ấy.

- Uhm! Làm gì thì làm nhưng mà phải đặt việc học lên hàng đầu đó nghe. – Anh hai nó lúc nào cũng vậy. Đã ít nói, trầm trầm, mà mỗi lần nói chuyện vs nó đều chốt hạ bằng câu “phải đặt việc học lên hàng đầu đó nghe”.

- Dạ vâng! – Nó quay ra bên cửa sổ ngồi im, mở nhạc lên nghe.

Nhà nội nó vốn nằm ở ngoại ô, nằm ở giáp ranh của 2 thành phố xầm uất nên ở khu vực này nhìn thì có vẻ nhiều xe nhưng đi sâu vào trong các đường quốc lộ là những nơi yên tĩnh hết sức. Ông của nó là 1 nhà kinh doanh có tiếng ở thị trường cà phê và thức ăn nhanh, sau khi yên tâm giao lại toàn bộ sự nghiệp của mình cho 3 đứa con trai, ông đã nghỉ hưu ở cái hẻm lách này. Nó rất thích về nhà ông nhưng vì đường lại khá xa mà nó chỉ được đi xe đạp điện nên nó chỉ được về nhà ông khi ba hoặc mẹ nó chở nó về bằng xe ô tô thôi. Mà nhà nó những 5 người nên ba nó phải sắm cái ô tô 7 chỗ để phục vụ cho đủ yêu cầu cho 3 anh em nhà nó, chuyện là từ nhà nó về nhà ông mất những 1 tiếng đồng hồ nên việc ngồi ẽ mông ở trên xe mà ngáp ngáp ngáp dài là chuyện không thể đối với 3 anh em nhà nó là không thể, vì vậy cứ như 1 vòng tròn, ghế đằng sau sẽ được dùng trong việc ngủ. Hôm nay vì ông Tý khá mệt mỏi nên nó và anh hai nhường cho ông, chứ theo lẽ thường thì hôm nay là của anh hai nó, nhưng mà thấy anh hai nó cứ ngồi gõ tách tách cái bàn phím mà không còn tranh giành như trước nữa nên nó nghĩ chắc ông hôm nay có dự án nào đó nên mới đem máy tính theo như thế này.

Tối hôm đó, sau khi ăn uống no nê, nó lên kế hoạch năn nỉ ba nó cho nó nghỉ 1 hôm, vì ông nó lại ho nhiều (cái này thì hơi vô lý), cộng thêm nó lại đau đầu (cái này nó mới bịa ra, chứ hồi chiều nó còn nhảy tung tung vs mấy đứa em họ). Năn nỉ quài, nó mếu máo, mặt xị ra mà ba nó vẫn ko cho. Thế là ông cũng thương nó, nói 1 tiếng rồi ba nó gật đầu cái rụp. Nó sung sướng hết chỗ tả.

Nó khoái chí đi thay bộ đồ ngủ mà nó đã chuẩn bị sẵn ở trong ba lô ngay từ sáng, rồi ngồi uống trà ăn bánh đậu xanh với ông nội và bà nội ngay trước mặt ông Tý. Ông Tý thấy thế thì ông dèch mặt ra, rồi ngồi thụp xuống năn nỉ ba nó cho ở lại, vì lý do em nó ở lại 1 mình sợ nó buồn nên ở lại với nó cho có anh vs em. Và đương nhiên ba nó không cho rùi, ông năm nay lên 12 rùi ko được lơ tơ mơ như hồi trước được. Thế là nó vui vẻ tiễn ba mẹ và 2 ông anh chứ sao. Chiều ngày mai ba nó sẽ đi đón nó, và nó sẽ được 1 ngày chơi xả lách ko còn nghĩ ngợi đến việc học tập hay cuộc sống trên thành phố hay về con người đó....

Sáng sớm hôm sau, nó theo ba ra chợ mua thức ăn về, ngồi đọc mấy cuốn sách cổ lỗ hủ của ông. Nó khoái mấy cái cuốn mang tính lịch sử này lắm, trên kệ sách nhà ông nó còn có nguyên 1 bộ Harry Potter cũ cũ, vài cuốn nghìn lẻ 1 đêm, vài cuốn thần thoại....., có hôm nó rảnh rỗi đến mức ngồi đọc hết 1 cuốn Tam quốc chí dày cộm luôn. Nó mà đã đọc thì chỉ có hết cuốn này đến cuốn kia, mà cái sở thích đọc sách liên tui không ngừng nghỉ này thì nó được di truyền từ ông nội nó chứ không ai khác, trong nhà nó ngoài nó ra thì ba nó cũng hay đọc chút chút còn ông Tý hay ông anh hai nó thì không bao giờ đụng đến cái giá sách to đùng này của ông nó.

Sau khi ăn cơm trưa với 2 ông bà, nó ra ngoài hiên nhà, nơi hướng tới sân vườn của ông nó, nằm trên chiếc phẳng gỗ mát rượi, nó nhui nhui mắt, hưởng thụ cơn gió mát thổi từ con sông gần nhà. Đã lâu nó không nằm im như thế này. Khi ở trên thành phố nó trở thành 1 cô gái cá tính, năng động hay chạy nhảy, nói chuyện không ngừng nghỉ nhưng khi về đây nó trở nên trầm lại, không nói nhiều, chỉ ậm ừ vài câu, thích ngồi ở sau nhà như thế này, thích nhìn về hướng xa xăm kia, thích nằm ngửa ra rồi nhìn trời, đếm từng đám mây bay qua và lúc nào cũng không biết được đám mây kia nó dài bao nhiêu. Nó là như thế, nó thích ở đây hơn là ở trên cái trung tâm thành phố xầm uất kia, ở đây nó được là chính mình không còn nghĩ ngợi khi ra đường mình phải mặc gì, cư xử như thế nào cho phải phép ở nơi công cộng, khi đi học thì phải thực hiện những nội quy khắc khe. Mỗi lần nó về đây nó đều kể cho bà nó nghe, bà nó nghe thế liền cười, bảo rằng nó mới có chừng mấy tuổi mà đã suy nghĩ “người lớn” thế chả bù cho anh ba nó, vẫn còn trẻ

con lắm. Bà nó khuyên nó rằng: Nhiều khi đường đời nó không có trơn láng như đường nhựa ở trên thành phố đâu, mà nó gồ ghề, lắm ổ gà ổ voi. Vậy nên con phải cẩn thận, có lúc con sẽ ngã nhưng con phải biết đứng dậy mà đi.

3h chiều, ba nó đón nó về. Nó ôm ông bà lần cuối rồi lên xe về nhà. Nó mở điện thoại ra thì thấy có cả chục tin nhắn, thiết thì từ sáng hôm qua đến giờ thì nó chưa mở điện thoại ra lần nào cả, nó chỉ biết có chơi đùa với mấy nhóc em họ cũng về như nó, ngày hôm nay thì nó ngồi ê mông ở trong phòng đọc sách của ông nên cũng quên bồng đi mấy cái công nghệ thông tin này. Nó đọc lần lượt các tin nhắn, hầu như là của mấy đứa lớp nó, nhưng mà có 1 2 ngày thôi mà chúng nó làm gì mà nhắn nhiều như thế này cho nó.

Từ: Phong diên:

Mau lên Face, t da~ gui? link rui' doa'. Coi di, rui choa y' kien' nhak. ^ _____ ^

Từ: Nhi

Trời ạ! Mày mau lên Face đi, có chuyện động trời rùi đó, lớp mình chúng nó rối lắm rồi.

Từ: Phong diên:

M dau^ roj? Bao?len Face ma ko thay' tam hoi là sao?

Từ: Lan lớp trưởng:

Băng ơi! Thằng Phong với con Nhi lớp mình đang gây náo loạn trên Face kìa, pà lên xem rùi dẹp chúng nó dùm tui nhak. Mấy đứa lớp mình tụi nó đau hết cả đầu rồi kìa. T.T

.....

Đọc xong mà nó chả hiểu cái đích gì cả, nào là làm loạn, link gì chứ, mà tại sao nó phải lên coi chứ. Nó nghĩ chắc thằng Phong và con Nhi đang quậy cái gì, không có ai trong lớp dẹp loạn giùm nên mấy đứa lớp nó mới nhắn tin hú héo nó dẹp giùm. Đang đọc lại mấy tin nhắn đó 1 lượt thì bỗng dưng Minh Phong gọi cho nó, thấy thế nó chẳng muốn bắt máy nên để nó im lặng luôn. 2 phút sau thì Minh Phương gọi cho nó, nó nghĩ kiểu này lại bị anh zụ rùi nên nó cũng ko nghe. Cứ như thế từ lúc về đến nhà, 2 anh em nhà mặt trời làm điện thoại cả chục cuộc gọi nhờ.

Vừa bước vào phòng thì nó bị ông Tý kéo sang phòng, bắt nó ngồi xuống trước máy tính của ông.

- Xem trước cái này đi! - Ông mở ra cho nó 1 cái video từ YouTube, nó tò mò xem, ở trên nó ghi là tiết mục biểu diễn của 11A2 trường Dream. Nó ấn nút play, vì nó nghĩ thằng Phong chắc mới đăng lên đây mà.

Nó coi xong thì cũng chả có gì, trong video này thì nó đương nhiên là 1 đứa con trai đàn guitar và còn nhảy hiện đại nữa, mà ko ngờ lên máy thì lúc nó nhảy ánh sáng lại tập trung ở chỗ nó làm cho nó nổi bật hẳn.

Coi xong, nó nói với ông Tý.

- Có gì mà anh lại kéo em sang phòng mà coi mấy thứ này, mới về mà đã.... - Nó chưa nói hết câu thì ông Tý đã mở sang 1 trang của Face.

Trang ấy tên là Nhân vật bí ẩn của 11A2. và avatar của hội này là hình nó đang tạo kiểu với lớp nó (đương nhiên lúc đó nó là 1 thằng con trai), trang bìa là ảnh nó đang đàn guitar, nhưng mà hình này chụp khá gần và đương nhiên trông nó trong hình cực kì đẹp trai, chính nó cũng không ngờ mình lại đẹp trai đến thế. Chính nó còn thấy xiu xiu trước cái hình tượng mới này.

Ở dưới là hàng loạt các câu của fan: Anh ấy là ai trong lớp 11A2? Anh ấy tên là gì, mình rất muốn gặp anh ấy thêm 1 lần nữa. Mà tại sao anh ấy lại không có ở trong lớp 11A2, rút cuộc anh ấy là V.....V.....V cứ như thế, nó di chuột xuống phía dưới, tương tự lại là hàng loạt câu hỏi như thế khiến nó hoa hết cả mắt.

- Chuyện này? - Nó quay sang hỏi.

- Anh cũng chả biết. Hồi sáng nay, xuống lớp mà thì thấy cả đám nữ sinh bu đông hết cả chỗ đó. Chật vật lắm mới vào tới trong thì lại bị đám đó la lên vì có nét hao hao giống “anh ấy”. May là thằng Phong ra đánh chính đây là anh Hoàng Hải Long lớp 12A5, nếu không thì anh mày không toàn thây mà về nhà như bây giờ đâu. Cái vụ này anh nghĩ là do thằng Phong bày tên, còn cái hội đó đó thì chắc do con Nhi lập ra

cho zui, nhưng không ngờ đám con gái 2 trường lại hưởng ứng hùng hậu như thế. Bây giờ thì cái đám lớp em đó, chúng nó cứ bị người ta hỏi nhân vật đánh đàn guitar là ai, tại sao thấy không có trong lớp học. Nói chung chúng nó bây giờ chẳng biết nói năng như thế nào. Và cái nhân vật kia là 1 ẩn số chưa lời giải đáp, lượt xem trên Youtube đã lên 50.000 views rồi đấy.

Sau khi nghe anh ba tường trình lại 1 cách cặn kẽ nó mới hiểu rõ vấn đề hóa ra hôm đó thằng Phong còn dặn nó nhớ chờ xem chuyện hay nhak. Ặc! Thật ko ngờ, thằng Phong và con Nhi dám làm mấy cái vụ như thế này, thật, chỉ gây thêm phiền phức cho nó. Điện thoại nó lại rung lên lần nữa, lần này lại là hấn, nó cũng hơi tò mò tại sao hấn lại cứ gọi liên phenh cho nó là sao. Nó chẳng muốn thắc mắc nữa, nên bắt máy.

- Alo!

- Từ hôm khai giảng cho đến giờ em đã ở đâu hả? – hấn hỏi gấp gáp.

- Ở nơi tôi muốn ở. Anh hỏi hay nhỉ? Anh trai tôi còn mặc kệ nữa kia, anh rảnh rỗi quá mà gọi điện cho tôi nhiều thế làm gì hả?

- Tại sao hôm nay lại ko đi học, còn cái nhân vật bí ẩn kia nữa, rút cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?

- Ô! Tại sao tôi phải trả lời anh chứ?

- Em nên nhớ là tôi đã tỏ tình với em rồi đấy.

- Thì sao chứ? Những lời mà tôi đã nói sau đó anh không để lọt tai hay sao?

- Uhm! Mặc kệ em có đối kháng cỡ nào tôi cũng cứ theo đuổi em, chuyện em nghỉ học là sao, em bị đau ốm ư?

Nghe xong, nó muốn té ngựa ngay lập tức, từ bao giờ hấn lại nói năng ngọt ngào như thế với nó, còn quan tâm nó đau ốm gì nữa.

- Tôi chẳng làm nữa, nếu như anh không rảnh rỗi cứ gọi liên tục thì may ra tôi không bị đau đầu như bây giờ đâu. Cúp máy đây, tôi mệt mỏi lắm rồi. – Nó cúp máy, rồi lặng lẽ đi về phòng của mình.

- Lại thằng cha đó hả? – Ông Tý hỏi nó trước khi nó ra khỏi phòng.

- Dạ! – Nó đáp trong tâm trạng mệt mỏi.

Ông Tý chẳng biết nói gì, chỉ biết chui tiếp vào cái đồng bài tập đang chất đống ở trên bàn, nay đã 12 rồi, lớn rồi, trước mắt ông là con đường đại học, ông ko nên chơi nhiều nữa phải học thôi.

Nó về phòng, tắm rửa sạch sẽ rồi lao vào làm bài tập, trong lòng ko hề nghĩ ngợi gì đến mấy thứ khác.

9h tối, sau khi làm xong bài tập và học xong bài cũ, nó mới mở máy tính vào mấy cái diễn đàn như thường lệ để nghe ngóng mấy cái tin về thần tượng của mình, sau đó nó vào Facebook để xem mấy cái tin nhắn. Hóa ra có những gần 30 cái thông báo, trong đó hơn 1 phần nửa là tin rác, còn lại có 1 số cái cũng đáng gây chú ý như: nó được con Nhi mời tham gia vào cái hội đó đó ấy, thằng Phong thì tag nó vào cái link chia sẻ cái video đó đó ấy, rồi hàng loạt các trạng thái của mấy đứa lớp nó, 1 vài bài đăng trong trang của lớp nó. Đang đọc dần dần mấy cái ment trong cái hội đó đó, càng đọc nó càng thấy tò mò: Tại sao chỉ là 1 đứa con trai thể hiện chút tài năng thôi mà đã nổi tiếng như thế này?.. Thì thằng Phong inbox cho nó

Phong: Hi Hi! Coi chưa?

Nó: Coi hết rồi “icon giận bốc lửa”.

Phong: Thấy sao *cười nham nhở*

Nó: Mai tui lên lớp xử đẹp 2 đứa tui bay.

Phong: Nhưng chuyện đã lỡ rồi, ko sửa dc gì nữa đâu.

Nó: Cứ đập cho tui bay cho hả giận rồi tính sau.

Phong: Hơ hơ? Pà thiệt là..... À hồi sáng cha Minh Phong xuống tìm pà đưa cho pà 2 cái vé xem phim mà chẳng thấy pà đâu nên hấn về luôn.

Nó: Cha đó, giúp tui nghỉ cách cắt đuôi đi. Tui và ông Tý, anh em nhà chúng tôi chán lắm rồi.

Phong: Sao sao? Kể tường tận nghe coi.

Thế là nó kể chi tiết cho thằng Phong nghe, kể cả các vụ hấn tở tình vs nó. Thằng Phong alf người nó tin tưởng nhất trong đồng bạn chí cốt của nó, một khi nó đã giải bày tất cả vs thằng này, bảo đảm nó sẽ cố gắng giúp nó hết sức mình. Vì vậy, có chuyện gì khó nói thì nó đều nói cho thằng bạn thân này cả.

Phong: Được rồi, tui sẽ nghĩ cách. Nhưng mà không bạn Bắg nhà ta lại ghê gúm nhỉ, lần trước là con cá Minh to dùng, bây giờ lại là 1 con cá Minh Phong to oành. He he, kiểu này thì..... chết đi chứ.

Nó: @.@! Năn nỉ đừng có nói vs ai đó, kể cả ông Tý nữa, ổng mà biết thì ổng chọc cho tui quê luôn đó, sợ lắm *nổi da gà*.

Phong: Ủm ừm! À, mai đi học mặc đồ cho nữ tính chút nhak. Nghiêm túc đấy.

Nó: sao?

Phong: Hôm nay pà ko đi học, mà cái đám nữ sinh đó lại đang tìm cái nhân vật ấy ấy. Vì vậy để tránh có trường hợp pà bị phát giác sớm nên cả lớp đề nghị pà mai đi học nữ tính chút chút. Năn nỉ, nếu pà ko muốn chết sớm thì cứ làm theo lời bọn tui đi nhak.

Nó: Nhờ phước của ai đó mà tui bây giờ mới khổ sở như thế này.

Phong: Hihi!

Sau đó out ngay lập tức, chui lên giường ngủ cho tới sáng mai. Ngày mai đối với nó sẽ là 1 ngày mệt mỏi đây, thế nên bây giờ nó cần ngủ cho lại sức cái đã.

40. Chương 40: Rắc Rối 1

Sáng sáng, nó dậy thật sớm, trông ra cửa sổ thấy trời còn tối tối, mặt trời con chưa lên hẳn thế là nó tính chui và giường ngủ tiếp nhưng mà nghĩ lại lâu lâu có 1 ngày dậy sớm, tại sao nó ko tranh thủ làm nhiều việc hơn ngày thường 1 chút. Nó chui xuống giường, nhảy ra phòng bếp xem mẹ nó đã chuẩn bị đồ ăn sáng chưa, hôm nay nó sẽ ăn sáng ở nhà chứ không như mấy bữa trước là lên trường gặm bánh mì khô. Hóa ra mẹ nó đang nấu bún riêu – món khoái khẩu của nó.

- Chào mẹ buổi sáng. – Nó chạy lại/

- Sao hôm nay lại dậy sớm thế tiểu thư? – Mẹ nó ngạc nhiên khi thấy nó xuống bếp vào giờ này.

- Hôm nay chắc trời sẽ mưa to. – Nói xong nó tự cười 1 mình.

- Cái con nhỏ này. Con muốn ăn trước hay là đợi mọi dậy rồi ăn?

- Thôi mẹ múc cho con ăn trước đi, hôm nay con cần lên trường sớm. – Nói xong nó nhảy lên phòng chuẩn bị đồ đi học.

Lúc nó xuống thì mẹ nó xem nữa là làm rơi cái mui.

- Trời ạ! Con gái mẹ đó hả? (A-O-A). – mẹ nó há hốc mồm khi thấy nó.

- Hê hê! Lâu lâu cn gái mẹ nữ tính chút chút mà mẹ làm gì làm ngạc nhiên thế.

- Không ngờ! – Mẹ nó tặc lưỡi rồi quay ra múc cho nó 1 tô bún.

- Con ăn trước nhak.- Nó vui vẻ nhận tô bún nóng hổi từ tay mẹ. – À! Tí nữa con đi trước, có gì mẹ nhắn với anh ba là con đi xe đạp nên khỏi cần chờ con đâu.

- Uhm! Đi xe cẩn thận.

Ăn xong xuôi, nhìn lên đồng hồ mới có 5h45'. Theo như kinh nghiệm cả mấy tuần nay thì từ nhà đến trường JR thì chỉ có 15 phút đi xe đạp thế nên không nghĩ ngợi gì nữa nó dắt con ngựa sắt đã lâu không sử dụng ra (thực ra mấy bữa nay nó cũng đi tập văn nghệ bằng con ngựa trắng này). Vừa đi nó vừa gấn tai nghe

nên bây giờ có tiếng xe hú bên cạnh nó cũng ko nghe, để đảm bảo an toàn ạng sống của mình, nó đạp xe đi sát vào lề đường dù gì bây giờ mới có 6h kém xe cộ cũng không nhiều nhưng mà nó rất yêu đời không muốn chết sớm đâu.

Đúng 6h nó có mặt ở trường với 1 hình dạng mới. Hôm nay nó mặc đồng phục như ngày thường thêm cái áo len khoác mỏng màu trắng dài ngang hông. Mang thêm đôi giày toms màu xanh dương. Thay vì hằng ngày nó thường cột tóc cao, lúc đó đuôi tóc nó chỉ ngắn đến vai thì hôm nay nó thả tóc như hôm khai giảng nhưng lần này lại khác, hôm đó do phải đội tóc giả nên tóc nó hơi xù trông có vẻ ngông ngông nhưng hôm nay thì lại khác hoàn toàn, mái tóc lá này được nó chải cẩn thận nên nó khá thẳng, lại được đeo lên 1 cái nơ vàng nhỏ nhỏ trên cái ngói của cái mái xéo xéo. Hôm nay trông nó chả khác 1 tiểu thư đài các theo đúng chất con gái nữ tính. Lúc nhìn lại trong gương nó cũng khá sốc, lâu rồi nó không nữ tính như thế này, bây giờ nó đã là 1 thiếu nữ đang độ tuổi trăng tròn thể mà lâu nay nó lại ngổ ngược như 1 cô nhóc lóc cóc. Thôi thì kệ, nó có nữ tính thì cũng chả được cái gì, cứ sống theo những gì mình muốn, chỉ vì hôm nay là một ngoại lệ thôi.

Nó lên phòng học, ngồi im im ở đó, tì mặt lên bàn nó nhìn ra cửa sổ như những lần buồn ngủ thường ngày. Thế là 1 lần nữa tâm hồn nó lại treo ngược cành cây thả hồn theo mây trời. Đang lơ lửng thì nó nghe thấy những tiếng động lạ, ngóc đầu ra cửa lớp thì nó thấy có 1 đám nữ sinh đang đứng ở ngoài nhìn vào trong, nhưng mà bây giờ trong phòng thì chỉ có mình nó thôi chứ mấy. Nó đi ra, cùng lúc đó thì đám nữ sinh đồng loạt quay lại nhìn nó từ đầu đến chân.

- Các bạn tìm ai vậy? – Nó hỏi nhưng biết chắc câu trả lời.

- Bạn là ai mà hỏi tụi này như thế, chẳng lẽ bạn chưa biết gì sao? – Một nữ sinh đang cầm trên tay tấm poster hình nó đang cười cùng với cây guitar trên tay khi ở trên sân khấu hôm đó.

- Không! Hôm qua mình nghỉ học, có chuyện gì sao? – Nó tỏ vẻ như 1 con nai ngơ ngác.

- Bọn tớ muốn tìm anh chàng này. – 1 nữ sinh khác giơ ra tấm poster chụp cận cảnh nó đang đàn.

- À! – Nó ra vẻ mặt hiểu chuyện. – Chuyện này, đây là bí mật của lớp tớ, không thể tiết lộ được, mong mọi người thông cảm nhak.

- Thông cảm? Tại sao phải thông cảm, tụi tớ chỉ là hâm mộ anh Gui thôi chứ có làm chuyện gì xấu mà tại sao lớp bạn lại không nói rõ anh ấy hiện đang ở đâu?

- Chuyện này, mình cũng không rõ vì mình không tham gia vào cái văn nghệ đó nên không biết được nhưng mà Gui là ai zậy?

Cả lũ té ngựa với nó.

- LÀ ANH NÀY NÈ. – Cả đám giơ đồng loạt các tấm poster ra.

“Gui? Họ đặt tên luôn rồi hả trời?” Nó xém chút nữa là té luôn.

- Hơ hơ? Bọn cậu còn chưa biết anh ấy tên là gì mà đặt tên luôn là sao?

- Vì tiếng đàn của anh ấy đã làm biết bao nhiêu cô gái hâm mộ nên hội Fan club chúng tớ quyết định gị anh là Gui trong guitar. – Cả đám cười cười trông có vẻ là hạnh phúc.

- Hơ hơ? – “Họ còn có Fan Club nữa?” – Giờ tớ đã hiểu. – Nó quay lại đi về phía chỗ ngồi của mình, trong lòng đầy câu hỏi thắc mắc.

Sau khi thấy nó đi vào thì đám con gái quay lại nói chuyện rôm rả tiếp, chờ đợi thần tượng của họ sẽ đến.

- Nhìn bạn nữ này rất quen, hình như gặp ở đâu đó rồi. – 1 nữ sinh hỏi nhỏ con bạn ở bên cạnh.

- Trông rất quen là đằng khác. Nhưng mà... - bạn nữ này nhìn xuống tấm poster trên tay. – lẽ nào.....

- Hình như là cái chị hôm bữa ra làm DJ hôm kia giảng thì phải. – 1 nhỏ lớp 10 chen vào

- Ờ ờ! Đúng rồi! – cả lũ à lên 1 tiếng.

Reng

~~ Chuông reo, nó và con Nhi còn đang ngáp ngáp dài sau cơn buồn ngủ trong giờ văn thì có nguyên 1 đám nữ sinh đầu đó bu quanh lớp nó. Sau đó có 1 bạn nữ trông còn khá trẻ con lại quen quen đi vào lớp nó, nó ngóc đầu dậy nhìn kĩ. OMG hóa ra đó là Minh Phương . “Nhỏ này ở đây làm gì zậy trời?”

Minh Phương tiến thẳng đến chỗ nó ngồi, trong khi đó nó còn đang cúi mặt xuống gầm bàn để kiểm cuốn vở anh văn.

- Chị Băng!

- Hở? – Không ngược mặt lên, nó cũng biết nhỏ này đang gọi nó và chắc chắn sẽ lại gây ra rắc rối cho nó mà coi. – Chuyện gì?

- Chị có biết anh Gui là ai không? – Nghe giọng nhỏ có vẻ khá thành khẩn mong nó cho đáp án đúng.

- Bí mật! – Nó nói xong thì đi ra khỏi chỗ mình ngồi, tiến đến chỗ thằng Trí đang ngồi ra sức chép bài tập của nó. – Biết ngay mà, tui mà mất vở thì chỉ có mình ông lượm thôi. – Nó giựt lấy cuốn vở của mình trước mặt Trí.

- Ế ế! Còn 2 dòng nữa thôi mà! Làm gì mà keo kiệt thế? – Trí với tay lượm lại cuốn vở của nó.

- 2 cây kẹo mút?

- Được rồi! – Trí lấy lại được rồi lại cúi mặt chép tiếp.

Nó quay lại chỗ của mình thấy Minh Phương còn đứng đó, cũng không nỡ để nhỏ đứng đó mãi nên nó đẩy nhỏ ra khỏi cửa.

- Em hâm mộ cái tên Gui đó lắm hay sao hở? – Nó hỏi trước mặt Phương và toàn thể đám fan kia.

- Vâng! - Nhỏ Phương gật đầu cái rụp. – rất là cuồng nữa là đằng khác, chị nhìn xem tụi em đứng đây để lớp chị cho 1 câu trả lời nhưng mà chị Lan lớp trưởng cứ bảo là đi mà hỏi con nhỏ Băng và thằng Phong, chúng nó tuyển chọn diễn viên đấy. Tụi em hỏi anh Phong thì anh cứ bảo là bí mật rồi cười hề hề, hay anh Phong là Gui?

- Hở? Bây giờ chúng nó lại đổ hết lên đầu mình là sao?

- ý chị sao? – 1 nhỏ fan nhảy ra hỏi nó.

Nó gãi đầu, bây giờ nó không xử đẹp thì toi, nhưng mà cái vụ này thật sự rất khó xử.

- thôi! Được rồi, 3 ngày sau lớp chị sẽ cho đáp án, bây giờ thì mọi người về đi. Đứng ở đây thì cũng ko có câu trả lời ngay lập tức đâu. Vậy nhé! Ok? – Nói xong nó đẩy Minh Phương đi ra và cả đám fan đó nữa.

Sau khi các fan đó về hết, nó mới nhảy vào trong lớp. Bước nhanh đến chỗ con nhỏ Lan lớp trưởng.

- Chuyện này là sao? Tại sao lại đổ hết lên đầu tôi là sao? – Nó tức muốn ói máu luôn.

- Chỉ là biện pháp tạm thời, hôm qua cái đám fan cuồng đó bu đông lớp mình hò hét đòi giao nộp Gui, tụi tui đâu biết làm cái gì được đâu, thế là biểu đi hỏi pà tại do hôm qua pà ko có đi học nên tụi nó mới im im được chút chút. Đến lúc ra về, tui tui chật vật lắm mới ra được ra khỏi cổng trường đó.

- Vậy bây giờ tui muốn làm gì thì làm đúng không?

- Uhm! Giao hết cho pà đó, tụi lớp mình nó mệt rồi.

- Hở? Ai bắt tôi đóng giả rồi lại kêu là mệt là sao? Bực rồi đó nha.

- Thôi! Thông cảm tí đi, đâu có biết là thằng Phong và con Nhi làm to chuyện này ra đâu. Pà xử đẹp chúng nó đi, lớp mình chúng nó ủng hộ pà 4 chân tay luôn.

- Được rồi, đến khi tui giải quyết thì pà nói với lớp là ko được hé răng đó nghe chưa?

- Dạ, thưa chị hai.

“Phải làm sao đây hả trời?” Nó thầm oán trách 2 đứa bạn thân đang ngồi hì hửng kia, chúng nó lúc nào cũng gây rắc rối cho nó. Nhưng mà nó có tận 3 ngày để giải quyết nên cứ từ từ mà suy nghĩ.

Ra về, nó chạy thẳng xuống nhà xe, dắt con ngựa trắng ra tới cổng, đang cố định hình là ông anh ba đang ở đầu thì nó vô tình chạm phải ánh mắt của hắn. Ngay lập tức, hắn bước nhanh đến chỗ nó. Thấy hắn phản ứng nhanh như thế nó lập tức nhảy lên xe, đạp đi nhưng khổ nỗi hắn lại nhanh chân hơn, bây giờ hắn đang chắn ngang khiến nó lùi cũng không xong mà tiến thì chẳng lẽ đè bẹp hắn rồi đi.

- Tại sao em phải tránh? – hắn di chuyển đến gần nó hơn, hắn nắm lấy tay lái của nó để đảm bảo nó không tẩu thoát.

- Không thích gặp mặt anh! – Nó nói thẳng.

- Xem ra tôi phải gặp em nhiều hơn. – Hắn cười khẩy một cái làm nó cảm thấy có cái gì không ổn. – Đi thôi! – Hắn nhanh tay nắm lấy tay nó kéo đi.

- Ế!!!!!!!!!!!!

1 đám áo đen phóng đến giữ lấy cái xe đạp nó, còn nó thì đã bị hắn kéo lên 1 chiếc xe đen nào đó mà nó chưa kịp nhìn. Nó ngồi im trong xe nhìn ra ngoài thấy cái xe này đang đi đến trung tâm thành phố, quay ra thì thấy hắn vẫn cứ khuôn mặt đó – lạnh lùng. Nó chợt run bật người, rồi nhìn xuống dưới thì phát hiện ra từ nãy giờ hắn đã lợi dụng nó chưa kịp hoàn hồn nên đã nắm tay nó chặt cứng từ nãy giờ.

- có cần phải nắm chặt đến nỗi tôi không thể thở không? – Nó quay sang nhìn vào cái khuôn mặt lạnh lùng kia.

- Có! Để em khỏi trốn nữa. – Vẫn là cái giọng nghiêm nghị thường ngày nó vẫn nghe.

- Trốn? Việc gì mà tôi phải trốn, nói cách khác là tôi không muốn đi chung với anh. Chẳng lẽ những gì hôm đó tôi nói anh đều nghe bên này cho qua bên kia luôn hả?

- Uhm!

- Trời! Chẳng lẽ anh cứ thích tôi hả?

- Uhm!

- Hơ hơ! Anh thích tôi thì anh không có lợi gì từ tôi đâu. Khổ lắm đấy.

- Uhm!

- Tôi nói trước rồi đó.

- Uhm!

- Sao anh cứ uhm với uhm không zậy hả?

- Tại em nói nhiều quá đấy. Tôi nói rồi, tôi thích em. Tôi thích em không phải vì tôi muốn nhận được cái gì từ em, khổ cũng được, tôi mặc kệ. Em bảo rằng tôi cần nghe theo con tim mách bảo thì bây giờ tôi đang làm đúng. Không ai có thể ngăn cản tình cảm mà tôi dành cho em được cả, kể cả em.

- Hơ hơ! – Nó đứng hòng. – Nhưng mà.....

- Không nhưng gì hết, em cứ hưởng thụ đi. – Hắn quay sang hôn lên trán nó 1 cái thật nhẹ, xong, hắn quay lại vì trí cũ rồi cười mỉm 1 cái thật rõ là sung sướng.

Trong khi đó nó còn chưa hiểu cái hưởng thụ là gì thì đã bị hắn hun 1 cái trên trán khiến nó lại đơ thêm lần nữa. Thấy hắn hôn xong còn cười mỉm 1 cái khiến nó như bưng tỉnh, nó vùng dậy, cố thoát khỏi cái siết tay của hắn.

- Sao thế? – hắn quay sang hỏi nó.

- Anh siết chặt quá, tôi đau!

- vậy như vậy là hết đau nữa chứ gì? – hắn vừa nói vừa khoác tay qua người nó, kéo nó vào lòng hắn.

- Đau nhiều lắm, thả tôi ra đi. – Nó hét lên.

- Vậy thì nắm tay thôi nhé. – hắn thả nó ra rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay nó mỉm cười.

- Lại cười! – Nó càu nhàu.
- Sao lại không cười khi có người mình yêu ở bên cạnh.
- Uầy! Sến rện.
- Uhm!

41. Chương 41: Rắc Rối 2

Nó chỉ biết ngồi đó mà than với trời “Tại sao hần lại thích mình chứ?” Nhìn qua hần thì lại thấy hần lại nhìn mình với anh mắt triu mến kia thì nó lại thấy nổi cả da gà. Từ nhỏ đến giờ chưa có tên con trai nào lại tỏ vẻ triu mến và yêu thương như thế này với nó, điều này làm nó thấy rộn rộn sao đó, nhưng mà không sao, nó không thích hần rồi sẽ có ngày hần tự rút lui, mong ngày đó đến sớm.

Nó còn đang ngoái đầu sang nhìn quanh cảnh những nơi chiếc xe đi qua thì chiếc xe lại rẽ nhánh đi vào trung tâm thương mại JR. 1 người mặc âu phục mở cửa cho hần, hần xuống xe không quên mang theo con nhỏ đang cố gắng níu chân lại ở trong xe, nhưng hần là 1 tên con trai to cao còn nó chỉ là 1 con nhóc ốm yếu. Thế là hần- thiếu gia tập đoàn JR đang bận bộ đồng phục JR đi vào trung tâm thương mại nhà mình, tay nắm lấy tay 1 cô gái (hôm nay nó mặc đồ và để tóc đúng chất “cô gái”) mặc đồng phục Dream. Lần này nó mới biết cảm giác xấu hổ là gì khi thấy hần đi đến đâu là kéo theo biết bao nhiêu ánh mắt hiếu kì, soi mói.

Hần đem nó lên tới tầng 3 thì hần dừng lại trước 1 tiệm quần áo, theo quan sát dạo phố dày dạn mình đầy kinh nghiệm của nó thì đây là 1 cửa hàng hàng hiệu. Nó chột nhìn sang hần như muốn nói đừng có mà vào đó nhưng hần lại kéo nó vào trong.

- Chuẩn bị xong chưa? – Hần hỏi cô gái bận trên mình bộ âu phục trắng đen.
- Xong rồi ạ, thưa cậu chủ. – Cô gái đó khẽ cười với chúng nó.
- Được rồi, tiến hành ngay đi. – Hần đẩy nó lên phía trước.
- Mời tiểu thư theo tôi. – Cô gái đó cúi người rồi dẫn nó đi vào trong.
- Hơ hơ? – Nó như bò đội nón, chả hiểu cái quái gì đang xảy ra với mình, ngoái đầu lại thì thấy hần đã ngồi yên vị trên ghế sofa.

Nó đi vào trong thì thấy có 2, 3 cô gái cũng bận đồ như cái chị ở bên cạnh mình đẩy ra mấy hàng quần áo, mà đa phần là đó đều là váy. Nhìn những màu sắc rực rỡ trên giá nó chột hoa hết cả mắt, vì chúng quá rực rỡ, nhìn kĩ nó cũng phải nói là chúng quá đẹp, mặc dù hồi giờ nó có bao giờ để tâm đến mấy cái váy này như thế này đâu.

Sau đó xuất hiện 1 phụ nữ trung niên mặc đồ sang trọng xuất hiện, cô gái mà nãy giờ đang đo số đo của nó đi đến bên cạnh người phụ nữ ấy, nói với bà ta điều gì đó rồi đưa số đo của nó cho bà. Bà nhìn sơ qua rồi nhìn cô 1 lần, như máy quét, bà đưa mắt nhìn nó từ đầu đến chân rồi lại tiến đến gần nó hơn để quét thêm lần nữa. Sau đó bà quay lại mấy cái hàng quần áo, lấy ra 1 cái váy trắng, cổ sơ mi, tay xắn đưa cho nó, rồi như hiệu lệnh vô hình, cô gái tiếp tân nãy giờ đứng bên cạnh nó dẫn nó đến nơi thay quần áo.

Nó thay xong, nhìn vào gương, cái váy này rất hợp với nó. Nó bước ra, lại là cô gái tiếp tân đó đưa cho nó 1 cái thắt lưng bản nhỏ màu đen và 1 chiếc túi da nhỏ đeo bên hông. Cô gái đó trực tiếp giúp nó đeo thắt lưng và mang túi. Sau đó cô gái đó đến báo với người phụ nữ kia coi như đã hoàn thành nhiệm vụ. Bà nhìn nó rồi nói:

- Xem ra cháu là người ko “kén chọn”? – Bà mỉm cười rồi đến gần nó miết lấy cái cổ áo của nó.
- Kén chọn? – Nó ko hiểu bà đang nói cái gì?
- Nước da, khuôn mặt, mái tóc, cả vóc dáng đều trở nên hoàn hảo, rất thích hợp với nhiều kiểu quần áo. Lúc nãy thấy cháu mặc đồng phục, tuy là đồng phục giản dị nhưng cháu lại kết hợp với áo khoác, cặp, giày

toms lại khiến bộ đồng phục nhảm trán này lại trở nên bắt mắt. Theo như cô biết thì trường cháu thì đồng phục là đơn giản nhất trong những trường dân lập hiện nay.

- Cô quá khen.

- Được rồi, bây giờ chỉ cần chọn cho cháu 1 đôi giày cao gót là được.

- Cao gót? Cô ơi, cháu không thích.

- Vậy ư? Xem nào đôi giày cháu đang mang là Toms, loại này thì ko kén chọn quần áo đi cũng nó lắm. Để cô bảo người khác mang đến 1 đôi với họa tiết khác.

Nó đứng chờ trong 5', người ta mang đến cho nó 1 đôi giày toms in hình họa tiết dân tộc thổ cẩm với những màu sắc rất bắt mắt. Cũng là cùng 1 loại giày, đôi giày của nó với họa tiết sọc trắng xanh so với đôi này thì khác hoàn toàn.

- Đẹp! – Nó thốt ra 1 từ rồi mang chúng vào chân.

- Giờ thì giao cháu lại cho cậu chủ.

Nó đi ra cùng với bà. Lúc nó đi ra thì hấn đứng bật dậy, đây là lần thứ 2 nó mặc váy trước mặt hấn nên hấn cũng không khỏi ngạc nhiên khi nó lại thay đổi nhanh như vậy, mới lúc trước nó còn nhả nhó không muốn đi với hấn, bây giờ lại vui vẻ tình nguyện chạy đi chạy lại để thử đôi giày mới. Nhìn thấy đôi giày đó thì lông mày của hấn chợt cau lại.

- Sao lại mang đôi giày kì cục đó? – hấn hỏi thẳng người phụ nữ trung niên với gương mặt lạnh lùng, khó gần.

- Rất hợp với cô ấy. – bà nhìn nó rồi nói.

Trong khi đó nó còn nhận lại đồ của mình, nó chắt vật cầm cặp, quần áo, giày. Lúc này nó thực rất lúng túng không biết làm gì với đồng đồ này, đang tính đi ra hỏi hấn mặc mớ gì phải không không lại bắt nó mặc đồ như thế này thì hấn mình vận áo sơ mi đen cùng với quần âu đen nốt, mặt thì hậm hực hực hực trừng mắt nhìn nó, điểm dừng cuối cùng là đồng đồ trên tay nó.

- Hi hi! – Nó chạy tới.

- Cởi ngay đôi giày đó ngay, còn đồng đồ thì để người khác cầm. – Hấn nói như sư tử gầm nhẹ vậy.

- Không. – Nó ngược mắt nhìn đôi mắt đang rực lửa của hấn. – Đồ tôi thì tôi giữ, giày này đẹp tôi muốn mang.

- Mặc váy mà mang đôi giày thế kia, em xem có thể thống gì không? – hấn nói từ tốn nhưng nó cảm nhận thấy nếu nó không nghe lời thì hấn sẽ cho nó đi bộ về nhà ngay lập tức. – Mang giày cao gót lại đây?

- làm gì? – Nó giả vờ không biết.

- Để cho cô mang. – hấn liếc nhẹ với nó, xem ra hấn cần phải dạy dỗ nó nhiều hơn.

- Không!

- Em cãi lời tôi?

- Tôi không muốn.

- Không muốn? Đừng để tôi phải tức giận với em. Lần trước chẳng phải em cũng mang nó sao?

- Đau. – Nó cúi gầm mặt, nó nghĩ chỉ cần mình giả vờ đau khổ chút chút là hấn sẽ tha cho nó ngay, chứ nhìn cái vẻ mặt giận dữ cùng với giọng nói có vẻ không phải là nói suông. – Đã bảo là không muốn. – nó nói khá là buồn buồn.

Hấn nâng cằm nó lên thì may thay vừa lúc nó đang trực chờ nước mắt, thế là lúc hấn nhìn vào mắt nó thì thôi rồi, toàn là nước cùng với đôi đồng tử đen láy, tự nhiên hấn lại thấy mũi lòng.

- thôi được rồi! Đưa bớt đồ qua đây tôi cầm giùm cho. – hấn phẩy tay ngó sang chỗ khác, chợt nghe thấy thấy tim đập.

- Ok! – Nó vui vẻ đi cho hắn 2 túi xách.

Sau đó, hắn đưa nó đi đến 1 salon. Đẩy nó vào ngồi trên 1 cái ghế, rồi hắn đi ra ngoài gọi điện để lại đồng hồ trên ghế bên cạnh. Thấy hắn có vẻ đang ko chú ý mình. Nó lập tức cầm lấy đồng hồ đi hướng về cửa bên hông. Đi nhanh được 1 đoạn, ngoái đầu lại xem hắn có đuổi theo ko nó thở phào, chạy tọt ra cửa chính, chợt nhớ tài xế của hắn có thể nhìn thấy nó nên nó tẩu thoát bằng cái cửa hông lần nữa. Vừa ra ngoài, nó bắt taxi, khi lên taxi thì nó nghe thấy 3 tiếng mà hôm đó nó cũng nghe thấy trong cùng 1 tình huống.

- Hoàng Như Bằng! – hắn hét, khi thấy nó bỏ trốn lên chiếc taxi.

-

Nó ngoái đầu lại thì thấy hắn đang chạy về phía mình, trông có vẻ rất là tức giận mà nó đang ở trong trạng thái nửa bên trong nửa ngoài. Nó như bưng tỉnh nhảy tọt vào trong không quên hồi thúc tài xế chạy nhanh.

Từ lúc kéo nó vào trong cái trung tâm thương mại này thì nó đã biết rõ hắn muốn gì rồi, hôm trước tỏ tình thì chắc chắn vài ngày sau sẽ có vụ đi chơi (nó học tập mấy cái truyện trên diễn đàn), mà nó lại chán ghét khi phải đi chơi 2 mình lắm, nhất là với hắn. Thế nên ngay từ lúc vào cửa hàng quần áo đó, nó đã thầm nghĩ cách trốn thoát, vì vậy nó ko mang giày cao gót là vậy, khi chạy bằng cao gót thì chả khác là lạy ông con ở bụi này- con đang chạy trốn với tốc độ rất chậm. Thừa cơ hội hắn không để ý nó, nó sẽ chuồn nhanh bằng hết sức. Và bây giờ nó đang ngồi trên taxi, nhiều lúc nó không biết tại sao mình lại nhanh trí thế không biết.

Điện thoại nó rung, nó nhìn, nó bắt máy.

- Alo!

- Tôi cho em 10' để quay lại, nếu không đừng trách tôi.

- Tại sao tôi phải đi theo anh? – Nó hỏi thẳng vấn đề.

- Vì tôi muốn em.

- Hơ hơ! Thiệt là.... Có chết tôi cũng không cần anh đâu.

- Tôi nói rồi đó. – hắn cúp máy.

-Tên này.

Nó kêu chúí taxi thả nó tại 1 khách sạn lớn, thừa cơ nhảy vào đó thay đồ, chứ về nhà mà mang cái bộ dạng này thì ông Tý lại chọc quê nó, khổ lắm. Nó vừa đi vừa ngó, rốt cuộc cũng tìm ra cái WC. Nó cười toe rồi nhảy vào đó, đang vào tới cửa thì nó bị 1 bàn tay kéo ngược lại, làm nó mất thăng bằng té ngã về phía sau đập vào 1 cái gì đó cứng cứng, quay lại thì nó 1 cái bờ ngực mặc áo sơ mi đen, ngược mắt lên thì Thôi rồi, Lượm ơi!..... là hắn. Mà nhìn vẻ mặt của hắn có vẻ là khá tức giận.

- Hơ hơ! – Nó cười trừ.

- Cái gì mà hơ hơ. – hắn cúi xuống nhìn thẳng vào mắt nó.

- Sao anh biết tôi ở đây vậy, à không sao anh lại nhanh chân vậy.

- Tôi là ai? Mà không biết người mình thích ở đâu.

- Là người.

- Người như thế nào?

- Là người hẹp hòi.

- Hẹp hòi? Em nói tôi hẹp hòi ở chỗ nào hả?

- Nếu anh muốn hẹn hò với tôi thì cũng phải biết hỏi ý kiến người ta là thích cái gì, ghét cái gì, cũng phải biết tính tình, cảm xúc của người ta, chứ cứ tự tiện sắp đặt là người ta như con rối là sao?

- Thì ra là vậy, xem ra em đang hướng dẫn tôi làm sao để em thích tôi chứ gì? – hắn cười ha hả vẻ rất là mãn nguyện.

- Cái gì? Hồi nào?
- Chứ còn gì nữa? Được rồi, bây giờ em muốn tôi hẹn hò với em như thế nào? Tell me everything you want.
- Hắn nhìn nó với ánh mắt trù mến.
- Zời ạ! Tôi không biết đâu. – Nó lắc đầu.
- Vậy thì đi theo tôi, sẽ có bất ngờ nhỏ cho em. – hắn nắm tay kéo nó đi.
- Tại sao lúc nào gặp anh, anh cũng kéo theo nhiều rắc rối vậy?
- Tại vì lão Thiên muốn vậy, muốn tôi phải thích em và đã nhắc tôi phải thích em hết lòng.
- Vậy ư? Chúng ta mới gặp nhau chưa đầy 1 tháng mà anh lại thích tôi, có vẻ tình cảm chóng nở nhanh nhỉ?
- Tôi không biết, từ cái buổi em kêu tôi “thả hồn theo mưa”, tôi đã suy nghĩ lại và nhận ra tôi thích em thật rồi. Sau cái hôm tôi tỏ tình với em, em lại nghỉ học, tôi đã rất lo lắng cho em, liệu em có bị đau ốm gì không, trong khi đó lớp em lại ồn ào về cái nhân vật đánh đàn guitar kia, lúc đó đầu óc tôi rất muốn nổ tung. Hôm nay, khi thấy em đi học lại trông rất bình thường, lại còn rất đẹp.
- Hi hi! Xem ra anh mắc chứng “yêu”

Suốt chặng đường đi, vốn ngồi cạnh hắn, còn được hắn nắm tay rất chặt nhưng nó một chút thôi mà vẫn không thể hình dung là mình đang đi hẹn hò với 1 hotboy, 1 hotboy nổi tiếng nhất cầu trường JR, con trai của chủ tịch tập đoàn JR, 1 người đầy tài năng. Trong khi đó, hắn và nó chỉ mới gặp nhau có 1 tháng thôi mà hắn đã thích nó, không biết anh Minh kể từ ngày gặp nó bao lâu là thích nó. Còn nữa, trông cái thái độ phấn khích hắn, nó nghĩ hắn sẽ không buông tha cho nó, mà nó lại ghét sự phiền hà khi ở bên hắn. Nếu như mà cả 2 trường đều biết nó và hắn đang hẹn hò thì sao nhỉ? Uhm thì nó sẽ bị cộng đồng fan của hắn ném đá, ném gạch đủ để xây mấy cái villa, biệt thự. Bị con gái trong trường tẩy chay, suốt ngày đi học bị dèm gổ đủ kiểu, từ đó sẽ ảnh hưởng đến tâm lí của nó, rồi đó là học hành của nó sẽ sa sút, có khi nào nó bị rớt đại học cũng không chừng, rồi tương lai của nó? Nghĩ đến đó thì nó rung mình, khẽ giật nảy lên. Không thể nào....

- Sao đấy? – hắn thấy nó tự dưng lại giật nảy lên làm hắn cảm thấy có gì đó không ổn.
- Không sao. Chỉ là đang suy nghĩ vấn đề thôi.
- Chắc là đang nghĩ về anh chứ gì? – hắn cười, khẽ vuốt tóc nó.
- Uhm! Về anh đấy. – Nó khẽ gật đầu.
- Vậy ư? – hắn cười lên trông thật là đẹp trai.

Lần đầu tiên nó thấy hắn đẹp trai như lúc này, nó nghe giang hồ đồn thổi là hắn rất đẹp trai, ngang ngửa mấy Idol hàn; nhưng từ khi nó gặp hắn, nó có bao giờ để ý mấy thứ này, bây giờ mới nhận ra, xem ra thì cũng không quá muộn. Dù gì hồi cấp hai nó cũng theo đuổi mấy anh chàng Super Junior, DBSK đẹp trai hay sao. Nó nhìn lên hắn 1 lần nữa thầm nói với hắn.

- Đừng thất vọng về tôi nhak!

42. Chương 42: Rắc Rối 3

Hắn đưa nó 1 khu trang trại nằm sâu trong đường quốc lộ nằm ngoài thành phố. Nó nhìn ra bầu trời, bây giờ đã 6h tối nên trời cũng tối hẳn rồi. Bây giờ hắn lại kéo nó đi đâu đó, lại còn ngoài thành phố nữa chứ, thiếu gì chỗ chơi cơ chứ, thiệt tình.

Nó đi theo hắn, chính xác thì nó đang níu lấy vạt áo sau của hắn, nơi này ko những ko có đèn mà đường đi còn gồ ghề nữa. Nó vừa ko thấy rõ mà còn xem té nữa.

Đi 1 hồi, nó thấy cái gì đó hơi sáng, những vệt sáng lung linh mờ ảo, hiện tại thì nó chỉ thấy cái ánh sáng lờ lờ, mập mờ thôi. Càng đến gần, nó mới biết rõ sự tình. Thì ra hần cho người sắp đặt, làm 1 cái trái tim bằng nền trên nền cỏ xanh, chung quanh có vài chùm bong bóng trái tim với 3 màu chủ đạo: trắng, hồng, đỏ tươi. Ở chính giữa trái tim to đùng đó có 1 bó hoa hồng nhung và 1 hộp quà lớn. hần nắm lấy tay nó kéo nó vào trong trái tim, vì còn chưa biết là chuyện gì đang xảy ra thì nó đã bị hần kéo vào trong, làm nó mất thăng bằng nó ngã nhào vào lòng hần. hần thấy thế, còn giang tay ôm nó nữa, nhất quyết không nó thoát ra, còn nó thì mặt đỏ như xôi gấc. Nó thấy hần không hề có ý định thả nó ra nên nó nói đúng 1 câu làm hần giật mình thả nó ra.

- Tôi ghét nhất là hạng người hay lợi dụng người khác.

- Vậy ư? – Hần khẽ cười với nó.

-

Sau khi được giải phóng, nó mới ngó nghiêng ngó ngả xung quanh, quan sát từng chi tiết rồi nó cười.

Hần thấy nó cười nên cũng vui vui, không uống công cả buổi học, hần phải gọi điện kêu người làm sắp xếp theo đúng dự định ban đầu.

- Sao? Thấy sao? – hần hỏi. Mong là nó sẽ vui sướng và cảm kích trước tấm lòng của hần.

- Đẹp...

Chưa gì hết, trong lòng hần đã bắn pháo bông rồi.

- Nhưng khá bình thường. – Nó nói rồi lục trong ba lô tìm cái gì đó.

- Cái gì? Khá bình thường? Em cho rằng như thế này là khá bình thường ư?

- Anh lại học tập mấy cái phim Hàn Quốc ư? Đối với đa phần con gái, trước tình huống này họ sẽ nhảy cẫng lên và ôm anh ngay lập tức vì hạnh phúc và vui sướng, số ít còn lại sẽ nghĩ đến mấy bộ phim dài tập tình yêu Hàn Quốc, và họ thấy nhàm chán. Và không may cho anh là tôi lại nằm trong cái số ít kia. Hehe!

- Nó cười, rồi lấy cái máy ảnh ra.

- Em thấy thật sự rất nhàm chán ư? – hần nói mà giọng thì muốn tiu nghỉ đi.

- Nhàm, nhưng mà cũng có cái hay của nó.

- Cái hay? - xem ra công sức của hần cũng ko thật sự đổ xuống sông xuống giếng.

- Uhm! Anh chụp dùm tôi nhé! Cảnh đẹp thế này mà ko chụp lại thì uổng lắm. Nhak?

“Chụp hình? Rốt cuộc thì em là người như thế nào hả trời?”

Thế là hần đành phải chụp hình cho nó chứ sao. Nó tạo đủ kiểu, cười, giận, mếu, ngầu, chu mỏ, phồng má, còn có nhăn mặt, ngồi thừ ra như búp bê gỗ. Có cả những cảnh nó nhảy, ngồi đứng với nhiều tư thế.

Chụp nhiều quá cũng mệt nên nó đành ngồi xuống ngay giữa trái tim, chăm chú xem lại những post hình mà hần này giờ đã chụp cho hần.

Hần ngồi xuống bên cạnh, với tay lấy bó bông với hộp quà đang nằm cạnh hần, đưa cho nó. Nó nhận, nhưng lại ko mở ra ngay.

- Sao lại không mở?

- Phải mở ngay hả? – Nó ngơ ngác hỏi.

- Uhm!

- Có gì hay lắm sao? – Nó mở ra thì có 2 cái áo màu trắng, trong đó có 1 cái áo to hơn và 1 cái áo nhỏ hơn, trên 2 chiếc áo có in hình 2 đôi nam nữ đứng cùng nhau, nắm tay được in bằng mực đen, xung quanh còn có vài hình trái tim nhỏ màu đỏ.- Anh mua ở đâu đây?

- Cửa tập đoàn nhà tôi làm. Thấy sao?

- Hèn gì chất lượng vải rất tốt, còn nữa, nhìn nè, thiết kế đơn giản quá. Ủầy! Áo đôi là phải độc, chứ mấy cái kiểu thường thường này thì mặc ra đường người ta lại cười vào mặt vì giống giống với của người ta. – Nó là lười.

- Cái gì? Ai dám cười? – hấn bật dậy.

- Người ta! – Nó ngược mặt lên, kiểu hơi bướng.

- Người ta là ai mà dám cười Trần Minh Phong này.

Nó chợt giật nẩy mình, Trần Minh Phong – cái tên có tiếng tăm rất vang dội trong các đề tài bàn tán hotboy ở trường học, lớp học thêm, quán ăn vặt và cả trên Face nữa. Nghĩ lại thì ai lại cười hấn chứ, hấn – 1 vị “hoàng tử” lạnh lùng nổi tiếng là ít khi trò chuyện, nhòm ngó đến con gái, nay lại đùng đùng có tin là cha này lại đi tỏ tình, làm áo đôi cộng thêm cái nơi này nữa thì thôi rồi, nó mà đăng cái tin này thì đảm bảo ngày hôm đó sẽ có gió to bão lớn. Sẽ có hàng trăm đứa con gái sẽ xiuxiu, khi biết hoàng tử này đã thay lòng đổi dạ, bắt đầu biết yêu là gì? Hà hà! Nghĩ đến đây, nó lại thấy mình khá may mắn khi là cái người được nhận tình yêu từ cha này.

- Hi hi! Thì thôi! Bữa sau muốn làm áo đôi, áo lớp hay quần áo gì gì đó thì cứ liên hệ với tôi nhak, đảm bảo hàng độc chất lượng tốt. Thôi đi về, tối rồi, về nhà còn làm bài tập nữa. Tôi còn núi vở chưa chép nữa đây nè. – Nó đứng dậy, phủi phủi rồi sải bước về lối ra và không quên cúi lại hấn hộp quà.

- Không nhận hả?

- Không dám, không muốn bị fan của anh ném đá, ném gạch để xây nhà đâu, chỉ nhận bó hoa này thôi. – Nó quay lưng đi tiếp. – Mà tôi không thích hoa hồng nhưng, chỉ thích hoa hồng trắng thôi.

3 ngày hôm sau, nó giải thích cho đám nữa sinh, Gui (nhân vật mà đang gây sóng gió cho lớp nó – mà chính xác thì Gui là nó) thực không phải học lớp nó mà cũng ko phải học sinh của trường Dream nên không thể tiết lộ danh tính. Để không thể gây thất vọng cho những fan cuồng này nên nó đã hứa sẽ để Gui xuất hiện 1 lần nữa vào đợt ngoại khóa 26/3 năm nay, nên mọi người đừng có buồn lắm. Vì xét theo những gì nó nói thì nhân vật Gui này không thích gây ồn ào, anh ấy là 1 ẩn số chỉ có mình nó biết nên nó mới mời anh ấy góp mặt trong tiết mục của lớp, lớp nó cũng không biết Gui thực ra là ai, họ chỉ biết Gui là người quen của nó mà thôi. Thế là hôm đó, nó về nhà trong tình trạng không muốn nói chuyện với ai nữa cả, nguyên 1 ngày nó đã phải nói rất nhiều còn nhiều hơn mấy thầy cô giáo dạy trong 1 ngày. Giải thích đi rồi lại phía giải thích lại, giải đáp tất cả những gì nó có thể bịa đặt được về Gui.

Coi như rắc rối này đã được giải quyết, mong là có thể qua 1 cách êm xuôi và nó còn mong là họ quên luôn cho nó phở nợ. Lại có thể sống bình yên rồi, chứ mấy hôm qua nó phải vò đầu suy nghĩ, phải làm sao bây giờ. Nó hỏi ông Tý thì ông lại kiu nó là cứ suy nghĩ phức tạp lên làm gì, cứ đơn giản nó đi, hãy để mọi thứ theo thời gian cuốn trôi nó đi là được. Ông nói xong câu đó là nó ngay lập tức đơ 5s: Thứ nhất: lần đầu tiên nó nghe ông Tý nói 1 cách triết lý và thông suốt thật không ngờ. Thứ hai: nó nghĩ lại xem thì thấy mình ngu thiệt, sao cứ phải làm to chuyện này lên, cứ cho nó vào dĩ vãng. Bây giờ nó ko nói, lớp nó ko nói thì họ làm gì được tụi nó, với lại giờ con Lan lớp trưởng giao hết cho nó rồi, xem ra nó đã tìm dc cách giải quyết gọn lẹ được rồi, chít là nó phải chịu khổ thêm 1 chút nữa thôi!

Những ngày hôm sau, cứ sau giờ học là hấn lại kéo nó đi đâu đó để thể hiện tình cảm của hấn với nó. Trong khi đó nó lại quá vô tư, không có bất cứ phản ứng gì gọi là cảm động cả. Nó cứ đứng đưng như mọi khi, còn hấn thì cứ nhiệt tình hết sức, mặc kệ nó có chối đẩy chối đưa thì hấn vẫn tiếp tục. Còn nó thì lại vô cùng thích thú mấy cái nơi hấn đưa nó đến và những món quà mà hấn tặng nó, nào là thú bông, hoa hồng trắng và 1 vài cuốn sách, theo lẽ đương nhiên thì những thứ này không có cái gì gọi là vật chứng tình yêu nên nó cứ nhận hết (trừ cái bộ áo đôi)

Hôm nay đã là tháng 10, nó đã dần quen với việc học tập cộng với việc có thêm 1 vệ tinh mang tên Trần Minh Phong. Trời cũng bắt đầu lạnh hơn, không còn những ngày nắng chói chang tháng 8 hay là tháng 9 với tiết trời chuyển mùa nữa. Cũng gần đến sinh nhật của nó rồi, chỉ còn có 3 ngày, nó quyết định rồi ngày hôm đó nó sẽ chính thức khai trương cửa hàng Angel and Demo, vào cái ngày khai trương này nó sẽ tập nập bạn bè ở đây, không cho ai biết cả để mọi người không làm phiền nó hay cả ngày nó cứ phải nói cảm ơn khi có ai đó Happy birthday nó. Nó muốn sinh nhật lần thứ 17 này sẽ vô cùng đặc biệt chứ không như

truyền thống như những năm trước, nó muốn năm nay sẽ trôi qua 1 cách êm xuôi, 1 mình tận hưởng tất cả. Thực ra lúc đầu nó cũng muốn tổ chức rầm rộ như năm ngoài mà lớp nó đã chuẩn bị cho nó. Nhưng may sao, sinh nhật năm nay lại trùng vào chủ nhật, không phải đi học, có thể chơi nguyên 1 ngày, rồi nó nghĩ đến chuyện 1 mình sinh nhật này. Thế là nó lên kế hoạch cho buổi khai trương này.

Đang đi xuống căn tin để mua kẹo ấy đứa lớp nó thì nó thấy trên bảng thông báo dán chi chít cái gì ấy, trông xa xa thì có vẻ là ảnh thì phải. Nó chạy đến gần, cố gắng chui vào trong để xem chúng là cái gì. Khi đã vào trong được nó lại hoàn toàn đứng hình. Nó nhìn lên cái bảng thông báo, chẳng phải đây là ảnh nó và hẳn trong cái đêm khai giảng hay sao và ảnh hẳn kéo nó lên xe ô tô hôm bữa sao. Ở dưới bức ảnh còn có dòng chữ màu đỏ nổi bật: “Trần Minh Phong và ? đang hẹn hò.” Nó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, kéo mũ trùm của áo lên che hết mặt, rồi chạy 1 mạch lên phòng học lớp nó. Vừa chạy nó vừa thắc mắc: Ai làm mấy thứ này, rãnh nợ quá đi theo dõi hẳn để rồi phát sinh thêm cái này, mà lại là vụ hẳn đi tỏ tình với nó nữa chứ.

Nó lên tới phòng rồi khóa trái cửa, kéo hết màn xuống. Đứng lên bực, nói rõ cho đám bạn đang ngơ ngác như nai vàng kia.

- Mọi người nghe rõ! Có 1 chuyện vô cùng hệ trọng mà tớ muốn nói.
- Chuyện gì? Đứng nói là pà hết tiền mua kẹo cho lớp nhak.
- Hay lại là chuyện Gui nữa hả?

....

- Không! Lần này thì khác, tôi cần mọi người giúp. Thực ra thì dưới bảng thông báo đang dán chi chít hình tôi và Trần Minh Phong trường JR, còn có dòng chữ Trần Minh Phong và ? đang hẹn hò nữa, chắc chắn không lâu sau, cả 2 trường sẽ biết nhân vật hời hợt kia là ai. Vì hôm đó tôi cũng khá nổi tiếng trong cái vụ điều khiển âm thanh. Những người tò mò muốn biết tôi là ai sẽ kéo đến đây để xem tôi là ai, sẽ có người là ai. Vì vậy chắc chắn sẽ có ồn ào, mong mọi người có thể bảo vệ mình được. Năn nỉ. – Nó cầu xin khẩn thiết.

- Nhưng mà Băng à! Làm sao mà pà lại hẹn hò với Trần Minh Phong được chứ? – Nhỏ Nhi đứng phất dậy, trông nhỏ hình như đang rất là tổn thương, thần tượng của mình lại đi hẹn hò với nhỏ bạn thân của mình mà ko phải là mình, thật là....

- Chuyện này..... Sau này tôi có thể giải thích được không? Tôi là người bị hại đấy.

- Pà lúc nào cũng là người bị hại mà.

- Uhm! Thôi để con trai lớp này bảo vệ pà cho.

- Con gái nữa chứ.

- Ai dám đụng đến thành viên lớp 11A2 là đụng đến tập thể 11A2, chúng ta sẽ không để yên đâu. – Nhỏ Lan đứng bên cạnh nó ra lời sấm.

Thế là cả lớp cười ầm lên – > chúng nó đã đồng ý mà không cần biết lí do.

Nó thở 1 cái phào rồi, lấy điện thoại ra liên lạc với hẳn. Hẳn ko bắt máy.

Chiều hôm đó nó chạt vật lăm mới ra khỏi trường, nó đội cái mũ lưỡi trai của thằng Phong chạy ào xuống nhà gửi xe, nhất quyết bắt ông Tý cho nó dắt xe vì đa phần cái mắt của thiên hạ sẽ tìm kiếm những cô gái bí ẩn đang đi trong đám học sinh đang đi bộ ra cổng trường chứ không có ai lại rảnh nợ lại đi tìm kiếm ở mấy cái nhân vật bí hiểm đang dắt xe.

Tối đó nó gọi điện cho hẳn thì hẳn không trả lời.

Sáng hôm sau lại có thêm cái ảnh mà nó đang được hẳn thổi vào mắt của mình, nó nhớ là nó còn nói hẳn có hơi thở mùi bạc hà nữa. Nó lại né tránh dư luận, mặc dù đã có rất nhiều người đến trước cửa phòng nó để xem mặt nó còn chỉ chỗ. Hôm nay là thứ bảy rồi, ngày mai là ngày khai trương của cửa hàng, chắc chắn hẳn sẽ đến, nếu hẳn còn ko nghe điện thoại của nó nữa thì nó sẽ từ bỏ tất cả, nó sẽ ko mở cái cửa hàng đó

nữa sau đó nó sẽ tìm cách dập tắt cái thông tin trời ơi đất hỡi kia, dù cho đó có là hạ sắc hay ko nó cũng mặc kệ.

Tối hôm đó, nó đi đánh đàn ở quán cà phê Soul như thường lệ. Nó đang say sưa đánh thì chợt có tiếng bước chân mạnh mẽ hướng tới chỗ nó, nó có nghe nhưng ko buồn ngược mắt lên, bây giờ nó chỉ muốn chuyên tâm vào công việc mà thôi. Ai dè! Nó bị 1 cánh tay nào đó kéo nó ra khỏi vị trí, tay còn lại thì giữ lấy cây đàn của nó. Vì kéo dẩy 1 cách bất ngờ như thế này, nên nó đã mất thăng bằng, ngã nhào vào cái con người kia. Thấy mình như vậy là ko được nên nó cố gắng né tránh cái bờ ngực rộng kia mà cố lách người sang hướng khác, mặc dù nó biết rõ mình sẽ tiếp đất bằng mặt. Nhưng thật không ngờ cái con người kia lại thấy nó như thế nên đã nhanh chóng kéo nhanh nó vào người mình tiện thể ôm chặt nó vào lòng. Cùng lúc đó nó nghe thấy tiếng bịch thật to, cứ tưởng mình đã tiếp đất rồi. Hóa ra chính xác thì nó không hề tiếp đất, mặt nó đang được vùi trong lồng ngực của ai đó, nó đưa mắt sang phải thì thấy cây đàn của mình đang nằm bẹp trên sàn. Nó tá hỏa, vùng ra nhưng lại bị cái cánh tay kia kẹp chặt hơn. Nó tức tối nhìn lên.....hóa ra là cái người nó mà bấy lâu đang rất muốn liên lạc.

- Thả tôi ra!

- Yên nào, lâu rồi không gặp mà mới gặp thì em đã mặt mày nhăn nhó là sao hả? – hấn nói lỏng tay nhưng vẫn cố gắng giữ nó ở trong lòng.

- Anh đi đâu mà ko chịu nghe điện thoại hả? Tại anh mà tôi phải chuốc biết bao nhiêu phiền phức, anh có biết không? Mà cũng tại anh hết mà ra đây!

- Uhm! Biết hết rồi ! Thế nên bây giờ tôi mới đến đây.

- Có cần phải ôm chặt và quàng cây đàn của tôi xuống đất ko?

- Cũng lắm là mua cây mới thôi!

- Bá đạo quá hơ?

- Đi nào! Chỗ đây ko tiện nói!

- Nhưng tôi còn làm thêm.

- Tôi đã nói với chủ tiệm rồi, hôm nay em được nghỉ.

- Cái gì?

- Không nói nhiều! Đi thôi!

Hấn cúi xuống nhặt lấy cây đàn, rồi nắm tay nó kéo nó ra khỏi cửa tiệm hướng thẳng về chiếc ô tô đang đậu ở bên kia đường.

Hấn chở nó về nhà hấn, trong khi đó nó đã kể hết những rắc rối và nỗi khổ mà hấn đã “cho” nó trong 2 ngày hôm qua. Tất cả là tại hấn mà ra. Hấn nghe hết nhưng không nói bất cứ lời nào, cứ để nó nói hết cho hả giận. Về đến nhà hấn thì hấn vẫn nắm tay nó kéo nó vào phòng khách, nó đã đến đây rồi nên cũng chẳng còn hơi để quan tâm đến ngôi nhà “xinh đẹp” này nữa.

Hấn và nó cùng tiến vào trong, hiện ra trước mắt nó là 1 gia đình nhỏ: gồm có bà mẹ mà nó đã từng nói chuyện cùng, cô em gái hay leo đèo theo nó, ngồi ở chiếc ghế chính là 1 người đàn ông trung niên mà nó đã từng gặp ở buổi khai trương Trung tâm thương mại JR, còn người này giờ cứ nắm tay nó suốt là con trai duy nhất cả gia đình này, là người thừa kế tập đoàn JR. Bây giờ nó mới cảm nhận dc: so với họ mình thực là rất là nhỏ bé.

- Đến rồi ư? – ba của hấn hỏi, nghe giọng của ông không hề có chút cảm xúc nào cả.

- Cháu chào 2 bác! – Nó khề cuối đầu chào.

43. Chương 43: Giải Quyết Rắc Rối

- Ngồi xuống đi cháu!

- Dạ vâng! – Nó theo quán tính ngồi xuống cái ghế bành mà Minh Phương đang ngồi nhưng lại bị hấn kéo tuột sang 1 chiếc ghế khác ngồi chung cùng với hấn, lúc ngồi xuống hấn vẫn còn nắm tay nó.

- Theo như bác biết thì hiện tại thì trong trường đang có những tấm hình hai đứa ở chung với nhau, còn có những hành động thân mật nữa phải không?

- Dạ! – Nó khẽ dạ, mắt liếc xéo sang hấn. Nhưng hấn lại ko có bất kì phản ứng gì hết.

- Vậy hai đứa có thể cho bác biết sự tình là như thế nào không?

- Thực ra, cháu và anh ta cũng có chung 1 quan hệ thì cũng đúng, nhưng ko phải là chuyện tình cảm. Điều này... - Nó hướng mắt về phía Minh Phương, nhưng nhỏ chỉ biết ra hiệu cho nó đừng nói cái vụ cửa hàng, chỉ còn 1 ngày nữa là mọi việc coi như xong xuôi bước 1. Nhưng mà.... Nó nhìn sang hấn. Hấn lại nhìn sang nó với ý dò hỏi là nó đang nghĩ cái quái gì thế.

- Vậy là quan hệ gì? – mẹ hấn bây giờ mới lên tiếng.

- À! Chúng cháu quen nhau ở cái buổi khai giảng thôi, với lại anh Phong cũng có quen biết với anh Long nhà cháu. – Nó lại bịa đại, nhưng mà nghĩ lại thấy cũng đúng thôi.

- Con thích Hoàng Như Băng! – Hấn nói to và rõ ràng từng chữ.

- Cái gì? Anh đừng có làm hỏng hết chứ? – Nó khẽ nói với hấn, không quên nhéo vào mu bàn tay của hấn.

- Vậy ư? – Mẹ hấn hỏi lại, trọng giọng của bà có chứa vài niềm vui.

- Dạ đúng!

- Anh ta thích cháu chứ cháu ko có thích anh ta, vì vậy cháu không có lỗi gì ở đây, cháu chỉ là người bị hại mà thôi. Xin hai bác đừng hiểu lầm, chuyện này cháu nhất định sẽ có hướng giải quyết tốt nhất. – Nó luống cuống nói thẳng hết mọi sự tình.

- Cháu không thể nói như thế được, con trai nhà bác thích 1 cô gái, chuyện này thì còn đang nghi vấn, còn đồn thổi trong trường, thế thì với những dư luận xung quanh thì sao? Cháu đừng quên cháu đang ngồi cạnh ai, đó là người thừa kế tập đoàn JR, người đang có tình cảm với cháu đấy. Vậy bây giờ cháu hãy nghĩ rộng hơn 1 chút, liệu 1 mình cháu có thể giải quyết nổi hết ko?

- Cháu.....

- Vậy xem ra cháu ko có hướng giải quyết gì đúng ko?

- Dạ... - Nó đáp bần thiêu.

- Được rồi! Ta đã nghĩ rồi, xem ra cháu và thằng Phong nhà bác sẽ hẹn hò chính thức vậy, bác cho phép. Còn mấy cái tin nhảm nhí kia đều đc coi là sự thật. Trong trường bọn con có thể hẹn hò iu đương mà không cần len lút.

- Sao có thể như vậy được chứ? – nó nói mà như muốn khóc.

- Có chuyện gì sao? – Hấn quay lại nhìn nó, gương mặt nó thoáng chốc chuyển sắc

- Làm sao có thể như vậy được chứ? Rõ ràng là cháu không có bất cứ tình cảm gì với anh ta, làm sao có thể cháu với anh ta hẹn hò được chứ? Rõ ràng thực không công bằng chút nào. – Nó lắc đầu.

- Vậy cháu thử lí giải xem, bây giờ chẳng lẽ lại để con trai nhà bác phải yêu đơn phương cháu ư? Trong khi đó nó lại có khối đứa con gái đang chờ sẵn nó, như vậy người lỗ vốn không chỉ có mình cháu đâu. – Mẹ hấn vừa nói vừa cười với nó, trong khi mặt nó lại méo xệch.

- Con đồng ý! – hấn nói rõ.

Nó quay sang nhìn vào mắt anh ta, nó nhìn thấy rõ thấy 1 tia sáng tên là kiên định. “Haiz!!!” Nó thở dài trong lòng, tại sao bây giờ mọi lại thay đổi nhanh như thế này. Nó còn chưa kịp phải suy nghĩ như thế nào thì sự việc lại thành ra như thế này.

Nó nhăn nhó ra mặt, rồi nhìn xung quanh. Bây giờ chẳng lẽ phải thuận theo họ?

30' sau. Hấn đưa nó về bằng chiếc Sh đen tuyền. Nó ngồi đằng sau, không nói lời nào.

- Mai nhớ đến cửa hàng sớm đó.

- Uhm! Mai anh cũng phải đến đấy, tôi đã làm xong xuôi hết phần quảng cáo cả phát tờ rơi luôn rồi, mấu chốt của việc khai trương ngày mai là Hotboy Trần Minh Phong và em gái Trần Minh Phương là chủ nhân thực sự đấy. Vì vậy ngày mai tôi sẽ ở đó cả ngày. – Nó nói như thể hấn và nó, giữa chúng nó không có bất cứ mối quan hệ tình cảm nào vậy, giọng nó lạnh.

- Vậy là ngày mai anh có thể ở cạnh em cả ngày. – Hấn biết, bây giờ nó cảm thấy hơi khó chịu vì sự việc vừa rồi.

- Nhớ nhắm với mẹ anh là bà phải đến 1 chút đấy.

- Uhm! Đến để xem con dâu tương lai làm việc như thế nào chứ! – hấn cố chọc tức nó lên.

- Này! – Nó vỗ mạnh vào lưng của hấn làm hấn đau điếng. – Tôi không có giỡn đâu đó.

- Uhm! Tại thấy em buồn quá.

- Thấy em buồn? Anh ngồi đằng trước lái xe, làm sao mà thấy mặt tôi mà kêu buồn với vui. Không nói chuyện nữa. Nghe nhạc đây đừng nói nhiều.

- Nghe bằng cái gì?

- Tai nghe. – Nó hét.

- Vậy thì thôi.

Nó lôi ipop ra, đeo tai nghe vào. Rồi lui khui tìm vài bài hát buồn cho đúng tâm trạng bây giờ, lâu rồi nó chưa nghe nhạc theo tâm trạng.

Đến đèn đỏ, hấn dừng xe, ngoái đầu lại nhìn nó, mắt nó đang dán chặt vào màn hình chiếc Ipop màu trắng cũ mèn.

Hấn lên tiếng:

- Mai tôi đến đón em nhak?

-

- Này! Có nghe anh nói gì không?

-

- Vậy ra, nghe nhạc rồi thiệt hả? – hấn ngập ngừng rồi nói tiếp – Tôi biết, cái việc gia đình tôi bắt em hẹn hò với tôi thật là rất thiệt thòi cho em. Ba mẹ tôi nghĩ vậy vì họ nghĩ rằng tình cảm của tôi đối với em chỉ là nhất thời, họ nghĩ rằng tôi chỉ đang chơi đùa chút thôi. Thật không ngờ em lại có chung suy nghĩ với họ, lúc đầu em nói tôi chỉ là đang say nắng, lúc đó tôi cảm thấy thất vọng lắm. Nhưng tôi vẫn muốn thử. Tôi muốn biết tình cảm của tôi, nó sẽ ra thứ như thế nào. Vì vậy tôi cần em bên cạnh tôi thật nhiều. Mong em đừng oán trách tôi!

-

- Mà em cũng nên hiểu tình cảm mà tôi dành cho em chứ! Em cứ trốn tránh, cố gắng phủ định ko...

- Tôi không có trốn tránh. – Nó lên tiếng.

Kít.....

Hấn thắng xe gấp, là nó theo đà mà đập mặt vào lưng của hấn.

Đang xoa xoa cái mũi thì hấn quay lại, vẻ mặt rất khó coi.

- Nãy giờ nghe được bao nhiêu rồi?

- Nghe hết. – Nó lấy cái tai nghe ra khỏi tai.

- Nhưng mà đang nghe nhạc thì làm sao mà nghe tôi nói được gì chứ.
 - Đeo tai nghe nhưng chưa nghe, đang chọn bài.
 - Vậy là nghe hết rồi hả??? – hần há hốc mồm nhìn nó.
 - Haha! Nghe hết, tôi đâu có trốn tránh hay phủ định gì đâu, chỉ là thấy anh mới gặp tôi chưa lâu mà đã nảy sinh tình cảm thì cũng thấy kì thật. Tôi đang quan sát xem nó có “real” chút nào ko? Mà lần đầu nghe anh nói hay như hôm nay đây, em nào mà nghe chắc chết vì mặt ngọt quá. – Nó cười ha hả. – Thôi chờ tôi về, khuya lắm rồi.
 - Uhm! – Hần quē 1 cục, chỉ biết ngậm ngùi nhìn đường mà lái xe chở nó về.
- Lúc về đến nhà, nó nhảy xuống xe, quay lại cảm ơn 1 tiếng thật rõ là to rồi chạy luôn vào nhà, ko thèm nhìn cái con người ấy.

44. Chương 44: Sinh Nhật???

Nó tính hôm nay sẽ đóng cửa hàng sớm, rồi đi đâu đó uống 1 ngụm cà phê đen cho qua hết ngày hôm nay. Nhưng không ngờ nó vừa mới bước ra cửa thì có nguyên 1 dàn xe máy nổ ga bùm bùm phóng thẳng đến nơi nó đứng, vì toàn bộ những chiếc xe đó đều chiếu thẳng vào mặt nó nên nó hầu như không thể nhìn ra bọn họ là ai?

Tiếp đến là 1 đứa con gái nào đó đem đến 1 bịch to đựng, 1 thằng con trai ôm mấy bó bông màu trắng, và 1 dáng người to đùng mang 1 chiếc bánh sinh nhật bước đến chỗ nó. Cùng lúc 3 người đó đến chỗ của nó cũng là đồng loạt đám xe đằng sau tắt máy, tắt đi cái ánh sáng chói mắt kia và mọi thứ dần hiện ra.

- Happy Birthday!!!!!!!!!!!! – Cả đám hét ầm lên.
- Trời ạ! – Nó hét lại.

Không ngờ cái đám lớp nó và lớp ông Tý lại phát hiện ra nó đang núp ở đây. 3 cái con người đang đứng trước mặt nó là con Nhi, thằng Phong và Minh. Nó chỉ biết nhìn họ rồi lại cười cả miệng. 3 người bọn họ để 3 thứ đó lên bàn rồi chạy về đám xe, lên xe, đeo mũ bảo hiểm rồi phóng vù đi, không để lại bất kì tin nhắn gì cho nó. 5s sau, nó mới hoàn hồn nhìn lại cái sân trống hoác vừa lúc này toàn là xe, rồi nhìn cái bàn đằng sau mình toàn là quà sinh nhật với bông hồng trắng, còn có 1 cái bánh sinh nhật màu trắng toát nữa. Nó tiến tới ngắm kĩ lấy cái bánh, ở dưới chân bánh có 1 tờ giấy.

Chúc mừng Hoàng Như Băng lên 1 tuổi mới, già đi 1 chút, lớn hơn 1 chút, ăn nhiều hơn 1 chút, học hành tốt hơn 1 chút.....

Hi vọng bạn có 1 đêm sinh nhật vui vẻ.....

P/S: Năm nay bọn tôi tha cho bạn, năm sau bạn hãy cẩn thận!!!

Đọc xong, nó à lên 1 tiếng, hóa ra chúng nó cũng biết hôm nay nó muốn đón sinh nhật 1 mình nên cũng ko kéo nó đi đâu đó thể là chỉ “lặng lẽ” tặng quà với Happy birthday với nó 1 tiếng rồi đi luôn. Nó vui vẻ nhìn đồng quà rồi nhăn mặt “Tí nữa làm sao mà khuôn hết cái đồng này về”.

Hần đang chật vật với cái mớ bì bóng ở bên trong thì nghe thấy tiếng xe máy bùm bùm ở ngoài nên chạy ra xem thử có fan nào đến nữa không thì lo chạy đi núp. Nhưng vừa mới ra thì lại thấy cái đám kia đi mất tiu, để lại 1 đồng đồ ở trên bàn, còn nó thì đứng trơ trọi như trời trồng vậy. Nhìn lên bàn thì thứ đầu tiên đập vào mắt hắn là 1 cái bánh sinh nhật màu trắng, trên đó có 1 dòng chữ socola đen Như Băng. Hắn đến hỏi nó thì nó cứ cười cười.

Nhỏ Phương chạy ra, nhìn nhìn cái bánh rồi hét lên.

- Hôm nay sinh nhật chị Băng hả???
- Uhm! – nó chỉ uhm khẽ rồi đi vào trong, lấy mấy cái bì bóng to nhét quà vào bên trong, đóng gói cái bánh rồi xếp gọn 1 chút.

- Sao chị ko nói gì hết vậy?
- Nói làm gì?
- Ô! Nói để em đi mua quà cho chị chứ! Thui thì sẵn đây, chị nhìn đi chị muốn cái gì nào, em lấy cho chị. – Nhỏ Phương chỉ tay vào mọi thứ trong cửa hàng.
- Em thấy có ai làm chủ 1 cửa hàng lại lấy quà từ chính những gì có trong cửa hàng đó ình ko? Em ngốc quá, nếu em muốn tặng quà cho chị, thì kêu bác tài chở cái đồng này về nhà chị đi!
- Nhà chị ở đâu?
- Anh của em biết đấy! Coi như em nhận lời nhak! Chị đi đây! – Nó vào trong lấy ba lô.
- Đây đi đâu đó! – Hấn đang cố dọn mấy cái móc treo vào bên trong.
- Đi chơi đâu đó!
- Đây! – hấn chạy theo.

Hấn chạy ra, giằng lấy cái tay lái của nó, rồi ngồi lên trước.

- Ế ế! Sao thế này? – Nó la lên.
- Thì tôi chở em đi chơi! – hấn quay lại cười với nó, rồi vỗ vỗ lên cái yên sau ra ý biểu nó lên đó ngồi.
- Há há! Đùng có mà bỏ cuộc đấy nhá.
- Giờ đi đến chỗ đó cái đã. – Hấn đạp nhanh ra lòng đường, làm nó mất đà mà ôm chặt lấy lưng của nó.

Lúc mới dựa thì nó còn cái cảm giác vì sợ, nhưng ôm lâu nó lại thấy cái lưng rất ấm nên ko dứt ra luôn, mặc kệ hấn chở nó đi đâu cũng được.

Còn hấn thì đang nổ pháo bông ở bên trong.

- Đến nơi rồi!
- Hấn dẫn nó đi vào bên trong 1 tiệm bán đồ trang sức.
- Vật mà tôi đã đặt đâu? – hấn trở nên nghiêm nghị, ra dáng như 1 vị công tử nhà giàu.
- Vâng! – Cô bán hàng gạt đầu rồi đi vào trong lấy ra 1 cái hộp màu đen.
-

Hấn mở cái hộp đó ra nhìn 1 phát rồi đóng nó lại ngay lập tức ko cho nó kịp nhìn cái bên trong là thứ gì.

- Đi thôi!
-
- Bây giờ thì chở tôi đến nơi này. – Nó cố gắng chỉ đường cho hấn.
- Đi gì mà xa thế? – hấn nhăn nhó khi mà đi quai mà không đến nơi.
- Ai biểu đòi làm tài xế của tui làm chi???
- Muốn làm bạn trai của em khó thiệt đó!
-

Khi đến nơi, nó kéo hấn chạy đi đâu đó mà hấn còn chưa kịp định hình là nơi nào. Nó dừng lại, rồi, 1 khung cảnh mà hấn hiếm khi thấy: Đó là toàn cảnh thành phố lúc về đêm. Hấn còn đang bị choáng ngợp bởi vẻ tráng lệ và lung linh của khung cảnh thành phố về đêm thì nó ngồi phịch xuống đám cỏ, duỗi thẳng cả 2 chân ra.

- Woa!!!!!!!!!!!!!! Đêm nay trăng đẹp quá đề!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
- Trăng?

Hắn ngược lên thì thấy mặt trắng hôm nay to tròn 1 cách lạ kì.

Nó kéo hắn xuống ngồi cùng, rồi lấy cái loa trong cặp ra mở mấy bài bất hủ của Westlife ra.

- Rất chi là lãng mạn nhak! – Nó quay sang hắn cười với hắn. – Anh sướng nhak, được ngồi cạnh 1 cô gái thích ngắm cảnh lúc thành phố về đêm nè, thích ngắm trăng như mấy thi sĩ thời trung đại, thích nghe nhạc cầu mấy anh chàng đẹp trai Westlife và hôm nay lại sinh nhật 1 mình của cô ấy đây.

- Sinh nhật 1 mình?

- Uhm! Thì năm nay tôi đã 17 rồi, muốn 1 cái sinh nhật thật đặc biệt cho cái gọi là trưởng thành. Mà bây giờ là sinh nhật 2 mình rồi. Anh sướng thiệt đó, bạn bè, người thân của tôi họ còn biết gửi quà cho tôi rồi rút lui, trong khi đó anh lại được ở cạnh tôi cả ngày, bây giờ lại còn ngồi cạnh tôi ngắm trăng thưởng nhạc nữa chứ. Quà của tôi đâu???

- Đợi tí!

- Hở??? – Nó tính nói giỡn thôi mà hắn cũng làm thiệt á.

Hắn lấy từ trong túi ra 1 sợi dây chuyền trắng bạc có mặt là 3 chữ cái gì đó

- ICE???

- Bắg! – hắn đeo sợi dây vào cổ nó, không quên néo má nó 1 cái.

- À!!!!!!!!!!!!!! – Sau cái néo đó, nó mới biết bắg trong tiếng anh là Ice.

- Không ngờ, hôm nay tôi lại có điểm phúc nhiều như thế. – hắn vừa nhìn về phía xa xăm vừa nói.

- Thì bởi!!!

- Chỉ thiếu 1 thứ thôi là hoàn thiện rồi.

- Thứ gì? – nó quay sang nhìn hắn.

Kiss.....

Hắn hôn nó thật lâu, dùng 2 tay ôm chặt nó vào lòng, hắn muốn từ giây phút này, chỉ có mỗi mình hắn chỉ có thể ở bên cạnh nó, ôm nó, hôn nó, che chở cho nó và yêu nó hết lòng.

Còn nó thì mở toang cả 2 mắt, nhìn chăm vào đôi mắt đang nhắm của hắn. Nó cố vùng ra khỏi vòng tay của hắn nhưng không được, càng quẫy thì hắn càng ôm chặt. Thôi thì.....hắn muốn làm gì thì tùy hắn

Khi đã thoải mái “cơn khát” bấy lâu nay, hắn dời ra, nhìn thẳng vào khuôn mặt đang đỏ lựng như trái lựu của nó và không quên vẫn ôm chặt nó.

Nó đánh lên ngực hắn 1 cái rõ đau.

- Đau! – hắn nhăn mặt.

- Trả lại cho tôi nụ hôn đầu tiên ngay.

- Không trả thì làm sao?

- Thôi thì thôi! Thả tôi ra ngay coi.

- Không thả! Muốn ôm thêm 2 chút. – hắn siết chặt nó vào trong lòng của mình.

- Anh thích tôi thiệt đó hả?

- Uhm! Tôi đã nói rồi, sao lúc nào em cũng hỏi lại 1 câu đó thôi vậy.

- Để chắc chắn thôi. Sau này mà anh dám nói hết thích tôi rồi thì tôi vui lắm đó.

- Mong là em ko bao giờ có được niềm vui đó.

- Vậy là phải buồn hoài hả?

- Không, tôi sẽ là người mang niềm vui khác đến với em.

45. Chương 45: Tin Đồn Phát Tán

Sáng hôm sau.

Trên trường bỗng nhộn nhạo hơn hẳn.

Nó đi học với bộ dạng như con khủng nạo đó mới trốn viện. Đầu tóc thì bù xù, nó chả thèm chải hay buộc gọn lại mà cứ để gió bay kiểu gì thì bay, chân thì mang giày thể thao đen trắng, thân thì mang cái khoác màu xám rộng thùng thình, balo màu đen thì đeo 1 bên, mặt thì đeo cái kính to đùng (nó bị sưng mắt do đêm hôm qua về khuya, lại còn ngồi mở quà, trả lời và like các câu chúc mừng sinh nhật trên Face và điện thoại, 3 giờ sáng nó mới ngủ được).

Nó vừa đi vào vừa hút sữa, ông Tý lại giả chứng ko chịu gọi nó dậy sớm nên giờ nó chỉ biết hút sữa cho đỡ đói. Nó đứng 1 mình đợi ông Tý gửi xe. Đang đứng thì ai cũng đi ngang qua dòm dòm vào nó rồi lại lắc đầu, nhiều người xì xào xì xầm “ Không phải mà,....Trông khác lắm,....đảm bảo là không phải người này,.....làm sao mà 1 hotboy lại đi hẹn hò với nhỏ ngốc này,..... Đó là Trần Minh Phong đấy.....”

Nghe đến 3 từ này mặt như phản xạ có điều kiện, quay lại, nhú mồm nhìn vào cái đám học sinh trường JR kia. Nhìn nó rồi lại không vs không, còn có hotboy, đặc biệt là Trần Minh Phong? Chắc chắn đang có chuyện gì đang xảy ra với nó đây.

Học xong thì nó bị nhỏ Nhi kéo ra 1 góc

- Bà biết zụ gì chưa?

- Zụ gì hót?

- Trên Face á, mới có 1 cái page mà học sinh trường JR đang share nhiều lắm. Bà biết hội đó là gì ko?

- – Nó lắc đầu.

- Hội những người đang dôi theo Trần Minh Phong và bạn gái. Ảnh bìa là hình của chả với 1 cô gái đang đứng đối diện mặc 1 bộ đồ rất chi là phong cách ở cái đêm khai giảng vừa rồi. Trong cái hội đó có vài cái hình mờ mờ về chả và cô gái kia đang hẹn hò, hình mới nhất đây là cảnh 2 người ngồi trên đồi ngắm trăng sao gì đó.

Nghe đến đó thì mặt nó xám lại, trên đồi? Chả phải ngày hôm qua nó và hấn ở trên đó hay sao, vậy trong mấy cái hình kia chắc chắn là nó. Mọi việc này là sao?

- bà nghĩ xem, ai là bạn gái của hấn???

- Tui! – Nó chỉ tay vào mặt của mình.

- Thì đó! Tui thật không ngờ là lại có người làm mấy cái chuyện chụp hình lén như thế này, mà mọi người mà biết đó là bà thì coi như bà gặp rắc rối nhiều lắm đó.

- Hứ! Thế mà bọn họ lại coi đây là hướng giải quyết đấy. – Nó cười khẩy rồi đi về, để lại nhỏ bạn đang ngơ ngốc chả hiểu cái gì.

Nó đi ra ngoài hành lang băng ra khu giữ xe thì bị 1 đám nữ sinh chặn lối đi, thấy thế nó ngang nhiên đi sang hướng khác mà không buồn nhìn họ là ai, nhưng cái đám đó lại tản ra bao trùm lấy nó, nó thấy lạ nên đứng lại nhìn xem là ai, xem có quen hay ko? Nhưng ko ngờ, lại ko quen chút nào.

- Có chuyện gì ko? – Nó nhìn quanh.

- Mà là Hoàng Như Băng? – 1 đứa con gái trông có vẻ là đầu đàn hỏi nó.

- Uhm! Tìm tôi có việc gì?

- Tìm tôi có việc gì? Mà xem ra là 1 đứa con gái ko biết nể nếp nhỉ? Mà biết tui tao là ai ko mà nói trống không như thế? – 1 đứa con gái nhỏ con, mang 1 đôi guốc màu hồng cao 10 phân tiến đến gần nó, nhìn thẳng vào mắt nó.

- Vậy là ai? Học sinh trường JR thì tôi quen biết ko nhiều lắm. – Nó nhìn thẳng vào mắt của đứa con gái nhỏ con đó.

- Tụi tao là Pink Girls, bộ mày hồi giờ chưa biết đến nhóm nữ sinh nổi tiếng như tụi tao hả? Mà còn nữa, học sinh trường JR mày ko quen biết nhiều, tại sao mày lại hẹn hò với anh Minh Phong? Hả? – Nhỏ đó rống lên.

- Hẹn hò thì đã sao, có gì to tát lắm sao, các cô là gì với tôi mà dám chặn đường người ta rồi giới thiệu mình, còn hỏi đến cái gì đầu đuôi? Các người ko thấy là quá nực cười hay sao? – Nó nghiêm mặt, bây giờ là lúc nó tỏ ra yếu đuối, với lại nhìn mấy cái bảng tên mà chúng nó đang đeo chả phải chúng nó mới học lớp 10 thôi.

- Con này láo thật. – Đứa con gái 10 phân đó trợn mắt nhìn nó rồi quay sang hỏi con nhỏ cầm đầu. – Đại tỷ, tỷ tính sao với con nhỏ xác láo này đây?

Đứa con gái đại tỷ kia im im, nhìn nó rồi tiến lại gần.

- Có thật là mày đang hẹn hò với Trần Minh phong phải không?

- Nếu phải thì sao?

- Thì mày bị ăn đập vì cái tội hóng hớt trai JR, mà đó lại hotboy Minh Phong. Bộ đám Dream nhà quê tụi bay tưởng có thể học cùng trường là có thể cứ nhiên lộng hành như thế này hả? Tỉnh lại đi con ngốc. – Đại tỷ dùng tay di vào trán nó thật mạnh để nó bật ngửa ra đằng sau.

Nhưng nó còn chưa bật ngửa ra đằng sau thì cái tay của Đại tỷ kia đã bị nó túm chặt rồi, nó trừng mắt, mặt lạnh như ko còn chút máu đỏ nào, bóp mạnh vào cánh tay đang cố gắng vùng vẫy kia ra.

- Nên biết chút ý tứ, dù gì tôi cũng hơn các người 1 tuổi đấy, đây là Việt Nam chứ không phải nước ngoài, các người cũng phải biết chút lễ phép chứ, cứ nhiên xưng mày-tao. – nó cười khẩy 1 cái ra tiếng. – Các người định cho tôi 1 trận đó hả? Ngon thì nhào vô đánh đi, đánh xong thì có gì ngày mai tôi lên trường báo cáo lại với hiệu trưởng trường các người rằng học sinh trường của ông không những ko lễ phép mà còn dám đánh học sinh trường Dream.

- Cô có bằng chứng gì mà báo cáo chứ. – Đại tỷ vừa thở hắt vừa thều thào nói với nó.

- Rồi sẽ có. – Nó bỏ tay con nhỏ đó ra.

- Hứ! Cùng lắm là tụi tao bị chửi bới 1 trận là cùng. Nhào zô đi tụi bay. –

Theo hiệu lệnh của Đại tỷ thì cả đám tổng cộng gần 10 đứa con gái lớp 10 xông đến nó, đứa thì đá, đứa thì tát, đứa thì nắm tóc nó.

- Thả ra!!!!!!!!!!!!!! – nó hét lên.

Cả đám dừng lại xem nó muốn làm gì. Nó nhìn xung quanh.

- Các người thật là hay ho, các người có sinh tôi ra hay nuôi tôi hay không? Các người là cái quái gì mà dám đánh, đá, tát tôi hả? – Nó hét lớn.

- Bởi vì mày đã dám đụng đến thần tượng của tụi tao! Thì sao nào?

- Nếu tôi vác cái mặt đầy máu này đến gặp Minh Phong thì anh ta sẽ nghĩ như thế nào về mấy người??? – Nod chỉ tay vào mặt mình. Khéo miệng nó đã chảy máu, cộng thêm cái tát mạnh lúc nãy đã để lại vết hằn 5 dấu ngón tay trên mặt.

- Mày dám? – Giọng nói của con nhỏ Đại Tỷ có vẻ hơi run run trước lời đe dọa của nó.

- Thiệt tình! Nếu như muốn tôi không nói với anh ta về sự việc ngày hôm nay thì tốt nhất mọi người nên tránh ra để tôi đi về. Tôi nhất quyết sẽ ko nói! – Nó nhìn quanh với con mắt kiên định.

-

Cả đám nhìn nhau, xì xào xì xầm.

- Mày đã nói như thế thì tội tao cho qua lần này, nhưng mà mày dám hé lời nào với anh ấy là mày không xong với tội tao đấy, lần này là vài cái tát, còn lần sau là mày không còn răng để ă cơm đấy. Đi thôi tội bay.
- Cả đám theo hiệu lệnh của con đầu đàn đi khuất.

Sau khi thấy đám đó đi khỏi, nó mới thở phào, thực ra vừa rồi nó không ngờ mình lại có dũng khí như thế, nó còn dám đe dọa cái đám đó nữa chứ, nhưng mà thôi kệ, dù gì nó cũng toàn mạng rồi, chỉ là 1 cái tát với vài cái đá thôi, chưa bị cà nhắc với bó bột là ổn rồi.

Nó đi ra ngoài cổng, vừa đi vừa suy nghĩ xem tại sao cái đám Girls girls gì đó, tại sao lại biết nó chính là người đang hẹn hò với hắn, trong khi đó mọi hình ảnh trên trang web đó đều mờ mờ cả. Đến cả con nhỏ Nhi còn không biết trước đó là nó nữa là....

Nó thấy đau, hình như cái tát vừa hơi mạnh nên bây giờ nó thấy rất rất nóng nóng. Nó ôm má rồi đi thẳng ra ngoài cổng, thấy hắn đang chờ nó ở ngoài vì nó thấy hắn vừa nhìn thấy nó đã cười tít cả mắt. Nhưng nó mặc kệ, tại hắn mà nó lại ra nông nổi này, nó chuyển hướng, đi thật nhanh, mặc hắn có chạy theo hay không, bây giờ nó muốn yên tĩnh để suy nghĩ nên làm gì tiếp theo, chưa gì hết đã mình mẩy đầy thương tích.

Hắn chờ nó, hắn đã thấy anh Long của nó đã đi ra nhưng lại chở thằng nhóc Hoài Phong, còn nó thì không thấy bóng dáng nào cả. Cả trường đã ra hết rồi mà nó vẫn chưa ra, rốt cuộc là nó khi nào mới ra.

5'

10'

Nó thò mặt ra, trông nó hôm nay cứ thăm thẳm sao đấy, trông nó khác hẳn ngày hôm qua, hôm nay là 1 nhỏ điên nào đó, hôm qua là 1 cô gái cởi mở, năng động, giữ chân làm chủ cửa hàng mới khai trường, thế mà lúc này lại..... @.@

~~????

Hắn đang định kêu nó lại nhưng nó lại làm ngơ hắn, rẽ sang 1 hướng khác mà đi thật nhanh.

Hắn leo lên xe ô tô, kêu bác tài chạy theo nó.

- Lên xe đi!!! – hắn thò đầu ra, hét to về phía nó.

Nó nhìn sang, thấy hắn đang thò đầu ra. Nó biết chắc nó mà không lên xe thì thế nào hắn cũng chạy theo nó, tóm nó rồi kéo nó lên xe. Thế là nó nhanh trí chạy vào 1 cái hẻm nhỏ mà xe ô tô không thể chui lọt.

Thấy nó không chịu lên xe mà còn chạy vào cái hẻm nhỏ. Hắn kêu bác tài cho dừng xe rồi chạy theo nó. Chắc chắn lần này nó cố tình tránh mặt hắn. Tại sao lại thế không biết!

Nó cố chạy thật nhanh, hắn thì lại chân dài hơn, chạy nhanh khủng khiếp, mà nó lại mới bị bầm dập nên chạy cũng không nhanh như lúc bình thường. Nó đành phải vừa chạy vừa nhìn đường, cố tình rẽ vào thật nhiều để cắt cái đuôi cách nó đằng sau khoảng chừng 5 mét. Nhưng số nó không được ngon lành ấy, ai ngờ lúc quay lại nhìn hắn thì lại quên nhìn đường nên lại rẽ vào trong 1 cái hẻm cụt.

Thấy con đường không lối thoát ấy, nó đành đứng đó chờ chết, vừa thở hồng hộc vừa chùi mồ hôi. Nó đã thấy hắn bám theo kịp, hắn đang tới gần nó. Còn nó thì chỉ biết ngồi phịch xuống đất cho đỡ mệt.

- Công nhận anh chạy nhanh thiệt! – Nó vừa nói vừa thở hổn hển.

- Tại sao lại tránh mặt tôi.- Hắn đứng ở trên nhìn xuống nó, trông nó bây giờ khôn khổ lắm

- Tại không thích!!! Tìm tôi có việc gì?

- Tôi cần cô đi đến nơi này. Đứng dậy nhanh lên, tôi không có thời gian nhiều.

- Không có thời gian thì không cần phải chạy theo tôi như thế này. – Nó níu lấy tay của hắn để lấy đà đứng dậy.

- Mệt lắm ư?

- Uhm! Mệt muốn chết tới nơi đây nè.

Bây giờ thì nó đã biết hấn đang muốn nó làm gì rồi. Nó đứng đó cho cái đám nhân viên trong cửa hàng ướm hết bộ này đến bộ khác. Còn hấn thì nhàn nhạ ngồi uống cà phê. Sau 1 hồi chật vật thì nó mới ưng ý được 1 bộ váy khá là Teen chứ không như mấy bộ trước – 1 bộ váy trắng ren đơn giản nhưng kín đáo.

Nó được hấn đưa vào 1 salon để làm tóc và trang điểm, đến nơi này thì nó chính thức đã biết hấn định đem nó đi đâu rồi. 3 đến 4 cô gái xúm đến chỗ nó, người thì sấy người thì kéo, người thì chải, người thì xịt xịt cái gì đó vào tóc. Nó nhìn thế mà thấy đau lòng, không những đau hết cả đầu mà còn hư hết cả mớ tóc mà nó nuôi từ hồi mới lên cấp 3 đến giờ. Khi chuyển sang phần trang điểm thì nó thực sự rất muốn khóc, từ hồi bé đến giờ nó có bao giờ trang điểm đâu, nay khi thấy cái hộp đựng đồ trang điểm to đùng được đặt bên cạnh mà nó muốn bỏ chạy luôn, nhưng khi nhìn thấy mặt hấn đang cười nhạo mình ở đằng sau thì nó quyết tâm ở lại đến phút cuối cùng. Đang lúc thoa kem nên thì chị trang điểm dừng lại, sờ sờ vào vết thương đã đông máu ở khóe miệng của nó, nó kêu Đau thật to.

- Em bị ai đánh hay sao mà má thì sưng đỏ lên, miệng thì chảy máu nữa?

- Cô ta bị ai đánh? – Hấn tiến gần đến hỏi.

- Không có gì đâu? Lúc nãy ở trên lớp tôi với mấy nhỏ bạn chơi xù xì tát ấy mà, tại hôm nay số tôi xui thôi, chứ không có gì cả? – Nó vừa nói vừa hươ tay hươ chân.

- Thiệt ko?

- Thiệt!!!!!!!!! – Nó gật gật.

- Có chuyện gì mà giấu tôi là cô không xong với tôi đấy. – Hấn trừng mắt với nó.

- Xí! Kể cho anh biết làm gì!!! – Nó cúi xuống, vơ đại 1 cuốn báo gần đó chúi mặt vào coi, để tránh hấn nói nhiều.

Sau 1 hồi hết ngược mặt, rồi lại nhắm, ngậm môi hờ, nó nhìn vào gương rồi thán lên 1 câu:

- Công nhận trát lên mặt cả kí phần, rốt cuộc cũng nhìn được được.

- Được được??? Cô nghĩ sao mà được vs lại không được! – Hấn nhìn vào nó, mặt không ngừng tỏ ra là hấn rất thích bộ dạng này của nó.

- Giờ thì đi đâu?

Nó đang đứng trong 1 khách sạn, chính xác thì đây là sân vườn ngoài trời nằm ở tầng 5 của 1 khách sạn 4 sao, và bên cạnh nó là hấn, đang cười toát cả miệng, và nó biết chắc đó ko phải là thực. Nó rõ hấn lắm mà, hấn đến đây là do ba mẹ hấn ép buộc đi, đây là buổi họp mặt của các cô cậu quý tử cầu các doanh nhân trong giới, và người tổ chức cái tiệc này ko ai khác là nhà hấn, nhằm để giới thiệu bạn gái của thiếu gia nhà họ-nó.

Nó nhìn xung quanh, Haiz! 1 tiếng thật là dài nhưng trong thâm lặng, nó rất mong là cái việc mà nó và hấn hết lần đến lần khác phải đi chào hỏi hết người đến người khác.

Nó hoàn toàn biết chắc là buổi tiệc này chả khác khăng định rằng nó không còn con đường nào để thoát thân nữa. Nó rất muốn khóc ngay bây giờ, tự nhiên thấy mình thật là oan ức, nó không thể nghĩ đến chuyện này. Rất buồn.

Sáng hôm sau, trên mấy cái bảng thông báo lại có thêm vài bức ảnh về hấn và nó, nó có nhìn thấy đám đông đang bu đông đúc tại chỗ đó cứ như là chỗ đó phát hàng miễn phí không bằng. Nó lên thẳng lớp, ngồi im, không nói lời gì. Nhìn quanh thì nó thấy lớp nó nay rất lạ, chắc là chuyện của nó nữa rồi.

Chiều đi học về, chưa kịp về thì đã bị hấn kéo đi đâu đó, nó vẫn im lặng.

- Tại sao không nói cho tôi biết??? – Trông hấn có vẻ đang giận dữ chuyện gì đó, hình như là có liên quan đến nó.

- Chuyện gì? – Nó vẫn giữ thái độ bình thường.

- Còn chuyện gì nữa, hôm qua em bị đánh như thế mà ko nói cho tôi biết. Rốt cuộc em nghĩ tôi là ai?

- Nếu nói cho anh biết thì anh sẽ làm gì, đi đánh tụi đó 1 trận tơi bời hay là trừng phạt họ. Tôi đã hứa là ko nói cho anh biết, dù gì thì tôi cũng bị đánh rồi, có đau nhưng ko thích bị người khác ghét bỏ vì “đụng” phải anh. - nó bỏ đi.

- Đúng đấy, tôi đã sai người dạy 1 bài học cho tụi đó, ngoài ra còn đình chỉ học họ luôn. Dám đụng đến bạn gái của Minh Phong là đụng đến tập đoàn JR. tôi không thích cái cách mà em xử lí chút nào, ít nhất em cũng phải báo lại cho tôi cơ chứ. - Hắn sải bước đến gần nó, lấy tay vuốt nhẹ vào má của nó. - Có đau lắm không? - Giọng hắn trầm xuống.

- Bỏ tay ra! - nó né tránh cái vuốt yêu đó từ hắn. - không ngờ tiếp xúc lâu với anh, tôi mới biết tôi và anh là 2 thế giới khác nhau hoàn toàn, cái cách xử lí mọi chuyện, nó.....thật là tàn nhẫn, hoàn toàn ko có chút tình người nào cả. Tốt nhất là tôi nên tránh xa anh thì tốt hơn thì phải. Anh thật là độc ác!!! - Nó nhìn thẳng vào mắt hắn, nơi đó chỉ có băng giá.

- Cô.....

Nó bỏ đi.

Sau cái ngày hôm đó, nó cố tình tránh mặt hắn nhiều hơn. Lâu lâu vào mỗi thứ 7 và chủ nhật trước khi đi đánh đàn ở Soul nó thường ghé vào đây 5 - 10 phút để sắp xếp hay làm vài cái đặt hàng mới cho chị bán hàng ở đó, hầu như mỗi lần đến nó thường ko thấy hai anh em nhà mặt trời ở đây, phải chăng bọn họ chỉ mở cái cửa hàng này chỉ để mua vui hay sao mà không ở đây thường xuyên.

Lâu lâu, trong giờ ra chơi, mỗi lần nó ra hành lang hóng gió, vô tình nhìn sang dãy nhà A, thì vẫn thấy hắn đứng ở sau khung cửa kính, ánh mắt nhìn đến nó, nó thấy, rồi lại đi vào trong.

Cũng có vài lần hắn tìm nó khi nó đang cố gắng học thuộc bài trước khi vào lớp, hắn nhờ mấy đứa bạn trong lớp kiu nó ra gặp nhưng nó làm ngơ, không thèm ra hay nhìn con người ấy.

Cũng có vài lần, hắn và nhỏ Phương đến ngồi cùng bàn với nó, hắn ngồi đối diện nó nhưng nó lại không nói câu nào cũng không ăn được bao nhiêu rồi lại bỏ đi.

Cũng có vài lần, hắn đến Soul để ngồi nghe nó đánh đàn vào mỗi chủ nhật, để đợi nó xong thì có thể nói chuyện với nó nhưng nó lại làm ngơ, ra thẳng cửa rồi đạp xe thiệt nhanh vào trong những con hẻm nhỏ để tránh việc hắn đuổi theo.

“Không thể cứ như vậy được!” Câu nói này cứ văng vẳng trong đầu hắn suốt mấy tuần liền như vậy.

Rồi đến 1 ngày có gió lạnh, hôm đó nó mặc 1 chiếc áo xám, mang 1 cái khăn quàng cổ màu đỏ chói dày cộm, tóc thì thả tung vào gió. Nó đang đạp xe đi trên con đường không 1 bóng xe máy, vì nó đang đi trên con đường ở khu sắp quy hoạch, nơi đây toàn là gió và cỏ, nó dừng xe, lấy cái máy chụp hình ra chụp vài tấm.

Đã lâu rồi nó và hắn ko còn đi chung nữa, nhưng hôm nay nó lại thấy hắn đang đi cùng nhiều người trong công ti, đang bàn bạc gì đó. Hắn, hôm nay trong bộ vest đen, cùng với áo sơ mi trắng cổ 2 nút trên hiện ra lồng ngực rắn chắc. Lúc này trong mắt nó chỉ thấy hắn, trông hôm nay hắn rất ra dáng của 1 người lãnh đạo tài ba, hắn dường như đã trưởng thành rồi, chợt nó nghĩ về cái đêm sinh nhật vừa rồi, đêm đó hắn và nó như 2 đứa trẻ con. Thế mà bây giờ, nó nhìn lại, nó vẫn thế thôi, vẫn khá con nít, vẫn là 1 đứa học sinh thích lãng mạn, còn hắn thì khác hoàn toàn, hắn thuộc về nơi cần trưởng thành sớm hơn, hắn không còn cư xử nhăng nhít như mỗi lần đi chung với nó, hắn như 1 người đàn ông đã thành công trong sự nghiệp, nhìn hắn trông rất lớn.

“Quả là 2 thế giới khác nhau!” Nó tự thầm thì, rồi quay người, dắt xe đi tiếp.

Cùng lúc đó, người con trai đang đi cùng các nhân viên trong kế hoạch quy hoạch mảnh đất này chợt quay lại như 1 phản xạ nào đó mách bảo anh “Hãy quay lại”. Lúc người con trai quay lại cũng là lúc nhịp tim của người con trai này lại lệch đi 1 nhịp.

- Cô ấy!!! - Hắn vút bỏ tất cả, chạy theo cái hình ảnh mập mờ đang đi từ từ trên con đường rải nhựa đầy gió kia.

Hắn vừa chạy vừa mong rằng đây không phải là ảo giác, cái bóng ấy nhỏ bé đến nỗi gió có thể cuốn đi lúc nào không hay. Trong hắn dấy lên 1 cảm xúc khó tả, hắn nghĩ rằng nếu hắn chạy đến không kịp thì cô ấy

- Biển!

- Chính xác là ở đâu?

- Bờ biển.

- Thiệt ko?

- Thiệt!

- Hơ hơ, cứ tưởng mình bị chết đuối cơ chứ? Mà biển xanh thiệt đó. – Nó bước ra khỏi xe, đi thẳng xuống bãi cát dài gợn sóng lăn tăn kia.

Nó cởi giày, đi chân đất ra vùng nước, mát quá, nó sấn quần lên chạy te te ra vùng nước sâu hơn, vừa chạy vừa hất chân cho nước té lên. Hấn thấy nó chơi vui thế nên cũng thử cởi giày rồi chạy xuống nghịch nước với nó. “Ồi thôi rồi!” Nước nó ko mát như hấn nghĩ mà lại là cực kì lạnh.”

- Này! Lên bờ nhanh lên, ko kéo thì cảm bây giờ. – Hấn kéo nó lên.

- Từ từ đã! Lâu rồi chưa ra biển chơi mà. – Nó nhăn nhó.

- Nhiều chuyện quá, đi thôi. – Hấn nhú mày.

Vì hấn kéo nó hấn lên bờ, còn bắt vào trong xe, bắt nó lau khô chân nên nó đành quyết định, chắc chắn hấn sẽ có lúc lơ là, vậy thì.....

Haha – nó cười như con điên.

Thấy nó như thế nên hấn chỉ biết lắc đầu.

- Woa! Nhà đẹp ghê! – hấn chở nó đến 1 cái biệt thự trắng. Mặc kệ nó đang chạy loanh quanh để dòm chỗ này ngó chỗ kia, hấn tiến thẳng vào trong nhà, bật các thiết bị lên, làm đầy động hấn lên căn nhà mà lâu nay vốn rất yên tĩnh.

Nó mệt, chạy hoài cũng mệt, nó vào trong, ngó đông ngó tây, rùi chui thẳng vào trong nhà bếp, thấy hấn đang nấu nướng cái gì đó.

- Mì ăn liền gấu đỏ! –Thấy nó tò mò nhìn hấn với ánh mắt ko thể tin nổi chuyện gì đang xảy ra.

- Hèn gì!!! Chẹp! – Nó lắc đầu ngậy ngậy, rùi nhanh tay dọn đồ ra bàn ăn.

Thấy nó nhanh tay như thế nên hấn chỉ biết cười cười về con nhỏ ngốc này.

Sau khi ăn no, nó ko nói lời nào đánh 1 giấc thật ngon ở ghế sofa. Hấn đang đi mua vài đồ ăn vặt ở siêu thị gần đó thì nhớ ra là nó rất khoái đồ ăn ngọt nên mua 1 loạt các loại bánh kẹo. Về nhà thì thấy nó nằm co quắt trên ghế sofa, hấn nhú mày tỏ vẻ ko vừa lòng. Hấn đến sờ vào tay của nó, lạnh. Hấn giục hết đồ trên tay xuống đất, bế nó lên phòng ngủ trên tầng.

Đang ngủ, tự nhiên có cái gì ầm ầm ôm mình, nên theo phản xạ nó ôm chầm lấy cái thứ đó, rất ấm, nó dụi đầu vào ngực hấn. Sau khi cho nó ngủ đúng chỗ, đắp chăn cho nó, hấn xoay người đi thẳng về phòng đọc sách, hấn còn nhiều việc phải làm mặc dù trường của hấn và nó đang trong đợt nghỉ phép. Hấn nay đã khác, hấn cần phải nhanh chóng học tập và làm việc để sau này khi vào đại học hấn sẽ chính thức đi làm ở tập đoàn nhà hấn, kinh doanh là ko chờ đợi. Hôm nay hấn đi thực hành khảo sát chỗ đất sắp được quy hoạch lên thành khu dân cư hạng sang thì lại gặp nó đang dắt xe đi ngang qua đó. Lúc đó, trong hấn như nổ pháo bông, mặc kệ mình đang làm gì hấn bỏ hết mà chạy theo nó. Thấy nó hôm nay ko ngang ngược hay tỏ vẻ ko thích mình nên hấn quyết định đem nó đến nơi này để “bày tỏ” tình cảm của mình với nó, mong là có thể bù đắp cho nó trong những ngày vắng mặt kia.

Nó ngủ cho đến xế chiều mới lờ mờ dậy, nó ngáp 1 cái rõ là to, chẹp chẹp rồi, bước xuống giường, mở điện thoại ra, 4.30. Nó tá hỏa, chạy đi kiếm hấn. “Không xong rồi!” Nó chạy loanh quanh hoa mà vẫn ko thấy hấn. Đang muốn khóc tại trận thì hấn từ đâu đó lù lù ra nhìn nó. Nó mừng đến nỗi mà nhào vào ôm hấn luôn.

- Cái gì thế này? – Đang bình thường mà nó tự dưng lại nhảy vào ôm hấn thân thiết như thế này, mà còn vui sướng nữa, hấn thấy là lạ.

- Mau chở tôi về, gấp lắm. – Nó thả hấn ra, chấp 2 tay xin hấn.

- Về làm gì? Mai tôi dẫn cô đi chơi.

- Không được, có việc gấp, năn nỉ.

- Chuyện gấp gì? – hấn nghiêm mặt với nó.

- Thì sinh nhật nhỏ Nhi, bạn thân của tôi, tôi mà ko xuất hiện thì nó có mà băm tôi thành trăm mảnh. Mặc dù ở đây rất thích nhưng mà bạn bè vẫn là quan trọng nhất.

- Tôi sẽ chở cô về với 1 điều kiện? – hấn khoanh tay trước ngực, lưng dựa vào tường.

- Điều kiện gì? Mà chở tôi đến đây cho ngắm biển, rồi ăn mì tôm, ngủ 1 giấc, rốt cuộc là sao?

- Cho tôi đi cùng em đến bữa tiệc sinh nhật đó.

- Ko dc! Anh.... – nó chỉ tay vào hấn – làm sao mà có thể đến đó dc cơ chứ? Chỗ đó.....@~@. Khó nói quá, nói chung là anh ko thích hợp mấy cái nơi đó. Điều kiện khác thì ok?

- Điều kiện khác? Vậy thì hôn thì sao? – hấn cười gian.

- KOOOOO!!! Thôi đi thì đi, nhanh đi, chúng nó hẹn tôi 6h đấy. – Nó kéo hấn.

Hấn cười cười, chỉ cần hấn làm quen với bạn của nó là hấn coi như đã gần như nắm dc thóp của nó. Hấn vui vẻ chở nó về thành phố với tốc độ khá nhanh. Nó thì nhăn nhó khi tưởng tượng đến cái cảnh mà hấn ngồi cùng chúng nó trong vài giờ tiếp theo. Nó rợn cả da gà.

- Đến nơi rồi. – hấn cười rồi xuống xe.

- Sao nhanh vậy ta! – Nó vừa xuống vừa ngó cái đồng hồ, 5h25; mà hoàn toàn biết đây là đâu.

Hấn nắm tau nó dắt nó vào trong, trong khi nó còn nhăn nhó hỏi địa điểm mà quên mất là mình đang bị hấn dẫn đi đâu.

Đến khi nó ngó sang cái tay đang nắm chặt tay mình thì nó mới nhìn thấy cái sàn nhà gạch bông sáng bóng, đang khúc xạ ánh sáng thì nó mới kịp định thần lại. Nó nhìn về phía trước, OMG.

- Đây! Anh dắt tôi đi đâu đó? Nơi này.

- Thì đi sinh nhật thì cũng phải có chút lịch sự chứ?

- Ko cần như thế đâu, ko nhất thiết phải làm khác người đâu, mà nhìn lại thì.... Chẹp chẹp! – Nó nhìn hấn từ đầu đến chân hấn rồi lắc đầu tỏ vẻ ko vừa ý.

- Là sao???

- Đi theo tôi, anh trả tiền. – Lần này thì nó dẫn hấn đi thẳng vào trong khu trung tâm thương mại này.

Sau 1 hồi chật vật thì nó cũng chọn dc cho hấn 1 bộ quần áo trông “giống người” 1 chút. Hấn mặc áo bóng chày khoác ngoài, bên trong là cái áo in hình hăng bia Heniken màu xanh rêu cộng thêm cái quần jean ôm màu đen, bên hông có cái sợi dây vắt chéo, chân đi đôi adidas hàng hiệu màu xanh lá.

Nó “chẹp chẹp” rồi cười ngoác cả miệng.

- Đẹp trai quá đi!!! – Xung quanh là những lời bán tán của những cô gái học sinh, sinh viên đang đi mua sắm.

- - hấn lườm nó.

Nó cười cười rồi gãi đầu, nhìn vào gương, với bộ dạng của chúng nó bây giờ thì mọi chuyện coi như là ok rồi. Giờ thì đi thôi.

Sau 1 hồi chật vật thì nó cũng chọn dc cho hần 1 bộ quần áo trông “giống người” 1 chút. Hần mặc áo bóng chày khoác ngoài, bên trong là cái áo in hình hăng bia Heniken màu xanh rêu cộng thêm cái quần jean ôm màu đen, bên hông có cái sợi dây vắt chéo, chân đi đôi adidas hàng hiệu màu xanh lá.

Nó “chẹp chẹp” rồi cười ngoắc cả miệng.

- Đẹp trai quá đi!!! – Xung quanh là những lời bán tán của những cô gái học sinh, sinh viên đang đi mua sắm.

- - hần lườm nó.

Nó cười cười rồi gãi đầu, nhìn vào gương, với bộ dạng của chúng nó bây giờ thì mọi chuyện coi như là ok rùi. Giờ thì đi thôi.

Đúng 6h hơn, nó và hần có mặt tại quán cà phê Khoảng Lặng trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Lúc đầu là nó đi trước còn hần thì theo sau nên lúc đầu cả đám hét ầm lên vì sự có mặt chậm trễ của nó, nhưng rồi, hần xuất hiện, còn nắm tay nó nữa, lại ngồi cạnh nó, miệng cười cười, thế là cả đám im lặng ngay lập tức, ai cũng há hốc mồm, nhìn nhau với những dấu ? to đùng. Cả đám im im nên nó nhanh chóng cũng phát hiện ra nên nó đành lên tiếng “giới thiệu” hần.

- Mọi người làm gì mà khủng khoảng thế? Đây là.....

- Trần Minh Phong.

- Hot boy.

- Thiếu gia nhà JR.

- Anh đẹp trai trường JR.

- Cậu ầm tập đoàn JR.

Nó chưa kịp nói thì mọi người đã thay phiên nhau nói.

- Hi hi! Mọi người biết thế thì thui. – Nó gãi đầu.

- Thế anh đến đây làm gì? – Nhỏ Nhi hỏi thẳng, hôm nay là chủ nhật nên nó có quyền hỏi thẳng vị khách không mời này.

- – hần không nói, vẻ mặt im im.

- À! Anh ta là bạn làm ăn với tui ấy mà, nên mời đi cùng thì có sao đâu nhỉ?

- Vậy ư? – Nhi nghi ngờ câu nói này của nó vì nó vừa nói vừa gãi đầu, mắt ko nhìn thẳng mà chỉ biết nhìn xuống mặt bàn. – Thôi được rồi, hôm nay mấy đứa lớp mình cũng rủ nữa kia đi chơi nên cũng ko sao đâu. Chào mừng anh nhak.

Cả đám nói chuyện rôm rả, đủ thứ chuyện trên trời, đến cả nó cũng hào hứng ùa theo mà quên mất cái con người đang ngồi cạnh mình. Đến khi hần ghé sang tai nó hỏi.

- Đây là tiệc sinh nhật hả???

Nó như bị điện giật, giật nảy mình lên.

- Chết! Quên mất, cảm ơn anh nhá, sớm nữa là toi luôn rùi. – Nó đứng dậy chạy đi đâu đó.

- Nhỏ điên này..... – hần chỉ biết **** thêm mỗi câu đó.

1 bài nhạc được cất lên. Giai điệu chậm rãi với những tiếng trống thập thình cùng với giọng khàn của T.O.P “turn it up.....turn it up” làm cả đám ngừng hẳn lại. Mọi ánh sáng chói lói của quán bị tắt dần, chỉ còn lại những bóng đèn màu lấp lờ huyền ảo.

Sau đó là nó xuất hiện với trên tay là 1 cái bánh sinh nhật sô cô la đen sì, trên cắm đầy đủ 17 cây nến, vừa đi ra vừa cười cười thật tươi. Trông nó lúc đó chả khác 1 bà tiên phúc hậu trong mắt mọi người, nhưng trong mắt hần, nó lại khác, lúc đó trông nó rất đẹp, chưa bao giờ hần lại thấy nó như lúc bấy giờ, mọi thứ tuy rằng khá mập mờ, nhưng mọi đường nét trên khuôn mặt nó lại rất rõ, hần không hiểu mình đang nghĩ

ngợi gì, nhưng chắc chắn hẳn biết rằng, lâu rồi hẳn đã không gặp nó và bây giờ đây, đây chính là cái cảm giác được gặp người mình thích sau 1 thời gian dài, 1 thời gian nhớ nhung và áy náy.

- Oa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – cả đám hét lên (toàn nghe thấy tiếng mấy đứa con gái hét không) khi nó đặt chiếc bánh lên bàn trước mặt Nhi.

- Nào ước đi rồi thổi nến nhak!

Nhi cười ngoác cả miệng rồi ước 1 điều đó thật nhanh như đã chuẩn bị trước, rồi thổi nến. Vừa thổi xong thì cả đám vỗ tay âm ầm, hú héo như 1 bầy thú được thả rong. Cùng lúc đó thì ánh sáng đã được trở lại, bài hát cũng dc đổi thay vào đó là bài Oh Yeah – GD & T.O.P feat Park Bom với những nhịp điệu vui vẻ, năng động làm khuấy động cả bầu không khí. Nó về chỗ cũng với những câu khen thưởng ở bên cạnh.

- Woa! Lãng mạn thật đấy, không ngờ mụ Băng nhà ta lại tâm lí thế ko biết.

- Sinh nhật tôi lần sau, bà phải làm như zậy đó nghen.

- Xi! Đây là sinh nhật bạn thân nó nên Băng nó mới làm hoành tráng như thế này, chứ ông là gì của nó mà đòi, người yêu.

- Kệ! Băng, tui yêu bà.

- Tui nữa nè.

- Ai cho! Băng là của tôi.

-

Cả đám con trai độc thân đứng dậy đồng loạt “tranh giành” nó trước mặt hẳn với đầy đủ lí do là mình hợp với Băng, mình đẹp trai hơn, mình nhảy đẹp, mình hiểu tâm lí con gái như cháo lòng..... làm hẳn tự nhiên đang vui vui chuyển sang trạng thái bức tức.

Dám đụng đến người con gái của hẳn? Dám bốn cọt với cô ấy ngay trước mặt hẳn, bọn chúng không xem hẳn ra thể thống gì là sao?

- Hoàng Như Băng là của tôi. – hẳn tuyên bố giọng dặc.

-

Cả đám 1 lần nữa lại choáng với hẳn, @.@.

Để đảm bảo nên hẳn ôm nó vào lòng với động tác vô cùng thoăn thoắt.

Nó ngớ người, định quay sang lườm hẳn 1 cái vì cái tội nói “không chính xác”, ai đâu ngờ, cái đám lớp nó đâu có dễ “không tin” lời hẳn đâu. Chúng nó bắt đầu hú hét đủ kiểu, tất cả ánh mắt đều dồn vào mặt nó.... Ôi mẹ ơi! Tụi nó cười như điên, không những thế cái đám con gái còn cười mà cái đám con trai thì chia nhau ra từng cặp để ôm nhau như cái cảnh vừa rồi mà chúng nó thấy. @.@! Nó muốn đào hố ngay lập tức.

- Làm ơn đổi chủ đề ngay ko? – Nó gằn giọng.

- Làm gì mà xì ra khói trắng thế??? Mà nhắc mới nhớ, dạo này tao lên Face mới phát hiện ra 1 hiện tượng mới..... – thằng Trí đang ngập ngừng.

Nó thót tim, “lẽ nào là cái trang dỏ hơi đó???, lần này thì..... Thôi rồi, Lượm ơi!”.

Thằng Trí đợi cả lớp quay snag chú ý đến mình rồi thằng này mới mở miệng nói tiếp:

- Tao nghe giang hồ đồn là thằng Nam lớp 11A3 đang bồ con nhỏ Trang 10B2 đó đó.

- Cái gì, thằng đó mà có bồ hả trời?

- Shock toàn tập!

- Tao cứ tưởng thằng này hot boy nên ko thích em nào chứ, ai dè.....

- Uhm! Đã là hot boy thì phải độc thân ấy đứa con gái thêm thương chứ, sao lại như thế này hả trời? Mà em Trang ấy xinh ko?

- Đương nhiên là xinh, còn hát hay nữa. –Thằng Trí hào hứng kể. – Hôm bữa lớp thằng Nam nghe cái tin là thằng nhỏ hot boy này có bồ, đứa nào cũng xem té ngựa hết, rồi thằng Hưng dắt nguyên cái đám lớp nó xuống chỉ mặt em dâu. Mà đặc biệt nhất là mấy con mụ lớp nó, đứa nào cũng hăng hăng hết, chúng nó phải xuống xem mặt, hỏi đích danh em Trang này là ai mà lại dám “cướp” hot boy cùng lớp chúng nó. Thế là nguyên cả 1 buổi sáng hôm đó đấy, cả dãy lớp 10 và 11 như muốn nổ sấm vậy, cứ lớp 11A3 này đi qua lớp nào là lớp đó lại nhào ra hỏi chuyện gì vậy, cứ như là sắp có đánh nhau ấy..... - Thằng Trí dừng lại uống nước.

- Nay kể tiếp đi, uống nước gì mà uống.

- Thôi mày! Để nó uống 1 miếng chờ này giờ nó nói mà cứ như bắn rap ấy.

- Rồi rồi..... Tối về, tao lên Face hỏi thăm thì trùi ui, có 1 status mà thôi rồi, cả trăm cmm, nào là chúng nó đang tìm hiểu em ấy, em ấy cũng sin sin, zẽ xươn, có nùm đồng tiền nhỏ nhỏ, cười duyên..... Học cũng giỏi, chúng nó quen nhau dc 2 năm rùi, lúc đầu cũng chơi zui lắm, nhưng chẳng may là thằng Nam này lại mắc bệnh im thin thít nên đến bây giờ mới tỏ tình..... blahblah Blah! Nói chung là lớp thằng Nam cũng chấp nhận em này rùi.

-

Cả lớp nó lại ngồi tám đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, nhưng mà ko hề đả động hay nhớ đến cái vụ “Cô ấy là của tôi!” kia nên nó cũng hồi hộp chán, thôi thì xem ra lớp nó cũng chắc cũng ko tin vào cha này rùi, nên nó hoàn toàn yên tâm rằng mình sẽ yên ổn trong mấy ngày tới.

Sau khi chia tay cả đám, nó và hấn đi bộ dòng dòng dc 5’ thì nó bắt đầu chất vấn cái con người đáng ghét này.

- Nay. – nó dùng cùi chỏ huých vào cạnh sườn hấn 1 cái thật đau.

- Gì? – hấn như phản xạ, quay sang hứng hời hời nó.

- Ko đau hả?

- - hấn lắc đầu và chả hiểu nó muốn nói cái gì với hấn.

- Vậy để tôi đánh anh vài cái nữa cho hả giận nhak. – Nó mân me, chực đánh hấn thêm vài cái.

- Á, giờ thấy đau rồi.

- Rãnh rồi quá mà “Cô ấy là của tôi” nè. – Nó mặc kệ hấn có tránh hay ko nó vẫn đập vào bắp tay hấn 1 cái. – Chúng nó chỉ đùa thôi mà anh cũng hòa theo nè, bộ anh tưởng anh nói như thế thì chúng nó tha cho tôi hả?

- Tha cái gì? Mà bộ tôi làm gì sai sao?

- Á!!!!!!!!!!!! – Nó ôm trán, ngược mặt lên trời. – Sai hoàn toàn, tôi và anh chưa là gì hết mà anh lại nói thẳng với cái đám quỷ đó thì tôi biết làm sao, chúng nó sẽ đem tôi làm trò hề đấy. Phải làm sao mới cho anh hiểu nhỉ? Anh và tôi chỉ mới đi chơi, có hôn, có nắm tay nhưng mà..... - Nó dậm chân tại chỗ.

- À! Hiểu rồi, em đang cố gắng chấp nhận tôi chứ gì? – hấn cười ha hả, đi tiếp. – thế đấy, này giờ nói hoài. Đi thôi.

- Cái gì? Chấp nhận hồi nào? – Nó bối rối chạy theo hấn.

- Em đừng nói là ko nhak, mới hồi sáng em còn ôm tôi, lúc em ngủ còn kêu tên tôi nữa là. – hấn bẹo má nó.

- O? Ôm thì có chứ kêu tên lúc ngủ là hoàn toàn bịa đặt nhak, rõ ràng lúc đó tôi mơ mình đi chơi với thằng Phong mà, à kêu thằng Hoài Phong đấy. hehe. Nhầm hàng!

- Đấy, đấy. Khăng định rồi nha, em có ôm tôi, vậy thì có tình cảm với tôi thì mới chủ động ôm tôi chứ. Thôi đi, em có giấu cỡ nào thì cũng giấu đầu lòi đuôi thôi. Về thôi, ngày mai còn dài. – hấn cười đẩy nó về phía.

Cùng lúc đó là 1 chiếc xe mẹt xi đét phóng đến chỗ hấn rồi thằng 1 cái xoẹt làm nó giật cả mình, còn hấn thì bình thường như ko có chuyện gì, nắm tay nó lên xe. Và nó đầu ngơ, cái thằng cha lái xe hắc dịch ấy là

tên tóc đỏ - Mạnh Quân. Nó ngồi im nghe câu chuyện giữa 2 tay ăn chơi này. Nó buồn ngủ nhưng nó lại nghĩ rằng ông bạn thân này chắc đến chở nó về nhà đây, nhưng đâu ngờ. Cha Quân này chở nó và hấn đến 1 club đông đen kịt.

Hấn dắt tay nó xuống xe, dẫn nó vào trong khu V.I.P, ngồi cạnh nó trong 1 cái phòng sang trọng, trên bàn toàn là đồ ăn nhẹ và rượu đủ loại.

Hấn rót ra 5, 6 ly và uống cùng đám bạn thân của hấn. Mạnh Quân thấy nó ngồi ko chỉ nhìn hấn uống nên dắt nó ra ngoài, nhưng hấn lại chụp tay nó lại ko cho nó đi.

- 2 người đi đâu đó? Ở lại uống vài ly đi, hôm nay tôi đang có tâm trạng đấy. – hấn nói, hơi rượu từ miệng hấn phả ra khiến nó buồn nôn.

- Cô ấy ko biết uống rượu. – Quân nhìn nó đang bụm tay che miệng rồi nói với hấn với khuôn mặt hoàn toàn nghiêm túc.

- ****! Cô ta là người yêu của tao chứ có phải là người yêu của mày đâu mà mày biết. À mà mày cũng thích cô ta mà, hiểu rõ quá ha. Ở lại đây, dù ko uống thì cũng phải ở bên cạnh tôi. Em hiểu chứ? – Hấn kéo tay, khiến nó ngã nhào vào lòng hấn.

Nó vùng dậy. Đứng thẳng người.

- Đây là con người của anh khi uống rượu đó hả? Vừa lúc này anh còn bảo “Về thôi, ngày mai còn dài”, mà bây giờ anh lại dắt đến cái nơi mà tôi ghét nhất để uống rượu, còn bắt tôi ngồi ở đây để làm bù nhìn xem anh uống rượu ư? Anh nghĩ tôi là ai vậy hả? Tôi ko thích Club, ko thích rượu, và cũng ko thích cái cách anh ngồi đây uống rượu rồi lải nhải như vậy. Tôi ko là trẻ con để mà phải bám theo anh, cũng ko phải là người lớn để mà uống rượu.

Hấn đơ, những lời nó vừa nói làm hấn bất giác như phép hóa đá của Medusa, nó nói quá đúng, tự dưng đang đi dạo với nó hấn lại muốn dẫn nó đến đây để nó cũng hiểu biết về nơi mà hấn hay đến để vui chơi, coi như là hôm nay hấn và nó đã tìm hiểu về nhau đc 1 ít rồi. Nhưng nó lại ko hiểu cho hấn lại còn nói như thế với hấn. lại 1 lần nữa hấn lại đặt ra câu hỏi trong đầu “Phải làm sao với cô gái này đây?”.

Mạnh Quân chở nó về nhà. Trên đường đi anh ta cho nó sdt để có việc gì bất đồng với hấn thì cứ gọi. Như lúc này, việc hấn dẫn nó đến club cùng khiến anh bất chợt ngạc nhiên, ko ngờ hấn lại dẫn nó đến 1 nơi như vậy. Khi thấy nó nói thẳng thừng như thế với hấn thì anh như mở cờ trong bụng “Như Băng ko phải là 1 cô gái bình thường”, khiến anh rất vui vì tên Minh Phong này yêu trúng 1 cô gái cực kì thú vị.

Còn nó thì khá bình thường, nó muốn ngủ ngay lập tức, nhưng vì vẫn đang ở trên xe nên nó ko cho phép mình ngủ.

Nó về nhà thì cũng là lúc anh hai nó từ đâu đó đi mua đồ ăn khuya về. Nó như cột đèn chuyển snag màu xanh vậy, nhảy vào hí ha hí hửng lúi khúi ăn cùng ông anh đang há hốc mồm khi đồ ăn dần cạn kiệt.

Nó ăn no, đi tắm thật sạch sẽ rồi leo lên giường đánh chén 1 giấc thật sâu, vì ngày mai nó muốn ở nhà tập trung vào việc ngủ mà thôi, còn hấn thì nó đã cho cái ý nghĩ về hấn ra ngoài đường rồi, bây giờ nó chỉ muốn nghĩ đến bản thân mình thôi.

47. Chương 47: Có Lỗi

I'm at a payphone trying to call home

All of my change I spent on you

Where have the times gone, baby it's all wrong

Where are the plans we made for two?

Anh đang ở bất điện thoại cố gọi về nhà

Tất cả đồng tiền lẻ anh đã dùng hết vào nơi em

Nơi có những khoảnh khắc đã xa vời, em yêu

Tất cả đều sai lầm, những kế hoạch mình định cho hai ta đã về đâu?

- Hư hư! Giờ này ai còn gọi nữa hả trời. – Nó nhăn nhó, lần mò trong chăn cái điện thoại mà cách đây 1 tiếng trước nó mới ném đi đâu đó. – Alo!

- HOÀNG NHƯ BĂNG!!! – 1 giọng nói vang lên với đầy âm vực thanh trầm quen thuộc.

- Vâng, tôi đây. – “Ai lại gọi điện lúc đêm khuya thế này hả trời?”

- Cô là ai mà dám cãi lời tôi hả? Dám đi như thế? Cô là ai hả? Con nhỏ điên. Cô làm tôi đau đầu quá đi. Làm sao mà lại như thế này hả? HẢ? – thanh âm đó gào thét ở bên kia đầu dây.

Nó nhìn lại điện thoại, “thì ra là cha này, chắc uống sủ rồi đây!”, tính tắt máy ngủ tiếp nhưng hấn lại gào lên.

- NÀY! Tôi nói này giờ sao cô ko nói tiếng nào là sao? Cô bị câm hả?

- Tôi ko nói nhiều với người đang say sủ. Hơn 1h sáng rồi, ngủ đi. – Nó nhanh chóng cúp máy.

Nhưng đầu gối, hấn cứ gọi cho nó hoài, làm nó phải nghe cái bài Payphone ấy cả chục lần. Bực mình quá, nó chỉ muốn ngủ đủ giấc thôi mà hấn cứ quấy rối nó, làm sao mà nó ngủ cho ngon giấc đây.

- Này! Nếu anh còn gọi nữa là tôi không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa đấy. – Nó gằn giọng, mong hấn sẽ không gọi lần nào nữa.

- Vậy ư? Vậy tôi sẽ xuất hiện trước mặt cô cả trăm, nghìn lần nữa. Tối nào tôi cũng gọi cho cô hàng chục lần để cô mất ngủ luôn. Để xem cô có chịu nổi hay không? – Hấn cười khẩy.

- Xem ra anh cứng đầu hơn tôi nghĩ. ***** . Vào cái nơi đó, uống say sủ rồi bây giờ phá giấc ngủ của người khác, anh nên xem lại mình có phải là người không? – Nó tức ói máu.

- Uhm, tôi là người đấy. Cho nên tôi mới theo cô đến cái chỗ con nít đó, để rồi ngồi nghe mấy cái thứ nhảm nhí của đám bạn của cô. Vậy tôi mới kéo cô đến nơi của tôi, cho cô biết tôi là người như thế nào, nơi nào là nơi phù hợp với tôi. Thế mà cô ngang nhiên phỉ báng vào mặt tôi như thế, bỏ về giữa chừng với thằng Quân. Cô xem hấn là người yêu của mình hay sao? Cô thích hấn hay sao mà rầm rập nghe lời hấn, mà không chừng 2 người sẽ trở thành 1 cặp nữa đấy. Hay là lúc về cô và hấn còn đi chơi riêng nữa không biết. *****!!!

- Á!!! Tốt nhất là anh đi ngủ đi, say sủ nói năng lung tung. – Nó tức muốn bầm hấn thành trăm mảnh.

-

Tút....tút....tút. Nó bấm nút đỏ, rùi tắt nguồn luôn. Rồi nó nghĩ “Hình như mình hơi ích lý thì phải?”. Nó trần trọc.

4h30.

Vẫn không ngủ được, nó đành dậy, đánh răng rửa mặt rồi mở điện thoại lên, cả chục cuộc gọi nhỡ. Thấy thế, nó nhắn tin cho hấn:

“ Xin lỗi.

Hôm qua tôi đã nói hơi quá! Thật sự xin lỗi!!! (-.-)!”

Nó chờ hoài mà không có tin nhắn hồi đáp, nó tự nhiên thấy lòng hơi nao nao. Nó đành ngồi lấy mấy cái bản vẽ ra, lúc vẽ vẽ lại mấy cái hình trong mớ truyện tranh dưới gầm giường. Nó vẽ đến sáng, nó nhìn ra cửa sổ thấy có 1 cái xe đen trông quen quen, nó nhìn kĩ nhưng không thể nào thấy người ngồi trong xe. Nó lấy cái ống nhòm ra, nhìn kĩ. “Anh ta!” Lòng nó rộn lên, mặc đại 1 cái khoác len mỏng màu đen, rồi chạy xuống.

Vừa lúc nó bước ra khỏi cổng thì cái xe đen ấy phóng vù đi mất. Nó đứng trơ trọi giữa buổi sáng đầy sương mù và gió lạnh. Nó thấy thế nên chỉ biết bấm số danh bạ, gọi cho hấn. Gọi hoài mà hấn vẫn không bắt máy nên nó bây giờ thực sự cảm thấy từ hôm qua cho đến giờ, nó đã thật sự có lỗi rất nhiều với hấn.

48. Chương 48: Hấn Bị Bệnh Trẻ Con

- Thật là kì lạ! – Nó chẹp miệng suy nghĩ.

Rõ ràng tối hôm qua hấn còn nhắn tin, gọi điên cuồng vào số máy của nó mà bây giờ nó nhắn tin xin lỗi, hấn cũng không thèm nhắn lại. Đã thế còn đậu xe gần nhà nó nữa. Nó chạy ra lại không thèm nói năng gì àm phóng vù đi. Nó nghĩ ngợi rồi quyết định đi đâu đó cho khuây khỏa lòng mình.

Nó gọi điện cho thằng Phong với con Nhi đi ăn sáng với nó.

- Ê! Sao mày sao nay rảnh rồi rủ tụi tao đi ăn sáng thế? – thằng Phong đang gấp phở cho vào miệng.

- Lâu rồi chưa được ăn trọn vẹn 1 bữa phở ngon lành nên dẫn tụi bây ra đây chơi thôi. – Nó nháy mắt với con Nhi.

- Uhm, uhm! – Nhỏ Nhi vừa nhai vừa cười xém sặc vài lần.

- Dụ gì đây? – thằng Phong nhận thấy lạ liền hỏi ngay vào vấn đề.

- Được thôi! Cách đây vài ngày, tao và con Nhi đang dạo phố chọn khăn tay cho nhau thì thấy có 1 nhóc dễ thương, hình như học cấp 2, mua 1 cái khăn quàng cổ màu xám tro rất bảnh, nó nhờ người ta đóng gói giùm và nhét cái gì đó vào trong hộp quà. Nhưng ai ngờ đâu là cái giấy đó lại bị gió bay vào người tao, lúc con nhỏ đó còn luống cuống tìm tờ giấy hồng hồng ấy thì con Nhi đã đọc được 1, 2 dòng, sau đó 2 con như chào cờ luôn.

- Uhm!

- Rồi chuyện gì? Ngắn gọn đi, tao không biểu mày viết truyện cho tao nghe.

- Nhỏ đó mua quà tặng mày đấy, nghe đồn là tờ giấy màu hồng kia là thư ngỏ nhak. Còn nữa, còn ghi rõ là tặng anh Hoài Phong lớp 11A2 trường Dream nữa. nên không có nhầm lẫn đâu.

- Rồi tụi bay đã làm gì với con nhỏ đó? – Thằng này thần nhiên vừa ăn vừa húp nước.

- An toàn.

- Chuyện có nhiều thôi mà tụi bay cũng kéo tao ra đây ăn phở cho bằng được.

- Yes! – Nhi gật đầu – Để may bao tụi tao chứ.

- Cô ơi! Tính tiền. – Thằng Phong í ới gọi. – Tao biết chuyện này từ hôm qua rồi.

- Cái gì???? – Hai con hét to, làm cả quán ai cũng quay vào nhìn tụi nó.

- Hôm qua, nó đem đến nhà tao tỏ tình, tao từ chối rồi. Tụi bay đừng có mà nhắc tới nữa. – Thế là thằng này đi thẳng ra quán luôn.

- Hở? – Nó chạy theo. – tiếc đấy? Em đó cũng xinh mà.

- Tội quá đi. – Nhỏ Nhi thấy tội nên cần nhờ với cha Phong. – Mày làm biết bao nhiêu em ngất ngây với cái trình độ “độc thân” ấy đi.

- Ê! Nói nhiều làm gì vào quán 1, 2, 3....uống cái gì ầm ầm rồi đi tiếp nào.

- Bà nói nha Băng, tụi đây mà vào là ăn sạch hết quán luôn đó. – thằng Phong nãy giờ có vẻ phong lưu, trăm trăm thế mà bây giờ thì \$.\$....

- Nhà nó mà! – Nhỏ Nhi hí hí như ngựa.

3 đứa nhóc bước vào quán thì cùng lúc, Minh Phong và Mạnh Quân đi ra. Cả 2 đám đụng mặt nhau, đám tụi nó thì nhìn chăm chăm vào mặt hấn với con mắt ngạc nhiên, nhất là nó. Mạnh Quân thì nhìn nó cười cười. Còn hấn thì nhìn nó với ánh mắt vô cảm, lạnh lùng. Cả 2 đám đứng đó trao ánh mắt cho nhau thì ba nó từ đâu đó lù lù hiện ra.

- Vào đi chớ! Tụi con định đứng đây ngáng đường khách à, ko thì ba bắt đền đấy. Như Băng, dẫn Nhi và Phong vào đi nào. – Ba nó kéo tay con Nhi và thằng Phong vào trong quán, còn nó thì đứng trơ trơ.

5s sau nó cụp mắt lúu nhúu trong họng.

- Chuyện hôm qua, tôi thấy mình cũng không đúng, tôi ... xin....

Chưa kịp nói hết câu thì hấn đã đi luôn.

Thấy thằng bạn mình hơi hách dịch nên Mạnh Quân gãi đầu, nói gỡ vài câu.

- Uhm, anh và em cũng ko nên dùng dằng về sớm như thế, thực là làm mất mặt thằng khỉ đó thật. Thôi! Em yên tâm đi, vài ngày sau nó hết dỗi liền ấy mà.

- Anh làm như anh ta trẻ con lắm không bằng á! – Nó nói.

- Hồi giờ em chưa biết à? – Mạnh Quân tròn mắt nhìn nó.

Đâu đó, ở 1 góc khuất, hấn nhìn 2 người đó vs con mắt bốc cháy, hấn còn giận chuyện tối hôm qua, giờ thêm chuyện này nữa thì làm sao hấn nguôi giận mới đc. Hấn hét to.

- Quân!!!

Mạnh Quân và nó cùng quay ra, thấy hấn đang đứng sau cái xe màu đen, mắt đâu đâu nhìn chằm chằm vào tụi nó.

- Em thấy chưa? Giận thì giận chứ hấn cũng còn quan tâm “chúng ta” nhiều lắm. Thôi anh đi, kéo có án mạng ở trước quán ba em thì khổ. – Mạnh Quân gơ tay chào nó rồi đi về phía cái con người đang muốn gây sự kia.

- Ủa? Quán ba em? Chúng ta? – Nó gãi đầu khó hiểu. – Này? – Nó gơ tay gọi anh ta lại thì thấy anh ta đang nói năng gì đó vs hấn trông có vẻ đang trêu chọc cái con người đang muốn gây sự kia.

“Làm sao anh ta biết được đây là quán của ba mình chứ? Lại còn chúng ta là cái quái gì thế? Nói gì mà khó hiểu thế?” – Nó vừa lắc lắc cái đầu vừa đẩy cửa vào trong quán.

3 ngày sau. Mùa ĐÔNG.

Nó còn đang trong cơn ngái ngủ, ngồi thù lù trong góc thì đâu đó có tiếng loa thông báo của nhà trường kêu nó lên văn phòng đoàn. Nó kéo áo lạnh, đi sang dãy giáo viên dưới con mắt tò mò của bàn dân thiên hạ. Nó cũng ngại thiệt, chính nó cũng không biết mình bị cái gì hoặc có tài năng thần đồng gì mà giữa giờ văn tiết 3 lại tuyên bố với thiên hạ là em Hoàng Như Băng lớp 11A2 trường Dream lên văn phòng đoàn p C. 204 ngay lập tức, có VIỆC KHẨN. Ngay bản thân nó cũng tò mò nói chi đến toàn bộ học sinh lẫn giáo viên đang ngồi trong lớp học chứ.

49. Chương 49: Nhân Vật Bí Ẩn

- Em là Hoàng Như Băng? – Thầy hiệu trưởng ngồi trong văn phòng ngạc nhiên hỏi nó, trong khi nó đang lấp ló ở ngoài văn phòng đoàn nhìn vào.

- Dạ vâng! – Nó vừa cúi chào vừa đi vào.

Trong phòng gồm có thầy hiệu trưởng thân quen hay gặp vào các buổi sáng chào cờ, thầy Hùng – ông thầy hôm bữa bắt nó chịu trách nhiệm phần âm nhạc hôm khai giảng đây mà, 1 bà cô “hình như không quen” – cô giáo chủ nhiệm lớp nó, thêm 1 ông thầy nữa, nó chưa từng gặp bao giờ.

- Em ngồi đi! – Thầy hiệu trưởng lên tiếng

Nó ngồi xuống trước toàn thể giáo viên trong phòng. Rồi lại ngược mắt nhìn quanh.

- Cho em hỏi, có chuyện gì sao ạ?

- À! Sắp tới 2 trường sẽ mở chuyên mục phát thanh giữa giờ. Đây là 1 ý kiến từ 1 em học sinh ưu tú của trường JK, và người ấy muốn em thực hiện chuyên mục này. Vậy em có thể làm được hok? – Thầy Hùng giải thích cho nó nghe tường tận.
 - Dạ..... thầy gọi em gấp lên đây chỉ có thể thôi ạ? – Nó tròn mắt nhìn vào thầy Hùng.
 - Không chỉ có như thế? Chuyện này liên quan đến mối quan hệ giữa Dream và JR, lúc đầu thầy rất vui khi nghe em học sinh ấy trình bày muốn em làm chuyên mục này. Vì em ấy học JR mà lại muốn 1 học sinh trường Dream làm, như vậy nếu chuyện này ngày nào cũng diễn ra thì thực quá tốt phải hok? Với lại đây không phải là 1 chuyên mục bình thường, nó sẽ là 1 chuyên mục dành cho....., sao nhĩ? – Thầy hiệu trưởng ngập ngừng. – Ví dụ như radio của đài truyền hình đi, họ dùng để gửi gắm tình cảm vào đó để họ có thể truyền đạt đến người ấy..... Cô Hằng, cô nói giùm tôi đc hok? Tôi là giáo viên dạy toán.
 - Thầy quên rồi à, tôi cũng đâu phải là giáo viên dạy văn. – cô Hằng nhún vai. – Băng! Em có biết cái vụ tỏ tình trên radio hok?
 - Dạ biết!
 - Tặng bài hát cho người ấy theo yêu cầu của thính giả?
 - Dạ biết!
 - Rồi! Đấy, em hiểu chưa, đại loại là như thế. Còn muốn phát sinh thì tùy ý em, miễn sao là có chút gì đó gọi là tình yêu teen ở trong đó là được. Allright?
 - À! – nó cười toe, sau khi nghe hết 2 giáo viên dạy toán giải thích vừa dài vừa ngắn gọn nó mới hiểu. – Vậy khi nào làm ạ?
 - Hết tiết 4. Giờ ăn trưa! Hôm nay.– Thầy chưa-biết-tên lạnh lùng nói.
 - Ô mờ giờ! Bây giờ là tiết 3 mà thầy, sao lại sớm thế, lẽ nào chúng ta có hứa hẹn với ai mà sao hôm nay phải làm ngay ạ? – Nó cứng họng khi nghe thầy từ hôm nay.
 - Nếu em muốn 2 trường chúng ta có thêm 1 dàn thiết bị âm thanh nữa thì hãy làm đi, điều này là bắt buộc dĩ, nếu bên đó không yêu cầu ngay hôm nay phải thực hiện thì thầy cũng không có gọi em khi còn đang trong giờ học như thế này. – Thầy chưa-biết-tên nâng gọng kính.
 - “bên đó” là ai vậy ạ?
 - 1 người hâm mộ em! – thầy ấy lại làm nó đơ..... @.@
 - Thấy không? Xem ra từ hồi mới vào trường em đã không ít cống hiến cho trường rồi đấy. – Thầy Hùng đứng dậy vỗ vai vào nó.
 - Hơ hơ???? – Mắt nó bỗng như muốn bắn pháo hoa..... “Mình mà cũng có người hâm mộ hả giờ?”.
 - Thôi, em đi chuẩn bị đi! – Thầy Hùng kéo nó đi đến phòng âm thanh.
- Trên đường đi, nó bồi hồi không nói nên lời.
- Được rồi chứ? Đây là toàn bộ món nghề của thầy đấy, em còn thắc mắc gì thì cứ hỏi thầy? – sau khi chỉ cận kề về từng chi tiết nhỏ về dàn âm thanh to đùng trong phòng, thầy Hùng quay sang học trò của mình hỏi thăm. Trong khi nó còn đang cố nhét hết vào đầu.
- Nó gật đầu.
- Thầy à? Không lẽ bây giờ em lại phải mở vài bài hát để PR chuyên mục này à? Còn bữa trưa của em nữa?
 - Em yên tâm đi, đây là thông báo tuyển nhân sự cho chuyên mục, đây là vài mẫu tin của đoàn trường của 2 trường, còn đây..... – Thầy ngừng lại nhìn vào tờ giấy xanh chữ viết tay. – Tí em đọc cho tình cảm vào đấy. Thôi còn 15’ nữa thôi. E nhớ phải niệm nỏ lên đấy, thầy sẽ mở 1 page trên face về chuyên mục của chúng ta. Cố gắng lên!
 - Vâng ạ! – Nó đáp.

Reng reng reng

Giờ ăn trưa đã đến.

Ding dong deng

~~.

Chào các bạn! Đây là chuyên mục Gửi và Nghe, tôi là Hoàng Như Băng, hiện tại đang giữ chân MC kiêm kịch bản của chuyên mục. Chắc mọi người cũng đang thắc mắc là con nhỏ này đang luyện thuyên cái gì trên đài phát thanh của trường. Vâng! Sau khi lắng nghe từ ý kiến của 1 học sinh ưu tú của trường JR, nhà trường của 2 trường quyết định mở chuyên mục Gửi và Nghe này nhằm đáp ứng nhu cầu giải trí trong giờ giải lao.

Hôm nay, chuyên mục Gửi và Nghe sẽ có chủ đề Back in time. Mở đầu sẽ là 1 bài hát của 5 anh chàng nhóm Westlife, tên bài hát I lay on love with you, 1 bài hát thể hiện nỗi lòng của 1 chàng trai mới yêu. Mong các bạn có một bữa ăn ngon lành.

I lay my love on you

You make me feel brand new

Show me all your love, and walk right through

As I lay my love on you

I lay my love on you

It's all I wanna do

Everytime I breathe I feel brand new

You open up my heart

Show me all your love, and walk right through

As I lay my love on you

Anh đặt cả tình yêu này nơi em

Em khiến anh cảm thấy thật mới mẻ

Bày tỏ cho anh tình yêu, và bước qua mọi gian khó

Khi anh đặt tình này nơi em

Anh sẽ dành hết tình cảm cho em

Đó là điều anh muốn

Mỗi nhịp thở, anh lại có cảm giác hoàn toàn mới

Em đã mở rộng trái tim anh

Chỉ cho anh thấy tình yêu, và bước qua mọi khó khăn

Khi anh dành tình yêu này cho em

Trong căn tin, chỗ cũ.

- Này! Con Băng, nó trùng số hay sao mà tao thấy nó lúc nào cũng được nhà trường giao cho toàn nhiệm vụ cao cả không thể. Hết chân xử lí âm thanh rồi bây giờ lại là cái....gì gì mà Nghe ấy nhỉ? – Thăng Phong vừa ăn vừa phân tích cho con Nhi nghe.

- Gửi và Nghe! – Con Nhi lườm nó. – mà giờ này không biết có ai mang đồ ăn trưa cho nó chưa nhỉ? Anh Long đâu rồi nhỉ?

- Chắc ông Long đi mang đồ ăn cho nó rồi.

- Ồ!

Sau lưng Hoài Phong là ai đó, ai đó đã nghe hết đoạn hội thoại vừa ngắn gọn vừa xúc tích của 2 đứa bạn thân. Và ai đó cũng đã hiểu hết mọi sự tình. Ai đó bắt đầu suy nghĩ. Thực ra hôm nay hắn có đi tìm anh nó – Hải Long, để rủ đi đá banh theo lời đề nghị cách đây không lâu. Thế nhưng hôm nay anh nó không đi học. Mà nó đang bận làm cái chuyên mục gì gì đó Nghe thì còn thời gian đâu mà lo chuẩn bị khẩu phần ăn trưa ỉnh.

Nghĩ đến đây, hắn bật dậy, không nói lời nào, đi tới chỗ quầy hàng mua đồ.

Tiếp theo sẽ là 1 thông báo nho nhỏ, thông báo tuyển nhân sự cho chuyên mục Gửi và Nghe,.....

Bây giờ sẽ là 1 bài hát quen thuộc đối với các V.I.P, 1 bài hát mà ai nghe cũng thấy vui tai nhưng lại là 1 bài hát buồn. Lies – BIG BANG, bài hát này là bài hát debut của nhóm, tính ra thì bài hát này cũng đã tồn tại được 7 năm. Xem ra nó cũng hơi cũ nhể?

- Thầy ơi! Cho em hỏi, cái cậu học sinh ưu tú trường JR là ai vậy? – Nó hỏi ông thầy Hùng đang thu dọn đồ nghề chuẩn bị sang căn tin.

- Uhm! Thầy chỉ biết là cậu ta học lớp 12 có thể lực, hâm mộ em, thế nên mới tạo điều kiện cho em làm chuyên mục này đấy thôi. Xem ra em cũng sướng nhỉ? Trông thế này mà cũng được nhiều người thích. – Thầy cười. – mà em nói với thầy là em không yêu đương gì mà.

- Họ thích chứ em có thích đâu. Tò mò thiệt đấy, em có quen ai trường JR học 12 đâu ta.

- Người ta thích lắm! Thôi thầy đi ăn trưa đây. Pi Pi!

- Dạ! – Nó dạ sụi lơ.

Hắn đứng ở ngoài nghe hết, hắn cười. Đi vào trong và bắt gặp ánh mắt khó hiểu của nó.

50. Chương 50: Mũ Đỏ

- Hớ hớ! Ở đâu chui ra thế này? – nó tròn mắt nhìn hắn cứ nhiên ngồi xuống chiếc ghế cạnh nó, lại còn đem ra 1 cái hộp cơm kimbap và 1 chai sữa cam loại nó hay mua.

- Trên trời rớt xuống! – hắn lườm nó, không hiểu nó bị cái gì mà hôm nay lại nói ba cái câu gì mà ngốc thế.

- Uhm. – Nó vui vẻ nhận, và ăn ngon lành.

Chưa kịp ăn hết thì nó đã dừng tay và bật mic.

Thời gian nghỉ trưa đã dần trôi qua, sau đây là 1 bức thư mở hàng cho chuyên mục. Ồ! Bức thư này là của 1 bạn học sinh nam trường JR gửi đến 1 bạn học sinh nữ trường Dream. Bức thư được viết tay trên giấy màu xanh. Chắc đây là 1 bức thư tỏ tình ấy nhỉ?

Nó ngừng lại, mở phong bì ra, đang định đọc thì đập vào con mắt nó là hàng chữ nắn nót, tuy ko giống của con gái nhưng lại rất đẹp. Nó cười hì hì.

Gửi người ấy,

Chắc bây giờ bạn đang nghỉ giải lao và đang lắng nghe chuyên mục này phải hok? Tôi đã có ấn tượng khá sâu sắc về bạn khi bạn đang đứng trên sân khấu đêm khai giảng cách đây không lâu. Tôi nghĩ bạn là 1 người sống nội tâm, và tôi cũng thế. Có thể bây giờ bạn không biết tôi là ai hay người mà tôi đang nói chưa chắc là bạn, nhưng tôi mong bạn biết rằng đây là 1 bức thư tỏ tình của tôi và sau này tôi sẽ gặp bạn và theo đuổi bạn dù bạn có từ chối hay không chấp nhận đi nữa. Đến lúc đó, bạn sẽ hiểu tôi đã làm những gì để gây được sự chú ý của bạn.

Thân,

Nhân vật đang theo đuổi bạn.

Tái bút: Sẽ có lúc bức thư này sẽ tới tay của bạn.

Ồ, đây chả phải là 1 bức thư tỏ tình hay sao, tôi cũng rất tò mò, không lâu nữa sẽ có 1 chàng trai tới tìm tôi để lấy lại bức thư này để gửi cho cô bạn gái may mắn kia. Thật là ngóng chờ! ^^ Bây giờ để tiếp nối chương trình chúng ta sẽ cũng thưởng thức bài Because you live – Jessie McCartney. Bài này rất dễ nghe và dễ thuộc đấy nhak.

- Hôm đó cô có đứng trên sân khấu ko? – hần lườm nó.

Nó định lắc lắc rồi lại gật gật. – Hôm đó tôi có lên đánh vài bài rồi mở đầu phần nhảy đó. Mà sao?

- Tôi nghi!

- Nghi gì?

- Ăn cho xong đi! – Hần quay mặt đi chỗ khác ra lệnh cho nó.

Ăn gần xong nó mới sực nhớ là nó và hần đang chiến tranh lạnh, nó nhìn hần với con mắt thăm dò.

- Này, hết giận tôi rồi à? – Nó dùng đôi đũa chọc vào lưng hần.

- Còn! – hần chỉ đáp lại 1 tiếng.

- Ồ! Thế sao lại còn mua cơm cho tôi ăn?

- Sợ cô đói! – Để vạ ra mấy tiếng này mà hần muốn nổ nã vì nó hỏi quá nhiều.

- Đang giảm cân thì sao? – Nó quay sang nhìn thẳng vào mắt hần xem xét.

- Thế mà còn ăn?

- Ăn chứ mất công anh lại giận. – Nó nói xong rồi lại quay lại kết thúc chuyên mục.

Xem ra còn khoảng 15’ nữa thì sẽ vào lớp nhỉ? Đã đến lúc phải kết thúc chuyên mục rồi. Tôi chỉ có 1 lời nhắn đến các bạn thôi. Chỉ là mong các bạn sẽ chấp nhận và ủng hộ chuyên mục Gửi và Nghe sau này. Tiếp theo là bài Last Farewell của BIG BANG – hiện tại tôi đang là fan cuồng của họ.

- Xong!!!!!!!!!!!!!! – Nó ngồi phịch xuống ghế, duỗi chân duỗi tay, người tựa vào ghế, thở dài rồi mắt lim dim và im lặng.

Sau 5’ chờ đợi. hần đứng dậy, thôi không nhìn nó nữa mà véo má nó thật đau.

- Ăn no xong định ngủ ở đây luôn hử?

- Chưa vào lớp mà, vội làm gì? – Nó vẫn giữ nguyên tư thế ấy, chỉ là mắt đã mở to nhìn.....nhìn....nhìn trần nhà.

- Thế thì đi trước đây. – hần tiến thẳng ra cửa.

- Này! Cửa hàng sao rồi?

- Chưa đóng cửa! – Ko thèm quay lại, hần gằng họng. “ Giờ này mà vẫn còn quan tâm đến cửa hàng?”

- Tốt!

2 tuần sau, chủ nhật.

Nó vừa ngáp vừa lấy tay che miệng. Hôm nay nó phải đi tuyển vài nhân sự cho chuyên mục mà nó tốn không ít giấy mực và nước miếng đang được ưa chuộng và ngày càng nhiều có phản hồi tích cực. Tuy nhiên cũng không ít lần nó bị mắng và sỉ nhục trên facebook, cũng bị nhiều người châm chọc và ghen ghét. Mỗi lần như thế đều có ông Tý nhảy vào “khuyên nhủ”: Mày cứ lo! Chúng nó ghen tị với mày nên mới GATO vs mày thế thôi! Chỉ là mấy lời nói và vài dòng status thôi, chứ có phải chúng nó đánh đập mày hay **** bới mày ở ngoài đời đâu! Lúc đầu nó cũng nghĩ là đúng, nhưng khi nó hỏi lại thì..... ^____^ : Thế chúng nó đánh em thì sao? Ông Tý không nghĩ ngợi gì liền nói ngay: Tao đi mách mẹ! Hôm đó, 1 ngày đẹp trời, lạnh nó bị té ngã từ trên ghế xuống vì câu nói ấy.

Nó nhìn quanh rồi chặc lưỡi, nhìn sang thầy Hùng cùng với thầy hiệu trưởng trường JR. 2 người đều cười cười.

Nó còn đang bận thu đơn xin thì bỗng dưng thầy Hùng húc mạnh nó.

- Em thấy cậu bạn đội mũ đỏ kia không? Cậu ta là người đã tài trợ dàn âm thanh đó. Trông đẹp trai và cao lớn nhỉ! Em có quen cậu ta không?

Nó nhìn theo hướng chỉ tay của thầy, đúng là 1 cậu con trai đội mũ đỏ, đẹp trai, thân hình hoàn mỹ, trông có vẻ có tập thể thao đều đặn, nhưng có điều: - Dạ! Không quen ạ!

- Thế sao cậu ta lại thích em nhỉ? – Thầy Hùng nhìn lại nó. – Ồ! Thầy..... - Thầy Hùng gãi đầu.

- Là sao? – Nó tròn mắt nhìn thầy.

- Uhm....., cậu ta thích em đấy. Hôm trước cậu ta nói trước mặt thầy và thầy hiệu trưởng trg JR mà. Có thiệt là em không biết cậu ấy không?

- KHÔNG!!! – Nó lắc đầu.

Cùng lúc đó, cậu bạn mũ đỏ đi thẳng tới chỗ của nó, trên tay là đơn xin gia nhập. Nhưng điều mà nó chóng mặt với cậu bạn này là nụ cười tỏa sáng ấy, rất thân thiện, gần gũi và trong đó có xen chút tình cảm quý mến.

51. Chương 51: Chào Bạn!

- Chào bạn! – Mũ đỏ bước đến trước mặt nó và đưa cho nó đơn tham dự vào buổi tổng duyệt ngày hôm nay, thêm đó là 1 nụ cười rạng ngời ánh sáng mặt trời (mặc dù nó đang ngồi trong bóng râm hàng rào).

- Chào.... – Nó liếc nhìn vào tờ đơn, “1995!” -anh! Đây là số báo danh, anh ngồi ở đằng kia nhak! Khi nào bắt đầu, sẽ gọi theo sbd.

- Chỗ có mấy cái ghế dựa màu xanh đỏ hử? – Mũ đỏ nhìn theo hướng chỉ tay của nó.

- Vâng! Chúc anh may mắn! – Nó cười với mũ đỏ.

- Uhm! Hi vọng là mình có thể làm việc vs bạn! Hoàng Như Băng! – Anh ấy cười, nhưng lại cười trong ẩn ý. 1 tiếng sau.

- Thầy ơi! Em ngồi đây làm gì vậy thầy? – Nó uể oải nhìn sang thầy Hùng đang ngáp lên ngáp xuống.

- Ngồi với tư cách là MC chính.

- MC của thầy là gọi từng sbd đó hử? Em không được đặt câu hỏi hử thầy? DÙ gì thì em cũng ngồi trong ban giám khảo mà thầy, hơn nữa chuyên mục này được như ngày hôm nay cũng là do đóng góp của em mà. – Nó lay lay tay ông thầy.

- Uhm! Thích thì đặt đi! Nhưng mà cũng biết trên biết dưới đó nhan! – Thầy nói với nó không quên chỉ sang 3 giám khảo khó tính ngồi phía bên kia.

- Xì! Tại mấy thầy chăm mắt quá, với lại em thấy ai cũng “ok” hết mà.

- Thầy chịu!

Nó cười toe. – Mời số báo danh tiếp theo, 19!

1 cô gái dễ thương, mặc váy trắng, đội mũ cối màu xanh đậm bước vào cũng vs 1 nụ cười duyên dáng. 1 lần nữa nó lại ngây người, không, chính xác là nhiều lần rồi. Hôm nay toàn là người đẹp đến dự tuyển không à! Trai xinh, gái đẹp. Đáng tiếc đây không phải là cuộc thi Miss hay Mr. là nó có thể chụp hình về khoeo vs thằng Phong rồi.

- Xin chào! Em tên là Nguyễn Hồ Bích Ngọc! Em đến từ lớp 11A1 trường Dream! – Cô gái đó giới thiệu lưu loát.

- Được rồi! Trong đơn, em có nói là mình đã từng đoạt giải phát thanh niên ở cấp 2. Vậy em có thể đưa tin về hiện tượng giới trẻ hiện nay đang hâm mộ thần tượng, đặc biệt là thần tượng Hàn Quốc, được không? –

Vị giám khảo dạy văn, mang tiếng là Má Hồng – cô giáo dạy văn mà nó thần tượng nhất trong trường đặt câu hỏi.

- Dạ vâng! Em xin bắt đầu! Hiện nay, đất nước phát triển, trong đó có cả về ngoại giao, văn hóa các nước cũng vì thế mà nhanh chóng mà thâm nhập vào nước ta. Đặc biệt là Hàn Quốc, hâm mộ thần tượng không có gì là quá mức. Thế nhưng, đa số các bạn trẻ lại sa đọa vào việc này, dùng từ chính xác là “cuồng”. Có khá nhiều bạn hâm mộ thần tượng đến mức quên ăn quên ngủ, học hành xuống sắc, cả ngày chỉ lên mạng để tìm kiếm những bức ảnh, video, hay các show liên quan đến thần tượng của mình để ngắm nghía và “thu nhập tin tức”. Họ có thể bỏ ra vài triệu chỉ để tham gia 1 show của thần tượng, không những thế mà còn đứng chờ hàng giờ đồng hồ chỉ để đón được thần tượng ở sân bay, để chụp hình, xin chữ kí mặc dù họ được sắp xếp đi cửa khác. Chưa kể các vụ tự tử, tuyệt thực vì thần tượng. Nói tóm lại, giới trẻ hiện nay đang dần quên mất nghĩa vụ của mình là gì? Họ không thể ý thức được như thế nào là hâm mộ thần tượng và họ đã đi quá đà. Em xin kết thúc!

Cô gái ấy kết thúc với 1 nụ cười mãn nguyện, đây là 1 câu hỏi nghị luận mở được đưa ra đặt câu hỏi nhiều trong các cuộc thi. Và cô ấy tin chắc là mình nói rất đúng. Tất cả các thầy cô giáo đều nghĩ vậy. Lần này cô sẽ đạt với điểm cao và có nhiều lời khen. Thế nhưng....

- Em nói rất tốt, lưu loát, tự tin. Đây là hình thức, còn nội dung thì cô nhường cho em Băng nhận xét. Cũng 1 câu hỏi này mà em ấy đã được tổ văn chấm điểm 9. Thế nào? – Cô Hồng nhường mầy nhìn nó với nụ cười tự hào.

- Dạ?

- Dạ?

Cả 2 cùng đồng thanh trước câu nhận xét của cô Hồng. Cô Hồng chỉ nhìn nó khiến nó đỏ như quả cà chua. Nó nhớ hôm phát bài, cô dạy văn nó có nói trước lớp, sau này nếu bạn Băng làm nhà báo chắc chắn sẽ thành danh.

- Vâng! Mình thấy bạn giới thiệu hiện tượng hâm mộ thần tượng tạm ổn, tuy nhiên bạn lại nói quá nhiều đến hiện thực, mà lại lại là khía cạnh tiêu cực, bạn chưa nói đến mặt tích cực nào cả. Bạn có biết chính Bộ ngoại giao đã tổ chức các buổi ca nhạc giao lưu giữa các thần tượng, trong đó có cả thần tượng Hàn để nhằm thắt chặt mối liên kết giữa 2 nước không, các fan cũng tham gia các buổi từ thiện, chẳng hạn như tại 1 concert của thần tượng, các fan đã quyên góp gạo, sau đó sẽ chuyển đi làm từ thiện. Hay là nhờ các buổi giao lưu fan mà các fan có thêm nhiều bạn bè hơn. Còn rất nhiều khía cạnh tích cực khác mà bạn chưa biết. Về mặt tiêu cực thì bạn nói rất đúng, tuy nhiên bạn dùng từ “đa số” hoàn toàn không đúng, số ấy chỉ là số ít mà thôi, vừa rồi cũng có bạn lên mạng xã hội “mắng mỗ cha mẹ với những từ ngữ thô tục chỉ vì ba mẹ không cho tiền để mua vé đi xem show của thần tượng”. Bạn còn phải nêu lên biện pháp khắc phục và phát huy những gì để giới trẻ hâm mộ thần tượng 1 cách lành mạnh nhất. Bạn hiểu ý tôi chứ? – Nó kết thúc với gương mặt nghiêm túc vì nó nghĩ cô gái này đang thâm **** rửa mình trong lòng. Làm sao mà có ai lại vui vẻ thừa nhận cái sai của mình trong 1 cuộc thi tuyển chứ, đặc biệt là Bích Ngọc A1 này.

Nó kết thúc thì cũng là loạt phát tay từ dãy ghế thí sinh cho đến ban giám khảo. Trông ai cũng tâm đắc. Nó thở phào.

- Vậy tôi có hỏi bạn đang có hâm mộ 1 thần tượng nào không? – Sắc mặt của Bích Ngọc lập tức tối sầm nhưng lại vẫn nở nụ cười đặt câu hỏi lại nó.

- Có! Bạn còn câu hỏi gì không? – Nó biết, biết câu hỏi ấy nhằm để làm gì?

- Vậy trong lời nhận xét kia, có bao nhiêu phần là bạn nói về họ?

“Lần này cô ta định trả đũa mình à?” Nó liền cười híp mắt. – 1 nửa! Chính họ đã dạy tôi như thế nào là hâm mộ đúng cách. Bạn có thể thấy rõ!

- Vậy à! – Bích Ngọc kết thúc với nụ cười báỉ phục.

- Được rồi! Em có thể về chỗ ngồi! – Thầy hiệu trưởng nhanh chóng kết thúc phần dự thi của Bích Ngọc.

Sau đó nó càng được xem trọng trong ban giám khảo.

Nó đặt nhiều câu hỏi liên quan đến teen. Nó còn yêu cầu thí sinh thể hiện chút tài năng của mình, như hát, chơi nhạc cụ, hài.

Đến mũ đỏ, người này giờ mà nó đang tò mò.

Cậu ấy bước lên và được ban giám khảo chú ý đến từng bước chân.

Nó biết, cho dù cậu ta có trả lời như thế nào đi sao nữa thì anh ta cũng đậu vì lí do tài trò ấy.

Và y như rằng, cô Hồng và thầy Hùng toàn đặt mấy câu hỏi dễ ợt. Nó nhăn mặt.

- Anh có biết chơi nhạc cụ gì không? – Nó vừa nhìn lí lịch vừa cất giọng hỏi mũ đỏ nhưng lại không nhìn vào mắt anh.

- Có thể vừa hát vừa đệm đàn được không?

- Được! – Thầy hiệu trưởng hứng thú với cậu học trò này rồi.

You would not believe your eyes

If 10 million fireflies

Lit up the world as I fell asleep

Cause they'd fill the open air

And leave tear drops everywhere

You'd think me rude but I would just stand and stare

Bạn sẽ không tin vào mắt của bạn

Nếu 10 triệu chú đom đóm

Sáng lên thế giới như tôi ngủ thiếp đi

Nguyên nhân họ sẽ lấp đầy không khí mở

Và để lại giọt nước mắt ở khắp mọi nơi

Bạn sẽ nghĩ tôi thô lỗ nhưng tôi sẽ chỉ đứng nhìn

Mũ đỏ cùng với cây đàn organ đã lại 1 lần nữa khiến cho cả khán phòng ngạc nhiên thêm 1 lần nữa, giọng ca trầm ổn, thanh thoát, khiến người nghe có cảm tưởng đang nghe thấy tiếng thì thầm của thiên nhiên, nhẹ nhàng và trầm bổng.

Nó cười! Xem ra không hẳn anh chàng này không phải là không có tài.

Mũ đỏ kết thúc bài hát trong vô vàn tràng pháo tay không ngớt của người xem (tác giả hơi nể).

- Mọi người thấy thế nào ạ? – Mũ đỏ vừa hỏi vừa cười duyên, để lộ ra cái má lúm đồng tiền dễ gần.

- Rất tốt! – Ai cũng có chung 1 câu trả lời.

“Chắc là mình còn làm việc lâu dài rồi!” – Nó lấy tay dụi dụi 2 đôi mắt, đêm qua không hiểu làm sao nó lại mất ngủ.

52. Chương 52: Đi Xem Ca Nhạc

In her home – tại nhà nó, ban công phòng nó- nơi đầy gió và khí lạnh.

Nó vừa ngồi nhìn trời vừa bắn sử như bắn rap. Nhiều khi nó không chịu nổi bản thân mình, rõ ràng còn những 3 tuần nữa mới chính thức thi, mà trường nó thi kiểu nhảy cóc, thi cách ngày nên học sinh trường

nó lúc nào cũng để nước đến chân mới đóng cửa tu hành. Còn nó, chep! Giờ này, các môn học bài nó đều thuộc lầu lầu, thuộc đến mức và ông anh ba nhà nó cũng thuộc được vài đoạn nữa là..... Chuyện là, do nó không thích ép mình tạo ình có áp lực. Thế nên nó sẽ ôn từ từ, xung quanh nhà nó, những nơi nó hay ở hay nhìn : sô pha, gương, tủ lạnh, tủ đồ, trên máy tính, và cả poster BIG BANG mà tối nào nó cũng ngắm trước khi ngủ. Học thuộc xong thì nó lại nhai nhai trong những lúc nó nhàn nhạ. Như ngồi sau xe anh ba nó, lúc rửa bát, lau nhà (cái này làm nó xém té ngã vài lần vì quá sức “tập trung”) hay ngồi ở ban công đọc ra rả, mà bên phòng nó thì là ai đó đang chơi Gunny.

Nó nhìn lên trời, hôm nay là mùng 17 âm, đáng lẽ mặt trăng phải rất to và sáng. Nhưng mà trên trời chẳng có gì ngoài màu đen ngòm. Nó im, không bắn nữa. Nhìn xuống đường, đường nhà nó là khu dân cư doanh nghiệp nên vắng teo, chỉ có mấy ngọn đèn đường màu vàng chảy hết cả con đường. Đâu đó, có vài chiếc 4 bánh đồ rã rác ở bên đường. Nó dừng mắt lại nhìn vài cái màu vàng chói lọi, phá cách ở chệch hướng nhà nó. Nó tò mò, bò bò đến gần hàng song sắt hơn, nhìn xem nó có đẹp không.

- Xe đẹp! – Nó cười ha hả. – Mai một mình cũng phải mua 1 cái.

Đang mơ về 1 ngày nào đó, mình – trong trang phục đi bụi, lái chiếc xe này đi dạo tại tất cả các đường quốc lộ trong thành phố. Rồi đến biển, mở mui ra, đón gió, á tóc ngắn ngắn tung bay trong gió. Rồi...

- Ti! Xuống nhà mẹ biểu! – Mẹ nó cắt ngang dòng suy nghĩ trừu tượng của nó.

- Dạ! – Nó khoác tạm cái áo khoác màu đen chạy tọt xuống lầu.

- Con mang cái này sang nhà cô Nga đầu đường nhak! Đường cũng gần, nên con đi bộ cho nó có eo nhan, đừng có mang xe mà chạy, rồi chạy tọt đi đâu đó. – Mẹ nó đưa cho nó hộp bánh quy mới ra lò cho nó.

- Vâng! – nó ngoan ngoãn nhận hộp bánh, rồi mở cửa đi.

Nó vừa đi vừa nhìn trăng mà đi, vì nhà cô Nga cũng không gần. Nhìn xung quanh xem có cái gì gọi là chương ngại vật không, rồi nó sải chân đi thẳng. Nó mang bánh đến nhà cô Nga bằng 1 hộp bánh quy rồi lại quay trở lại với 1 bịch kẹo sô cô la mà thằng Minh Phong dúm vào tay nó, bảo nó gầy, cần ăn nhiều cùng với 1 giọng cười nham nhở.

Nó cũng cười lại theo kiểu: “Còn phải rử mà chạy với tao nhiều!” Nó mở 1 gói kẹo sô cô la đặng ra, ngậm không nhai.

Đặng! Nồng mùi rượu! Đậm! Ngọt! Có mùi bạc hà! Ừ! Nó nuốt những viên kẹo còn bé tí. Thèm! Muốn ăn cái nữa!

Đây chính là cách nó ăn sô cô la của thằng bạn chí cốt của nó. Nó biết thằng này đã tốn không ít công sức để tạo nên mấy viên sô cô la đầy tính thú vị này, rất hợp khẩu vị của nó.

Đang tính ăn thêm cái nữa thì nó gặp người “mới” quen. Mạnh Quân, đang dựa lưng vào cái xe màu vàng mà vừa cách đây nó mới mơ mộng xong.

Thấy nó đã trở về, Mạnh Quân bước ra, đứng chờ nó đến gần để nó nhìn thấy mình như cái kiểu mà mấy anh chàng thích tỏ vẻ lãng mạn hay chờ người yêu.

- Chào em gái! – Quân giơ tay chào nó.

- Chào anh trai! – Nó cũng chào lại.

- Đi đâu mà cầm theo hộp bánh rồi về với bịch kẹo thế này? – Quân nhướn mày nhìn nó nghi ngờ. – Đừng nói là em..... ngoại tình với anh nào nhak?

- Ngoại tình? Anh nào? Em vâng lời mẹ đi gửi bánh cho hàng xóm, còn cái này là thằng Phong nó bảo em gầy nên cho em ăn thôi. Anh ăn không?

- Thế à! Ăn!

- Thôi em đi đây. Trời hơi lạnh. – Nó rên gừ gừ như con mèo, tính bước chân đi về nhà.

- Trời lạnh mà em lại bắt anh ngồi đây chờ những 15’, xem ai lạnh hơn? – Quân núp mũ áo khoác nó lại. – Có chuyện mới đến đây tìm em chứ anh không thích kiểu trùng hợp gặp nhau đâu.

- Vậy hở? Em cứ tưởng, có chuyện gì vậy, anh nhờ em chắc là em giúp được nhé? – Nó ngây thơ mắc bầy.
- Chỉ là có chút chuyện thôi, em chỉ cần nói vài câu là xong. Lên xe đi, anh chở em đi.
- Đi đâu chứ? Em còn phải nói mẹ nữa.
- Điện thoại em làm gì?
- Ờ hơ!

20' Nó cùng với Mạnh Quân vào trong 1 khán đài khá lớn, xung quanh toàn là các bạn trẻ. Nó nhìn xuống chân mình, dép xỏ ngón bảy màu, quần thể thao adidas, áo phông đen dày cộm, đầu không cột tóc nên xù 1 cách lạ thường.

Thấy nó đang ngó lại trang phục trên người mình nên Mạnh Quân chỉ cho nó cái cầu thang.

- Yên tâm, sẽ không có ai nhìn em hôm nay mặc gì đâu. Lên lầu!
- Chắc mắc tiền lắm anh nhỉ? – Nó ngồi xuống chiếc ghế nệm êm, xung quang không có ai cả.
- Uhm, nhưng 2 anh em chúng ta sẽ không mất 1 đồng xu nào cả.

Nó vừa ngáp vừa nghe tiếng piano văng vẳng bên tai. Còn Mạnh Quân cũng chả khác nó mấy. 2 anh em nó đã ngồi ẽ mông ở đây 30' rồi. toàn là độc tấu, rồi lại hòa tấu, đều là nhạc không lời.

- Khi nào được về? Anh đừng nói là anh có mấy cái vé từ trên trời rơi xuống nên mới rủ em đi coi cho đỡ phí nhak?
- CHờ thêm chút. – Mạnh Quân lôi điện thoại ra, nhìn vào đồng hồ, 19h55'.

5' sau, tự dưng toàn bộ đèn chiếu của khán phòng đều tắt hết, duy chỉ có 1 cái đèn bật lên dưới sự cổ vũ của khán giả. Nó nghe thấy người ta cổ vũ rầm rộ thế nên cũng ngước mắt dòm xuống xem là ai, quen không.

Quen. Lần này hắn xuất hiện trong bộ vest đen, áo sơ mi trắng, mặc dù hắn ngồi nhưng vẫn thấy được cái dáng cao ráo, phong độ mà nó vẫn hay nghe từ con nhỏ Nhi. Hắn ngồi bên cái piano màu đen, mười ngón tay dài trải dài trên phím đàn, mắt nhắm hờ (Anh ấy đang phiêu (~.~)!).

1 bản nhạc quen quen cất lên, những âm điệu hòa vào nhau, những âm độ nó nghe rõ cùng với hòa âm và đầu đó nnos nghe thấy tiếng tim đập thành thịch cùng nhau vang lên trong đầu nó. Nó khẽ run người, bản nhạc này, rất quen, nó đã nghe đâu đó. Thật diệu kì, lần này nó đã bị hắn lừa đảo mất, nó đổ mồ hôi, mắt dán chặt vào khuôn mặt tựa thiên thần ở dưới kia, tay khẽ run, tim đập thành thịch.

Bản nhạc kết thúc, khán giả vỗ tay, MC nói vài câu giới thiệu về Minh Phong, Minh Phong trả lời: “ Thật ra có 1 người quan trọng đối với tôi đang ở đây.” Khán giả ồ lên, có vài tiếng hét, “người yêu”, “bạn gái”...Minh Phong không nói thêm gì, chỉ cười, mắt hướng lên dãy ghế lầu hai.

Nó đơ đơ, không chút may mắn là Mạnh Quân đang ngồi cạnh và bịch kẹo tội nghiệp đang bị nhàu nát.

Mạnh Quân thấy thế liền cứu nguy, không khéo lại công cốc như hôm khai giảng.

- Hôm nay là buổi giao lưu âm nhạc giới trẻ của tập đoàn JR tổ chức theo quý. Và thằng Phong, con trai chủ tịch kiêm phó giám đốc phòng kế hoạch cũng tham gia. Nó muốn anh đưa em đến đây, nghe nó “thổ lộ tình cảm” – nói đến ông Quân cười cười. – Nên mới bố trí cho em và anh riêng 1 chỗ. Đặc biệt chuẩn bị cho em tiết mục này, thằng đó nó nói em cũng học nhạc lí nên sẽ hiểu nó nói cái gì. Bây giờ em muốn làm gì?
- Muốn hỏi anh ta 1 điều! – nó nói khẽ nhưng lại rất rõ ràng và kiên quyết.
- Điều gì? Để anh kêu nó đến đây nhak! – Quân cười gian, móc điện thoại ra gọi người quản lí “Cá cắn câu!”
- Không cần! Chắc bây giờ anh ta cũng bận tiếp khách ở dưới kia, có gì em sẽ gọi điện thoại gọi, bây giờ anh chở em đến nơi này nhak.
- Chỗ nào? – “Ồ ầu! Không đúng kế hoạch rầu!”
- Ra ngoài trước đã.

Trong lúc Quân đi lấy xe, nó gặp người mà nó mới gặp đây không lâu. Mũ đỏ. Nó dễ dàng nhận ra vì anh ta cũng đội cái mũ đó, nhưng trang phục lại lấy làm nó hơi nhướng mày, “Trông rất hip hop!” Anh ta cũng đang đứng đợi ai đó, quay qua thì thấy cách chỗ mình đứng không xa có người quen đang nhìn mình, liền cười, không ngần ngại tiến lại.

- Em đang làm gì ở đây vậy? – Một câu hỏi tỏ gần gũi.

Nó chỉ tay vào cái nhà hát – Đi xem ca nhạc! Còn anh? – nó cũng không khách sáo mà hỏi lại.

- Chỉ vào dòng xe trên đường. – Đi chơi với bạn, em đi không? – Anh khẽ cười. Cái má lúm đồng tiền lại xuất hiện, nhưng rất gần nên nó có thể nhìn thấy rõ từng đường nét hoàn mỹ.

- Không! Em đang chờ bạn. – Nó nhìn quanh, Quân đã đứng bên kia đường vẫy vẫy nó. – Em đi đây! – Nó tiến thẳng qua bên kia đường.

- Ố!!! – “Mình còn chưa xin số của cô ấy mà!” Mũ đỏ nhìn vào chiếc xe màu vàng bên kia đường khẽ thở dài, đã chậm 1 bước.

Theo yêu cầu của nó, nó đang đứng trong cửa hàng bánh quen thuộc, nó mua 1 cái bánh kem trên bánh có rất nhiều dâu tây.

Mạnh Quân tròn mắt nhìn nó mua bánh dâu tây, lớn thế này còn ghiền dâu tây???

- Anh đang định hỏi em lớn rồi mà còn ăn cái thứ trẻ con thế này chứ gì? – Nó chăm chú nhìn cái bánh.

- Em là thánh hử? – Khẽ nhếch người ngồi xa nó một chút, mặt méo xệch, lúc này Quân đã không còn gọi là mỹ nam nữa.

- Anh tin không? Cái bánh này là một mối nhân duyên của em đấy.

Sau khi đưa nó về, Mạnh Quân đã gặp hấn và kể lại toàn bộ câu chuyện tối hôm đó, bao gồm cả cái chuyện nó đi hộp bánh, về bịch kẹo, kẹo đó rất ngon (Mạnh Quân đã được diễm phúc vừa được ăn vừa “xem ca nhạc”, thêm cả chuyện đây bí ẩn về cái bánh kem dâu tây kia. Hấn nghe xong thì lòng bỗng khó hiểu, nhân duyên này là nó với ai. Và điều đầu tiên hấn nghĩ đến là hấn (Phải ưu tiên mình là số một), nhưng mà hấn nhớ hấn không có bất kì kí ức nào liên quan đến cái bánh ngọt lịm này, rồi hấn nghĩ là nó đã có “người ấy” rồi chẳng?

Hấn nghĩ, nghĩ, nghĩ.... Hấn vừa nghĩ ngợi lung tung đến nó, vừa chờ 1 cuộc gọi, nhưng mà cả đêm đó hấn thức trắng đêm lại không thấy động tĩnh gì về phía nó. Chán chường thế là hấn mở lap lên facebook xem mấy nhân viên tập đoàn mình bình phẩm gì về “buổi ca nhạc” vừa rồi.

Hoàng Như Băng: 1 lần về với quá khứ, nhớ lại một người? Phải chăng đây là nhân duyên mà ông trời đã định?

Vậy tôi phải làm gì? Chấp nhận hay cho qua như lần trước?

Dòng “trạng thái” này đăng vào khoảng 1h sáng, ngó lên đồng hồ 3h sáng. 1 lần nữa hấn lại tỉnh như sáo cùng với hàng vạn câu hỏi nữa lại hiện lên trong đầu hấn. Báo hại hấn lên trường với cặp kính không độ mà hấn chỉ đeo vài những ngày mất sưng vù vì không ngủ được.

Không hiểu vì sao mà sáng hôm đó. Trên đài phát thanh của trường lại mở vào buổi sáng lúc học sinh đi học. Và rất trùng hợp, lại phát lại những phần được thể hiện bởi học sinh trường JR. Mà nó nhớ hôm qua, Mạnh Quân có kể là chỉ có 1 vài học sinh được biểu diễn thôi, con số chưa đến số ngón tay trên 1 bàn tay.

53. Chương 53

Nó thấy một lần nữa, không ít học sinh nữ đang bị trúng tà, má hồng, 2 mắt trái tim (.), miệng không ngớt bàn tán về cái con người nào đó kiểu như người đó là thần tượng mới nổi vậy.

Giờ ra chơi, nó không còn trực tiếp phụ trách phần chuyên mục nữa mà đã có người khác làm thay, nó chỉ cần xuất hiện vào mỗi thứ tư thôi. Nó xuống căn tin trông chặt vật, hình như gần 1 nửa học sinh của 2 trường đang tập trung tại căn tin nên nó đông như kiến, đưa mắt quét 1 chút, nó phát hiện từ cái bàn gần

nơi nó hay ngồi lấy tâm, quay 1 vòng tròn 5m thì hiện tượng bị ùn tắc giao thông khá nghiêm trọng. Đang nghĩ ngợi, thời tiết đang lạnh như thế này thì nên ăn cái gì bây giờ, thì nó đã bị nhỏ Nhi từ nơi nào đó kéo đến 1 cái bàn có đồng đủ thành viên ở trong góc trong im lặng.

Nó được chào đón nồng nhiệt, anh Minh đã chuẩn bị sẵn cho nó 1 khẩu phần ăn đầy đủ, anh ba nó đã đặt sẵn 1 bịch thuốc trên bàn cho nó, còn thằng Phong thì cầm theo vài cái bánh quy mà nó mới mang sang nhà mình.

Vẫn vậy, cả bàn bàn tán rôm rả đủ thứ chuyện trên trời dưới đất trong khi đánh chén, nhỏ Nhi hôm nay xem cũng là 1 trong những nhân tố bị trúng tà nên cũng nói nhiều không ngừng nghỉ. Nhưng rất lạ, cả bàn không hề nhắc đến cái vụ xì can đồ đang diễn ra ở trong căn tin. Nó cũng không muốn thắc mắc nhiều. Chỉ là nó đang muốn né tránh ai đó.

1 đoạn hội thoại thú vị của mấy nhỏ bạn nó là:

“- Ổ ớ! Xiu xiu! Tao xiu với anh ấy rồi tụi bay ới! – Nhỏ Lan lớp trưởng nổi tiếng lạnh lùng nay đang trong tình trạng cần ai đó cấp cứu gấp.

- Tao cũng thế! – Nhỏ Trang, một E.L.F chính gốc, từng có lời thề, trước khi các anh chính thức ổn định gia thất thì nó sẽ không theo đuổi bất cứ anh nào khác ngoài 13 anh SUJU, nhưng mà nay, đúng là.....

- Tài năng, đẹp trai, nổi tiếng khi con mới biết đi, nhà nhiều tiền, chưa có người yêu, lại còn lãng mạn.....- Nhỏ Linh đang lấy từng cái kẹo hồng hồng trong túi ra đặt lên bàn, và hiện giờ có rất nhiều “tiêu chuẩn kẹo” của anh ấy.

- Mà bọn bay có biết tại sao trường JR lại chiếu cái này vào buổi sáng nay không? Hay là..... - Nhỏ Nhi từ đâu đó, xuất hiện với cặp mắt kính sáng quách.

- LÀ GI.....???? – Cả hội im lặng, nhìn nhỏ,.... Tình trạng cực kì khẩn cấp.

- Tuyển con dâu cho nhà họ? – thằng Phong đi ngang, xí cái mặt gian tà vào hội, phun ra 1 câu mà ai ai cũng phải mất hồn với thằng điên này.”

Nói xong thằng điên này bị cả đám đá, đấm, bứt tóc, bứt nút áo (trò chơi mà tụi con trai hay bị tụi con gái lớp này giở thủ đoạn, vì thế nên thằng nào cũng phải mặc 1 cái áo thun trắng ở bên trong để không bị “lộ hàng”), và sau đó, thằng điên này chạy về chỗ ngồi, mét với con bạn thân – nó trong tình trạng rất thê thảm.

- Chúng nó bắt nạt tao mà y quơ! T.T

- Không nên nhiều truyện thiên hạ! – Nó vừa đọc truyện vừa lắc đầu với thằng bạn thân không ra hình người của mình.

- Mà không quan tâm à? – Thằng này lại giở cái mặt gian gian ra lần nữa. – Như Băng à, nên nhớ là 2 người đã từng hẹn hò nhak?

- Muốn ăn đập hay là bứt nút áo đây??? – Hạ cuốn truyện xuống, nó nhướn mày hỏi thằng nhỏ muốn ăn đập 2 lần trong 1 ngày này.

- Đa tạ tấm lòng của nàng, ta không dám! – Rồi thằng nhỏ phóng nhanh ra cửa, nhập bọn với tụi con trai ma lanh lớp nó, đang âm thầm làm thêm 1 vụ xì xềo gì đó. Tất cả là từ ý tưởng từ cái vụ hồi sáng nay.

Còn nó thì đang đắm chìm trong những câu chuyện buồn trong cuốn tiểu thuyết Hoa Tư Dẫn mà nó mới mượn của nhỏ Linh hồi sáng nay, chỉ còn 1 tiết thôi là nó phải tạm thời chia tay em này. Đó chính là lí do tại sao sáng giờ đầu óc nó không hề quan tâm đến cái clip kia. Mà trong đầu nó toàn là những tình cảm lẫn lộn, chẳng hạn như câu chuyện Tống Ngưng – Thẩm Ngạn trong truyện này, Tống Ngưng yêu Thẩm Ngạn sâu sắc, bất chấp giá lạnh, mệt mỏi để tìm Thẩm Ngạn trong hàng vạn quân lính đã tử trận, rồi cứu chàng, nhưng lại không nói mình là Tống Ngưng – em gái của 1 tướng quân của nước địch, khi chàng hồi tỉnh thì hình ảnh đầu tiên lại là 1 nữ nhân khác, chàng nhận nhầm, sau đó Tống Ngưng được phong làm công chúa rồi được gả cho Thẩm Ngạn, Thế nhưng trái với những mong đợi của nàng, chàng lại không nhận nàng, mà lại yêu nhầm nữ nhân bị câm kia, khi Tống Ngưng biết rõ sự tình thì nàng và chàng mới hận thù càng sâu sắc, 1 lần nữ nhân đó xảy thai, chàng đến gặp nàng, cũng với nỗi hận và ghen ghét, nàng có con với chàng,

nhưng năm đứa con trai nàng được 4 tuổi thì lại chết vì giàng xé với con của nữ nhân đó mà té xuống hồ và thật không may, đứa trẻ ấy đang có bị thương hàn. Từ đó, nàng ngày càng suy sụp, hoàn toàn không màng đến người khác, sống lẳng lẽ, cho đến ngày gặp nữ chính của cuốn tiểu thuyết Hoa Tư Dẫn này, nàng chọn cách chết trong ảo mộng là được chàng yêu thương. Sau khi nàng chết, nhờ những Hoa tư diệu của nàng, nữ chính đã kể hết sự thật cho Thẩm Ngạn, chàng đau khổ, ôm di thể đã bị lửa tàn phá của nàng, lạnh lẽ. Sau này, cuộc chiến 2 nước diễn ra, chàng trình chiến với anh trai của nàng, bại trận mặc dù cuộc tranh đấu này hoàn toàn chàng có thể thắng, lúc người ta tìm thấy chàng thì thấy chàng nằm cạnh một bình tro cốt của ai đó bên mình.

Đọc đến đây thì nó thấy má của mình mát mát, nó khóc, quá đau thương cho 1 mối tình không được hoàn thiện và đúng thời gian.

Nó định mượn về nhà đọc cho hết 2 cuốn luôn nhưng mà nó đang ôn thi, tâm trạng dẫu mà đọc 1 lúc hết 2 cuốn tiểu thuyết. “Thôi thì, thi xong chị sẽ rinh em về cày cùng em mấy ngày vậy!”

Chiều hôm đó, đang ngồi đằng sau lưng ông anh nó thì chuông điện thoại reo, anh Minh gọi. “???”

- Chiều tối nay em rảnh không? – Minh nhẹ nhàng hỏi nó.

- Nếu như không phải qua quán của ba em thì có lẽ em rảnh. – Nó vừa nói vừa chun mũi, bực bội vì tối thứ 7 mà phải làm việc.

- Mấy giờ em làm? Khi nào thì xong?

- Bây giờ em và ông Tý đang lên Hoàng Lan, hôm nay ba em nói hơi đông khách, đang trong kì tuyển nhân viên nên thiếu người, nên kéo nhân viên tại gia không công ngồi cho đủ vị trí.

- Ngồi đủ vị trí???

- Bọn em làm nhân viên thanh toán kiêm DJ, có gì em nói sau nhak! Đến nơi rồi, cũng nhiều.... Tút...tút...tút.

Và rất không may cho 2 anh em nhà nó là hôm nay, đại gia đình của tập đoàn JR cũng mới tới để ăn 1 bữa cơm cùng ba mẹ nó, theo lẽ thì có 2 anh em nó cũng sẽ tham gia, nhưng mà nó thấy anh hai nó đang chỉnh tề và phong độ trong bộ vest đen mà cách đây vài ngày nó vs ổng mới đi mua xong. Nhìn lại thì nó thấy ba mẹ cũng rất ra dáng thương nhân và kiến trúc sư rất hợp với anh hai đẹp trai của chúng nó.

- Bọn họ làm gì mà kéo cả dòng họ 3 đời đến đây gặp ba mẹ thế này? – Ông Tý vừa mới đi lượn ở đâu đó 2 cái bảng tên nhân viên tạm thời về đưa cho nó.

- Không thay đồng phục hở? – Nó cầm lấy, đeo vào cổ, xếp cặp vào trong học quần lễ tân.

- Không! Anh Chí bảo “Chúng bây chỉ cần mặc quần xanh áo trắng cùng với cái bảng tên này là được?” ổng còn nhắc phải cẩn thận với tập đoàn JR, lần này họ định làm thân quen với công ty nhà mình.

- À! Vì thế nên hôm nay mới kêu chúng ta ra đây ngồi, nhân tiện giới thiệu con cái nhà này làm ăn rất được việc phải không? – Nó huých vào cạnh sườn ông Tý.

- 1 phần thôi! Hèn là con nhỏ Phương không thấy tao lúc này, nếu không thì..... Thật là cảm tạ trời đất. – Ông Tý chấp tay khẩn thiết nhìn lên trần nhà.

- Sao mà hèn? Anh quen bé đó hở?

- Không quen, nó tự bám đuôi anh này thì đúng hơn. Lúc nào thấy anh này cũng tươi tắn, sến rúa! – Ông Tý giật nảy người khi nghĩ đến cái cảnh thường ngày phải gặp.

- Tốt nhất chúng ta không nên gặp mặt 2 anh em Mặt Trời. Không an toàn chút nào....

Đang nói thì từ cửa chính, 1 bóng dáng cao cao, đen đen, trắng trắng, tóc màu hạt dẻ bước vào. Theo quán tính, cả hai anh em cùng với chị quản lí cùng cúi đầu chào. Đang cúi thì nó thấy đôi giày rất quen, hàng hiệu. Đôi giày đó kiêu ngạo lướt qua anh em nhà nó, rồi khựng lại, xoay 1 góc 70 độ về hướng chúng nó, 1 cái cười khẩy nhỏ nhỏ truyền đến tai chúng nó. 2 anh em nhìn lên chủ nhân đôi giày kiêu ngạo. Phản xạ đầu tiên của ông Tý là chút chút hiểu chuyện. Còn nó thì đó người, mắt không ngừng quét từ trên xuống dưới, nhìn chăm chăm vào cái con người đó. “Hoàn toàn giống hệt!”

Hắn quay lưng đi thẳng. “Giờ thì làm lễ tân cơ đây!”

- Trúng tà hả em gái? – Ông Tý hươ hươ tay trước mặt nó.

- Tiêu em rồi! – Nó xùi mặt, khóc không ra nước mắt.

- Sao mà tiêu, thằng đó nó ăn thịt mày hở?

- Anh hai cũng mặc 1 bộ vest y chang bộ mà hắn đang mặc. – Nó ngậm ngùi, meo máo, lấy tay xoa xoa 2 thái dương.

- Ặc! – Ông Tý xem chút là té bật ngựa. – Mày được đó em gái!

1 tiếng đồng hồ diễn ra vô cùng nhàm chán.

Cứ khách vào chào, chạy lăng xăng hướng dẫn chỗ ngồi, đưa menu gọi món, rồi chạy đến quầy phục vụ, thanh toán, chào khách về. Cứ như 1 cái vòng lặp, 2 anh em nó bị quay như cái chong chóng. Trời thì cứ tối dần thì khách cũng ra vào nườm nượp hơn. Nó biết, cái nhà hàng này của ba nó rất đắt khách, thực đơn lại phong phú, chất lượng phục vụ đẳng cấp, nội thất hiện đại cao cấp. Cái gì nó cũng hài lòng về cái nhà hàng này, tuy nhiên nó lại không hợp tình với cái cách tuyển chọn nhân viên quá kĩ lưỡng của ba nó. Báo hại, gia đình nó thường hay bị kéo vào vụ làm ăn cầu ba nó. Cả mẹ nó – 1 kiến trúc sư ngồi bên bàn giấy cũng bị kéo vào làm người trình bày món ăn.

1 toán người mặc đồ sang trọng từ căn phòng V.I.P bước ra, đi đầu là 1 ông lão khoảng 70, cùng với 1 người đàn ông trung niên mà nó đã từng gặp – chủ tịch tập đoàn JR bên cạnh là người cha kính yêu của nó, đi sau là vài thế hệ, cũng tầm khoảng 10 người, và rất không may lần nữa là anh em mặt trời đang đi cùng với anh hai nó. 5s trước khi toán người có sức ép ấy đến quầy lễ tân, thì anh em chúng nó kịp thời chạy thẳng lên cầu thang tầng 2. Nó định thở dài nhẹ nhõm thì ... ba nó gọi.

- 2 đứa xuống chào ông Trần Minh Lâm chút nào.

2 đứa nó, 1 thằng đẹp trai phong nhã bên trong diên diên, 1 con đẹp gái phong cách như con khủng, cùng nhau bước xuống dưới hàng chục con mắt đang quét trên người. Cảm giác rất là muốn trốn chạy.

- Cháu chào ông ạ! Chào bác chủ tịch ạ!

- Cháu chào ông ạ! Chào bác chủ tịch ạ!

2 đứa nhất thời cùng nói lên 1 câu giống hệt nhau, rồi ông Lâm cười ha hả 1 cách thoải mái.

- 2 đứa là sinh đôi hả? Nói chuyện cũng đồng nhất.

- Thằng con trai lớn hơn 1 tuổi, nhiều người lần đầu gặp chúng nó cứ tưởng tụi nó là sinh đôi vì cái tính cách và nói chuyện. – ba nó đứng bên, cười giải thích kèm chút chút giới thiệu về chúng nó.

- Bác chủ tịch, có phải là con bé đó không? – Ông Lâm miệng còn cười khê giọng hỏi “bác chủ tịch” bên cạnh.

- Dạ!

- Tốt! – Ông cười cười rồi bước tiếp.

Không nói thêm lời nào, cả đoàn người lần lượt nhanh chóng lướt qua nó. Nó thấy một lần nữa, không ít học sinh nữ đang bị trúng tà, má hồng, 2 mắt trái tim (.), miệng không ngớt bàn tán về cái con người nào đó kiểu như người đó là thần tượng mới nổi vậy.

Giờ ra chơi, nó không còn trực tiếp phụ trách phần chuyên mục nữa mà đã có người khác làm thay, nó chỉ cần xuất hiện vào mỗi thứ tư thôi. Nó xuống căn tin trông chặt vật, hình như gần 1 nửa học sinh của 2 trường đang tập trung tại căn tin nên nó đông như kiến, đưa mắt quét 1 chút, nó phát hiện từ cái bàn gần nơi nó hay ngồi lấy tâm, quay 1 vòng tròn 5m thì hiện tượng bị ùn tắc giao thông khá nghiêm trọng. Đang nghĩ ngợi, thời tiết đang lạnh như thế này thì nên ăn cái gì bây giờ, thì nó đã bị nhò Nhi từ nơi nào đó kéo đến 1 cái bàn có đông đủ thành viên ở trong góc trong im lặng.

Nó được chào đón nồng nhiệt, anh Minh đã chuẩn bị sẵn cho nó 1 khẩu phần ăn đầy đủ, anh ba nó đã đặt sẵn 1 bịch thuốc trên bàn cho nó, còn thằng Phong thì cầm theo vài cái bánh quy mà nó mới mang sang nhà mình.

Vẫn vậy, cả bàn bàn tán rôm rả đủ thứ chuyện trên trời dưới đất trong khi đánh chén, nhỏ Nhi hôm nay xem cũng là 1 trong những nhân tố bị trúng tà nên cũng nói nhiều không ngừng nghỉ. Nhưng rất lạ, cả bàn không hề nhắc đến cái vụ xì can đồ đang diễn ra ở trong căn tin. Nó cũng không muốn thắc mắc nhiều. Chỉ là nó đang muốn né tránh ai đó.

1 đoạn hội thoại thú vị của mấy nhỏ bạn nó là:

“- Ố ớ! Xiu xiu! Tao xiu với anh ấy rồi tụi bay ới! – Nhỏ Lan lớp trưởng nổi tiếng lạnh lùng nay đang trong tình trạng cần ai đó cấp cứu gấp.

- Tao cũng thế! – Nhỏ Trang, một E.L.F chính gốc, từng có lời thế, trước khi các anh chính thức ổn định gia thất thì nó sẽ không theo đuổi bất cứ anh nào khác ngoài 13 anh SUJU, nhưng mà nay, đúng là.....

- Tài năng, đẹp trai, nổi tiếng khi con mới biết đi, nhà nhiều tiền, chưa có người yêu, lại còn lãng mạn.....- Nhỏ Linh đang lấy từng cái kẹo hồng hồng trong túi ra đặt lên bàn, và hiện giờ có rất nhiều “tiêu chuẩn kẹo” của anh ấy.

- Mà bọn bay có biết tại sao trường JR lại chiếu cái này vào buổi sáng nay không? Hay là..... - Nhỏ Nhi từ đâu đó, xuất hiện với cặp mắt kính sáng quách.

- LÀ GI.....???? – Cả hội im lặng, nhìn nhỏ,.... Tình trạng cực kì khẩn cấp.

- Tuyển con dâu cho nhà họ? – thằng Phong đi ngang, xí cái mặt gian tà vào hội, phun ra 1 câu mà ai ai cũng phải mất hồn với thằng điên này.”

Nói xong thằng điên này bị cả đám đá, đấm, bứt tóc, bứt nút áo (trò chơi mà tụi con trai hay bị tụi con gái lớp này giở thủ đoạn, vì thế nên thằng nào cũng phải mặc 1 cái áo thun trắng ở bên trong để không bị “lộ hàng”), và sau đó, thằng điên này chạy về chỗ ngồi, mét với con bạn thân – nó trong tình trạng rất thê thảm.

- Chúng nó bắt nạt tao mà y quơ! T.T

- Không nên nhiều truyện thiên hạ! – Nó vừa đọc truyện vừa lắc đầu với thằng bạn thân không ra hình người của mình.

- Mày không quan tâm à? – Thằng này lại giở cái mặt gian gian ra lần nữa. – Như Băng à, nên nhớ là 2 người đã từng hẹn hò nhak?

- Muốn ăn đập hay là bứt nút áo đây??? – Hạ cuốn truyện xuống, nó nhướn mày hỏi thằng nhỏ muốn ăn đập 2 lần trong 1 ngày này.

- Đa tạ tấm lòng của nàng, ta không dám! – Rồi thằng nhỏ phóng nhanh ra cửa, nhập bọn với tụi con trai ma lanh lớp nó, đang âm thầm làm thêm 1 vụ xì xèo gì đó. Tất cả là từ ý tưởng từ cái vụ hồi sáng nay.

Còn nó thì đang đắm chìm trong những câu chuyện buồn trong cuốn tiểu thuyết Hoa Tư Dẫn mà nó mới mượn của nhỏ Linh hồi sáng nay, chỉ còn 1 tiết thôi là nó phải tạm thời chia tay em này. Đó chính là lí do tại sao sáng giờ đầu óc nó không hề quan tâm đến cái clip kia. Mà trong đầu nó toàn là những tình cảm lẫn lộn, chẳng hạn như câu chuyện Tống Ngưng – Thẩm Ngạn trong truyện này, Tống Ngưng yêu Thẩm Ngạn sâu sắc, bất chấp giá lạnh, mệt mỏi để tìm Thẩm Ngạn trong hàng vạn quân lính đã tử trận, rồi cứu chàng, nhưng lại không nói mình là Tống Ngưng – em gái của 1 tướng quân của nước địch, khi chàng hồi tỉnh thì hình ảnh đầu tiên lại là 1 nữ nhân khác, chàng nhận nhầm, sau đó Tống Ngưng được phong làm công chúa rồi được gả cho Thẩm Ngạn, Thế nhưng trái với những mong đợi của nàng, chàng lại không nhận nàng, mà lại yêu nhầm nữ nhân bị câm kia, khi Tống Ngưng biết rõ sự tình thì nàng và chàng mới hận thù càng sâu sắc, 1 lần nữ nhân đó xảy thai, chàng đến gặp nàng, cũng với nỗi hận và ghen ghét, nàng có con với chàng, nhưng năm đứa con trai nàng được 4 tuổi thì lại chết vì giằng xé với con của nữ nhân đó mà té xuống hồ và thật không may, đứa trẻ ấy đang có bị thương hàn. Từ đó, nàng ngày càng suy sụp, hoàn toàn không màng đến người khác, sống lẳng lẽ, cho đến ngày gặp nữ chính của cuốn tiểu thuyết Hoa Tư Dẫn này, nàng chọn

cách chết trong ảo mộng là được chàng yêu thương. Sau khi nàng chết, nhờ những Hoa tư diệu của nàng, nữ chính đã kể hết sự thật cho Thẩm Ngạn, chàng đau khổ, ôm di thể đã bị lửa tàn phá của nàng, lạnh lẽ. Sau này, cuộc chiến 2 nước diễn ra, chàng trình chiến với anh trai của nàng, bại trận mặc dù cuộc tranh đấu này hoàn toàn chàng có thể thắng, lúc người ta tìm thấy chàng thì thấy chàng nằm cạnh một bình tro cốt của ai đó bên mình.

Đọc đến đây thì nó thấy má của mình mát mát, nó khóc, quá đau thương cho 1 mối tình không được hoàn thiện và đúng thời gian.

Nó định mượn về nhà đọc cho hết 2 cuốn luôn nhưng mà nó đang ôn thi, tâm trạng dẫu mà đọc 1 lúc hết 2 cuốn tiểu thuyết. “Thôi thì, thi xong chị sẽ rinh em về cày cùng em mấy ngày vậy!”

Chiều hôm đó, đang ngồi đằng sau lưng ông anh nó thì chuông điện thoại reo, anh Minh gọi. “???”

- Chiều tối nay em rảnh không? – Minh nhẹ nhàng hỏi nó.

- Nếu như không phải qua quán của ba em thì có lẽ em rảnh. – Nó vừa nói vừa chun mũi, bực bội vì tối thứ 7 mà phải làm việc.

- Mấy giờ em làm? Khi nào thì xong?

- Bây giờ em và ông Tý đang lên Hoàng Lan, hôm nay ba em nói hơi đông khách, đang trong kì tuyển nhân viên nên thiếu người, nên kéo nhân viên tại gia không công ngồi cho đủ vị trí.

- Ngồi đủ vị trí???

- Bọn em làm nhân viên thanh toán kiêm DJ, có gì em nói sau nhak! Đến nơi rồi, cũng nhiều.... Tút...tút...tút.

Và rất không may cho 2 anh em nhà nó là hôm nay, đại gia đình của tập đoàn JR cũng mới tới để ăn 1 bữa cơm cùng ba mẹ nó, theo lẽ thì có 2 anh em nó cũng sẽ tham gia, nhưng mà nó thấy anh hai nó đang chỉnh tề và phong độ trong bộ vest đen mà cách đây vài ngày nó vs ổng mới đi mua xong. Nhìn lại thì nó thấy ba mẹ cũng rất ra dáng thương nhân và kiến trúc sư rất hợp với anh hai đẹp trai của chúng nó.

- Bọn họ làm gì mà kéo cả dòng họ 3 đời đến đây gặp ba mẹ thế này? – Ông Tý vừa mới đi lượn ở đâu đó 2 cái bảng tên nhân viên tạm thời về đưa cho nó.

- Không thay đồng phục hở? – Nó cầm lấy, đeo vào cổ, xếp cặp vào trong học quần lễ tân.

- Không! Anh Chí bảo “Chúng bây chỉ cần mặc quần xanh áo trắng cùng với cái bảng tên này là được?” ổng còn nhắc phải cẩn thận với tập đoàn JR, lần này họ định làm thân quen với công ty nhà mình.

- À! Vì thế nên hôm nay mới kêu chúng ta ra đây ngồi, nhân tiện giới thiệu con cái nhà này làm ăn rất được việc phải không? – Nó huých vào cạnh sườn ông Tý.

- 1 phần thôi! Hèn là con nhỏ Phương không thấy tao lúc này, nếu không thì..... Thật là cảm tạ trời đất. – Ông Tý chấp tay khấn thiết nhìn lên trần nhà.

- Sao mà hèn? Anh quen bé đó hở?

- Không quen, nó tự bám đuôi anh mày thì đúng hơn. Lúc nào thấy anh mày cũng tươi tắn, sến rúa! – Ông Tý giật nảy người khi nghĩ đến cái cảnh thường ngày phải gặp.

- Tốt nhất chúng ta không nên gặp mặt 2 anh em Mặt Trời. Không an toàn chút nào....

Đang nói thì từ cửa chính, 1 bóng dáng cao cao, đen đen, trắng trắng, tóc màu hạt dẻ bước vào. Theo quán tính, cả hai anh em cùng với chị quản lí cùng cúi đầu chào. Đang cúi thì nó thấy đôi giày rất quen, hàng hiệu. Đôi giày đó kiêu ngạo lướt qua anh em nhà nó, rồi khựng lại, xoay 1 góc 70 độ về hướng chúng nó, 1 cái cười khẩy nhỏ nhỏ truyền đến tai chúng nó. 2 anh em nhìn lên chủ nhân đôi giày kiêu ngạo. Phản xạ đầu tiên của ông Tý là chút chút hiểu chuyện. Còn nó thì đổ người, mắt không ngừng quét từ trên xuống dưới, nhìn chăm chăm vào cái con người đó. “Hoàn toàn giống hệt!”

Hắn quay lưng đi thẳng. “Giờ thì làm lễ tân cơ đấy!”

- Trúng tà hả em gái? – Ông Tý hươ hươ tay trước mặt nó.

- Tiêu em rồi! – Nó xùi mặt, khóc không ra nước mắt.

- Sao mà tiêu, thằng đó nó ăn thịt mày hở?

- Anh hai cũng mặc 1 bộ vest y chang bộ mà hấn đang mặc. – Nó ngậm ngùi, mếu máo, lấy tay xoa xoa 2 thái dương.

- Ặc! – Ông Tý xem chút là té bật ngựa. – Mày được đó em gái!

1 tiếng đồng hồ diễn ra vô cùng nhàm chán.

Cứ khách vào chào, chạy lăng xăng hướng dẫn chỗ ngồi, đưa menu gọi món, rồi chạy đến quầy phục vụ, thanh toán, chào khách về. Cứ như 1 cái vòng lặp, 2 anh em nó bị quay như cái chong chóng. Trời thì cứ tối dần thì khách cũng ra vào nườm nượp hơn. Nó biết, cái nhà hàng này của ba nó rất đắt khách, thực đơn lại phong phú, chất lượng phục vụ đẳng cấp, nội thất hiện đại cao cấp. Cái gì nó cũng hài lòng về cái nhà hàng này, tuy nhiên nó lại không hợp tình với cái cách tuyển chọn nhân viên quá kĩ lưỡng của ba nó. Báo hại, gia đình nó thường hay bị kéo vào vụ làm ăn cầu ba nó. Cả mẹ nó – 1 kiến trúc sư ngồi bên bàn giấy cũng bị kéo vào làm người trình bày món ăn.

1 toán người mặc đồ sang trọng từ căn phòng V.I.P bước ra, đi đầu là 1 ông lão khoảng 70, cùng với 1 người đàn ông trung niên mà nó đã từng gặp – chủ tịch tập đoàn JR bên cạnh là người cha kính yêu của nó, đi sau là vài thế hệ, cũng tầm khoảng 10 người, và rất không may lần nữa là anh em mặt trời đang đi cùng với anh hai nó. 5s trước khi toán người có sức ép ấy đến quầy lễ tân, thì anh em chúng nó kịp thời chạy thẳng lên cầu thang tầng 2. Nó định thở dài nhẹ nhõm thì ... ba nó gọi.

- 2 đứa xuống chào ông Trần Minh Lâm chút nào.

2 đứa nó, 1 thằng đẹp trai phong nhã bên trong diên diên, 1 con đẹp gái phong cách như con khủng, cùng nhau bước xuống dưới hàng chục con mắt đang quét trên người. Cảm giác rất là muốn trốn chạy.

- Cháu chào ông ạ! Chào bác chủ tịch ạ!

- Cháu chào ông ạ! Chào bác chủ tịch ạ!

2 đứa nhất thời cùng nói lên 1 câu giống hệt nhau, rồi ông Lâm cười ha hả 1 cách thoải mái.

- 2 đứa là sinh đôi hả? Nói chuyện cũng đồng nhất.

- Thằng con trai lớn hơn 1 tuổi, nhiều người lần đầu gặp chúng nó cứ tưởng tụi nó là sinh đôi vì cái tính cách và nói chuyện. – ba nó đứng bên, cười giải thích kèm chút chút giới thiệu về chúng nó.

- Bác chủ tịch, có phải là con bé đó không? – Ông Lâm miệng còn cười khẽ giọng hỏi “bác chủ tịch” bên cạnh.

- Dạ!

- Tốt! – Ông cười cười rồi bước tiếp.

Không nói thêm lời nào, cả đoàn người lần lượt nhanh chóng lướt qua nó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/viec-anh-thich-toi-toi-khong-co-hung>